வந்துவிட்டார்! திகம்பர சாமியார்

மதன கல்யாணி

1

வடுவூர் கே. துரைசாமி ஐயங்கார்

மதன கல்யாணி

பாகம் – 1

வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார்

ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ்
244, (ப. எண்.) ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை,
மயிலாப்பூர், சென்னை – 600 004.

உரிமை பதிவு
ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ்
முதற் பதிப்பு - 2004

மொத்த பக்கங்கள் : (16+312) = 328

விலை: ரூ. 125.00

Laser Typeset by - **Print Point Graphics,** Chennai - 20.
Printed at - Jai Ganesh Offset Printers, Chennai - 600 004.

பதிப்புரை

பரபரப்பு குறையாமல், அந்த பரபரப்புக்கு என்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொடுக்காமல், ஆபாசமில்லாமல், ஏராளமான கதாபாத்திரங்களை உருவாக்கி, அபத்தங் களைக் கொட்டாமல், முதல் வரியிலிருந்து கடைசி வரி வரை விறுவிறுப்பைக் குறைக்காமல், நிகழ்ச்சி மேல் நிகழ்ச்சியாக உருவாக்கி, புத்திசாலித்தனமாக, சாதுர்யமாக கதாபாத்திரங்களைப் பேச விட்டு, சமு தாயத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் எப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்ளக் கூடாது... போன்ற அற்புத மான தகவல்களைச் சொல்லும் நாவல்கள்தான் வடு வூர் துரைசாமி ஐயங்காரின் நாவல்கள். இவருடைய கதைகளில் காதல் காட்சியும் வரும், கோர்ட் சீனும் வரும், போலீஸ் நடவடிக்கைகளும் வரும், மருத்துவரின் சேவையும் வரும் — இப்படி அநேகமாக எல்லாத் தரப்பு மனிதர்களின் மேன்மையைப் பற்றியும் சொல் வார்.

அதே சமயத்தில், இதே சமுதாயத்தில் நல்லவர் கள் மத்தியில் வாழும் வக்ர புத்தி உள்ளவர்களைப் பற்றியும் சொல்லி, அப்படிப்பட்டவர்களை எப்படி எல்லாம் அடக்கி ஆளலாம் என்பதைப் பற்றியும் சொல்லியிருப்பார். இவருடைய எழுத்துக்களில் சிரிப் புக்குப் பஞ்சமிருக்காது. கதைகளில் நிலவும் கடின மான சூழ்நிலையையும், படு சாதாரணமாகக் கையாண் டிருப்பார். சிக்கலையும் உருவாக்கி, அந்த சிக்கலி லிருந்து விடுபடும் வழியையும் சொல்வார். வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் எழுதிய நாவல்களைப் படித் தால், பொழுது போவது மட்டுமன்றி, பல விஷயங் களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழில் நெடுங்கதை அல்லது நாவல் தோன்றிய ஆரம்ப கால கட்டத்தில் வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் இந்த நாவல்களை எழுதியுள்ளார். அந்த காலகட்டத்தில் இவருடைய நாவல்களைப் படிக்காதவர் எவரும் இருந்திருக்க முடியாது. மிகவும் பிரபலமாகப் பேசப்பட்ட 'திகம்பர சாமியார்' இவருடைய பாத்திரப் படைப்பு. திகம்பர சாமியாரின் அறிவு அளவிட முடியாதது. மிகவும் புத்திசாலியானவர். தன்னுடைய ஒவ்வொரு பேச்சு வார்த்தையிலும், செயலிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான அர்த்தங்களை யூகிக்க வைப்பார். இவருடைய ஒவ்வொரு நாவலும், ஒன்றை ஒன்று மிஞ்சி நிற்கிறது.

'இவ்வளவு வருடங்கள் ஆகி விட்டதே! போர் அடிக்காதா?' என்று வாசகர்கள் துளிகூட எண்ண வேண்டாம். இதை நாங்கள் வியாபார நோக்கில் சொல்லவில்லை. உண்மையில் இந்த நாவல்களை எல்லாம் நாங்கள் படித்துப் பார்த்த பிறகுதான் வெளியிடுகிறோம். நேரம் போவதே தெரியாமல் சரளமான தமிழ் நடையில், கதை போகும் போக்கே மிக மிக நன்றாக உள்ளது.

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் இப்படிப்பட்ட நாவல்களை எழுதியதால் ஏராளமான நற்சாட்சிப் பத்திரங்களையும், தங்க மெடல்களையும் பெற்று உள்ளார். இதெல்லாம் சாதாரண விஷயமல்ல. இந்த நாவல்களைத் தமிழ் மக்கள் படிக்க வேண்டும், போற்ற வேண்டும், நாங்களும் நிறைய புத்தகங்களை விற்க வேண்டும். இதெல்லாம் வாசகர்களுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும்? இந்தப் புத்தகங்களை வாங்கும் அனைவருமே புத்திசாலிகள்தான்.

இந்த நாவல்களை வெளியிடும் முயற்சியில் எங்களுக்கு மிகவும் உதவியாக எங்களது நீண்ட நாள்

நண்பரான, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் தலைவரான திரு. இரா. முத்துக்குமாரசாமிக்கும், நூலின் பழைய பிரதிகளைக் கொடுத்து உதவிய *(காஞ்சி புரம்)* அன்பர்களுக்கும், மேலும் இந்த நூல்களை, அந்தக் காலத்திலேயே ஏராளமாக விற்பனை செய்து, பெரும் பணியாற்றி தற்போது எங்களுக்கு உரிமையை வழங்கிய இரத்தின நாயக்கர் அண்டு சன்ஸ் உரிமை யாளர் திரு. பாலகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் வாசகர் கள் சார்பில் எங்களது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரி வித்துக் கொள்கிறோம்.

'வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் நூல்கள் மீண்டும் வருமா? மீண்டும் வருமா?' என்று ஏங்கிக் கொண் டிருக்கும் வாசகர்கள் இப்போது மகிழ்ச்சி அடை வார்கள். இந்த நூல்களை 'புரூப்' பார்த்துக் கொண் டிருக்கும்போதே, பல வாசகர்கள், 'புரூப்' படிக்க வில்லை என்றால்கூடப் பரவாயில்லை, தாமதப்படுத் தாமல் உடனே வெளியிடுங்கள் என்று கூறினார்கள்.

அன்று 007
இன்று ஜேம்ஸ்பாண்டு - ஆனால்
அன்றும் இன்றும் என்றும்
"திகம்பர சாமியார்"

அல்லயன்ஸ் ஸ்ரீநிவாஸன்

வடுவூர் கே. துரைசாமி ஐயங்கார்

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார்: *1880-1942.* தஞ்சை மாவட்ட மன்னார்குடி வட்டம். தந்தை கிருஷ்ண ஐயங்கார். பி.ஏ. பட்டம் பெற்று தாசில்தாராக விளங்கி, எழுத்துச் செல்வாக்கால் வேலையை விட்ட வர். தம் நாவல்களைத் தாமே அச்சிட ஓர் அச்சகமும் 'மனோரஞ்சனி' என்ற மாத இதழும் தொடங்கி மாதம் ஒரு கதை நூல் என எழுதிக் குவித்தவர். கலைமகள் கம்பெனி, விற்பனை நிலையமாகும்.

நடுத்தர உயரம், ஒல்லியான உடல், கருத்த மேனி, கழுத்து வரை பொத்தான் போட்ட கோட்டு, அங்க வஸ்திரம், பஞ்சகச்சம், தலையில், குல்லா, காலில் கட் ஷு, கையில் தடி, நெற்றியில் எப்போதும் திரு மண், வாய் நிறைய வெற்றிலை *(பெரிய வாய்)*, புகை யிலை, தினமும் தங்க பஸ்பம் சாப்பிடுவார் இளமை யோடிருக்க. மொத்தத்தில் கை நிறைய சம்பாதித்த கவலை இல்லாத உல்லாச மனிதர். இவர் மாடிக்கு ஜே.ஆர். ரங்கராஜு, ஆரணியார், பம்மல் சம்பந்த முதலியார், வை.மு.கோ., எஸ்.எஸ். வாசன் வந்து போவர்.

மனைவி நாமகிரி அம்மாள். மக்கள் விஜயராக வன், ரங்கநாயகி, கிருஷ்ணசாமி. மூத்த மகன் மனைவி புஷ்பவல்லி; புதுப்பேட்டை கார்ப்பரேஷன் பள்ளி ஆசிரியையாக இருந்து ஓய்வு; ஒரு பெண்ணும் பிள்ளையும் ரங்கநாயகிக்கு நான்கு மகள்களும், ஒரு பிள்ளை ரகுவும் நேவியில் காப்டன், வடுவூராரின் நவீனம் 'மைனர் ராஜாமணி' சினிமாவாக வந்து திரை யிட்டதும் ஒரு சமூகத்தை இழிவு செய்வதாக வழக்கு

தொடர்ந்து நிறுத்தப்பட்டது. இந்த அதிர்ச்சி, அவமானம் தாங்காது குருதிக் கொதிப்பால் மாண்டார்!

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க 30 ஆண்டுகளில் தொடர்ந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களைத் தம் துப்பறியும் கதைகளால் பிணித்தவர். புத்தகம் படிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தி, பரந்த ஓர் வாசக உலகினைப் படைத்துக் கொண்ட பெருமையர் Reynolds போன்ற நாவலாசிரியர்களைத் தழுவி எழுதியதோடு, சொந்தமாகவும் படைத்துள்ளார். இவர் படைப்பில் சிறந்ததாக மேனகா, கும்பகோணம் வக்கீல் குறிப்பிடத்தக்கன; படமாகவும் வந்தவை. வாசகர்களின் நாடித் துடிப்பறிந்து ஈர்க்கும் இனிய வசனமும் அழகு வருணனைகளும் அனைவரையும் அள்ளின.

திகைப்பூட்டும் திருப்பங்கள், சுவைமிகு நிகழ்ச்சிகள், ஆவலைத் தூண்டும் விறுவிறுப்பும், படிக்கப் படிக்க மகிழ்வூட்டும் நடையும், நகைச்சுவை நெளிய நல்ல நல்ல நவீனங்களைப் படைத்துள்ளார்.

வெறும் மர்ம நாவல் என ஒதுக்க முடியாத அளவுக்கு வைணவத் தலங்களையும், வேற்று மதத்தினரும் கூடி வாழும் வகையும், சமூகக் குறை நீக்கமும் கொண்டும் விளங்குகின்றன. திகம்பர சாமியார் துப்பறியும் பாத்திரம் நினைவில் நிற்கும். நாவல் வரலாற்றில் சுவடு பதித்தவர் வடுவூரார் என்பதை யாரும் மறக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாது.

— நன்றி - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

(மது.ச. விமலானந்தம்)

இலக்கிய சாதனையாளர்

முப்பதுகளிலும் நாற்பதுகளிலும் கல்கி என்கிற எழுத்தாளர் தமிழ் வாசகர்கள் எண்ணிக்கையை அதி கரிக்க ஆவன செய்ததுபோல இருபதுகளில் தமிழ் வாச கர்கள் பரம்பரையை உருவாக்க முயன்றவர்கள் என்று ஜே.ஆர். ரங்கராஜு என்பவரையும் வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் என்பவரையும் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த விஷயத்தைக் கல்கி தெரிந்து செய்தார் என் றும், முன்னிருவரும் தாங்களும் அறியாமலே வாசகர் பெருக்கத்துக்குக் காரணமாக இருந்தார்கள் என்றும் சொல்ல வேண்டும்.

ஜே.அர். ரங்கராஜுவின் ஐந்தாறு நாவல்களும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒன்றாக 1916 முதல் 1923 வரை யில் வெளிவந்தன. பிரஸ் சொந்தக்காரரான ரங்கராஜு பத்தாயிரம் பிரதிகளை அச்சிட்டு ஒவ்வொரு ஐநூறு பிரதி களையும் ஒரு பதிப்பாகக் குறிப்பிட்டு 10 பதிப்புகள் வரை தன் நாவல்களை வெளியிட்டார். ராஜாம்பாள், ராஜேந்திரன், சந்திரகாந்தா, ஆனந்தகிருஷ்ணன் என்று ஒவ்வொரு நாவலும் வெளியாகும்போது மிகவும் பர பரப்பாக வாசகர்கள் வாங்கிப் படித்தனர். வரதராஜன் என்று இரண்டு பாகங்கள் வெளிவரும் வரையில் ஒன்றும் தடங்கல் இல்லை. 'வரதராஜனின் பல பகுதிகள் இலக் கியத் திருட்டு' என்று கேஸ் போட்டு, மேலே எதுவும் எழுதிப் பிரசுரிக்கக் கூடாது என்றும், ஆறு மாதம் ஜெயில் வாசம் அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என் றும் கோர்ட் அவருக்குத் தண்டனை விதித்தது என்று எண்ணுகிறேன். ஜெயிலில் இருந்து விட்டு எழுதுவதை நிறுத்தி விட்டார் ரங்கராஜு. இவரை எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்று 40களின் ஆரம்பத்தில் கல்கி தலைமையில் ஏற்பட்ட போது முதல் கூட்டத்துக்கு வரவழைத்து நான் சந்தித்

திருக்கிறேன். தாடி வளர்த்துக் கொண்டு நாமம் போட்டுக் கொண்டு *(வைஷ்ணவ நாயுடு அவர் என்று எண்ணுகிறேன்)* பார்ப்பதற்குக் கம்பீரமாக இருந்தார்.

ரங்கராஜுவுக்கு அடுத்து வாசகர்களின் கவனத்தை அதிகமாகக் கவர்ந்தவர் என்று வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் என்பவரைச் சொல்ல வேண்டும். 1923, 24 முதல் 27 வரையில் தஞ்சையில் கல்யாண சுந்தரம் ஹைஸ்கூலில் நான் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு அட்டையில் டெமி சைஸில் அவர்கள் நாவல்கள் ஒவ்வொன்றாக அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் ரெயில்வே ஸ்டேஷன் ஹிக்கின்பாதம்ஸில் வாங்கிப் படித்த நினைவிருக்கிறது. படித்துவிட்டு வீட்டுக்கு எடுத்துப் போனால் அப்பா சண்டை பிடிப்பாரென்று அப்போது மேல வீதியில் தெற்குக் கோடியில் இருந்த ஒரு லைப்ரரிக்கு இனாமாகப் புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து விடுவேன். இப்படிப் படித்த நாவல்கள் என்று கனகாம்புஜம் அல்லது கள்வனும் விலைமகளும், வஸந்த கோகிலம், பூரண சந்திரோதயம், விலாஸவதி, திகம்பர சாமியார், மேனகா இவை நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒரு நாவல் கலைப் பிரக்ஞையுடன், சுலபமாகப் படிக்கக் கூடிய நடையுடன், விரஸமான விஷயங்களையும்கூட அதிக விரஸம் தட்டாமல் எழுதுவதில் சிரத்தையுடன் எழுதிய வடுவூரார் உண்மையிலேயே இலக்கியப் பிரக்ஞை உடையவர் என்பதில் சந்தேகத்துக்கிடமேயில்லை.

ரெயினால்ட்ஸின் மட்டமான நாவல்களைத் தழுவி எழுதினார் பெரும்பாலும் என்றாலும் அவர் விக்டர் ஹ்யூகோவின் Les Miserables என்கிற நாவலை அற்புதமாகத் தமிழில் தழுவி எழுதியிருக்கிறார். முதநூலைப் போலவே கனகாம்புஜம் அல்லது கள்வனும் விலைமகளும் என்கிற நாவல் அமைந்திருப்பதாகச் சொன்னால் அதில் தவறவில்லை.

அதே போல கிரேக்க புராணக் கதையான Eros and Psyche கதையை வஸந்த கோகிலம் என்கிற நாவலாகச் செய்திருக்கிறார்.

இன்று தமிழில் சரித்திர நாவல்கள் ஏராளமாக எழுதப்படுகின்றன. அவற்றுக்கெல்லாம் முன்னோடி யாகக் கல்கியைக் கருதுவது வழக்கமாக இருக்கிறது. ஆனால், இதே அளவில் இன்று எழுதப்படுகிற சரித்திர நாவலாசிரியர்களுக்கு முன்னோடியாக 1924-ல் வெளி வந்த வடுவூராரின் விலாஸவதி என்பதைத்தான் சொல்ல முடியும். அது வெளிவந்த சமயத்தில் மிகவும் பரவ லாகப் பேசப்பட்டதுடன் படிக்கவும் பட்டது. மூன்று ஆண்டுகளில் ஐந்து பதிப்புகள் வந்ததாக ஒரு தகவல் படித்திருக்கிறேன்.

வடுவூராரின் ஆரம்பக் காலத்திய நாவல்கள் எல் லாம் மாதாந்திரப் பத்திரிகையாக வெளிவந்த மனோரஞ் சிதம் *(அல்லது மனோரஞ்சனியா?)* என்கிற பத்திரிகை யில் வெளிவந்ததாகச் சொல்வார்கள். இந்தப் பத்திரி கையைப் பார்த்திருப்பதாக எனக்கு நினைவில்லை. அந்தப் பத்திரிகையை முன்மாதிரியாகக் கொண்டுதான் வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள் தனது ஜகன்மோகினி நாவல் பத்திரிகையைத் தொடங்கியதாகவும் சொல்வார்கள்.

இன்னொரு விஷயமும் அப்போது பரவலாகப் பேசபட்ட விஷயம் நினைவுக்கு வருகிறது. வை.மு. கோதைநாயகியின் முதல் நாவலான வைதேகியின் முதல் பாதியை வடுவூரார் எழுதி, முன்மாதிரியாகத் தந்த தாகவும் அதைப் பின்பற்றி முடித்து விட்டு வெற்றிகர மாக வை.மு.கோ. துப்பறியும் நாவல்களிலிருந்து அவர் தனி பிராண்டான சமூக நாவல்களுக்கு நகர்ந்தார் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

1930-ல் என்று எண்ணுகிறேன். பைகிராப்ட்ஸ் ரோடு கோடியில் மரினா பஸ் ஸ்டாண்டிற்கு எதிரே

வேங்கடரங்கம் பிள்ளை தெரு பைகிராப்ட்ஸ் ரோடைச் சந்திக்கிற இடத்தில் இருந்த வீட்டை வாங்கி வடுவூரார் புதுப்பித்து வடுவூர் ஹவுஸ் என்று பெயரிட்டு கிரஹப் பிரவேசம் நடத்தியபோது, மாலையில் பாண்ட் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது நான் சென்னையில் இருந்தேன். வீட்டைப் பார்த்து வைத்துக் கொண்டு ஒரு வாரம் கழித்து, அவரைப் பார்க்கப் போனேன். அந்த ஒரு தடவை மட்டுமே அவரை நான் சந்தித்திருக்கிறேன்.

என்ன பேசினோம் என்று நினைவில்லை. ஆனால், பேச்சு பூராவும் தன் பக்கத்தில் அவர் நாவல்களைப் பற்றி யும், அவருடைய தழுவல் முறைகளைப் பற்றியும் அவர் நடையைப் பற்றிய வரையிலும்தான் என்று நான் நினைவு கூர்கிறேன். தன் நாவல்களில் பெரும் பகுதி தழுவல்கள்தான் என்று அவர் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால், மேனகாவும் திலோத்தமை என்று ஒரு ஐந்து அங்க நாடகமும் தன் சொந்த எழுத்து என்று சொல்லி எனக்கு திலோத்தமா ஒரு பிரதி அன்பளிப்பாக அளித் தார். அதை வெகுநாள் நான் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந் தேன்.

அதைத் தவிர அவர் பேசிய விஷயங்களிலே முக்கியமானதாக ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. எகிப் தில் தலைமுறை தலைமுறையாக ஃபாரோக்கள் என்கிற பெயருடன் அரசாண்ட மன்னர்கள் தென்னாட்டிலிருந்து எகிப்து என்கிற மிசிர தேசத்துக்குச் சென்ற வடகலை அய்யங்கார்கள்தான் என்று அசைக்க முடியாத ருசு இருப்பதாகவும், அதையெல்லாம் சொல்லித் தான் ஒரு நூல் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். இந்தச் சரித்திர உண்மையில் இருந்த அவருடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையின் காரணமாக ஆங்கிலத்தில் Long Missing Links என்று ஒரு 900 பக்க நூல் எழுதி அதைத் தன் சொந்தச் செலவிலேயே அச்சிட்டு விற்க முயன்றார். புஸ்தகம் விற்கவில்லை. அச்சுக்கும், பேப்பருக்கும் ஆன

கடனை புதுசாக வாங்கிய வீட்டை விற்று அடைத்து விட்டு, பேசாமல் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். இந்தப் புஸ்தகமும் என்னிடம் வெகு நாள் இருந்தது.

'காங்கிரஸ் கமலம்' அல்லது 'ஆணென்று அணைய அகப்பட்ட பெண் புதையல்' என்கிற நாவலை சுதேச மித்திரனில் தொடராக எழுதி வெளியிட்டார். இதுதான் பழைய வடுவூர் பாணியில் அவர் கடைசி முயற்சி என்று எண்ணுகிறேன். அதற்குப் பிறகு அவர் முப்பதுகளில் பழைய வேகத்தையோ சாதனையையோ எட்டவில்லை. மாசத்துக்கு ஒரு நாவல் என்று எழுதி, நாவலுக்கு நூறு ரூபாய் என்று கூலி வாங்கிக் கொண்டு ஏழெட்டு ஆண்டு கள் இருந்து பிறகு இறந்து விட்டார் என்று எண்ணு கிறேன்.

சேலம் பட்டுக் கரை வேஷ்டியும், காதில் டால் வீசும் வைரக் கடுக்கனும், நெற்றியில் ஒரு சிவப்பு ஸ்ரீ சூர்ணக் கோடுமாகவும் நான் பார்த்த வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்காரை என்னால் இன்றுகூட நினைவுகூர முடிகிறது. தமிழுக்கு அவர் சேவை சரியானபடி கணிக்கப்பட வில்லை; புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

— நன்றி - இலக்கியச் சாதனையாளர்கள் - க.நா.சு.

தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரைத் தொடர்ந்து அவர் பாணியில் தழுவல்களாக எழுதியவர் வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார். தழுவல் நாவல்களாயிருந்தபோதிலும் தமிழ்நாட்டு இடப் பெயர், மக்கள் பெயர்களை வைத்தே ஜனரஞ்சகமாக எழுதப்பட்டதால், இவரது நாவல்கள்தான் தமிழ்நாட்டில் ஒரு பரந்த வாசகர் உலகத்தைச் சிருஷ்டித்து வைத்தன. புத்தகம் படிக்கும் பழக்கம் இந்த நாவல்களால் ஏற்பட்டது ஒரு புற மிருக்க, கண்டமேனிக்கு கதை எழுதும் எழுத்தாளர்களை உற் பத்தி செய்யக் காரணமாய் இருந்ததும் வடுவூரார் நாவல்கள் தான். ஆக, அக்காலச் சூழ்நிலையை ஒரு விமர்சகர் பின்வரு மாறு எடுத்துக் காட்டுகிறார்:

'அச்சுப் பொறி மலிந்து காகித வர்த்தகம் பெருகி வரும் இக்காலத்தில் நாவல்களும் புற்றீசல்போல் தோன்றித் தொடங்கி விட்டன. மக்களின் ஆசாரங்கள் சீர் பெறவும், பாஷை வளர்ச்சி யுறவும் நாவல்கள் பெரிதும் உதவி புரியும் என்பது உண் மையே. ஆனால், தடியெடுத்தோரெல்லாம் வேட்டைக்காரர் என்றபடி தமிழ் உலகத்திலே இறகோட்டிகளெல்லாம் நாவ லாசிரியர்களாய் முன்வந்திருப்பதால் தற்கால நாவல்கள் பெரும்பாலானவற்றால் விளையும் தீமைகள் அற்ப சொற்ப மன்று. 'ர'கர 'ற'கரங்களைச் சரியாய் வழங்க அறியாதவர் களும் தமிழ் எழுத்தாளராகத் துணிவு கொள்வதும் தமிழ் மொழியின் சனி திசையென்றே கூற வேண்டும். ஒன்றோ இரண்டோ விட புருஷர்கள், இரண்டோ மூன்றோ நாண மற்ற கன்னியர்கள், ஒரு துப்பறியும் கோவிந்தன் அல்லது கோபாலன், ஒரு ஆகாவழி ஜமீந்தார் — தமிழ் நாவல் பூர்த்தி யாகி விடுகிறது. தற்காலத்தில் துப்பறியும் நாவல்களெல் லாம் பிற நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் மனோபாவங் களையும் தமிழகத்தில் பரப்பித் தமிழ் மக்களை அனாசாரப் படுகுழியில் தலைகீழாக வீழ்த்துகின்றன. நாவல்களின் தன்மை இன்னதென்றறியாத தமிழ் மக்களும் இந்த நாவல் புற்றீசல்களைக் கோழி விழுங்குவதுபோல் விழுங்கித் திருப்தி அடைகின்றனர் *(லக்ஷ்மி, செப். 1924, முத்து மீனாட்சி நாவ லுக்கு மதிப்புரையில்).*

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் ரெயினால்ட்ஸ் போன்ற ஆங்கில நாவலாசிரியர்களின் கதைகளைத் தழுவி எழுதிய தோடு நின்று விடாமல் தமிழ்நாட்டின் சமகால சமு தாயத்தைச் சித்திரிக்கும் சொந்த நாவல்கள் பலவற்றையும் எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய சொந்த முயற்சிகளில் சிறந் தவை மேனகா, கும்பகோணம் வக்கீல் என்பவையாகும். கையில் எடுத்தால் புத்தகத்தைக் கீழே வைக்காமல் தொடர்ந்து படிக்கும் ரசனை மிகுந்த கதைகளை எழுதிய வடுவூர் துரை சாமி ஐயங்கார் பின்னர் கல்கி போன்றவர்களின் கதைகளைப் படிக்கத் தயாரான ஆயிக்கரணக்கான வாசகர்களைத் தோற்று வித்த முன்னோடியாகவே விளங்கினார். இந்தப் பெருமையை ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரும், ரங்கராஜுவும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

துரைசாமி ஐயங்காரின் மிகப் பிரசித்தமான மேனகா என்ற நாவலின் முதல் பக்கத்திலேயே ஓர் அடிக் குறிப்பு காணப்படுகிறது:

> 'சம்பசிவையங்கார், மேனகா என்பவை உண்மைப் பெயர்களை மறைக்கும் பொருட்டு வைக்கப்பட்ட கற்பனைப் பெயர்கள்'

என்று அந்தக் குறிப்பு விளக்குகிறது. இன்றைய நாவல்களில் வரும் 'பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே. உண்மை மனிதர்களையும் சம்பவங்களையும் குறிப்பிடுபவை அல்ல' என்ற சட்ட அடிப்படையில் முன்கூட்டியே விளக்கம் சொல்லிக் கொள்வது நடப்பியல் சித்திரங்களில் இன்றியமையாத நிபந்தனையாக அமைவதற்கு மாறாக, வடுவூராரின் குறிப்பு, மேனகா கதை உண்மை நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் எழுந்த கற்பனை என்பதை உணர்த்துகிறது. மர்மங்களும் துப்பறிதலும் நுறைந்த இந்த நாவலில் வாசகர் மனதை ஈர்க்கும் சம்பவங்கள் பல கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. உணர்ச்சி களின் உச்ச நிலையைத் தொடும் சம்பவங்களுக்கும் குறை வில்லை. பல அல்லல்களுக்குட்படும் மேனகா, ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணின் உதவியினால் தன் கணவனை மீண்டும் அடை வது லட்சிய கதை மாந்தர்களின் செயலின் விளைவாக அமை கிறது. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு நகரங்களின் சமகாலச் சூழ் நிலை 1920களில் எழுதப்பட்ட இந்த நாவலில் தத்ரூபமாக விளங்குகிறது.

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் நாவல்களில் மேனகாவை அடுத்து மிகப் பிரசித்தி பெற்றது கும்பகோணம் வக்கீல் அல்லது திகம்பர சாமியார் என்பது. பல மர்மங்களும், திடுக்கிடும் சம்பவங்களும் நிறைந்த இந்த நாவலில் தஞ்சைப் பிராந்தியத்தில் அன்று நிலவிய சூழ்நிலை வருணிக்கப்படுகிறது. கதையின் ஆரம்பமே பின்வருமாறு அமைந்திருக்கிறது:

'திருக்கண்ணமங்கை என்னும் சிற்றூர் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள மிக்க இரமணியமான ஒரு ஸ்தலம். அவ்வூரில் எக்காலத்திலும் ஓயாது குயிலினங்கள் தமது தீங்குரலமுதைச் சொரிந்து கொஞ்சிக் குலாவிக் குதூகலமாக வதிந்த தென்னஞ்சோலைகளுக்கிடையில், அச்சிற்றூரின் வேளாளரது தெரு அமைந்திருந்தது. அத்தெருவினிடையிலிருந்த ஒரு பெருத்த மச்சு வீட்டின் கூடத்தில் முப்பத்தைந்து வயதுள்ள ஒரு ஸ்திரீ தென்னங்கீற்று முடைந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது கைகள் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தனவோ அவ்வளவு சுறுசுறுப்பாகவே அவளது வாயிலிருந்து சொற்களும் வெளிப்பட்டு பக்கத்து அறையில் வாழைப் பூவை அரிவாள்மணையில் வைத்து நறுக்கிக் கொண்டிருந்த ஓர் அழகிய பெண்மணியின் செவிகளில் தாக்கிக் கொண்டிருந்தன.'

இவ்வாறு அழகாக சில காட்சிகளை வருணிக்கும் துரைசாமி ஐயங்கார் எழுத்திலே வாசகரைக் கவரும் உத்தி எங்கும் சிறந்து நிற்கிறது. 'கல்கிக்கு முன் அவ்வளவு தெளிவுடனும், அழகுடனும் வசனம் எழுதியவர்கள் வடுவூராரைத் தவிர வேறு யாருமில்லை என்று சொல்லி விடலாம்... தமிழ் வாசகர்களின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து அறிந்து எழுதியவர்களில் காலத்தால் முதன்மையானவர் வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார்...' என்பது க.நா. சுப்பிரமணியத்தின் மதிப்பீடு *(படித்திருக்கிறீர்களா?-2)*.

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்காரின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, குடும்பச் சூழ்நிலையை வைத்து, ஜனரஞ்சகமான நாவல்களை எழுதியவர் வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள்.

நன்றி: தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - சிட்டி, சிவபாதசுந்தரம்.

தமிழ்த் திரையில்... முதல் நாவல்

புராணக் கதைகளும், இதிகாசக் கதைகளும், ராஜா ராணிக் கதைகளும் படமாக எடுக்கப்பட்ட தமிழ்த் திரையின் தொடக்க காலத்தில்... முதன்முதலாக நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட படம் மேனகா.

அந்நாளின் புகழ் பூத்த எழுத்தாளர் வடுவூர் துரை சாமி ஐயங்கார் எழுதிய நாவல் இது.

திரைப்படமாக எடுக்கப்படுவதற்கு முன்பு மேனகா நாவல், நாடகமாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டு பல தடவை மேடையேறி புகழ் பெற்றது. அப்போது, நடிகர் எம்.கே. ராதாவின் தந்தையார் எம். கந்தசாமி முதலி யார், மேனகா நாடகத்திற்கு வசனம் எழுதினார் *(டி.கே. சண்முகம் சகோதரர்கள்தான் இந்நாடகத்தைத் தயா ரித்து வழங்கியவர்கள்).*

1935-இல் மேனகா நாவலைப் படமாக்கிய பொழுது அதில் டி.கே. பகவதி, டி.கே. சண்முகம், என்.எஸ். கிருஷ்ணன், டி.கே. சங்கரன், எஸ்.வி. சகஸ்ரநாமம், கே.ஆர். ராமசாமி, டனை். சிவதாணு ஆகியோர் நடித்தனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் இதுவே முதல் படம் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்க செய்தி. எம்.எஸ். விஜயா, கே.டி. ருக்மணி ஆகியோரும் நடித்த இப் படத்தை இராஜா சாண்டோ இயக்கினார். பாரதி யாரின் பாடல் முதன் முதலாக ஒலித்த படம் என்ற வர லாற்றுப் பெருமையும் மேனகா படத்தையே சேரு கிறது.

நன்றி - பதிப்புத் தொழில் உலகம், ஜூலை 2004

மதன கல்யாணி

★ ★ ★

1—ம் அதிகாரம்

உல்லாச புருஷர்கள்

சீமைச் சரக்குகளும் புதிய நாகரிகங்களும் அன்னிய நாடுகளினின்று நேராக வந்திறங்குவதான சிறப்பு வாய்ந்த சென்னை மாநகரின் தென்மேற்கு பாகம் தேனாம்பேட்டை என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டு வருகிறது. அது சுமார் இரண்டு மயில் நீள அகலம் பரவியதாகவும் ஆயிரக்கணக்கான அழகிய பங்களாக் களைக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது. சென்னையில் பெருத்த உத்தியோக பதவியை வகித்த ஐரோப்பிய துரைமார்களும், இந்திய வக்கீல்களும், ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களும் அந்தப் பங்களாக்களில் வசித்ததன்றி, சென்னை ராஜதானியின் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் உள்ள முக்கியமான சில சமஸ்தானத்து ஜெமீந்தார்களும், போலி மகாராஜாக்களும் ஏராளமான தங்களது செல்வத்தைச் செலவிட்டு நவநவமான சுகபோகங்களை எல்லாம் அனுபவித்துக் குதூகலமாகத் தங்களது பொழுதைப் போக்கும் பொருட்டு இங்கு வந்து பங்களாக்கள் வாங்கி அவற்றில் வசித்து வந்தனர். அவைகளில் மனோகரமான அழகிய பூச்செடிகள் நிறைந்த சோலைகளும், மரங்கள் அடர்ந்த தோப்புகளும், தாமரை, அல்லி, நீலோற்பலம் முதலியவை தவழ்ந்த தடாகங்களும், வாவிகளும் பெரும்பாலும் சூழ்ந்து, அவற்றில் வசிப்போர் தாம் இருப்பது மண்ணுலகத்திலோ விண்ணுலகத்திலோ என்று சந்தேகிக்குமாறு நறுமணந் தூவித் தீங்கனி உதிர்த்துக் குளிர்ச்சியும் இன்பமும் கொள்ளையாகச் சொரிந்து சிங்காரமாய் விளங்கின. ரிஷியின் ஆசிரமம் எனத் தகுந்த இத்தகைய வனமாளிகை ஒன்றனுள், ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் இந்தக் கதை தொடங்குகிறது.

அப்போது சூரியன் மேற்றிசையில் மறையும் தருணத்தில் இருந்தான். அவனது அழகிய செங்கிரணங்கள் அந்தச் சோலையின்

மரங்களிலும், செடிகளிலும், பழுத்துத் தொங்கிய கனிகளின் மீதும் வாவியிலிருந்த தண்ணீரின் மேற்புறத்திலும் தவழ்ந்து அவற்றின் இயற்கை அழகைப் பன்மடங்கு பெருக்கிக் காட்டின. குயிலினங்கள் யாவும் அங்கிருந்த பழங்களைச் சுயேச்சையாகத் தின்று, பளிங்கெனத் தெளிந்த தண்ணீரைப் பருகி, செருக்கடைந்து ஆனந்த பரவசமுற்று மெய்ம்மறந்து தமது தீங்குரலை எடுத்துப் பாடி இனிமையை அள்ளி இறைத்துக் கொண்டிருந்தன. கிள்ளை களும், அணில்களும் தத்தம் பெண்டு பிள்ளைகளோடு கொஞ்சிக் குலாவிக் குதூகலமாகத் துள்ளிக் குதித்துப் பண்டிகை கொண்டாடின.

மாளிகைக்குள் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த விசாலமான ஒரு கூடத்தின் ஒரு புறத்தில் சாய்மான நாற்காலி ஒன்றன் மேல், நாற்பத்தைந்து வயதடைந்த ஒரு ஸ்திரீ சாய்ந்து மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்த கண்களினால் ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்னொரு மூலையில் பிரம்புப் பாய் விரிக்கப் பட்ட தரையில் ஓர் அழகிய யௌவன மங்கை உட்கார்ந்து, தனக்கெதிரில் இருந்த வீணையை மீட்டி, ஹம்ஸத்வனி ராகத்தை எடுத்து அற்புதமாக ஆலாபனை செய்து, இந்த இனிய இசை யோடு தனது மாதுரியமான குரலைப் புணர்த்தி அமிர்தத் துளிகளை வாரி ஜிலீர் ஜிலீரென்று வீசிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது வயது பதினைந்து அல்லது பதினாருக்கு மேல் இராது. அழகும் இளமையும் உருக்கொண்டு வந்தனவோ என அமைந் திருந்த அவளது அற்புதமேனி எவ்விதமான குற்றம் குறை பாடின்றித் தேஜோமயமாக விளங்கியது. உச்சி முதல் உள்ளங் கால் வரையில் உள்ள ஒவ்வொர் அங்கமும் சம்பூரணமான வளர்ச்சியும் உன்னத வனப்பும் பெற்று, காண்போர் மனதையும் கண்களையும் கவர்ந்து கலக்கின. சுருண்டு சுருண்டு நெளிந்து சென்றிருந்த சிரத்தின் உரோமமும், கயல்மீன் பிறழ்ந்த கண்களும் மாதுளை மலர் போலச் சிவந்து கனிந்து தேன் ததும்பிய அதரங்களும், முல்லை அரும்பின் பத்திகளைப் போலிருந்த மாசற்ற பற்களும், தந்தத்தில் கடைந்தெடுத்த சிமிழ் போலக் கவிழ்ந்திருந்த கன்னங்களும் ஒன்று கூடிய சுந்தரவனத்தில் மந்த ஹாசமும் மகிழ்ச்சியும் இயற்கையிலேயே தவழ்ந்து, அவளது நற்குணத்தையும், கபடமற்ற சுபாவத்தையும் எளிதில் காட்டின.

அவள் தனது வாயைத் திறந்த போதெல்லாம் வலது கன்னம் அழகாகக் குழிந்து அவன் மேம்பட்ட சுகபோகங்களுக்கு உரியவள் என்று ஓயாமல் விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. தங்கப் பதுமையைப் போலிருந்த அந்த உன்னத மடந்தையின் எந்த அங்கத்தை நோக்கினாலும், மனம் தெவிட்டாமல் அதை விட்டு வேறொன்றிற் செல்ல மாட்டாமல் பிரமித்து அப்படியப் படியே அந்த அழகில் ஈடுபட்டு மயங்கி நின்றது. அவளது முடி முதல் அடிவரையில் உள்ள எந்தப் பாகத்தைப் பார்த்தாலும் அற்புதமான அழகு ஜ்வலித்துக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக அமைந்து இன்பத்தையும் சஞ்சலத்தையும் உண்டாக்கியது. மிருதுத் தன்மையும், கற்பின் உறுதியும், பெருந்தன்மையும், நற்குல ஒழுக்கமும், நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்னும் பெண்டீர் தன்மைகளும் சுடர்விட்டு ஔிர்ந்த ஔிர்ந்த அருங்குண மணியான அப்பெண் பாவையைக் கண்ட மாத்திரத்தில், உலகைத் துறந்த தபசிகளும் கலக்கம் அடைந்து "சுவர்க்க லோகமே பெண்ணுருவாகத் தோன்றி இவ்வுலகில் இருக்கையில் வீணிலே உலகைத் துறந்து விட்டோமே" என்று வருந்தத் தக்க சிறப்பு வாய்ந்தவளாக இருந்தாள்.

இத்தகைய ரூபலாவண்ணியம் பொருந்திய நங்கைக்கு அவளது பெற்றோர் கண்மணியம்மாள் என்று பெயர் சூட்டியது முற்றிலும் பொருந்தும் அல்லவா. அந்த அழகிய மடமங்கை கிருஷ்ணாபுரம் சமஸ்தானத்து ஜெமீந்தாரது தம்பியின் தம்பியின் புதல்வி; குழந்தைப் பருவத்திலேயே தாய் தகப்பன்மாரை இழந்தவள்; தந்தையோடு பிறந்த அத்தையினால் மிகவும் அருமையாக வளர்க்கப்பட்டவள். மீனாக்ஷியம்மாள் என்று பெயர் பூண்ட அந்த அத்தையே, முன் கூறப்பட்டபடி சாய்மான நாற்காலியில் புஸ்தகம் படித்திருந்தவள்; மீனாக்ஷி அம்மாளுக்கு, இறந்து போன தனது கணவனது நிலங்களில் இருந்து வருஷம் ஒன்றுக்குப் பதினாயிரம் ரூபாய் வருமானம் வந்துக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்குச் சந்தானமில்லாமற் போனமையால், அவள் கண்மணி அம்மாளையும் அவளுக்கு முன் பிறந்தவனான துரைராஜா என்றவனையும் தனது சொந்த மக்களைப் போல அன்பும் ஆதரவும் சுரக்க, செல்வமாகவும் சிறப்பாகவும் வளர்த்து வந்தாள்;

இருவருக்கும் நன்றாகக் கல்வி கற்பித்ததன்றி, கண்மணியை வீணை வாசிப்பதில் பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத் தோடு வீணைவித்துவான் ஒருவனையும் அமர்த்தி இருந்தாள்.

இந்தக் கதை தொடங்கிய மாலையில் கண்மணியம்மாள் ஹம்ஸத்வனி வாசித்தபோது, அந்த வீணை வித்துவான் அவளுக்குச் சற்று தூரத்தில் மிகவும் மரியாதையாக விலகி உட்கார்ந் திருந்தான்; அவன் மைசூரில் இருந்த மகாவித்துவான் ஒருவரது மகன் என்பதும், அவனும் தந்தையைப் போலவே கீர்த்தி வாய்ந்தவன் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரியவே, ஜெமீந்தார் களின் பங்களாக்களில் உள்ள சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கெல்லாம் வீணை கற்பிக்கும்படி அவனை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். மதனகோபாலன் என்ற அழகிய பெயர் கொண்ட வீணை வித்துவானாகிய அந்த யௌவனப் புருஷன் தனது பெயருக்குத் தக்கபடி மன்மதனை வென்ற அழகும் சிவந்த மேனியும் நற்குண நல்லொழுக்கமும் ஆண்மையும் கூரிய புத்தியும் கல்வித் திறமையும் முகத்திலேயே ஜ்வலிக்கப் பெற்றவனாக விளங்கி னான். அவன் தனது நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி மரியாதை பணிவு அடக்கவொடுக்கம் முதலியவற்றைப் பெரிதும் காட்டி மிருது வாகவும் அழகாகவும் பேசி கண்மணிக்கு ராக ஆலாபனை பயிற்றிக் கொண்டிருந்தான். கண்மணியம்மாளோ, தான் ஜெமீந் தாரது வீட்டுப் பெண் என்ற நினைவினால் செருக்கடைந்து அவனை அசட்டை செய்தவளாய்க் காணப்படாமல் ஒரு குருவிடம் பணிவாகக் கல்வி கற்றுக் கொள்ளும் சீஷனைப் போல பயபக்தியோடு ஒழுகி, அவனது வாக்குக்கு எதிர்வாக்கின்றி வித்தை கற்று வந்தாள்.

இவர்கள் இங்ஙனம் இருக்க, அந்த மாளிகையின் மேன் மாடியில் கொலு மண்டபத்தைப் போல அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு விடுதியில் அதே காலத்தில் இரண்டு யௌவனப் புருஷர்கள் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன் கண்மணி யம்மாளின் தமயனான துரைராஜா என்பவன். அவனுக்கு இருபத்து மூன்று வயதிருக்கலாம். அவன் உயர்வான சிவந்த அழகிய மேனியைக் கொண்டவன். அவனோடு இருந்த மற்றவன்

மற்றவன் மாரமங்கலம் என்ற பெருத்த சமஸ்தானத்து ஜெமீந்தாரின் ஏகபுத்திரன்; அவன் தந்தையற்றவன்; வயது பதினேழிருக்கலாம். அவன் குள்ளமான கருத்த மேனி உடையவன். அவனுக்கே கண்மணியம்மாளை மணம் புரிவிப்ப தென்று, அவனது தாயான கல்யாணி அம்மாளாலும் மீனாக்ஷி அம்மாளாலும் முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

துரைராஜா என்பவன் நன்றாகப் படித்தவன் ஆனாலும், அவன் தனது கல்வியை நல்ல வழியில் உபயோகிக்காமல், தீய வழிகளில் பயன்படுத்தும் துர்க்குணம் உடையவன். நாணயம் நல்லொழுக்கம் என்பவைகளுக்கும் அவனுக்கும் வெகு தூரம்; எத்தகைய துர்நடத்தைக்கும் அவன் பின்வாங்காதவன். மாரமங்கலம் மைனரோ பிஞ்சில் பழுத்தவன்; மூடபுத்தியும், அசட்டுத் துணிவும், அசங்கியமான மொழிகளையே உபயோகிக்கும் இழிகுணமும், கரைகடந்த செருக்கும், ஆணவமும், கோரரூபமும், கூனல் முதுகும், யாவரையும் தூஷித்து அலட்சியமாக எடுத் தெறிந்து பேசுந்தன்மையும் பெற்றவன். அவ்விருவரும் ஒரு நிமிஷ நேரமும் பிரியாமல் மிகவும் அந்தரங்கமான நண்பர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் இணை பிரியாமல் இருந்தது நட்பென்னும் உண்மையான வாத்சல்யத்தினால் கட்டுப்பட்டு இருந்ததன்று ஒரு துஷ்டனுக்கு இன்னொரு துஷ்டனது துணையும் உதவியும் அவசியமாக வேண்டி இருந்தன. துரைராஜாவின் விளையாட்டுச் செல்வுக்கு மீனாக்ஷியம்மாள் சொற்பமான பணமே கொடுத்து வந்தாள். மைனருக்கோ பெருத்த பணத்தொகை மாதம் மாதம் வந்து கொண்டிருந்தது. துரை ராஜாவுக்கோ சென்னையில் உள்ள விலைமாதரிடம் எல்லாம் நட்புண்டு. மைனருக்கு அந்த விஷயத்தில் பழக்கம் இல்லை. துரைராஜாவின் நட்பிருந்தால், அவனது நட்பினரான பெண்பாலார் யாவரும் தனக்கும் நட்பினராக ஆவார்கள் என்பது மைனரது கருத்து. மைனரது நட்பிருந்தால், அவனது பணப்பையில் எட்டியமட்டும் தனது கையை நுழைக்கலாம் என்பது துரைராஜாவின் எண்ணம். நிற்க, துரைராஜா என்பவன் உலக விஷயங்களில் நன்றாக அடிபட்டவன்; உலகத்தில் என்னென்ன துன்மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன என்பதைக் கரைகண்டவன். சென்னையில்

இன்னின்ன இடத்தில் இன்னின்ன திருவிளையாடல்கள் நடக்கின்றன என்பது அவனுக்கு மனப்பாடம்; அவனுடன் இருந்தால் தானும் அவனைப் போலவே தேர்ச்சி அடையலாம் என்பது மைனரது கருத்து. இவ்வாறு அவ்விரு தூர்த்த சிகாமணிகளும் ஒருவரை ஒருவர் துணையாகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவ்விருவரும் முதல் நாள் இரவில், வி.பி. ஹாலில் நடந்த நாடகம் (Drama) பார்த்தவர் ஆதலின், அன்றைய பகலில் பன்னிரண்டு மணிக்கெழுந்து போஜனம் முடித்துக் கொண்டு படுத்தவர்கள் சற்று முன்னரே எழுந்து சிற்றுண்டி அருந்தி கையில் சிகரெட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு சீட்டாட உட்கார்ந்தனர். முதல் நாள் இரவில் பார்த்த நாடகக் காட்சிகளே அவர்களது அகக் கண்ணில் அப்போது வந்து கொண்டிருந்தன. இன்பகரமான அந்த நினைவுகளிலேயே அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தமையால், அதைப் பற்றியே பேசத் தொடங்கினர். அப்போது மைசூரில் இருந்து பாலிகா மனமோகன நாடகக் கம்பெனி என்ற பெயருடைய ஒரு கூட்டத்தார் சென்னைக்கு வந்து, சில தினங்களாக வி.பி. ஹால் என்னும் கட்டிடத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கம்பெனியின் சொந்தக்காரர் ஆண் பிள்ளை ஆனாலும், அதில் தோன்றி நடித்தோர் யாவரும் பெண்பாலராகவே இருந்தனர். அவர்கள் யாவரும் நன்றாகப் படித்தவர்கள்; 8-வயது முதல் 25-வயதுக்கு மேல்படாத யௌவனப் பருவமும் ஒருவரைப் போல் எல்லோரும் கந்தருவ ஸ்திரீகளைப் போலத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட கண்கொள்ளா வனப்பு வாய்ந்த மனமோகன சுந்தர ரூபிணிகள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வேஷங்களைத் தத்ரூபமாகத் திறமையோடு நடித்ததன்றி ஒவ்வொருவரும் பார்சீ நாட்டியம், இங்கிலீஷ் டான்ஸ், பரத நாட்டியம் முதலியவற்றிலும் அற்புதமாகப் பயிற்றப் பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக நாட்டியம் ஆடினாலும், பலர் ஒன்றுகூடி நாட்டியம் ஆடினாலும், எவ்வகை யாலும் அந்த நடனம் மெச்சத் தகுந்ததாகவே இருந்தது. அவர்கள் சென்னைக்கு வந்த சொற்ப காலத்திற்குள் எத்தனையோ தங்கப் பதக்கங்களும் வேறுவிதமான பரிசுகளும் பெற்றுவிட்டதன்றி, நாடகம் பார்க்கச் சென்றோரின் மனதை மயக்கி அவர்கள் இரவு பகல் அதே நினைவைக் கொண்டு

தவித்து நிற்கும்படி பித்தர்களாக்கி விட்டனர். அந்தப் பெண்மக்கள் யாவரிலும் மேலான வளுக்கு மோகனாங்கி என்று பெயர். அவள் மகாவிஷ்ணுவின் மோகனாவதாரத்தைப் போலவே சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருந்தாள். அவள் மைசூர்க் கலாசாலையில் பி.ஏ. பரீட்சையில் படித்துத் தேறினவள்; அழகிலோ அவளுக்கிணை அவளேயன்றி மற்றவரை அவளுக்கு இணை சொல்வது சிறிதும் பொருந்தாது. அவள் ஸ்திரீ வேஷம் போட்டு வந்து விடுவாளானால் ஜனங்களின் மனதை முதலில் இருந்து கடைசி வரையில் காந்தம் போலக் கவர்ந்த வண்ணம் இருப்பாள். ஒரு நொடியில் ஜனங்களைச் சிரிக்கச் செய்வாள்; அடுத்த நொடியில் அவர்கள் கண்ணீர் சொரிந்து கதறி அழும்படி செய்து விடுவாள், அவளது குரலோ குயிலையும் யாழையும் பாகையும் தேனையும் தோற்கச் செய்வது. நாட்டியத்திலோ ஊர்வசி, திலோத்தமை என்னும் இந்திர லோகத்து தாசிகள் எப்படி நடிப்பார்கள் என்பதை பூலோகத்து ஜனங்கள் கண்டு அனுபவிக்கும்படி செய்பவள் அவளது தேகத்தின் அற்புதமான அமைப்பும் ஜாஜ்வல்லியமான வனப்பும் அவளைப் படைத்த சர்வ வல்லமையுள்ள ஈசுவரனையே மயக்கத் தக்கதாய் இருந்தன. அவளிடத்தில் இத்தனை மேம்பாடுகள் இருந்தும், அவள் ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங் களுக்கு முன் வந்து நடிப்பவளானாலும், அவள் அந்தரங்கத்தில் மகாநற்குண நல்லொழுக்கம், அடக்கவொடுக்கம், பரபுருஷரை விஷமென மதிக்கும் பதிவிரதைக் குணம் முதலிய அரிய மேம்பாடுகளைப் பெற்றிருந்தாள். சென்னை முற்றிலும், அதைச் சுற்றி நெடுந்தூரம் வரையிலும் உள்ள நாடக விருப்பம் உள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் அவளது சிறப்பைப் பற்றி புகழ்ந்து பேசி தங்களது பொழுதை எல்லாம் வீண் பொழுதாகப் போக்கிக் கொண்டிருந்தனர். பெருத்த பெருத்த மகாராஜர்கள் எல்லாம் அவளோடு தனிமையில் ஒரு வார்த்தை சொன்னாலும் தங்களது ஜென்மம் கடைத்தேறி விடும் என்று நினைத்ததன்றி, அவள் பொருட்டு தங்களது உடல் பொருள் ஆவி ஆகிய சகலத்தையும் அர்ப்பணம் செய்யத் தயாராக இருந்தனர். இவ்விஷயமாக அவளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் நூறு கடிதங்களுக்கு மேல் தபால் மூலமாகவும் ஆட்கள் மூலமாகவும் அனுப்பப்பட்டு வந்தன.

அவள் எதையும் திறந்து கூடப்பாராமல், அப்படியே அடுப்பிற்குள் எறிந்து விடுவாள். அவளைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்று பல சமஸ்தானாதிபதிகள் நினைத்தனர். ஆனால் அவள் எந்த இடத்தில் தங்குகிறாள் என்பதை ஈசுவரனும் காண முடியாமல் இருந்தது. அந்த நாடகத்தில் நடித்த பெண்களில் முக்கியமான சில நடிகைகள் மாத்திரம் தமக்கு விருப்பமான வேறிடங்களில் சுயேச்சையாக வசிக்கும்படி அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர். மற்ற சிறுமியர் யாவரும் புரசைப்பாக்கத்தில் ஒரு தனியான பங்களாவில் நாடகத்தின் எஜமானனுடன் கூடவே அவனது பார்வையில் இருந்தனர். இந்த நாடகம் சென்னைக்கு வந்த பிறகு அவர்கள் ஆடிய ஆட்டங்களுக்கெல்லாம் தவறாமல் போனவர்களுள் துரைராஜாவும் மாரமங்கலம் மைனரும் முக்கிய மானவர்கள்.

கதைத் தொடக்கத்தில் இவ்விருவரும் சீட்டாட உட்கார்ந்தார்கள் அல்லவா? அப்போது கீழே கண்மணியம்மாள் வீணையை மீட்டிப் பாடிய இன்னிசை மேலே எட்டியது. அதைக் கேட்ட மைனர் ஜெமீந்தார், "துரைராஜ்! மோகனாங்கியின் பாட்டைக் கேட்ட காதுக்கு, இது எப்படி இருக்கிறது பார்த்தாயா? இது பாட்டாகவே இல்லை. ஒப்பாரி சொல்லி அழுவது போலிருக்கிறது" என்று கூறி நகைத்தான். தனது தங்கையின் பாட்டை மிகவும் இழிவாக மைனர் தூஷித்ததைக் கேட்டும் துரைராஜா ஆயாசம் என்பதே கொள்ளாதவனாய் அதை ஆமோதிப்பவன் போலப் புன்னகை செய்த வண்ணம் சீட்டாட்டத்தைக் கவனித்தான். அதன் பிறகு இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் இருவரும் மௌனமாக தங்களது வேலையைப் பார்த்தனர். திரும்பவும் மைனர் துரைராஜாவைப் பார்த்து, "நமது கண்மணிக்கு வீணை கற்றுக்கொடுக்கும் மதன கோபாலன் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான், பார்த்தாயா? அவனுடைய ஜாதி என்னவென்று சொல்ல உன்னால் முடியுமா? எங்கே, உன் சாமர்த்தியத்தைப் பார்க்கலாம்" என்றான்.

துரைராஜா புன்னகை செய்து, "இப்படித்தான் என்னுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பார்க்கிறதா? ஒரு பெண்பிள்ளையைக் காட்டி அவள் என்ன ஜாதி என்றால், பத்மினி, சித்தினி, சங்கினி, அத்தினி

என்ற ஜாதிகளுள் அவள் எதில் சேர்ந்தவள் என்பதை நான் உடனே சொல்லி விடுவேன். ஆண்பிள்ளைகளுடைய ஜாதியைக் கண்டுபிடிக்க என்னால் ஆகுமோ" என்றான்.

அதைக் கேட்ட மைனர் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து "இவ்வளவு தானா உன் சாமர்த்தியம்! இதற்கு முன் இவனைப்பற்றி நான் விசாரித்ததில்லை. இருந்தாலும், இவன் ஒரு தாசியின் மகனாய்த் தான் இருக்க வேண்டும். அதனாலே தான் வீணை வாசிப்பதில் இவ்வளவு திறமை இருப்பதோடு, உடம்பும் உருளைக்கிழங்கு போல மொழுமொழு என்று இருக்கிறது. இவனுடைய முகக் களையும் முகவெட்டும் பெண் பிள்ளையினுடையதைப் போலவே இருக்கின்றன. அதனாலே தான் இவனை முதலில் பார்த்த அன்றைக்கே நான் ஆக்ஷேபித்தேன். என்னுடைய தங்கைகள் இருவருக்கும் இவன் வீணை சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் அம்மாளோடு நேற்று சாயங்காலம்கூட சண்டை போட்டேன். இவன் இங்கேயும் வந்து கண்மணிக்கு வீணை கற்றுக் கொடுப்பது எனக்குக் கொஞ்சமும் சம்மதமாக இல்லை. எப்படியாவது அத்தையம்மாளிடம் சொல்லி இவன் வரு வதை நிறுத்திவிடு. வீணை வாசிக்காவிட்டாலும், கண்மணியை நான் கண்மணியாகவே பாவிப்பேன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?" என்றான்.

அதைக் கேட்ட துரைராஜா சந்தோஷப் பார்வையாக மைனரை நோக்கி, "அப்படியே செய்யலாம்; அதிருக்கட்டும், மாப்பிள்ளை! கையில் செலவுக்கு ஒரு காசுகூட இல்லை. எங்கே போனாலும் கடன்காரர்கள் தொந்தரவு செய்கிறார்கள். பெரியப்பன் மாதாமாதம் எனக்கு அனுப்பும் ஐந்நூறு ரூபாய் ஐந்தே நாளைக்கு வருகிறது. அத்தையம்மாள் கொடுப்பது அடுத்த நாளே போய்விடுகிறது. ஒவ்வொரு மாசமும் பணத் தொல்லையே பெரிய தொல்லை யாகப் போய்விட்டது. இப்போது எனக்கு மொத்தமாக இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் கடன் இருக்கிறது. இந்தச் சமயம் நீ தான் என்னுடைய மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்றான்.

மைனர்:- இப்போது பங்களாவை விட்டு வரும் போதுகூட எனக்கும் என்னுடைய அம்மாளுக்கும் பெருத்த சண்டை நடந்தது. பணம் கேட்டால் அவள் கொடுக்கிறதே இல்லை. நான்

இவ்வளவு பெரிய சமஸ்தானத்தின் அதிபதி ஆகப் போகிறவன் என்பதை அவள் கொஞ்சமும் நினைக்கிறதில்லை. இன்னம் ஒரு வருஷம் போனால் நான் மேஜர் ஆகிவிடுவேன்; எல்லாரையும் கண்ணில் விரல்விட்டு ஆட்டி விடுவேன். எனக்கு அம்மாள் ஒருத்தி, வேறே இரண்டு வக்கீல்கள் ஆகிய மூவரும் கார்டியனாக அமைந்திருக்கிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரிந்த சங்கதி. அம்மாளையாவது மிரட்டி ஏதாவது பணம் வாங்கி விடலாம். அந்த வக்கீல்கள் பரமலோபிகள். எனக்கு மாசம் ஒன்றுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் தான் கொடுப்போம் என்றும் அதற்கு மேல் ஒரு காசும் கொடுக்க மாட்டோம் என்றும் கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டார்கள். இனிமேல் வேறே வழியில்லை. நீ சொன்னபடி நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகளிடத்தில் பாதித் தொகை வாங்கிக் கொண்டு முழுத்தொகைக்குப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டியது தான் வழி. இன்னம் ஒரு வருஷம் கழித்துப் பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளட்டும் — என்றான்.

துரைராஜா:- அப்படியானால் அண்ணாமலை செட்டி என்று எனக்குத் தெரிந்தவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவனிடம் இப்போதே போய் காரியத்தை முடிப்போம். எனக்கு இரண்டாயிரம் வேண்டும், உனக்கு எவ்வளவு வேண்டும்?

மைனர்:- எனக்கு மூவாயிரமாவது வேண்டும்.

துரைராஜா:- சரி; மொத்தத்தில் ஐயாயிரம் வேண்டும். இரண்டு வட்டி போட்டு பதினாயிரத்துக்குப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்தால், பணம் வந்துவிடும்.

மைனர்:- போனால் போகிறது, அப்படியே எழுதிக் கொடுத்து விடுவோம். அந்த மாத்திரம் முடிப்பது போதாது. இன்னொரு முக்கியமான காரியம் இருக்கிறது. அதற்காகவே நான் சாப்பிட்ட உடனே இங்கே ஓடிவந்தேன். இல்லாவிட்டால், நேற்று ராத்திரி தூக்கம் இல்லாமல் இருந்ததற்கு இன்று பகல் முழுதும் தூங்கி இருப்பேன். அந்த விஷயத்தை முடித்துக் கொடுப்பதும் உன்னுடைய பொறுப்பு நீ மனசு வைத்தால் அந்தக் காரியம் அவசியம் முடியும்.

துரைராஜா:- (புன்சிரிப்போடு), அது என்னால் ஆகக் கூடியதாக இருந்தால், அடுத்த நொடியிலேயே செய்து விடுகிறேன். அது என்ன காரியம்? சொல்.

மைனர்:- ஓகோ! ஒன்றையும் அறியாதவன் போலக் கேட்கிறாயோ! அது இன்னதென்பது உனக்குத் தெரியாதோ?

துரைராஜா:- தெரியவில்லையே.

மைனர்:- பெருத்த பெருத்த கைகளை எல்லாம் பார்த்த உனக்கு இது ஓர் அரிய விஷயமல்ல. நேற்று ராத்திரி மோகனாங்கி பாடிக் கொண்டு பார்சீ டான்ஸ் ஆடியதைக்கண்ட முதல் என் மனம் அப்படியே தவித்து டான்ஸ் ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறது. தேகம் கொதித்துக் கட்டுக்கடங்காமல் பதறி நிற்கிறது. நான் படும் வாதையைக் கொஞ்சமும் சகிக்கவே முடியவில்லை. இதனால் உயிர் போனாலும் சரி; என்னுடைய சொத்தெல்லாம் ஒழிந்தாலும் கவலை இல்லை. எப்படியாவது அந்தப் பெண்ணரசியிடம் ஒரு பேச்சாவது பேசினால் போதும். அவளோடு தனிமையில் பேசும் படியாக, நீ பழக்கம் செய்து வைத்துவிட வேண்டும். நீ மனசு வைத்தால், இது ஒரு பெரிய காரியமல்ல – என்றான்.

துரைராஜா:- (ஆசியமாக) சரி; சரி; நல்ல வேலை தான். இது கண்மணிக்குத் தெரிந்தால், அவள் என்ன சொல்வாள் தெரியுமா? அவளுடைய சொந்த தமயனாகிய நானே, மாப்பிள்ளைக்கும் கூத்தாடிச்சிக்கும் சிநேகம் செய்து வைக்கிறதென்றால், அவளும் அத்தையம்மாளும் என்ன செய்வார்கள் தெரியுமா? என்னை உடனே பங்களாவைவிட்டு துரத்திவிடுவார்கள் – என்றான்.

மைனர்:- (புன்சிரிப்பாக) துரத்தி விட்டால் நல்லதாகிவிட்டது. என்னுடைய பங்களாவுக்கு வந்துவிடு. முதலில் இந்தச் சங்கதி அவர்களுக்குத் தெரியவே போகிறதில்லை. தெரிந்தாலும், அதனால் குற்றமும் இல்லை. நான் மேஜர் ஆக இன்னம் ஒருவருஷ காலத்துக்கு மேல் இருக்கிறது. அதன் பிறகே எனக்குக் கலியாணம் செய்ய வேண்டும் என்று என் தகப்பனாருடைய மரண சாசனத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். ஒன்றரை வருஷத்துக்குப் பிறகு கண்மணியை அடைவதை நினைத்து இப்போது முதல் நான் சந்நியாசியாக இருந்து தபசு பண்ண வேண்டுமோ? – என்றான்.

அதைக் கேட்ட துரைராஜா, "இல்லை மாப்பிள்ளை! நான் விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். ஆண்பிள்ளை என்றால் ஆயிரம் ரகசியம் இருக்கும். இதென்ன துவாபரயுகமா? அந்த யுகத்திலேயே ராமர் ஒருவர் தானே ஏகபத்னி விரதராய் இருந்தார். மற்றவர் இராவணனைப் போலத்தானே இருந்தார்கள். இந்தக் காலத்தில் கட்டுப்பாட்டில் நிற்கும்படி யாராவது சொன்னால் புருஷர்கள் கேட்பார்களா? அது இல்லை. அதிலும் இந்த மோகனாங்கியைக் கண்டால் யாருக்குத்தான் மனம் கலங்காது. அந்த ராமரே இவளைப் பார்த்திருந்தால், அவருடைய ஏகபத்னி விரதம் எல்லாம் பஞ்சாகப் பறந்து போயிருக்காதா; முதலில், நேற்று முதல் என் மனம் படும் பாட்டை நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன். முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுவது போல நான் இன்று பகல் முழுதும் இன்பக் கனவு கண்டு கொண்டே தூங்கினேன். இந்த விஷயங்களில் அதிகமாக உழன்ற என் நிலைமையே இப்படி இருந்தால், அவ்வளவு அனுபோகம் இல்லாத உன்னைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இந்த விஷயத்தில் எனக்கு எவ்வித ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஆனால் நம்முடைய ஆசை பலிக்க வேண்டுமே. அது தான் யோசனையாக இருக்கிறது. அவள் சீனத்துச் சரக்காய் இருக்கிறாளே; முதலில், அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்பதை வெளியில் தெரியாமல் அல்லவா மறைந்து கொண்டிருக் கிறாள். நாடகக் கம்பெனியின் எஜமானனுக்கும், அதன் மானே ஜருக்கும் அவள் இருக்கும் இடம் தெரியுமாம். அவர்கள் உயிர் போவதானாலும் அதை வெளியிடமாட்டார்கள். அவளுடைய இருப்பிடத்தை முதலில் கண்டுபிடிக்க நாம் வழிதேட வேண்டும்."

மைனர்:- அதை எளிதில் கண்டுபிடித்து விடலாம். அவள் ராத்திரியில் நாடகம் முடிந்த பிறகு ஏதாவது ஒரு வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு தானே தன்னுடைய வீட்டுக்குப் போவாள். பைசைக்கில் வண்டியோடு ஓர் ஆளைத் தயாராக வைத்திருந்து, வண்டியைத் தொடர்ந்து போகும்படி செய்தால், அவள் இறங்கும் இடத்தை அவன் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளுகிறான்.

துரைராஜா:- அது நல்ல யோசனை தான். அப்படியே செய்து விடலாம். என்னுடைய தவசிப்பிள்ளை பொன்னம்பலத்தை இரந்

விஷயங்களில் நான் நன்றாகப் பழக்கி வைத்திருக்கிறேன். இன்றைய ராத்திரி அவனை விட்டால், அவள் எமலோகத்துக்குப் போனாலும் அவன் கூடவே போய் இடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்துவிடுவான். அது போகட்டும். இடம் தெரிந்ததாக வைத்துக் கொள்வோம். அதன் பிறகு அவளிடம் எப்படி நெருங்கு கிறது? அவளோடு கூடவே ஒரு கிழவி இருக்கிறாளாம்; யார் வந்தாலும் அவள் வேட்டை நாய் போல மேலே விழுந்து கடித்து அனுப்பி விடுகிறாளாம்; தபால் மூலமாக கடிதம் அனுப்பினால், அதை உடைக்காமலே நெருப்பில் போட்டு விடுகிறாளாம். நமக்கு முன் தப்பிலி சமஸ்தானத்து மகாராஜா எவ்வளவோ பாடுபட்டு அவமானம் அடைந்து விட்டார். எருமைநாதபுரம் மகாராஜா ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டை கடிதத்தில் வைத்து அனுப்பினாராம். அந்த நோட்டையும் நெருப்பில் போட்டுக் கரியாக்கி விட்டாளாமே. அப்படிப்பட்ட பகட்டுக்காரியிடத்தில் நாம் எப்படி நெருங்குகிறது.

மைனர்:- (சிறிது ஆழ்ந்து யோசனை செய்து) முதலில் அவளுடைய இடத்தைக் கண்டுபிடிப்போம். அதன் பிறகு எப்படி யாவது தந்திரம் செய்து, அவள் வீட்டில் உள்ள வேலைக்காரி, சமையற்காரி முதலிய எவளையாகிலும் பிடித்து, அவர்களுக்குச் சரியானபடி பணம் இளக்கினால், அவர்கள் தங்களுடைய எஜமானியை நம் வலையில் எப்படி வீழ்த்துகிறது என்பதற்கு ஏதாவது வழி காட்டுவார்கள். அதன்படி நாம் செய்வோம்; இன்றைக்கு பொன்னம்பலம் தவறாமல் இடத்தை மாத்திரம் கண்டு பிடித்து விட்டால், நான் பிச்சைக்காரனைப் போலாவது, அல்லது, ஏதாவது பழம், புஷ்பம் முதலிய பொட்டைச்சி சாமான் விற்பவன் போலவாகிலும் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு, அவள் இருக்கும் இடத்துக்குள் நுழைந்து துப்பு அறிந்து வருகிறேன். அதன் மேல் நாம் யோசனை செய்து காரியத்தை முடிப்போம் – என்றான்.

அதைக் கேட்ட துரைராஜா மகிழ்ச்சி அடைந்தவனாய், "பலே! மாப்பிள்ளைக்குத் தெரியாத யோசனைக்கு நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன். அப்படியே செய்வோம்" என்று கூறிய வண்ணம் தவசிப்பிள்ளை பொன்னம்பலத்தை அழைத்து, அன்றிரவில் அவன் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்து,

அதற்குத் தேவையான தந்திர யுக்திகளை எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்து, அவனை அனுப்ப, அதன் பிறகு இருவரும் எழுந்தனர். அன்று மாலை ஏழுமணி முதல் ஒன்பதரை மணி வரையில் குலேபக்காவலி என்னும் நாடகம் வி.பி. ஹாலில் நடத்தப்படும் என்ற விளம்பரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது ஆகையால், செட்டியாரிடம் போய் கடன் விஷயத்தை முடித்துக் கொண்டு நேராக அப்படியே வி.பி. ஹாலுக்கு தாங்களும் முன்னதாகவே போய்விட வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடு அவர்கள் இருவரும் பங்களாவைவிட்டு வெளிக் கிளம்பினர்.

★ ★ ★

2–ம் அதிகாரம்

குலேபக்காவலி – மோகனாங்கி

அன்று மாலை 6 மணி சமயமாயிற்று; நாடகம் நடத்தப்படும் வி.பி. ஹாலில் ஜனங்கள் அபரிமிதமாகக் கூடியிருந்தனர். அதன் கூடம் முழுதும் கூக்குரலும் குதூகலமுமே காணப்பட்டன. மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்னும் மூன்று பெரும் பேய்கள் முற்றிலும் வெறிகொண்டு, கோபம், மோகம், லோபம், மதம், சண்டை, பொறாமை, நட்பு, துயரம், தரித்திரம் முதலிய பலவகைப்பட்ட துர்க்குணங்களான பிள்ளை குட்டி களோடு நிருத்தனம் செய்யும் நாடக மேடையாகிய வெளியுலகத் துக்கு முற்றிலும் மாறாக, அந்த நாடகக் கும்பலாகிய சிறிய உலகம் சந்தோஷமே நிறைந்ததாகத் தோன்றியது. மிகவும் விசாலமாக இருந்த அந்தக் கூட்டத்தில் எங்கும் விண்மணிகளைப் போல சரம் சரமாகத் தொங்கிய மின்சார விளக்குகளின் ஜோதி கோடி சூரியப் பிரகாசமாக ஜ்வலித்தது. சப்த வர்ணங்களை உடைய காகிதங் களால், அழகழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்ட தோரணங்களும் பூக்களும் வானவிற்களின் அணிவகுப்போடு தேவேந்திர சபையோ, அல்லது கந்தருவ உலகத்தில் மன்மதனும் ரதியும் கொலுவிருக்க அமைக்கப்பட்ட அற்புத அலங்காரமோ எனத் தோன்றி, காண்போர் கண்களையும் மனத்தையும் கவர்ந்தன. ஆயிரக் கணக்கில் வரிசை வரிசையாகப் பரப்பப்பட்டிருந்த வழுவழுப்

பான கருங்காலி நாற்காலிகளில் எங்கு பார்த்தாலும் வைரக் கடுக்கன்களும் வைரக் கம்மல்களும், ஜரிகைகளும், பட்டாடைகளுமே மயமாகத் தோன்றின. பெருமையால் நிமிர்ந்த ராவ்பகதூர்களும் திவான் பகதூர்களும், செல்வத்தால் செருக்கிய செட்டிமார்களும், வாய்மையால் வலுத்த வக்கீல்மார்களும், அலங்காரப் பிரியர்களும், டாம்பீகர்களான கோலாகலப் புருஷர்களும், மனமோகன சுந்தர ரூபங்களைப்பெற்ற யௌவனப் பெண்டீரும், புருஷரும், சிரித்த முகமும் இனித்த சொற்களுமாகக் காணப்பட்டு இன்பமயமாக இருந்தனர். ஆனால் வெளிமயக்கான அந்தப் பிரகாசத்திற்குள் நுழைந்து அவர்களது அந்தரங்கமான மனோ நிலைமையை ஆராயப் புகுந்தால், அங்கு உண்மையான ஆனந்தமும், திருப்தியும், சாந்தமான அமைதியும் இருக்கக் காண்பது மாத்திரம் சந்தேகம். தாங்கள் உண்மையில் பரம ஏழ்மை நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்பதை மறைத்து, தாங்கள் பெரிய முதலாளிகள் என்னும் எண்ணத்தைப் பிறர் மனதில் உண்டாக்கும் பொருட்டு ஜரிகை வேஷ்டிகளும் பட்டுச்சட்டைகளும் பெருத்த தலைப்பாகைகளும் அணிந்திருந்தவர் பல்லோர். மகா கொடிய பொறாமைகளையும் கவலைகளையும் கொண்ட தங்களது மனதை வெளியில் காட்டாமல் மறைப்பதன் பொருட்டு புன்னகை செய்தோர் பலர். ஜாதி ரோஜா மல்லிகை முதலிய புஷ்பங்களும் வைர ஆபரணங்களும் நிறைந்த சிரங்களுக்குள் பித்தமும் பேதைமையும் துர்க்குணங்களும் வெறியும் அஞ்ஞான இருளும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவர் அநந்தம். வேறு பலரிடத்தில் விலை மதிப்பற்ற பதக்கங்களும், முத்து மாலைகளும், வைர சரங்களும் அழகு செய்த மார்புகளுக்குள் துராசைகளும் பலவகைப்பட்ட மோக விகாரங்களும் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தன. புது நாகரிகம் கற்ற பலர் தங்களது முகங்களில் வெண்மையான மாவைப் பூசி நாடக வேஷங்கள் போல மினுக்கி, காண்போர் கண்களுக்கு விருந்தாக அமைந்திருந்தனர்; ஆகவே, அந்த அழகிய மாளிகையில் இரண்டு வகையான நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டன. மேடை மீதிருந்த நாடகக்காரர்கள் குலேபக்காவலியும், கூடத்தில் இருந்த ஜனங்கள் பிரபஞ்ச லீலா விநோதமும் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

முதல் வரிசையில் இருந்த சோபாக்களில் தேனாம்பேட்டை வாசிகளான சமஸ்தானாதிபதிகளும், மகா பிரபுக்களும் நிறைந்து கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தனர்; அவர்களின் இடையில் நமது நமது துரைராஜாவும் மாரமங்கலம் மைனர் துரையும் இருந்தனர் என்று சொல்வது மிகையாகும். ஏனென்றால் அச்சில்லாமல் தேர் ஓடாதல்லவா? அவர்கள் இல்லாவிட்டால் அங்கே வந்திருந் தோருக்கு மகாஜனங்கள் என்ற பெயர் எப்படிப் பொருந்தும்? ஆகையால், அவர் மற்றவர் வருவதற்கு ஒரு நாழிகைக்கு முன்னமே வந்துவிட்டனர். உட்புறத்தில் நிற்கவும் இடமில்லை என்பது தெரிந்தும், நாடகக்காரர்கள் மேன்மேலும் பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஜனங்களை உள்ளே தள்ளித்தள்ளி அடைத்துக் கொண்டே இருந்தமையால், எலி நுழைய இடம் போதாத இண்டு இடுக்கு மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் ஜனங்கள் ஒடுங்கிக் கொண்டு, மோகனாங்கியை மாத்திரம் பார்த்தால் அது போதும் என்று ஓணானைப் போல தலைகளை நீட்டிக் கொண்டிருந்தனர். சிலருக்குக் கால்கள் நசுங்கித் துகையலாயின; சில பெண்டீரின் கம்மல் தொங்கிய காதுகள் அறுந்து போயின. சிறிது தாமதமாக வந்த வக்கீல்களான மூன்று கிழவர்களது சிரத்தில் எலிவாலைப் போலத் தொங்கிய குடுமிகள் போன இடம் தெரியவில்லை. அவர்கள் மோகனாங்கியை மறந்து தங்கள் குடுமிக் களவு இந்தியன் பினல் கோடின் எந்தப் பிரிவில் சேர்ந்தது என்பதைப் பற்றி யோசிக்கிறார்கள். புதிதாக முறுக்கேற்றி தும்பை மலர் போல சலவை செய்யப்பட்ட மஸ்லின் சட்டைகள் சக்கை சக்கையாகக் கிழிந்து கோபித்துக் கொண்டு பல இடங்களுக்கும் போயின. ஜரிகைத் தலைப்பாகைகளும், ஷோக் அங்கவஸ்திரங்களும் கீழே விழுந்து காலால் துகையுண்டன. சிகரெட்டுப் புகையின் பரிமள கந்தமும், மூச்சுக்காற்றின் கொதிப்பும், நெருக்கத்தினால் உண்டான வியர்வைச் சேறும் ஒன்றுகூடி, அது சுவர்க்க போகமோ அல்லது நரக வேதனையோ என்ற சந்தேகத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

இத்தகைய லீலா விநோதங்களுக்கு இடையில் குலேபக்காவலி நாடகம் ஆரம்பமாயிற்று. மோகனாஸ்திரம் பாய்வது போல மனதைக் கவரக்கூடிய இனிமையான பாடல்களோடும்

சாகசங்களோடும் ஒவ்வொரு பெண்மணியும் தோன்றி தனது திறமையைக் காட்ட ஆரம்பித்தாள். கடைசியாக, தாசி வேஷம் தரித்துத் தோன்றிய மோகனாங்கியைக் கண்டவுடனே ஜனங்கள் அடக்க முடியாத ஆவேசமும், வெறியும், கரைகடந்த குதூகலமும், பெருமகிழ்ச்சியும் கொண்டு தங்களை மறந்து, கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்தனர். அவள் வரும்போதே யாவரும் கண்டு திகைக்கும் படி பார்சீ நடனமாடிய வண்ணம் ஓர் இந்துஸ்தானிப் பாட்டை எடுத்து ஜிலுஜிலென்று பன்னீர் தெளிப்பது போல மகா ஜனங்களின் செவிகளில் தூவிக் கொண்டு விண்ணுலகினின்று தெய்வ கன்னிகை இறகுகளோடு வந்து இறங்குவது போ

"கற்றைவிரி பொற்கடை மயிர்த்துறு கலாபம்
சுற்றுமணி புக்கவிழை மிக்கிடை துவன்றி
ற்றவழ வாணிமிர மெய்யணிகள் மின்னச்
சிற்றிடை நுடங்கவொளிர் சீரடி பெயர்த்து"

மேடையின் மீது காட்சி கொடுத்தாள். ஆகா! அவளது அற்புத வடிவத்தை என்னவென்று சொல்வது! ஒப்புயர்வில்லாத அற்புத வனப்போடும் தோன்றிய அந்த அணங்கின் அழகை வருணிக்க தெய்வ பாஷையான வடமொழியிலும் தக்க சொற்களும் இல்லை என்றே கூற வேண்டும். அதுகாறும் கூக்குரல் செய்து கொண்டிருந்த மகாஜனங்கள் யாவதும் உயிரற்ற பதுமைகள் போல பேச்சு மூச்சின்றி வாயைப் பிளந்து கொண்டு அப்படியப் படியே திகைத்து, அவள் மீது சென்ற தங்களது நாட்டத்தையும் மனத்தையும் தங்களது வசம் திருப்பச் சிறிதும் வல்லமை அற்றவராய் பிரமிப்படைந்து தேனில் வீழ்ந்த ஈக்கள் போல இன்ப வெள்ளத்தில் கிடந்து தத்தளித்தனர்; எள் விழும் சப்தமும் நன்றாகக் கேட்கத் தக்கபடி நிச்சப்தம் குடி கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பெண்பாவையின் வயது பதினெட்டுக்கு மேல் இராது பதினான்கு லோகங்களிலும் உள்ள அழகிற் சிறந்த யௌவன மடந்தையரின் லட்சணங்களை எல்லாம் அள்ளி ஒன்று சேர்த்துக் கடைந்தெடுத்த அமிர்த சாரமே அந்த வடிவமாக அமைந்து தோன்றி மனதைக் கொள்ளைக் கொண்டதோ என விளங்கி,

"பொன்னொழுகு பூவிலுறை பூவையெழில் பூவைப்
பின்னெழில்கொள் வாள்இணை பிறந்தொளிர் முகத்தாள்
கன்னியெழில் கொண்டது கலைத்தட மணித்தேர்
மின்இழிவ தன்மையிது விண்இழிவ தென்ன,
கானின் உயர் கற்பகம் உயிர்த்த கதிர்வல்லி
மேனிநனி பெற்றுவிலை காமநெறி வாசம்
தேனின்மொழி யுற்றினிய செவ்விநனி பெற்றோர்
மானின்விழி பெற்றுமயில் வந்ததென வந்தாள்"

ஆன, அத்தகைய அற்புத ஜோதி நிறைந்த பெண் வடிவத்தை இவ்வுலகில் கண்படைத்தவன் எவனும் கண்டிரானென்பது திண்ணம். சிருஷ்டி காலந்தொட்டு எத்தனையோ கோடி ரதி தேவி களைப் படைத்த பிரம்மதேவனுக்கே மோகனாங்கியின் அழகு அதுகாறும் காணாத புதுமையாக இருந்ததென்றால், மற்றவருக்கு அது எங்ஙனம் இருந்திருக்கும் என்பது கூறாமலே விளங்கும். அங்கே கூடியிருந்தோர்களது மனதில் அதற்கு முன் வதைத்திருந்த கவலைகளும் துன்பங்களும் துயரங்களும் சஞ்சலங்களும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியிருந்த அந்த மின்னற்கொடியின் தோற்றத்தால் மறைந்து, சூரியன் முன் இருள்போல ஓடி ஒளிந்தன. கானகத்தில் உள்ள மான்கன்றுகள் பூமியில் கால்கள் வைப்பது தெரியாமல் எவ்வாறு துள்ளிக் குதிக்குமோ, அவ்வாறு அவள் நடனம் செய்த போது அவளது அற்புத மேனி நெட்டியால் ஆனதோ, பஞ்சினாலானதோ, காற்றினாலானதோ, அல்லது அவை யாவற்றிலும், இலேசான சொர்பனத்தினால் ஆனதோ என்று ஐயுறும்படி மண்ணிலும் இன்றி விண்ணிலும் இன்றி பம்பரம் போலச் சுழன்றது. அவளது மன வேகத்துக்குச் சமமாகத் தொடர்ந்து சென்று வளைந்து கொடுத்த அவளது தேகம் நடுத்தர உயரமும், அழகிய பருமனும், அதனிடத்தில் அதிகம் குறைவு என்பதின்றி உன்னதமாக உயர்ந்து சரிந்த தசை பிடிப்பும், கவிந்த கன்னங்கள், வளைந்த கழுத்து, பரந்த மார்பு, துவண்ட இடை, கடைந்தெடுத்த கை கால்கள் முதலிய எல்லா அங்கங்களும் சாமுத்திரிகா லட்சணத்திற்கு ஓர் இம்மியளவும் பிசகாமல், பார்க்கப் பதினாயிரங் கண்கள் வேண்டிய அபார சிருஷ்டியாக இருந்தன. அவளது சரீரத்தின் மேற்புறம் சருமத்தால் ஆனதோ, மெருகு

கொடுத்த தங்கத்தகடாயினும் தந்தத்தகடாயினும் கொண்டு பொருத்தப்பட்டதோ என கண்ணாடி போல வழுவழுப்பும் பளபளப்பும் அமைந்து, காண்போர் முகம் அதில் பிரதிபிம்பித்தது. பூரண சந்திரோதயமோ, தலை அவிழ்ந்து மலர்ந்து நகைத்த செந்தாமரை மலரோ, இனிமையையும், குளிர்ச்சியையும் அள்ளி வீசிய அமிர்த கலசமோ எனத் தோன்றிய அவளது சுந்தர வதனம்,

"கொண்டலின் குழவி யாம்பல் குனிசிலை வள்ளை கொற்றக்
கெண்டைஒள் தரள மென்றிக் கேண்மையை கிடந்த திங்கள்
மண்டில வதன மென்று வைத்தனன் விதியே நீயப்
புண்டரீ கத்தை யுற்ற பொழுதது பொருந்தித் தேர்வாய்"

என்று வருணிக்கத் தக்கதாய், ரதிதேவி தனது மோகனாஸ்திர பரிவாரங்களோடு கொலு வீற்றிருந்த வசீகர சபாமண்டபம் போல, வருணிக்க இயலாத வாமக் களஞ்சியமாய், அவளது தேகமானது பதினான்கு லோகங்களுக்கும் மேலே நின்ற சுவர்க்க லோகமாய் காணப்பட்டது.

சீதளாகரமான அத்தகைய வனத்தின் வசீகரத் தன்மையைப் பதினாயிரம் மடங்கு சிறப்பித்துக் காட்டிய அவளது சிரத்தின் அளக பாரமோ சொல்லிலடங்கா எழில் வாய்ந்ததாய்,

"காரினைக் கழித்துக் கட்டிக் கள்ளினோ டாவி காட்டிப்
பேரிருட் பிழம்பு தோய்ந்து நெறிவுறிப் பிறங்கு கற்றைச்
சோர்குழல் தொகுதிச் சூழல் சும்மைசெய் தனைய தம்மா
நேர்மையைப் பருமை செய்த நிறைநறுங் கூந்தல் நீத்தம்"

என்ற லட்சணப்படி அமைந்திருந்தது. இத்தனை வைபவங்களுக் கிடையில் நின்ற அவளது கண்ணிணைகள் ஒரு நொடியில் மனிதரைக் கொல்லும் விஷமாகவும், அதே நொடியில் தமது மலர்ச்சியால் உயிர் கொடுக்கும் அமிர்த சஞ்சீவியாகவும் அமைந்து முகத்தைக் காட்டிலும் விசாலமாய் காதளவு ஓடி நின்று,

"பெரியவாய்ப் பாவை யொவ்வா பிறிதொன்று நினைந்து பேச
அரியவாய் ஒருவ ருள்ளத் தடங்குவ வல்ல வுண்மை
தெரிய ஆயிரக்கால் நோக்கில் தேவர்க்கும் தெய்வ மென்னக்
கரியவாய் வெளிய வாகும் வாள்தடம் கண்கள் அம்மா"

என்று யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் அமைந்து,

"நஞ்சிடை யமிழ்தங் கூட்டி நாட்டங்க ளான வென்னச்
செஞ்சவே நீண்டு மீண்டு சேயரி சிதறித் தீய
வஞ்சமுங் களவு மின்று மழையென மதர்த்த கண்கள்
அஞ்சன நிறமோ கண்ணன் வண்ணமோ அறிதல் தேற்றாமல்"

என்று, கள்ளம், கபடம் முதலிய எத்தகைய குற்றங்களுக்கும் இடமின்றிக் கூர்மையான புத்தியையும், மேன்மைக் குணங்களையும், பரிசுத்தமான மனத்தையும் வெளிப்படுத்தின.

இவ்வாறு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் உள்ள ஒவ்வோர் அங்கமும் மகா சிரேஷ்டமாக அமைந்திருந்தது. அத்தகைய தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த வானுலகத்து மங்கையான மோகனாங்கி நாடக மேடையில் குயில் போலப் பாடி மயில் போல ஆடி அன்ன நடை நடந்து கிள்ளை போல மொழிந்து தனக்கிணை தானே என நடித்து, ஜனங்களின் மீது மோகனாஸ்திரப் பிரயோகம் செய்து, அவர்களது மதியை மயக்கிப் பித்தராக்கி பிரமிக்கச் செய்தாள். அங்கே கூடியிருந்த கிழவர் முதல் சிறுகுழந்தை வரையில் உள்ள சகலரும் கலங்கிப் போய் திக்பிரமை கொண்டு தடுமாறினர். தாங்களே அழகில் சிறந்தவர் என்று அதுகாறும் நினைத்து செருக்குற்று இருந்த பெண்டீர் யாவரும் திகைத்து நெடுமூச்செறிந்தனர். அவளே யாவரிலும் மேம்பட்ட ரதிதேவி என்ற நினைவை அத்தகைய மகளிர் தங்களது மனதிற்குள்ளாயினும் கொள்ள நேர்ந்தது. முன் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த துரைராஜாவும், மாரமங்கலம் மைனரும் தேன் குடித்த நரிகள் போல மதியிழந்து அறிவிழந்து மோகா வேசங்கொண்டு எப்படியாகிலும் அவளது நட்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதியை முன்னிலும் அதிகமாகக் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். அங்கிருந்த ஆண்பாலார் ஒவ்வொருவரும் அத்தகைய துராசை கொண்டனர் என்றே கூறவேண்டும். ஆனால் அங்கே ஒரு மூலையில் இருந்த வீணை வித்துவானான மதனகோபாலன் ஒருவனே அத்தகைய துராசை கொள்ளாமல், மோகனாங்கியின் மேம்பாடுகளைப் பற்றி உண்மையான பெருமையும், ஆனந்தமும் அடைந்தவனாய் அவளிடத்தில் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தான்.

குலேபக்காவலியின் ஒரு காட்சி முடிய, மறுகாட்சி தயாராகும் போது ஜனங்கள் கூச்சலிடுவார்கள்; மோகனாங்கி திரும்பவும் எப்போது வருவாள் வருவாள் என்று ஆவலோடு காத்திருப் பார்கள்; மற்ற நடிகைகள் தோன்றினால், அவர்களைத் தூஷித்து, உள்ளே போகும்படி கூறி பதற்றமான மொழிகளை உபயோகிப் பார்கள்; மோகனாங்கி மறுபடி தோன்றினால் முன் போல வெறி கொண்டு தலைவிரித்து ஆடுவார்கள். இவ்வாறு அந்த ஜகன் மோகினி அன்றிரவு நெடுநேரம் வரையில் அந்த மகா ஜனங்களை குரங்குகள் போல ஆடச் செய்தனள். ஒவ்வொரு காட்சியிலும் அவளுக்கு எண்ணிறந்த தங்கப் பதக்கங்களும், புஷ்ப ஹாரங் களும், வைர மோதிரங்களும், பட்டாடைகளும் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. கரகோஷங்களும், சிரக்கம்பங்களும், சந்தோஷக் கூச்சல்களும் கடைசி வரையில் அதிகரித்துக் கொண்டே போயின. கடைசியில் நாடகம் முடிவடைந்தது. அதுகாறும் மூட்டைகள் போல ஒருவர் மேல் ஒருவராக அடுக்கிக் கொண்டு கிடந்த ஜனங்கள் யாவரும் சமுத்திர கோஷம் போல ஆரவாரித்து எழுந்து தாறுமாறாகப் புகுந்து ஒருவர் மீது ஒருவர் விழுந்து துகைத்த வண்ணம் வெளியிற் செல்ல ஆரம்பித்தனர். சிலர் சிலராக உள்ளே சென்றதைவிட, யாவரும் ஒரே காலத்தில் வெளிப்பட முயன்றது மகா கோரமான காட்சியாக இருந்தது. குழந்தைகளை இழந்தோர் சிலர்; ஆபரணங்களைத் தொலைத்தோர் பலர். ஒருவர் தவறாமல் எல்லோரும் தமது மனத்தையும் மனதின் நல்ல நிலைமையையும் மோகனாங்கியிடம் பறிகொடுத்துத் திரும்பினோராகவே இருந்தனர்.

இவ்வாறு ஜனங்கள் எல்லோரும் வெளியில் போக அரை நாழிகை சென்றது. மோகனாங்கி தோன்றி ஆடிய இடத்தை விட்டு வெளியில் போக மனமற்றவராய் இன்னமும் சிறிது உள்ளே நின்றோரான சிலர் பலவந்தமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டனர். அந்த நாடகத்தில் நடித்த யாவரும் வெளியில் போவதற்கு மேடையின் பின்புறத்தில் ஒரு வழி இருந்தது. அந்த வழியின் வெளி வாசலில் நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்கள் நடிகைகள் எல்லோரும் போவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் ஆசையோடு நின்றனர். அவர்களுக் காக எண்ணிறந்த வண்டிகளும் சாரட்டுகளும் தயாராக நின்றன. அவ்விடத்தில் துரைராஜாவின் தவிசுப்பிள்ளையான பொன்னம்

பலமும் ஒரு பைசைகில் வண்டியை வைத்துக் கொண்டு, உள்ளே இருந்து வந்தவரை உற்று நோக்கிய வண்ணம் இருந்தான்.

அரை மணி நேரம் சென்றது; அது வரையில் வேஷக்காரிகளில் ஒருத்தியும் வெளிப்படவில்லை ஆதலால், அங்கே கூடி நின்ற ஜனங்களுள் பெரும்பாலோர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றனர். அதன் பிறகு, உட்புறத்தில் இருந்து வேஷங் கலைத்த சிறுமிகளும், மடந்தையரும் தனியாகவும் இருவர் மூவராகக் கூடி சம்பாஷித்த வண்ணமும் வெளிப்பட்டனர். அவர்களைப் புரசைப்பாக்கத்திற்கு அழைத்துப் போகும் பொருட்டு குத்தகையாக அமர்த்தப் பட்டிருந்த ஆறு குதிரை வண்டிகள் தயாராக நின்றன. கொட்டகை யின் வேலைக்காரர் இருவர் அந்தப் பெண்களோடு கூடவே வெளியில் வந்து ஒவ்வொரு வண்டியாக வாசற்படியண்டை கொணர்ந்து வண்டிக்கு நால்வர் வீதம் பெண்களை உட்கார வைத்து வண்டிகளை அனுப்பிய வண்ணம் இருந்தனர். பொன்னம்பலம் அருகில் நெருங்கி வண்டியண்டையில் ஏறிய பெண்டீரைக் கடைக்கண்ணால் உற்று நோக்கிய வண்ணம் இருந்தான் அதன் பிறகு வேறு சில மங்கையர் வெளிப்பட்டனர் அவர்கள் தங்களது சொந்த ஜாகைகளில் வெவ்வேறு திக்குகளில் இருந்தர்கள் ஆதலால், அவர்களது உறவினரோ நட்பினரோ வண்டிகளோடு வெளியில் தயாராகக் காத்திருந்து அவர்களை அழைத்துச் சென்றனர். அவர்களிலும் மோகனாங்கி காணப்பட வில்லை. அதன் பிறகு ஒரு நாழிகை கழிந்தது. வேறு எவரும் வரவில்லை. அதன் பிறகு இமை கொட்டாமல் கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான். அப்போது அவ்விடத்தில் ஒற்றைக் குதிரை பூட்டப் பெற்ற ஓர் அழகிய பெட்டி வண்டி வந்து நின்றது. அது ஜன்னல்களால் நன்றாக மூடப்பட்டிருந்தது; வண்டி புதியது போல பளபளவென மன்னியது. அந்த வண்டி வந்து கால் நாழிகையான உடன் வி.பி. ஹாலுக்குள் இருந்து இன்னொரு ஸ்திரீ வெளிப் பட்டாள். அவள் பனாரீஸ் பட்டில் ஜரிகைப்புள்ளிகள் நிறைந்த சேலையையும் உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் அணிந்திருந்ததாகத் தெரிந்தது. ஆனால் அவள் ஒரு பெருத்த சால்வையால் தலை முதல் கால் வரையில் நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தமையால், அவளது முகம் சிறிதளவே வெளியில் தெரிந்தது. பொன்னம்பலம்

அவளது முகத்தை உற்று நோக்குவதற்குள் அவள் பெட்டி வண்டிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வண்டிக்குள் நுழைந்து விட்டாள். ஆனால் அவளது உயரம் பருமன் நடையழகு முதலிய வற்றினால் அவளே மோகனாங்கி என்று பொன்னம்பலம் எளிதில் ஊகித்துக் கொண்டான். தவிர, அந்த நாடகத்தில் மானேஜரே மிகவும் மரியாதையாக அவளை அழைத்து வந்து வண்டியில் ஏற்றிவிட்டுக் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டு வண்டியை ஓட்டும்படி கூற, வண்டி புறப்பட்டது அதனாலும், அவளே மோகனாங்கி என்று உறுதி செய்து கொண்ட பொன்னம்பலம், பெட்டி வண்டி சிறிது தூரம் போகும்படி விட்டு, தனது சைக்கிலின் மீதேறி உட்கார்ந்து கொண்டு பெட்டி வண்டியைத் தொடர்ந்து சென்றான். வண்டி மறைந்து போக விடாமலும் பிறர் சந்தேகிக்கும்படி வண்டியிடம் அதிகமாக நெருங்காமலும் அவன் சற்று தூரம் பின்னாகவே தொடர்ந்தான்.

வி.பி. ஹாலிலிருந்து புறப்பட்ட பெட்டி வண்டி விசையாகவே ஓடியது. அப்போது இரவு 10-மணி சமயம். ஆதலால், ஜனங் களின் நடமாட்டமும் இல்லாதிருந்தது. பெட்டி வண்டி பெரிய மெட்டு ரயில்கேட்டைக் கடந்து ரயில் பாதைக்கும் கூவம் ஆற்றுக்கும் இடையில் மேற்கு முகமாகச் செல்லும் பாதை வழியாக ஓடி எழும்பூரைக் கடந்து கோமளேசுவரன் பேட்டை வாராவிற்கு வந்தது. அவள் கோமளேசுவரன் பேட்டையில் இருப்பவள் என்று ஐயமுற்ற பொன்னம்பலம் அவ்வளவு சுலபத்தில் தனது வேலை முடியப் போவது பற்றி தனக்குள் மகிழ்ச்சி அடைந்தவனாய் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகத் தொடர்ந்து வந்தான். வண்டி, கோமளேசுவரன் பேட்டைக்குள் நுழையாமல் கூவம் ஆற்றின் கரை ஓரமாகச் செல்லும் பாதையிலேயே ஓடி ஸ்பென்ஸர் தபால் ஆபீசுக்கருகில் வந்து மவுண்ட்ரோட்டை அடைந்தது. தான் எதிர்பாராத திக்கில் வண்டி போவதைக் குறித்து பொன்னம்பலம் வியப்படைந்தவனாய் பின்னால் வந்து கொண் டிருந்தான். பெட்டி வண்டியின் மேல் உட்கார்ந்திருந்த வண்டிக் காரன் இரண்டொரு முறை பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தான் ஆதலால் அவன் தன்னைக் கண்டு கொண்டானோ என்று ஒரு வகையான அச்சம் பொன்னம்பலத்தின் மனதில் உண்டாகிக்

கொண்டிருந்தது. மவுண்ட்ரோட்டின் இரு புறங்களிலும் பெருத்த மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. எங்கும் மின்சார விளக்குகள் நன்றாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆங்காங்கு போலீஸ் ஜெவான்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். நெடுந்தூரத்திற்கொரு மோட்டார் வண்டி வந்து கொண்டிருந்தது. ஆயிரம்விளக்கை நோக்கிப் போகும் கூலிக்கார ஆதி திராவிடர்கள் நன்றாகக் கள்ளைக் குடித்து ஆடி விழுந்து பாடிக்கொண்டு சென்றனர். இருபுறங்களிலும் வெள்ளைக்காரர் கம்பெனிகளின் பிரம்மாண்டமான கட்டிடங்கள் நிறைந்திருந்தன. அவ்விடத்தில் வந்த வண்டி மவுண்ட்ரோட்டி லேயே மேற்குப் பக்கம் செல்ல ஆரம்பித்தது. எதிரில் ஆயிரம் விளக்கு தேனாம்பேட்டையின் வடபாகம் முதலிய ஊர்கள் இருந்தமையால் அந்த வண்டி அங்கே தான் ஏதாவது பங்களா விற்குப் போகிறதோ என்று பொன்னம்பலம் பெரிதும் ஐயமுற்ற வனாகச் சென்றான்.

வண்டி, ஆயிரம்விளக்கைத் தாண்டி சர்க்கார் பூந்தோட்டம், வெள்ளாளத் தேனாம்பேட்டை முதலிய இடங்களை எல்லாம் கடந்து நான்கு மயில் தூரத்தில் இருக்கும் சைதாப்பேட்டையை அடைந்தது. ஆனால், வண்டி அந்த ஊருக்குள் நுழையாமல் பாட்டை வழியாகவே மேலும் சென்று அடையாற்றுப் பாலத்தைக் கடந்து அப்பாலும் சென்றது. அவள் சைதாப்பேட்டையில் இருக்கிறாள் என்று பொன்னம்பலம் நினைத்ததும் தவறாக முடிந்தது. வண்டி சைதாப்பேட்டையைத் தாண்டி, கிண்டி என்னும் ஊரை அடைந்தது, அதற்கு மேலும் பாட்டையிலேயே சென்று கடைசியாக ஆலந்தூரை அணுகியது. அவ்விடத்தில் பாட்டைக் கருகில் முன்புறத்தில் சிறிய பூஞ்சோலையைக் கொண்ட ஒரு பங்களா இருந்தது. அதன் வாசலிற் போன உடனே வண்டி நின்றது. வண்டிக்காரன் அண்டையில் நின்று "லச்சுமூ! லச்சுமூ!! கதவைத் தொற" என்று இரண்டு முறை கூவி அழைத்தான்.

வண்டிக்குப் பின்னாக வந்த பொன்னம்பலம் அதுவே அவளது பங்களா என்று உறுதி செய்து கொண்டவனாய், பைசைகிலை நிறுத்திக் கீழே இறங்கி, அதன் ரப்பர் குழாய்க்கு காற்று அடித்துப் புகுத்துகிறவன் போலப் பாசாங்கு செய்த வண்ணம் வண்டியை

நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு நிமிஷ நேரத்தில் கதவு திறக்கப்பட்டது. பெட்டி வண்டி பங்களாவுக்குள் போய்விட்டது. கதவும் திரும்ப மூடப்பட்டு உட்புறம் பூட்டப்பட்டது. பொன்னம் பலம் திரும்பவும் தனது பைசைகில் வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு மேலும் சிறிது தூரம் மேற்கில் சென்று அந்த பங்களாவின் முன் புறத்தில் நன்றாக அடையாளம் பார்த்துக் கொண்டு, அது இத்தனாவது மயில், இத்தனாவது பர்லாங்கு அப்பால் இருக்கிறது என்பதையும் சரியாக அறிந்து கொண்டு தனது துவிச்சக்கர வண்டியைத் திருப்பிவிட்டு இரவு ஒரு மணி சமயத்தில் துரை ராஜாவின் பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

துரைராஜா மாரமங்கலம் மைனர் ஆகிய இருவரும் பொன்னம் பலத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்த வண்ணம் மேன்மாடத்தில் கண் விழித்துச் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். மேன்மாடக் கதவும் தாளிடாமல் வெறுமையாகச் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. பொன்னம்பலம் மேன்மாடத்திற்குச் சென்று, தான் பெட்டி வண்டியைத் தொடர்ந்து சென்ற வரலாற்றையும், மோகனாங்கி ஆலந்தூருக்கு அருகில் உள்ள ஒரு பங்களாவில் இறங்கிய விபரத்தையும் விரிவாகக் கூறி அந்த பங்களாவின் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்குத் தேவையான குறிப்புகளை எல்லாம் தெரிவித்துவிட்டு, அவர்களது அனுமதியின் மேல் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

பொன்னம்பலம் ஜெயமடைந்து வந்ததைக் கேட்ட மாரமங்கலம் மைனர் அப்போதே புறப்பட்டுப் போக வேண்டும் என்னும் ஆவல் கொண்டு துடித்ததைக் கண்ட துரைராஜா "மாப்பிள்ளை! இப்போது போவதில் எவ்விதமான பயனும் ஏற்படாது. பொழுது விடிந்தவுடன் காலை ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு நான் முதலில் அங்கே போய் எப்படியாவது தந்திரம் செய்து, அவர்களுடைய சிநேகத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருகிறேன். அதன் பிறகு நீ போவதற்குச் சௌகரியமாக இருக்கும்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட மைனர், "ஓ! நல்ல காரியம் செய்தாய்! இன்று வி.பி. ஹாலில் இருந்து வந்த முதல், நீ அவளைப் புகழ்ந்து பேசுவதைப் பார்த்தால், உனக்கும் அவள் மேல் ஆசை

விழுந்திருக்கிற தென்பது நன்றாய்த் தெரிகிறது. நீ போய் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டால் அப்புறம் என்னை மறந்து விடுவாய்; ஆகையால், நானே போய் இதை முடித்துக் கொள்ளு கிறேன்" என்றான்.

நுரைராஜா புன்சிரிப்போடு, "நாம் ஒன்று செய்வோம்; எனக்கும் அவளிடத்தில் சிநேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை மனதில் எழுந்து வருத்துகிறது. ஆகையால், நாம் திருவுளச்சீட்டுப் போட்டுப் பார்ப்போம். யாருக்கு பிரைஸ் விழுகிறதோ அவர் போக வேண்டியது" என்றான்.

மைனர் அதற்கு இணங்க, உடனே சீட்டுப் போடப்பட்டது. அதிர்ஷ்டம் மாரமங்கலம் மைனர் பக்கத்திலேயே இருந்தது. வெற்றி அவருக்கே கிடைத்தது; ஆதலால் அவரே மறுநாட் காலையில் ஆலந்தூருக்குப் போய் மோகனாங்கியிடத்தில் சிநேகம் செய்வதற்கு வேண்டிய அனுகூலங்களைத் தேடுவதென்று இருவரும் முடிவு செய்து கொண்டனர்; மாரமங்கலம் மைனர் அன்றிரவு அந்தப் பங்களாவிலேயே சயனித்து இருந்தான் ஆனாலும், அவனுக்குத் தூக்கம் என்பதே பிடியாமையால், பொழுது விடியும் வரையில் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்திருந்தான்; பொழுது விடியும் முன் எழுந்து அந்தப் பங்களாவை விட்டு நடந்து அரைமயில் தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த தனது பங்களாவை அடைந்தான். அவனது தாயும் இளைய சகோதரிகள் இருவரும் அந்த பங்களாவில் இருந்தனர். அவர்களுக்குத் தெரியாமல் வெளியில் போய்விட வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடு அவன் தனிமையான தனது விடுதிக்குப் போய் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

அப்போது அவனது மனம் மிகுந்த உற்சாகத்தினாலும் ஆவலினாலும் பலவகைப்பட்ட நினைவுகளினாலும் துடித்துப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தான் எவ்விதமான தந்திரஞ் செய்து மோனாங்கியின் நட்டை அடைவது என்பதைக் குறித்து அவன் யோசனை செய்தான்; அப்போதே நேராக அவளிருந்த பங்களாவிற்குள் போவது தவறென்று நினைத்தான்; அந்தப் பங்களாவின் சுற்றுப்புறங்களில் வசிப்போர் யாவர் என்பதை

ஆராய்ந்து அறிந்து, அவர்களிடத்தில் தந்திரமாகப் பேசி மோகனாங்கியின் வரலாற்றையும், அவளது பங்களாவில் உள்ள வேலைக்காரிகளிடம் பழக்கம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன் தனது அழகு, யோக்கியதை முதலியவற்றைப் பற்றி மிகவும் பிரமாதமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தான்; தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்ட உடனே நிலைக் கண்ணாடிக்கு எதிரில் நின்று குனிந்து நிமிர்ந்து உதட்டை நீட்டி பல்லைக் காட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான்; கண்ணாடிக்குள் விகாரமான ஒரு சிறுவனது வடிவம் தெரிந்தது ஆயினும், கண்ணாடி பூதக்கண்ணாடி ஆதலால் தனது சரியான வடிவத்தை அது உள்ளபடி காட்டவில்லை என்று நினைத்து, தான் மிகவும் அழகுடைய மன்மதன் என்றே மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான். தவிர, அவனது சமஸ்தானத்தில் உள்ள குடியானவர் களும் அரண்மனையின் சிப்பந்திகளும் மற்றவரும் சிறு பிராயத்தில் இருந்தே அவனை "மகாராஜா மகாராஜா" என்று விளித்து, அவனுக்குக் கூழை கும்பிடு போட்டு அவனது மனப் போக்கின்படி நடந்து கொண்டு வந்ததனால் அவன் தன்னைச் சர்வ வல்லமை யுள்ள ஒரு சக்கரவர்த்தி என்றே நினைத்துக் கொண்டான்; அழகு, செல்வம், உன்னத பதவி முதலிய எவ்வகை யிலும் தான் இணையற்று இருப்பதால், எந்த ஸ்திரீயையும் தான் வசியப் படுத்துவது எளிதென்று நினைத்தான். தான் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியதே தாமதம்; சொன்னால் எப்படிப்பட்ட வளும், சலாம் செய்து கொண்டு, தனது இச்சைப்படி நடப்பாள் என்பது அவனது துணிவு. நிற்க; பெண்பாலரின் கற்பிலேயே அவனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. அதிலும் நாடகத்தில் வந்து ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு முன்னால் நடிப்பவளிடத்தில் கற்பென்பதே இராதென்பது அவனது உறுதியான கொள்கை. தவிர அவளது வரலாறுகளை விசாரித்து அறிந்த பின்பு, தனது சமஸ்தானாதிபதி உடைகளை விலக்கிவிட்டு ஓர் ஏழையைப் போல உடை அணிந்து அவளது பங்களாவிற்கு அருகில் இருந்து அவள் போகும்போதும் வரும்போதும் கண்ணில் பட்டுக் கொண்டிருந்தால், அவள் தன்னைக் கண்டு வியப்படைந்து ஏழை உடைகளுக்குள் இருப்பது ஒரு பெருத்த சமஸ்தானாதிபதி

என்பதை எளிதில் கண்டு கொள்வாள் என்றும், அதன் பிறகு தான் தனது கருத்தைத் தந்திரமாக அவளுக்கு அறிவுறுத்தினால், அவள் உடனே நிரம்பவும் வியப்படைந்து, அவளுக்காக தான் தனது மகா உன்னத பதவியை விட்டு தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்தது பற்றி, அவள் தன்மீது கரைகடந்த மையல் கொண்டு தனது பாதத்தில் சரணாகதி அடைந்து விடுவாள் என்றும் நினைத்து மனப்பால் குடித்தவனாய், ஒரு வகையான தீர்மானம் செய்து கொண்டு புறப்பட்டான். முதல் நாள் மாலையில் நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியிடம் வாங்கிய பணத்தில் தனது பாகமாகிய மூவாயிரம் ரூபாயும் நோட்டுகளாக ஒரு மணிபர்சில் வைக்கப்பட்டிருந்தன ஆதலின், அதை எடுத்து அவன் தனது சட்டையின் உட்புறப் பையில் வைத்துக் கொண்டான்; வைரக் கடுக்கன்கள், வைர மோதிரங்கள், தங்கக் கடிகாரம், தங்கச் சங்கிலி, காப்பு, கொலுசு முதலிய அலங்காரங்களோடு வெளிப்பட்டு, பங்களாவில் இருந்த எவரது கண்ணிலும் படாமல் தெருவை அடைந்து சிறிது தூரம் நடந்து அங்கே எதிர்ப்பட்ட ஒரு குதிரை வண்டியை ஆலந்தூர் வரையில் அமர்த்தி அதில் உட்கார்ந்து கொண்டான். வண்டி வேகமாக ஓடி, அரைமணி நேரத்தில், மோகனாங்கி இருந்த பங்களாவிற்குச் சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த ஆலந்தூரை அடைந்தது. மைனர் ஜெமீந்தார் கீழே இறங்கினான். வண்டிக் காரன் தனது கூலியைப் பெற்றுக் கொண்டு, வந்த வழியே திரும்பிப் போய்விட்டான்.

★ ★ ★

3–ம் அதிகாரம்

அம்பட்டக் கருப்பாயி; கட்டையன் குறவன்

குதிரை வண்டியில் சென்ற போதே மோகனாங்கியின் பங்களா இன்னது தான் என்று அறிந்து கொண்டு போன மைனர் ஜெமீந்தார் ஆலந்தூரில் வண்டியில் இருந்து கீழே இறங்கிய பின், மெள்ள நடந்து வண்டி சென்ற பாதையின் வழியாகவே திரும்பி வந்தான். அந்த ஸ்திரீயின் பங்களாவிற்கு அரைக்கால் மயில் தூரத்தில் மைனர் நின்று, மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அதை உற்று

நோக்கினான். அந்தப் பங்களா பாதையை ஒட்டியதாக இருந்தாலும், பாதையில் இருந்து 50-கஜ தூரம் வரையில் அழகான பூஞ்சோலை இருந்தது. அதன் பிறகு இரண்டு மேன்மாடங்களை உடைய அழகிய புதிய கட்டிடம் இருந்தது. பின்புறத்தில் தென்னை, மா, பலா முதலிய மரங்கள் தோப்பு போல அடர்ந்திருந்தன. பெட்டி வண்டி, குதிரை முதலியவை நிற்பதற்கு லாயங்களும், ஏற்றங்களைக் கொண்ட கிணறுகளும் காணப்பட்டன. ஓர் ஆள் உயரம் எழுப்பப் பட்டிருந்த ஒரு மதில் நாற்புறத்திலும் அவற்றை வளைத்துக் கொண்டிருந்ததன்றி, அதன் முன்புறத்தில், பாதையில் இரும்புக் கம்பிகளால் ஆன கதவும் வாசலும் இருந்தன. அதில் இருந்தவள் மற்ற நாடகக்காரிகளைப் போல ஏழையல்ல என்றும், தக்க செல்வம் உடையவள் என்றும், அந்தச் செல்வச் செருக்கினாலேயே அவள் எவர்க்கும் இடங்கொடாமல் அசட்டை செய்கிறாள் என்றும் எண்ணிக்கொண்ட மைனர், நாற்புறங்களிலும் திரும்பி கண்கண்ட தூரம் வரையில் நோக்கினான்; மனிதர் குடியிருக்கக்கூடிய வீடே காணப்படவில்லை. பங்களாவுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் அரைக்கால் மயில் தூரத்திற்கு அப்பால், சில தென்னை மரங்களும் ஒரு பெருத்த வைக்கோல் போரும் ஒரு புளியமரமும் காணப்பட்டன. பூமி அதுவரையில் ஏற்றமானதாகவும் அதற்கப்புறம் இறக்கமான தாகவும் காணப்பட்டது ஆகையால் அதற்கப்பால் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் ஒரு வகையான அவா அவனது மனதில் எழுந்து தூண்டியது. பாதையில் இருந்து அந்தத் தென்னந்தோப்பை நோக்கி ஓர் ஒற்றையடிப்பாதை சென்றதைக் காணவே, அதன் வழியாகச் சென்றால் தோப்பிற்கு அப்புறத்தில் காட்டுக் கொட்டகை முதலிய மனிதர் இருப்பிடம் ஏதாவது இருக்கலாம் என்ற ஒரு யூகம் தோன்றியது. அவன் உடனே அந்த ஒற்றையடிப் பாதையைப் பின்பற்றி நடந்து தென்னந்தோப்பை அடைந்தன. அதற்கு அப்புறத்தில் இருந்த இறக்கத்தில் சற்று தூரத்தில் ஒரு சிறிய ஓட்டு வீடு காணப்பட்டது. அது தனிமையாக இருந்ததைக் காண, மைனருக்கு ஒரு வகையான மகிழ்ச்சி தோன்றியது. அவன் விரைவாக நடந்து அந்த வீட்டை அடைந்தான். அது நெடுங்காலத்திற்கு முன் கட்டப்பட்டதாகவும், மிக்க எளியதாகவும் காணப்பட்டது. வாசற் கதவு மூடி உட்புறத்தில்

தாளிடப் பெற்றிருந்தது. வெளிப்புறத்தில் எவரும் காணப்பட வில்லை, உள்ளே யார் இருக்கிறார்களோ கதவைத் தட்டினால் கோபித்துக் கொள்வார்களோ என்ற நினைவினால் மைனர் அச்சம் கொண்டு தயங்கி திண்ணை மீது உட்கார்ந்து இரண்டு மூன்று முறை கனைத்துக் கொண்டு குரல் கொடுத்தான், உட்புறத்தில் இருந்தோர் அவனைக் கவனித்ததாகத் தோன்றவில்லை. கால் நாழிகை கழிந்தது. கதவும் திறக்கப்படவில்லை. அவன் கையைக் கதவில் வைத்து மெதுவாக அழுத்திப் பார்த்தான்; உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருந்தது; இன்னொரு கால் நாழிகை நேரம் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்த பின் சிறிது துணிவடைந்து, "ஐயா! ஐயா!" என்று கூப்பிட்டவனாய், கதவை மெதுவாகத் தட்டினான். "ஆர் ஐயா! அது?" என்று கேட்டுக் கொண்டு, ஒரு பெண்பிள்ளை கதவைத் திறந்து மைனரை உற்று நோக்கினாள். அவள் சுமார் நாற்பத்தைந்து அல்லது ஐம்பது வயதடைந்த ஒரு ஏழை ஸ்திரீ; நன்றாகத் தடித்து உயர்ந்த விகாரமான சரீரத்தைக் கொண்டவள்; பல இடங்களில் கிழிந்திருந்த ஒரு கண்டாங்கிச் சேலையை கட்டிக்கொண்டு காதில் நாகபடம், கொப்பு, கையில் இரண்டு விரல்களில் பித்தளை மோதிரங்கள், கழுத்தில் பொன் வைரமணி மாலை, சிவப்பு நிறமுள்ள ஸ்படிகமணி மாலை ஆகிய அலங்காரங்களோடு காளிகாதேவி போலக் காணப்பட்டாள். அவளைக் கண்டவுடனே மைனருக்குத் தான் கோரிவந்த காரியத்துக்கு அவள் அனுகூல மானவள் அல்ல என்ற நினைவும் அதிருப்தியும் ஏற்பட்டன. அவன் திண்ணையை விட்டுக் கீழே இறங்கினான். விலை உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களோடு பெரிய மனிதர் வீட்டு பிள்ளையைப் போல இருந்த அந்தச் சிறுவன், ஒரு மூலைக் காட்டில் இருந்த தனது வீட்டை நோக்கி நடுப்பகல் வேளையில் வந்ததைக் குறித்து வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்து அம்பட்டக் கருப்பாயி, "சாமி ஒக்காருங்க; நீங்க எந்த ஊரு சாமி?" என்று ஒரு வகையான அன்போடு பேச, அதைக் கேட்ட மைனர், சிறிது துணிவடைந்தான். முதல் பார்வையில் அவளிடத்தில் கொண்ட அருவருப்பும் சிறிதளவு விலகியது. அவன் அவளை நோக்கி, "நான் இருப்பது தேனாம்பேட்டை; நான் ஒரு காரியமாக சைதாப்பேட்டைக்கு வந்தேன். இந்த ஆலந்தூரில் என்னுடைய சிநேகிதர் ஒருவர்

இருக்கிறார். அவரைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வேடிக்கையாக நடந்து வந்துவிட்டேன். நல்ல வெயில் வேளை. மிகவும் தாகமாக இருக்கிறது. இங்கே தென்னமரம் இருப்பதைக் கண்டேன். இளநீர் விலைக்கு அகப்பட்டால், ஒன்று வாங்கி சாப்பிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன். அது தான் வந்த காரியம்.''

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி விசனமடைந்து, "அடாடா! மரத்துலே ஏறிப் புடுங்கிப் போட மனிசரு இல்லையே! என்ன செய்யறது! பெரிய மனிசரு தாவமாயிருக்குதுன்னு சொல்லுறீங்களே! நான் அம்பட்டச்சி; நீங்க எங்க ஊட்டுலே தண்ணி கிண்ணி சாப்பிட மாட்டீங்க. கொஞ்சம் இப்பிடியே திண்ணையிலே குந்துங்க. அதோ எதுக்கே தெரியுதே வங்களா; அதுலே எவனாச்சும் தோட்டக்காரன் கீட்டக்காரன் இருந்தா, இட்டாறேன்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், திண்ணையின் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்ட வண்ணம், "இல்லை அம்மே! நீ போக வேண்டாம், போய்வர நேரமாகும். திண்ணையிலே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந் திருந்தால், தாகம் போய்விடும். அந்தப் பங்களாவிலே யார் இருக்கிறார்களோ என்னவோ! அங்கே போய் பகல் பன்னிரண்டு மணி சமயத்திலே தொந்திரவு செய்யக்கூடாது. போக வேண்டாம் அம்மே! நான் கூட அந்தப் பங்களாவுக்குள்ளே போய், தண்ணீர் இருந்தால் சாப்பிடலாம் என்று பார்த்தேன். வெளிக்கதவு சாத்தி மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் யார் இருக்கிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று நயமாகக் கேட்டான்.

கருப்பாயி, "தெரியுஞ் சாமி! யாரோ நாடவக்காரியாம்; ஒரு சின்னப் பொண்ணு அதுலே இருக்கிறாளாம்" என்றாள்.

மைனர்:- நாடகக்காரியா? நீ அவளைப் பார்த்திருக்கிறாயா? உனக்கு அவள் சிநேகந்தானா? – என்றான்.

கருப்பாயி:- அவளெ நான் பார்த்ததே இல்லீங்க.

மைனர்:- அப்படியானால் இந்த இடத்துக்கு நீ புதியவளா அல்லது அவள் புதியவளா?

கருப்பாயி:- நான் எங்கப்பன் பாட்டங்காலமா இஞ்கெத்தான் இருக்கறவ. அவ இந்த வங்களாவுக்கு வந்து ஒரு மாசக்கால மாச்சுங்க.

மைனர்:- அப்படியானால் அவளோடுகூட யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்பதாவது தெரியுமா? - என்றான்.

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி அவனது கருத்தை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டவளாய்ப் புன்னகை செய்து, "ஒருத்தரையும் தெரியாதுங்க. வேணுமானா ஒரு சண நேரத்துலே தெரிஞ்சுக்கினு வந்து சொல்றேனுங்க. ஒங்க கருத்தெ நல்லா தெரியும்படி சொன்னா என்னாலே என்ன ஆவணுமோ அதெ ஒடனே செய்யறேன்" என்று கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், அவள் தனது கருத்தை நிறைவேற்று வதற்கு நிரம்பவும் அனுகூலமாய் இருக்கத் தக்கவள் என்று கண்டு கொண்டான்; இருந்தாலும், அவளை உடனே நம்பிவிடக் கூடாது என்று சிறிது எச்சரிக்கையாகப் பேச ஆரம்பித்து, "எனக்கு உன்னால் ஆக வேண்டிய காரியம் என்ன இருக்கிறது? அப்படி இருந்தாலும் அதை ஒழுங்காகச் செய்து முடிக்கும் திறமை உனக்கு இருக்கிறது என்பதை நான் எப்படி உறுதியாக நம்புகிறது" என்றான்.

கருப்பாயி சிரித்துக் கொண்டு, "இம்பிட்டுப் பெரிய மனிசரான நீங்க, அலுவல் இல்லாமெயா ராசபாட்டெயெ உட்டு இம்பிட்டுத் தூரம் வந்தீங்க! ஒட்டெச் சட்டியிலே தான் கொளுக்கட்டெ வேவும் இம்பாங்களே அது தெரியாதா? நீங்க வந்த சோலி இன்தூன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு; ஒங்கிளுக்கு என்னென்ன சங்கதி தெரியணுமோ அதெல்லாம் சொல்லிப்புட்டு, நீங்க போயிட்டு இன்னக்கிப் பொளுது சாய இஞ்சே வாங்க நான் எல்லா சங்கதியும் சொல்லிப்புட்றேன்" என்றாள்.

மைனர்:- சரி; அப்படியே செய்வோம். நீ மாத்திரம் இந்தக் காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பாயானால் உனக்கு நூறு ரூபாய் தருகிறேன். இந்த நாடகக்காரி இடத்தில் சிநேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என்னுடைய விருப்பம்; அதற்காகவே நான் இங்கே வந்தேன். அவளோடு யார் யார் இருக்கிறார்கள்? வேலைக் காரிகளுள் எவளுடைய பேச்சை அவள் கேட்கிறாள்? இன்னம் வேறே எவனிடத்திலாவது அவள் பிரியம் வைத்திருக்கிறாளா?

அவளுடைய வேலைக்காரியின் மூலமாக இதை முடிக்க முடியுமா? அவள் பங்களாவை விட்டு வெளியில் உலாவும் பொருட்டு எப்போதாவது வருவதுண்டா? அவள் பணத்தின் மேல் ஆசைப் பட்டால், எவ்வளவு பணம் கேட்காள்? என்ற விவரங்களை எல்லாம் நீ அறிந்து வைக்க வேண்டும். இதோ முதலில் உனக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறேன். இதை அச்சாரமாக வைத்துக்கொள்; காரியத்தை முடித்தால், ரூபாயாலேயே உனக்கு அபிஷேகம் செய்து விடுகிறேன் – என்ற வண்ணம் தனது பணப்பையை எடுத்து அவளுக்கெதிரில் ஆடம்பரமாகத் திறந்து பத்து ரூபா நோட்டு ஒன்றை எடுத்து அவளுக்கெதிரில் விசிறிப்போட்டான்.

உடனே கருப்பாயி, "பணம் குடுக்கிறது இருக்கட்டுங்க. இதுக்குன்னு ஒங்க மனசுக்கு சந்தோஷமான ஒரு அலுவலெ முடிச்சுக்குடுத்தா, எனாம் சனாம் குடுக்காமலா இருப்பீங்க. எல்லாத்துக்கும் நீங்க ஒண்ணு செய்யுங்க. பொளுது சாய ஏளுமணிக்குள்ளற எல்லாச் சங்கதியெயும் வெசாரணை பண்ணி வைக்கறேன். சரிப்பட்டா அந்த வேலைக்காரியக்கூட இட்டாந்து இஞ்சே வச்சு வைக்கறேன். நீங்க நேருலே பேசி முடிச்சுக்கலாம்" என்றாள்.

மைனர்:- அப்படியானால் நான் ராத்திரி எங்கே படுத்துக் கொள்ளுகிறது!

கருப்பாயி:- அநேகமா நாடவக்காரி வங்களாவுக்கே போறத்துக்கு வளி செஞ்சுப்புட்றேன். தவரினா, இஞ்சேயே படுத்திருங்க; புதுப்பாயி தலவாணி எல்லாம் தயாருபண்ணி வைக்கறேன் – என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தவனாய், அவளது பிரரேபணைக் கிணங்கினான், தேடிப்போன மருந்து காலில் தட்டுப்பட்டது போல, தனது கருத்துக்கு நிரம்பவும் அனுகூலமான உதவி வெகு சுலபத்தில் ஏற்பட்டது பற்றி, அவன் தனது அதிர்ஷ்டத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டதன்றி அந்தக் காரியம் அவசியம் பலிக்கும் என்பதற்கு அது ஒரு நல்ல சகுனம் என்று நினைத்தவனாய் தனது பணப்பையைத் திறந்து இன்னொரு பத்து

ரூபா நோட்டை எடுத்து அவளுக்கெதிரில் அலட்சியமாகப் போட்டு, "இதோ இதையும் எடுத்துக்கொள். எனக்கு நல்ல படுக்கையாக ஒன்று தயாரித்து வை; உனக்கு அதன் பொருட்டு ஏதாவது செலவு ஏற்படும். ஆகையால் இதையும் எடுத்துக்கொள். வேலைக்காரி எவ்வளவு பணம் கேட்டாலும் கவலை இல்லை. இந்தக் காரியத்தை முடிக்க வேண்டியது உன்னுடைய பொறுப்பு. நான் போகலாமா? உன்னை நம்பி இருக்கலாமா? மறந்து போய் விடுவாயோ?" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி, கையெடுத்துக் கும்பிட்டு மிகவும் வணக்கமாக "சாயங்காலம் வந்துதான் பாருங்களேன். ஒங்க மனசு குளிரும்படி செஞ்சா சரிதானே" என்றாள். அதைக் கேட்ட மைனர் அவளிடத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவனாய், திண்ணையை விட்டிறங்கிய வண்ணம், "நான் போய்விட்டு சாயுங்காலம் சரியாக 7-மணிக்கு இங்கே வந்து விடுகிறேன்" என்று கூறி அவளது வணக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியாக நடந்து, ஆனந்த பரவசம் அடைந்தவனாய் ராஜ பாட்டையை அடைந்து ஆலந்தூர் சென்று அவ்விடத்தில் ஒரு வண்டி அமர்த்திக் கொண்டு தேனாம்பேட்டையை நோக்கிச் சென்றான்.

அவ்வாறு மைனர் சென்றபின் அரை நாழிகை கழித்து, அம்பட்டக் கருப்பாயி தனது வீட்டின் கதவை மூடி வெளியில் பூட்டிக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியாக நடந்து ராஜபாட்டைக்கு வந்து அங்கிருந்த பங்களா வண்டையில் நின்று நெடுநேரம் காத்திருந்தாள். பங்களாவிற் குள்ளிருந்த தென்னை மரங்களில் கட்டப்பட்டிருந்த மொந்தை களிலுள்ள கள்ளை இறக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு அவ்விடத் திற்கு வந்த சாணார முத்துக்கருப்பனிடம் பேச்சுக் கொடுத்து, தனது பையைத் திறந்து வெற்றிலை புகையிலை முதலிய வசிய மருந்தை எடுத்துக் கொடுத்து கால் நாழிகை நேரம் வரையில் அவனோடு சம்பாஷித்திருந்த பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு ராஜபாட்டை

வழியாகவே சைதாப்பேட்டையை நோக்கி நடந்து அதற்குச் சமீபத்தில் உள்ள ஈக்காட்டுத்தாங்கல் என்ற சிறிய ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் அந்த ஊருக்குள் நுழையாமல், அதற்கு அரைக்கால் மயில் மேற்கிலிருந்த ஒரு காட்டிற்குள் புகுந்தாள். அந்தக் காடு மலைபோல வளர்ந்த சப்பாத்துப் புதர்களும் புளிய மரங்களும் நிறைந்து அதற்குள் பார்வை நுழையாவண்ணம் அடர்ந்து காணப்பட்டது. மலைத் தொடரைப் போல இரண்டு திக்கிலும் முடிவின்றி நெடுந்தூரம் சென்ற அந்த காட்டண்டை சென்ற அம்பட்டக் கருப்பாயி, தனது கூர்மையான விழியால், அதில் பிறருக்குத் தெரியா வண்ணம் மறைந்து வளைந்து வளைந்து சென்ற ஒரு சிறிய ஒற்றையடிப் பாதையை அடைந்து அதற்குள் நுழைந்து அரைக்கால் மயில் தூரம் சென்றாள். ஆகாயத்தை அளாவிய புளிய மரங்களும் கள்ளிப் புதர்களும் சப்பாத்து புதர்களும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கொண்டிருந்த தோற்றம் மிக மிகப் பயங்கரமாக இருந்தது. அதற்குள் சென்ற ஒற்றையடிப் பாதை பழக்கமுள்ளவர்க்கன்றி மற்றவருக்குத் தெரியாததாய் மறைந்து கிடந்தது. சிறிதும் அச்சமின்றி அதன் வழியாகச் சென்ற கருப்பாயி நெடுதூரம் நடந்து அந்தக் காட்டின் முடிவை அடைந்தாள்.

அவ்விடத்தில், மறைந்திருந்த 15, 20-சிறிய வீடுகள் காணப் பட்டன. அவை யாவும் கூரை வீடுகளாக இருந்தன. அவற்றின் நடுவில் ஓட்டு வீடு ஒன்று இருந்தது. அந்த ஊர் குறவர்கள் வசிக்கும் ஒரு சிறிய குப்பமாகக் காணப்பட்டது. எங்கும் குறவர் களும் குறத்திகளும் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் மூங்கில் பிளந்து கூடை முறங்கள் பின்னுவோரும், கருவேப்பிலை சேகரிப் போரும், காட்டுப் பூனைகள் குத்துவோரும், பறவைகள் பிடிப்போரும், வேறு பலவகையான தொழில்களைச் செய்வோரு மாகக் காணப்பட்டனர். ஆடுகளும், மாடுகளும், கோழிகளும் ஏராளமாக இருந்தன. அவ்வூரில் இருந்த மனிதரது தொகையைக் காட்டிலும் நாய்களின் தொகையே அதிகமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குறைந்தது ஏழெட்டு நாய்கள் வேட்டைக் காக வளர்க்கப்பட்டன. கூரைகள்தோறும் சுரைக் கொடிகள் மூடிக் கொண்டிருந்தன. அவ்வாறு தோன்றிய அந்தச் சிற்றூர் தனியான

ஓர் உலகமாய்க் காணப்பட்டது ஆதலால், வெளியூர்களில் இருந்து எவரும் அதற்குள் வருதலே அரிது. எப்போதாகிலும், போலீஸ் ஜெவான்கள் இருவர் மூவர் வந்தால் அவர்களது விஜயம் மகா ராஜர்களின் விஜயம் போலவே கொண்டாடப்படும். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கூடைகள், முறங்கள், கோழிகள், முட்டைகள், புறாக்கள் முதலிய பாதகாணிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கப் படும். அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு அவர்கள் சந்தோஷமாகத் திரும்பிப் போய்விடுவார்கள். அந்த மகா ஜனங்களின் உபயோகத் திற்காக அங்கு பிரத்தியேகமான ஒரு கள்ளுக்கடை இருந்தது. அதில் சாராயமும் சீமைச் சரக்குகளும் கூட விற்கப்பட்டு வந்தன. அதன் சொந்தக்காரனது பெயர் **கந்தசாமி நாயக்கன்.** அவனும் கன்னியம்மாள் என்று பெயர் கொண்ட அவனது மனைவியும் அவ்விடத்தில் ஒரு பெருத்த வீட்டில் மேற்கூறப்பட்ட லாகிரி வஸ்துக்களை விற்றதன்றி, அந்த மகா ஜனங்களுக்குத் தேவையான பல சரக்குகள் முறுக்கு, மசாலாவடை முதலிய சிற்றுண்டிகள் ஆகிய சகலமான பொருட்களையும் விற்று அதனால் பெருத்த பொருள் சம்பாதித்து வந்தனர். அன்றி, அந்தக் குறவர்களுள் பெரும்பாலோர் இராக்காலங்களில் கன்னக்களவு வழிப்பறி முதலிய இன்பகரமான தொழிலையும் செய்து வந்தனர் ஆதலால், அவர்களால் கொணரப்படும் திருட்டு சாமான்களுக்கு ஒன்றிற்குக் காற்பங்கு விலை கொடுத்து கந்தசாமி நாயக்கன் வாங்கிக் கொள்வது வழக்கம். எல்லா விஷயங்களிலும் கந்தசாமி நாயக்கன் அவ்வூர் மகா ஜனங்களுக்குக் காமதேனுவைப் போல மிகவும் அனுகூலமாக இருந்து வந்தான்.

இத்தகைய சிற்றூருக்கு அம்பட்டக் கருப்பாயி வந்து சேர்ந்தாள். அவள் அடிக்கடி அவ்வூருக்கு வரும் வழக்கம் உடையவள் ஆதலால், அவளைக் கண்ட ஜனங்களும் வியப்படையவில்லை. நாய்களும் வாயைத் திறவாமல் படுத்துக் கொண்டிருந்தன. அவள் மற்ற எந்த வீட்டிற்கும் போகாமல், நடுவில் இருந்த ஓட்டு வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். அதன் வெளிக்கதவு மூடி உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருந்தது. கருப்பாயி கதவண்டை போய் அதைத் தட்டினாள். உடனே "ஆர் அது?" என்று ஒரு பெண் பிள்ளையின் குரல் உட்புறத்திலிருந்து கேட்டது. "நான் தான் கருப்பாயி" என்றாள் அம்பட்டச்சி.

அடுத்த நிமிஷம் கதவு திறக்கப்பட்டது; உட்புறத்தில் ஒரு ஸ்திரீ நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குச் சுமார் இருபத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அவள் முரட்டு உடம்பைப் பெற்றவளானாலும் மிகவும் கட்டான அழகிய தேகத்தையும், வசீகரமான முகத்தையும் உடையவளாய் இருந்தாள். அவளைக் கண்டவுடனே கருப்பாயி சந்தோஷமான பார்வையாகப் பார்த்து, "வள்ளியம்மா! ஓம்புருசன் இருக்கறானா?" என்றாள். "இருக்கறாவ. ஒன்னே உள்ளற இட்டாரச் சொன்னாவ" என்றாள் அவள். அதைக் கேட்ட கருப்பாயி உள்ளே நுழைந்தாள். வள்ளியம்மை திரும்பவும் உட்புறத்தில் தாளிட்டுக்கொண்டு, கருப்பாயிக்குப் பின்னால் நடந்தாள்; உட்புறம் எல்லாம் ஆடுகளும், கோழிகளும், காடைகளும், கவுதாரிகளும், அவற்றின் மல மூத்திரங்களும், அடுக்குப் பானைகளும், தொம்பைக் கூண்டுகளும், பலவகைப் பட்ட தானியங்களும், விசிப்பலகையும் நிறைந்து மூச்சுவிடவும் இடமின்றி இருந்தன. உட்புறத்தின் ஒரு மூலையில் கயிற்றுக் கட்டில் ஒன்றன்மேல், தடித்துக் கருத்த தேகமும், பயங்கரமான கொடிய தோற்றமும் கொண்ட ஒரு மனிதன் திண்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தான். வாய் நிறைய புகையிலை, வெற்றிலை முதலியவற்றைப் போட்டு மென்று கொண்டும், பக்கத்தில் இருந்த ஒரு படிக்கத்தில் சதக்கு சதக்கென்று எச்சிலை உமிழ்ந்து கொண்டும் இருந்தான். எங்குப் பார்த்தாலும் பாணாத்தடிகளும், பட்டாக்கத்திகளும் சொருகப்பட்டிருந்தன. இன்னொரு மூலையில் அடுப்பின் மேல், ஒரு சட்டியில் காட்டுப்பன்றியின் மாமிசம் வெந்து கொண்டிருந்தது. அவன் உட்கார்ந்திருந்த கட்டிலுக்கு அடியில் ஒரு மண் தோண்டியில் கள்ளும், சீசாபுட்டிகளில் சாராயம் முதலிய சீமைச் சரக்குகளும் இருந்தன.

அங்கே சாய்ந்திருந்த மனிதனுக்குச் சுமார் நாற்பது வயதிருக் கலாம். பெருத்த முகமும், அடர்ந்து கொம்புகள் போல நீண்டிருந்த மீசைகளும் அவன் மதுரை வீரனோ ஐயனாரப்பனோ முனீசுவரனோ என்ற அச்சத்தையும் உண்டாக்கின. புஜங்களும், கைகளும், மார்பும் எஃகினால் ஆக்கப்பட்டவனோ எனத் தோன்றி கத்தியால் வெட்டினாலும் கத்தியின் கூர்மையை மழுக்கி அதன் பற்களை உடைக்கத் தக்கவையாய் இருந்தன. அவன் மனித

இனத்தையும் சேராமல் விலங்கின் இனத்தையும் சேராமல் இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு புதிய சிருஷ்டியாக இருந்தான். அவனது அங்க அமைப்போ மனிதரைப் போல இருந்தது. தேக பலமும், குண அமைப்பும், கொடிய துஷ்ட விலங்குகளின் அமைப்பைப் போல இருந்தன. அந்தச் சிற்றூரில் அவனே எல்லோருக்கும் அதிபதியாகவும், மற்றவர் அவனது ஏவலை நிறைவேற்றும் நாய்களைப் போலவும் இருந்தனர். கதவைத் திறந்த வள்ளியம்மை என்பவள் அவனது ஆசை மனவாட்டி; அவ்வூரில் உள்ள கூரை வீடுகளிற்கு நடுவில் அவனது ஓட்டு வீடு எப்படி ஓர் அரண்மனை போல இருந்ததோ, அது போல, மற்ற குறத்தி களுக்கிடையில் வள்ளியம்மை ஒரு சக்கரவர்த்தினி போலவும், அவளது ஆசை நாயகனான கட்டையன் குறவன் குறவர்களுக்குள் சக்கரவர்த்தி போலவும் விளங்கினார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டுக் காரரும் கிரமமான வழியிலும் அக்கிரமமான வழியிலும் சம்பாதிக்கும் பொருளில் பத்தில் ஒரு பங்கு கட்டையன் குறவனுக்குக் கொடுத்து விட வேண்டும். அது நிற்க, கட்டையன் குறவன் கொள்ளையடிக்கச் சென்றால், அவன் எவர்களைக் கூப்பிடுகிறானோ அவர்கள் உடனே அவனோடு செல்ல வேண்டும்; அவன் கொள்ளை யடிக்கும் பொருள்களில் அவனாக மனதிரங்கி எதைக் கொடுப் பானோ அதையே அவர்கள் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்; இத்தகைய ஒப்பற்ற சிறப்பு வாய்ந்த நம்பிராஜனது சன்னிதானத் திற்கே அம்பட்டக் கருப்பாயி வந்து சேர்ந்தாள்.

அவளைக் கண்டவுடனே கனைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த கட்டையன், "கருப்பாயியா? வா அம்மே! இப்படிக் குந்திக்க! என்ன சொகமா? ஆறு மாஷகாலமா இந்தப் பக்கமே காணமே" என்றான்.

அதற்குள் அவனுக்கெதிரில் வந்து தரையில் உட்கார்ந்து கொண்ட கருப்பாயி மகிழ்ச்சியைக் காட்டிய முகத்தோடு "சொகந் தாப்பா! ஒங்கிட்ட வராமே என்ன போகாமே என்ன. வந்தாக்கா ஒனக்கு ஏதாச்சும் பலத்த வேட்டே கொண்டாரணும். இல்லாமெப் போனா, சொம்மா வாரத்துலே என்ன பெரயோசனம்? அதனாலே தான் வரல்லே" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கட்டையன், "அப்பிடியானா இப்ப பலத்த வேட்டெ கொண்டாந்திருக்கேன்னு ஆவுது. அப்படித்தானா?" என்று சுமுகமாகக் கேட்டான்.

கருப்பாயி:- கொண்டாந்து தான் இருக்கறேன். அது இருக்கட்டும். வள்ளியம்மா ஏழு மாஷமா முளுவாமெ இருக்கறான்னு சொல்லிக் கிட்டாவளே. பளைய செநேகிதகாரி நான் ஒருத்தி இருக்கறேனே. எனக்குச் சொல்லியனுப்ப ஒனக்குத் தெரியாமெத்தானே போச்சு? என்னெயெல்லாம் நீ மதிப்பியா அப்பா! நான் என்ன சின்னப் பொண்ணா! இருவது வருசத்துக்கு மின்னே இருந்த மாதிரியா இப்ப கொமரியா இருக்கறேன் – என்று நிஷ்டூரமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கட்டையன், "பருப்பில்லாமெ கண்ணாளம் நடக்குமா! நீ தான் வந்திருந்து புள்ளெ பெத்து விடணும்; ஒனக்கு சேதி சொல்லி அனுப்பணுமின்னு ரெண்டு நாளெக்கி மின்னதான் வள்ளிக்கிட்ட சொன்னேன். அதுக்குள்ளற நீயே வந்துட்டே. ஒனக்குத் தான் நல்லா மருத்துவம் தெரியும். நீ தான வரணும்; அந்த சமயத்துலே சொல்லி அனுப்பறேன்; உடனே வந்து குதிச் சுடணும். தெரியிதா? வராமெ இருந்துடப் போறே?" என்றான்.

கருப்பாயி, "அம்பிட்டுப் பிரியமாச்சும் வச்சிருக்கிறியே! அதுவே போதும்; ஒரு காக்கா காலுலே சீட்டு எழுதி அனுப்பினாக்கூட ஒடனே ஓடியாந்துட மாட்டேனா? நீ மவராசா இல்லியா! ஒங்க ஊட்டு அவசரத்துக்கு வராமெப் போனா, கண்ணெப்புடுங்கிட மாட்டியா; பயப்படாதே. நான் இருக்கறேன் சமயத்துக்கு" என்றாள்.

அந்த முகஸ்துதியைக் கேட்ட கட்டையன் மகிழ்ச்சியும் தற்பெருமையும் அடைந்தவனாய், "கருப்பாயியொட பிரியம் எப்பவும் மாறாமே ஒரே மாதிரியா இருக்குது. மத்தவங்க அப்பிடி இல்லே. அது கெடக்கட்டும். கொஞ்சம் சோறு துன்றியா? ஆருடியது வள்ளியம்மா! எங்கே அக்காளுக்குக் கொஞ்சம் கறியும் சோறும் சட்டியிலே போட்டுக் கொண்டாந்து வை; லோட்டாவுலே தண்ணி கொண்டா" என்று அன்போடு கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி, "இல்லே அப்பா! வாணாம் வாணாம்; இப்பதான் சாப்பிட்டு ஒரு அவசர சோலியா ஓடியாந்

தேன். இதோ திரும்பி ஓடணும். வள்ளியம்மா! கொண்டார வாணாம். அப்பா! கட்டையா! இன்னக்கி ராத்திரி பன்னண்டு மணிக்கு நீ எங்க ஊட்டுக்குக் கட்டாயமா வரணும். வரமுடியுமா" என்றாள்.

கட்டையன்:- சங்கதி என்ன? நல்லாத்தான் சொல்லேன். இஞ்சே வேறே யாருமில்லையே பயமென்னா?

கருப்பாயி:- "ஒண்ணுமில்லே. இன்னக்கி ராத்திரி எங்க ஊட்டுக்கு ஒரு மனிசன் வாரான். அவனெ காமரா உள்ளே படுக்கவைக்கப் போறேன். அவனெ ராத்திரியே ரகசியமா சரிபடுத்திப் புடணும். அவன் காதுலே இருக்கற வைரக் கடுக்கன், வைர மோதரம், தங்கக் கெடியாரம் எல்லாம் அஞ்சாயிரம் ரூபா தாளும். பணப்பையிலே ரூபா இருக்கும். நல்ல வேட்டை; காரியத்தெ முடிக்கறத்துலே கஸ்டமே இல்லே. அவன் 17, 18-வயசுப் பையன்; கோளிக் குஞ்சு கணக்கா இருக்கறான். மூக்கெப் பிடிச்சா உசிரு போயிடும். சொத்தெ ஆளுக்குப் பாதியா எடுத்துக்கலாம்" என்றாள்.

கட்டையன்:- அந்தப் பையன் ஒங்க ஊட்டுக்கு என்னாத்துக்கு வாரான்?

கருப்பாயி:- "எங்க ஊட்டுக்கிட்ட ஆலந்தூருப் பாதையிலே ஒரு வங்களா இருக்குதல்ல. அதுலே ஒரு கூத்தாடிச்சி வந்துக்கிறா. அவ நல்லா மூக்கும் முளியுமா பலே டீக்கா இருக்கறா. அவளோடெ வலெயிலே பையன் உளுந்து கெடக்கறான். அவளே சரிப்படுத் தணுமுன்னு எங்கிட்ட சொன்னான். அதுக்காவ வரச்சொல்லி இருக்கறேன். அவனெயே சரிப்படுத்திப்புட்டாப் போவுது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கட்டையன், "சரி; அப்படியானா நல்ல வேட்டெதான். நான் மாத்தரம் வாறேன். பாளெ சீவற பீச்சாங்கத்தி, கைத்தடி ரெண்டும் போதும். ரெண்டையும் எடுத்தாறேன். நீ ஒரு மம்மட்டி மாத்தரம் தயாரா வச்சுவை. பன்னண்டு மணிக்கு அவன் நல்லா தூங்கற சமயத்துலே, ஆடறுக்கற மாதிரி கத்தியாலே ஒரே அறுப்பா ஊட்டியெ அறுத்து காமயிலுக்கு அன்னாண்டே கொண்டு போயி குளிதோண்டி நல்லா பொதெச்சுப்புடுவோம்.

ஆனா, காமரா உள்ளே நெத்தம் கித்தம் படாமே சாக்கிரதெயா காரியத்தெ முடிக்கணும் ஏதுன்னா பின்னாலே, அந்தப் போலீசுக்கார நாயிங்க ஏதாச்சும் தொந்தரவு பண்ணுவானுங்க. நீ கவலைப் படாதே. காரியத்தை ஒம் மனசுபோல முடிச்சுக் குடுக்கறேன். போய் ஆசரா இரு?" என்றான்.

கருப்பாயி:- சரி; சந்தோஷம். நீ தவறாமெ வந்துடணும். நான் அவங்கிட்ட பொய் சொல்லி நம்பவச்சு படுத்திருக்க வைக்கறேன். நான் அவசரமாப் போவணும்; போவட்டுமா? – என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தாள்.

கட்டையன்:- சரி போயித்துவா; கொஞ்சம் தாவத்துக் காச்சும் குடியேன்; சொம்மாப் போறியே; நல்ல புதுக்கள்ளு இருக்குது; கொஞ்சம் ருசி பார்க்கிறியா? – என்று உற்சாகத்தோடு கேட்க, அவள் "இல்லேப்பா; ராத்திரி காரியமெல்லாம் முடியட்டும். அப்பாலே கொடங்கொடமாகக் கள்ளுக் குடிச்சுக்கலாம். நான் போயித்து வாறேன் வள்ளியம்மா! கதவெ மூடிக்கோ" என்று சொல்லிக் கொண்டு வாசலை நோக்கிச் செல்ல, வள்ளியம்மை விரைவாக வந்து வாசற் கதவின் தாளைத் திறந்து அவளை அனுப்பிவிட்டு திரும்பவும் தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள். அவ்விடத்தில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பட்டக் கருப்பாயி விசையாக நடந்து தனது இருப்பிடத்தை அடைந்து அன்றிரவிற்கு ஆக வேண்டிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்து வைத்துக் கொண்டு மாரமங்கலம் மைனரது வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர் பார்த்திருந்தாள்.

★ ★ ★

4–ம் அதிகாரம்

பெரிய இடத்துக் குழந்தைகள்

மாரமங்கலம் மைனரது கதி எப்படி முடிந்தது என்பதைக் கூறும் முன், மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்தைப் பற்றிய விவரம் சிறிதளவு தெரிய வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. மாரமங்கலம் என்பது தஞ்சை ஜில்லாவில் காவிரிக்கரைக்கு இருபுறங்களிலும் நெடுந்தூரம் பரவிய ஒரு பெருத்த சமஸ்தானம். அதன் ஜெமீந்

தாருக்கு ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஐந்து லட்சம் ரூபாய் வருமானம் வந்தது. இந்த ராஜதானிக்கே அதுதான் எல்லா வற்றிலும் பெருத்த சமஸ்தானமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. இந்தக் கதை தொடங்குவதற்குப் பதினெட்டு வருஷங்களுக்கு முன் அந்த சமஸ்தானத்தைக் கடைசியாக ஒரு ஜெமீந்தார் ஆண்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது ஐம்பத்தைந்து; அவரது நாற்பத்தைந்தாவது வயதில் அவரது மனையாட்டி இறந்து போய்விட்டாள். அப்போது அவருக்கு ஆண் பெண் ஆகிய எவ்வித சந்ததியும் இல்லாதிருந்தது. ஆதலால் அவர் ஏகாங்கியாக இருந்தார். ஆனால் அந்த ஜெமீந்தாருக்குத் தம்பி மகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனது பெற்றோர் அவன் குழந்தைப் பருவத்தினனா யிருந்த போதே காலஞ் சென்றனர். ஆதலால் அநாதையாக இருந்த அந்தச் சிறுவனை ஏகாங்கியான மூத்த ஜெமீந்தார் தமது குழந்தை போல் மதித்து மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு வளர்த்து அவனுக்கு நன்றாகக் கல்வி கற்பிக்க நினைத்து சென்னையில் இருந்த தமது பங்களாவில் கொணர்ந்து வைத்து சென்னைச் சர்வ கலாசாலையில் படிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து, அவனது பொருட்டு எண்ணிறந்த ஆள்மாகாணங்களை எல்லாம் அமர்த்தி வைத்தார். அவன் வயதடைந்தவுடன், அவனுக்கே தமது சமஸ்தானம் முழுதும் சேர வேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டவராய், அவர் தமது சொந்த மகனைக் காட்டிலும், நூறு மடங்கு விசேஷமான அருமை பாராட்டி செல்வமாகவும் சிறப்பாகவும் அவனை வளர்த்து வந்தார். அவன் பதினேழு வயதடைந்தான். சென்னையில் இருந்த பல துஷ்ட நண்பர்களது சகவாசத்தால் அவன் பற்பல தீய வழிகளில் நடந்து, துன்மார்க்கச் செயல்களில் பிரவேசித்தான். அவன் ஆறுமாத காலத்திற்குள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றாய் கெட்ட காரியங்களில் இறங்கி தினந்தினம் ஆயிரக்கணக்காகப் பணச் செலவு செய்யத் தொடங்கினான். பெரிய தகப்பனாரால் அனுப்பப்படும் பணம் அவனது பெருவாரிச் செலவிற்குச் சிறிதும் போதாததாய்ப் போகவே, அவன் கடன் வாங்கத் தொடங்கினான். கிழட்டு ஜெமீந்தாருக்குச் சிறுவனது செயல்கள் எல்லாம் ரகசியமாக எட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவர் மிகவும் வருந்தி அவனுக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதி நயமாகவும் பயமாகவும் புத்தி சொல்லிப்

பார்த்தார். அது அவனது செவிகளுக்கு ஏற்கவில்லை. பிறகு அவர் பணம் அனுப்புவதை நிறுத்தி விடுவதாகப் பயமுறுத்திப் பார்த்தார். பையன் அதற்கும் சரிப்படவில்லை. ஜெமீந்தார் மனம் உடைந்தவராய் கடைசியாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். அவன் தனது தீய செயல்களை எல்லாம் விட்டு உடனே மாரமங்கலத்திற்கு வந்து விட வேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்யாவிடில் தமது பங்களா விற்குள் அவன் நுழையக் கூடாதென்று கண்டிப்பான கடிதம் எழுதி, அவன் தமது சொற்படி செய்யாவிடில் பங்களாவைப் பூட்டி முத்திரை வைத்துவிட்டு வந்துவிடும்படி மானேஜருக்கும் கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தார். ஒரு நாள் பையன் இரவெல்லாம் குடித்து ஊரில் திரிந்துவிட்டு விடியற்காலம் முகத்தில் துணியைப் போட்டு மூடிக்கொண்டு பங்களாவிற்குள் நுழைந்த போது மானேஜர் குறுக்கே நின்று கடிதத்தைக் கொடுத்தார். அதைப் படித்தவுடனே பையனுக்குப் பெரிதும் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. "கிழப் பையலுக்கு இவ்வளவு தைரியமா? நான் அவன் சொல்வதைக் கேட்க மாட்டேன். அவன் என்னை என்ன செய்ய முடியும்? அவன் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ சாகப் போகிறான். அதன் பிறகு சொத்தெல்லாம் யாருடையது? அவன் தயவும் வேண்டாம். பிரியமும் வேண்டாம். அவன் சொற்படியும் நான் இனி நடக்கமாட்டேன்" என்று கூறிய வண்ணம் கடிதத்தை மானேஜரது முகத்தில் வீசி அடித்துவிட்டுத் திரும்பிப் போய் விட்டான். அவன் சொன்ன மறுமொழியை ஒரு வார்த்தை விடாமல் மானேஜர் அப்படியே பெரிய ஜெமீந்தாருக்கு எழுதி விட்டார். அதைக் கேட்ட உடனே கிழவருக்குச் சகிக்க முடியாத கோபம் உண்டானதன்றி, அந்த விசுவாச காதகனுக்குச் செய்த தெல்லாம் வீணாயிற்றே என்ற நினைவினால் மனம் உடைந்த வராய் அவர் கரைகடந்த விசனத்தில் ஆழ்ந்தார்; எவ்வளவோ மேன்மையான சமஸ்தானம் அப்படிப்பட்ட அயோக்கியனுக்குப் போய்ச் சேருவதைப் பற்றி மிகுந்த சங்கடம் அடைந்து ஒரு வாரம் இரவு பகல் அதே நினைவாக இருந்து கடைசியாக ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்; தாம் உடனே ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதே தக்க காரியம் என்று தீர்மானித்தார்; அவருக்கு அப்போது வயது ஐம்பத்தைந்து ஆனதால், தமக்கு

தக்க இடத்தில் பெண் கிடைக்காதென்பதை உணர்ந்தார். ஆதலால் ஓர் ஏழையின் வீட்டிலே தான் பெண் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்து, தமது தூரபந்துவான ஒரு சிறிய மிராசுதாரை வரவழைத்தார். அவருக்குக் **கல்யாணி** என்று பெயர் கொண்ட மகா ரூபலாவண்ணியம் பொருந்திய ஒரு பெண் இருந்தாள். அப்போது அவளுக்கு வயது பதினான்காகி இருந்தது. அந்தப் பெண்ணைத் தமக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்க, நித்திய தரித்திரனான அந்த மனிதன் உடனே இணங்கிவிட்டான். பெண்ணும் நன்றாகப் படித்த புத்திசாலி; மகா அற்புதமான அழகு வாய்ந்தவள். அவ்வளவு பெருத்த சமஸ்தானத்திற் கெல்லாம் தான் எஜமாட்டியாகப் போவதைக் கருதினாளே அன்றி, புருஷன் கிழவன் என்பதை நினையாமல் அவளும் முழுமனதோடு அதற்கு இணங்கினாள். ஒரு வாரத்திற்குள் கலியாணமும் முடிந்து, சோபனமும் நிறைவேறியது. யௌவன மங்கையான கலியாணியும் வயோதிகரான ஜெமீந்தாரும் ஒன்றுகூடி இரண்டுடலும் ஓருயிரும் போல அந்தரங்கமான காதலோடு இல்லறம் நடத்தலாயினர். எவருக்கும் கிடைக்காத உன்னத பதவியும் ஒப்பற்ற பெருத்த செல்வமும் தனக்குக் கிடைத்ததினால் உண்டான உற்சாகத்திலும் குதூகலத்திலும் கல்யாணி தனது கணவன் வயதானவன் என்பதையே நினையாதவளாய், தன்னை அவ்வளவு பெருத்த செல்வாக்கில் வைத்து உண்மையான வாத்சல்யத்தைச் சொரிந்த அந்த மனிதரிடம் உண்மையான விசுவாசமும் நன்றியறிதலும் காட்டி நிரம்பவும் பயபக்தியோடு நடந்து வந்தாள். யௌவனப் புருஷனிடத்தில் அடையக்கூடிய சுகம் தனக்கு இல்லையே என்ற நினைவாகிலும் ஏக்கமாகிலும் அவளுக்கு உண்டாகவில்லை. மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் ஏற்பட்ட பெருமையினாலும், சுகபோகங்களினாலும் அவள் முற்றிலும் திருப்தி அடைந்தவளாய் பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாக ஒழுகி வந்தாள். அவர்கள் இவ்வாறு சுகித்திருக்கையில், கிழவர் கலியாணம் செய்து கொண்ட சங்கதி அவரது தம்பி மகனான சின்ன துரைக்கு எட்டியது. அவன் அதைச் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாமல், "சாகப் போகிற கிழவனுக்கு இனிமேல் ஆண்பிள்ளை பிறக்கப் போகிறதோ!" என்று புரளி செய்தவனாய், கிழவருக்கு அவ்வளவு

அகாலத்தில் குழந்தை பிறக்காதென்ற நம்பிக்கையினால் சிறிதும் அஞ்சாதிருந்தான். ஆறுமாத காலத்திற்குப் பிறகு, புதிய ஜெமீந் தாரிணி கருப்பிணியாகி இருக்கிறாள் என்ற செய்தி பரவியது. அப்போதும் சின்ன துரை அதை இலட்சியம் செய்யவில்லை. மேலும் நான்கு மாதங்களில் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது என்ற சமாசாரம் பரவியது. பெரிய ஜெமீந்தார் குடிகள் முதலிய சகல ஜனங்களும் அதைக் குறித்துக் கரைகடந்த மகிழ்ச்சி அடைந்து அதை ஒரு திருவிழாப் போல கொண்டாடினார்கள். அந்த விஷயம் சின்ன துரைக்கும் எட்டவே அவன் அப்போதே சிறிது கவலைக் கொள்ளத் தொடங்கினான். அவனது மனதில் பலவகையான சந்தேகங்கள் தோன்றி வதைத்தன. அது உண்மையாகவே ஜெமீந்தாரது குழந்தையாய் இருக்குமோ அல்லது மோசக் கருத்தான காரியமாய் இருக்குமோ என்று நினைத்தான். ஆனால் அது மாந்தம் முதலிய இளம்பிராய நோய்களுக்கெல்லாம் தப்பிப் பிழைக்காதென்று அவனது மனதில் ஒரு நினைவுண்டாயிற்று; அதனால் அவன் அதைப்பற்றி எவ்வித முயற்சியும் செய்யாமல் சும்மா இருந்தான். அதன் பிறகு ஒன்றரை வருஷத்துக்கொரு முறை ஒவ்வொரு குழந்தையாக வேறு இரண்டு பெண் குழந்தைகள் கிழவருக்குப் பிறந்தன. அந்தச் செய்தியும் சின்ன துரைக்கு எட்டியது. முதலில் பிறந்த ஆண் குழந்தையும் மூன்று வயதடைந்து மிகுந்த அழகும், புத்திக் கூர்மையும், தேக ஆரோக்கியமும் உடையதாய் இருப்பதாகவும் கேள்வியுற்ற சிறிய ஜெமீந்தாருக்கு உண்மையில் அப்போதே பெருத்த அச்சமும் கவலையும் உண்டாயின. துஷ்டர்களான தனது நண்பர்களிடம் அவன் தனது நிலைமையை விரித்துக் கூறி அவர்களோடு மந்திராலோசனை செய்து பெரிய ஜெமீந்தாரது ஆண் குழந்தையைக் கொன்று விடுவதே தகுதியான காரியம் என்று உறுதி செய்து கொண்டான். எப்படி அந்தக் கொடிய செயலை நிறைவேற்றுவது என்று அவர்கள் உடனே யோசித்தனர்; திருட்டு, கொலை முதலிய வற்றில் பெயர் பெற்று அஞ்சா நெஞ்சு படைத்த ஒரு குறவன் ஈக்காட்டுத்தாங்கலில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று தக்க ஆளை அனுப்பி, தந்திரமாக அவனைத் தருவித்து அவனுக்குத் தேவையான பொருள் கொடுத்து, அவன் மாரமங்கலம் போய் அரண்மனைக்குள்

நுழைந்து ஆண் குழந்தையை எடுத்து வந்து கொன்று எறிந்துவிட வேண்டும் என்று அவனுடம் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். அந்தக் குறவனுக்கு அப்போது இருபது அல்லது இருபத்திரண்டு வயதிருக்கலாம். அவனது பெயர் கட்டையன் குறவன் என்பதாம். அவர்களிடம் பாதிப்பணம் அப்போது பெற்றுக் கொண்ட கட்டையன் குறவன் மாரமங்கலம் சென்று நாலைந்து நாட்கள் வரையில் பதுங்கி இருந்து அரண்மனையின் ரகசியங்களை எல்லாம் அறிந்து ஒருநாள் குழந்தைகள் மூவரையும் தாதிகள் அரண்மனைக்கு அடுத்த தோட்டத்தில் வைத்து விளையாட்டுக் காட்டியிருந்த சமயத்தில், உள்ளே புகுந்து வேலைக்காரிகளைத் தடியால் அடித்து வீழ்த்தி விட்டு ஆண் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். மூர்ச்சித்து வீழ்ந்து கிடந்த தாதிகள் ஒரு நாழிகைக்குப் பிறகு எழுந்து மூத்த குழந்தை காணாமல் போய் விட்டதைப் பற்றி பெருத்த ஆரவாரம் செய்து விஷயத்தை அரண்மனையில் தெரிவிக்க, ஜெமீந்தார் கல்யாணியம்மாள் குடிகள் ஆள்மாகாணங்கள் முதலிய சகலரும் விசனக்கடலில் மூழ்கினர். ஏராளமான ஆட்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று எவ்விடத்திலாவது குழந்தை கிடக்கிறதோ என்று தேடி இரண்டு மூன்று நாட்கள் அலைந்து குழந்தையைக் காணாமல் திரும்பினர். மாரமங்கலம் அரண்மனையே துக்கமாகிய இருளில் ஆழ்ந்து விட்டது. கிழவரோ படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். தாம் எண்ணிய எண்ணம் எல்லாம் ஒரு நொடியில் மண்ணாகிப் போனதைக் கண்டு கரைகடந்த துன்பமடைந்து புத்திர சோகத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார். சின்னதுரையே அவ்வாறு சூழ்ச்சி செய்தவன் என்பது ஜெமீந்தார், கல்யாணி, பிறர் ஆகிய எல்லோருக்கும் சந்தேகமற விளங்கியது. அந்த நிலைமையில் தனது மனோதிடத்தை இழக்காதிருந்த கல்யாணி கிழவரைத் தேற்றி தான் உடனே சென்னைக்குப் போய் குழந்தை உயிரோடு இருக்கிறதா அல்லது கொல்லப்பட்டுப் போனதா என்பதை நிச்சயமாக அறிந்து வருவதாகச் சொல்லி அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தேவையான தாதிகள் சிப்பந்திகள் முதலியோருடன் புறப்பட்டு மறுநாளே சென்னையை அடைந்து தமது பங்களாவில் இறங்கி மிகவும் ரகசியமான விசாரணை செய்யத் தொடங்கினாள்.

அவர்களது செய்தி இங்ஙனம் இருக்க, கட்டையன் குறவன் தனது காரியத்தை முடித்த பிறகு, இரண்டாம் நாள் சென்னையில் இருந்த சின்ன துரையிடம் வந்து, குழந்தையைக் கொணர்ந்து நடு இரவில் கழுத்தைத் திருகிக் கொன்று பக்கத்து ஊரில் உள்ள ஒரு வீட்டு வாசலில் போட்டுவிட்டு வந்ததாகக் கூறி, அதன்மேல் அணியப்பட்டிருந்த அழகிய சிறிய ஆடைகளையும் ஆபரணங் களையும் காட்டியதன்றி, அந்தக் குழந்தையின் மார்பில் மாம்பிஞ்சு போல ஒரு மச்சம் இருந்ததைக் கண்டதாகவும் கூறினான். அதைக் கேட்ட சின்னதுரை திருப்தி அடைந்து, மிகுதித் தொகையும் கொடுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டான். இரண்டு நாட்களில் பத்திரிகைகளிலும் அந்தக் குழந்தை காணாமற் போனதைப் பற்றிய விவரம் வெளியாயிற்று. அதைக் கண்ட சின்னதுரை மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்து, இனி கவலையில்லை என்றும், கிழவன் அதிசீக்கிரத்தில் ஒழிந்து போவான் என்றும், உடனே தான் ஜெமீந்தார் ஆகிவிடலாம் என்றும் நினைத்து மனப்பால் குடித்திருந் தான். அதன் பிறகு ஒரு மாத காலமாயிற்று. மாரமங்கலத்தில் கிழவர் இன்னமும் படுத்த படுக்கையாகவே இருந்தார். சென்னைக்கு வந்த கல்யாணி இடத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. குழந்தையைப் பற்றிய நிச்சயமான செய்தி எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றும், அநேகமாக அகப்பட்டுப் போகும் என்ற நம்பிக்கை இருப்ப தாகவும் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைப் படித்த கிழவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் ஆவலும் கவலையும் கொண்டு தத்தளித்த வராய் இருந்தார். அவ்வாறு இன்னொரு மாத காலம் சென்றது. கடைசியாக கல்யாணியிடத்திலிருந்து வேறொரு கடிதம் வந்தது. குழந்தை அகப்பட்டுவிட்டதாகவும், அது சரியான போஷணை இல்லாமையால் இளைத்துப் போய் நோய் கொண்டு இருப்ப தாகவும், ஒரு வாரத்தில் அது குணமடையும் என்று டாக்டர் சொல்லுவதாகவும், குணமடைந்தவுடன் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு மாரமங்கலம் வந்து சேருவதாகவும் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. எதிர்பாராத அந்த சந்தோஷ சமாசாரம் கிழவருக்குப் பொறுக்க முடியாததாகி விட்டது. அளவு கடந்த மகிழ்ச்சிப் பெருக்கைத் தாங்க மாட்டாமல் அவர் கீழே சாய்ந்து விட்டார். அவரது இருதயம் அந்த மனவெழுச்சியைத் தாங்க

மாட்டாமல் உண்மையிலேயே படீரென்று வெடித்துவிட்டது. குழந்தையைத் திரும்பவும் கண்ணால் காணும் பாக்கியத்தை அடையாமல் அவர் ஒரே நொடியில் உயிர் துறந்தார். அதைக் கண்ட சிப்பந்திகள் யாவரும் அச்சமும், திகைப்பும், விசனமும் அடைந்து, சென்னையில் இருந்த கல்யாணியம்மாளுக்கும், சின்னதுரைக்கும் தந்தி அனுப்பினார்கள். அதைப் பெற்ற சின்ன துரை தான் நீண்டகாலமாக எதிர்பார்த்த அதிர்ஷ்டம் அப்போதே பலித்ததென்று நினைத்து கரைகடந்த சந்துஷ்டி அடைந்து, கிழவரது உத்தரகிரியைகளைச் செய்து, சமஸ்தானத்தை ஏற்று கொள்ளுவதற்குத் தயாராகப் புறப்பட்டு மறுநாளே மாரமங்கலம் வந்து சேர்ந்தான். ஆனால், பிறர் தன் மீது சந்தேகிப்பார்களே என்ற நினைவு கொண்டவனாய், அவன் விசனமுற்றவன் போல நடித்து, ஜெமீந்தாரது பிணத்தின் மேல் வீழ்ந்து அழுது தனது துர்நடத் தையைப் பற்றியும், தான் அவரது மனதிற்கு அதிருப்தி உண்டாகும்படி நடந்து கொண்டதைப் பற்றியும் பிரலாபித்துத் தனது குற்றத்தை உணர்ந்து கழிவிரக்கங் கொண்டவன் போலப் பாசாங்கு செய்தான். குழந்தை அகப்பட்டு விட்டது என்ற விஷயம் கிழவரைத் தவிர மற்றவருக்குத் தெரியாது ஆகையால், சின்னதுரையே இனி ஜெமீந்தார் என்றும், அவனே கிழவருக்குக் கருமம் செய்யவேண்டியவன் என்றும் ஜனங்கள் எல்லோரும் முடிவு செய்தனர்; கல்யாணியம்மாளது வருகையை நெடுநேரம் எதிர்பார்த்தனர். அவள் வரவில்லை ஆகையால் புரோகிதரை வைத்துக் கொண்டு சின்னதுரை தகனம் செய்வதற்குரிய சடங்கு களைத் தொடங்கினவனாய், இன்னம் சிறிது நேரத்தில் பிணம் ஒழிந்து போகும் என்றும், அபாரமான அவரது செல்வம் எல்லாம் உடனே தனது வசம் ஆகிவிடும் என்றும் நினைத்து மனக் கோட்டை கட்டிய வண்ணம் இருந்தான். அவர்கள் கொட்டி முழக்கிப் பிணத்தை எடுப்பதற்கு ஆயத்தமாக இருந்த தருணத்தில் கல்யாணியம்மாள் கதறிக் கொண்டு ஓடிவந்து தனது கணவன் மீது விழுந்து புரண்டு அழுது பிரலாபித்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் அழுதாள். அதன் பிறகு ஜனங்கள் எல்லோரும் அவளைத் தேற்றி, சவத்தைத் தகனம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறி, சின்னதுரையைக் கொண்டு மேலே ஆக

வேண்டிய சடங்குகளைத் தொடங்கினார்கள். அதுகாறும் சின்னதுரையின் முகத்தையே காணாதவளான கல்யாணியம்மாள், யாரோ அன்னிய மனிதன் உத்தரகிரியைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்ததை உணர்ந்து, அந்த மனிதன் யாவனென வினவினாள். அந்த சமஸ்தானத்திற்கு அடுத்த உரிமைக்காரனான சின்னதுரை அவனே என்று அருகில் இருந்தோர் கூற, அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளுக்கு ரௌத்திராகாரமான கோபம் பொங்கி எழுந்தது; "ஆகா; இந்தக் கொலைகாரனை உள்ளே யார் விட்டவர்கள்? பெரியவருடைய குழந்தை தங்கம் போல இருக்கையில் வேறு எவனுக்குப் பாத்தியதை இருக்கிறது? காணாமற் போன குழந்தை உயிரோடு அகப்பட்டுவிட்டது. அதைத் தாதி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இந்த மனிதன் முகத்தில் விழிக்க எனக்கு மனம் கூசுகிறது. இவனைப் போகச் சொல்லுங்கள்" என்று கண்டித்துக் கூறிவிட்டு, குழந்தையை வேறோர் அறையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த தாதியை அழைக்க, அவள் மூன்று வயதடைந்த ஒரு குழந்தையோடு வந்து சேர்ந்தாள். அதைக் கண்ட ஜனங்கள் எல்லோரும் கடைகடந்த வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் அடைந்து குழந்தையை மாறி மாறி எடுத்து முத்த மிட்டுக் கொஞ்சினார்கள். சரியான போஷணை இல்லாமையால், அது கருத்தும் இளைத்தும் தோன்றுகிறதென்று தாதி சமாதானம் கூறினாள். எல்லோரும் அதை ஆமோதித்தனர். வேறு சிலர், அதன் மார்பில் இருந்த மாங்காய் வடு மச்சத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தனர். மச்சம் அப்படியே காணப்பட்டது. யாவரும் திருப்தி அடைந்தனர். அந்த விபரீதமான செய்தியைக் கேட்ட சின்னதுரை அவமானத் தினாலும், திகைப்பினாலும் குன்றிப்போய் வாய்திறந்து பேச மாட்டாமல் மெல்ல அப்பால் நழுவினான்.

அதன் பிறகு குழந்தையே கருமங்களைச் செய்யக் கடமைப் பட்டது ஆதலின், அதற்குப் பிரதிநிதியாக ஓர் உறவினன் தருப்பம் வாங்கிக் கருமங்களைச் செய்து தகனத்தை நிறைவேற்றினான். கல்யாணி அம்மாள் நிரம்பவும் புத்திசாலி ஆதலால் சமஸ்தானத் தின் தலைமையைத் தானே வகித்துக் கொண்டாள். பெரிய ஜெமீந்தார் இறந்து போவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு மரண சாசனம் எழுதி வைத்திருந்தார். குழந்தையின் மைனர்ப்

பருவம் நீங்குகிற வரையில் கல்யாணியம்மாளும், சென்னையில் உள்ள அவரது நண்பர்களான வக்கீல் சிவஞான முதலியார், சோமநாதபுரம் ஜெமீந்தார் ஆகிய வேறு இருவரும் மைனருக்குப் போஷகராக இருந்து காரியங்களை நடத்த வேண்டும் என்ற விவரமும் வேறு பலவகையான விவரங்களும் அதில் எழுதப் பட்டிருந்தன. சென்னையில் இருந்த போஷகர்கள் இருவரும் அடிக்கடி மாரமங்கலம் போவதில்லை ஆதலால், கல்யாணியம் மாளே சகலமான அதிகாரத்தையும் நடத்தி வந்தாள். ஜெமீந்தாரது தகன தினத்திற்கு மறுநாட் காலையில் ஒரு விபரீதமான செய்தி பரவியது; அரண்மனைத் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் இருந்த மரம் ஒன்றில் கட்டப்பட்ட ஒரு மணிக்கயிற்றில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டு சின்னதுரை தற்கொலை செய்து கொண்டு பிணமாகத் தொங்குகிறான் என்ற பயங்கரமான சமாசாரம் தெரிந்தது. ஒழிந்தான் கொலைகாரன் என்று ஜனங்கள் யாவரும் வாழ்த்துப் பாடினர். போலீசாரும் மற்றவரும் பிணத்தை எடுத்து, அவன் தானாகவே தற்கொலை செய்து கொண்டிருந்தான் என்று மகஜர் எழுதிய பிறகு பிணம் கொளுத்தப்பட்டது. அன்றோடே கல்யாணி அம்மாளது கவலையும் அச்சமும் ஒழிந்தன. அவள் தனது மூன்று குழந்தைகளோடு மிகவும் சந்தோஷமாகக் காலங்கழிக்கத் தொடங்கி, மகோன்னத தசையில் இருந்து, பொருட்களை எல்லாம் ஆண்டு அனுபவிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் சென்னையில் இருந்த தங்களது பங்களாவில் சில மாதங்களும், மாரமங்கலம் அரண் மனையில் சில மாதங்களுமாக மாறிமாறி இருந்து சகலமான சுகபோகங்களுடன் தனது குழந்தைகளை வளர்த்து வந்தாள். அவ்வாறு பதினான்கு வருஷங்கள் சென்றன. குழந்தைகள் மூன்றும் யௌவனப் பருவம் அடைந்தன. அவர்களில் மூத்தவனே இந்தக் கதையின் தொடக்கத்தில் மாரமங்கலம் மைனர் என்று குறிக்கப்பட்டவன். அவன் துரைராஜாவின் நட்பினால் சகல விதமான துர்க்குணங்களையும் கற்று, தனது தாயான கல்யாணி அம்மாளின் சொல்லிற்குக் கீழ்ப்படியாத துஷ்டனாய் மாறி துன் மார்க்கங்களிலேயே சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் மோகனாங்கியினிடம் சிநேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடு ஆலந்துாரை அடைந்து அம்பட்டக்

கருப்பாயியின் நட்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு மாலையில் வருவதாக உறுதி சொல்லி விட்டுத் திரும்பி வந்தான் அல்லவா? அவன் தங்களுடைய பங்களாவை அடைந்து தனது தாயான கல்யாணியம்மாள் முதலியோரின் கண்ணில் படாமல் தனது பகற் போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு மாலையில் ஆலந்தூருக்குப் போவதற்குத் தேவையான உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்கள் முதலிய சாமான்களை எல்லாம் எடுத்து ஆயத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தான். தனது எண்ணம் சுலபத்தில் பலிக்கப் போவதைக் கருதி மனக்கோட்டை கட்டி உலகத்தில் உள்ள அழகான பெண்கள் யாவரிலும் சிறந்தவளும் உலகத்தை ஆளும் மன்னாதி மன்னர்களுக்கும் கிடைக்காத பெண்கள் நாயகமுமான மோகனாங்கி தன்னிடம் காதல் மொழிக் கூறிக், கொஞ்சிக் குலாவி சரசசல்லாபம் செய்யும் பாக்கியம் அன்று இரவே தனக்கு ஒருகால் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம் என்று நினைத்து, பகற்கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான். பொழுது ஏற ஏற அவனது பித்தம் தலைக்கேறியது. ஆசையும் ஆவலும் மலை போலப் பெருகி அவனது தேகத்திற்கும் மனத்திற்கும் முறுக்கேற்றின ஆதலால் அவன் ஒய்வின்றி எழுவதும் உட்காருவதும் தனது விடுதியிலேயே உலாவுவதுமாக இருந்ததன்றி அவனது மனம் முற்றிலும் ஆலந்தூர் பங்களாவிற்குள் இருந்த இன்ப வடிவத்திலேயே லயித்துப் போயிருந்தது ஆகையால், அவன் தன்னையும் தான் இருந்த உலகத்தையும் மறந்தவனாக இருந்தான். கடிகாரம் அப்போதைக்கப்போது மணியடித்த போதெல்லாம், அவன் அதைக் கவனித்து, "இன்னமும் பொழுது போகவில்லையே" என்று தவித்து ஒவ்வோர் உடையாக அணிந்தணிந்து கழற்றி நிலைக் கண்ணாடியில் அழகு பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். சரியாக மாலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அதன் பொருட்டு தனது அலங்காரத்தை எல்லாம் பகல் மூன்று மணிக்கே செய்து முடித்துக் கொண்டவனாய் அவன் கடிகாரத்தைப் பார்த்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான். மணி ஐந்தாயிற்று. அந்தச் சமயத்தில், அவனுக்கு முன்னால் ஒரு வேலைக்காரன் தோன்றிக் குனிந்து வணங்கி, "பெரிய எஜமானி யம்மாள் அழைக்கிறார்கள்" என்றான். அதைக் கேட்ட மைனருக்குக்

கோபம் பிறந்தது. தான் புறப்படப் போகும் நல்ல சமயத்தில் தனது தாய் எதற்காக அழைக்க வேண்டும் என்ற நினைவும் ஆத்திரமும் உண்டாயின. அவன் உடனே எழுந்து தனது தாயின் அந்தப் புரத்தை நாடிச் சென்றான்.

மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரிணியான கல்யாணி அம்மாளுக்கு அப்போது முப்பத்து மூன்று வயது நிறைந்தது. அவள் மகா கம்பீரமான அழகு வாய்ந்தவள் என்பது முன்னரே குறிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எவருக்கும் கிடைக்காத சுகபோகங்களிலும் அபரிமித மான செல்வத்திலும் தானே ஏக சக்கராதிபதியாக இருந்து, தேகத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டவள் ஆதலால், அவளது அழகு அமோகமாகப் பெருகி அவள் பூலோக சக்ரவர்த்தினியோ அல்லது இந்திராணியோ என்று எல்லோரும் திகைக்கும்படி ஜெகஜ் ஜோதியாக விளங்கினாள் சாமர்த்தியமாகவும் சாதுரியமாகவும் பேசும் வாக்குவன்மையும், எல்லோரையும் அடக்கியாளும் மேம்பாடும் திறமையும் பெற்றவளாய், அவளைக் கண்ட யாவரும் பயபக்தியும், மதிப்பும் கொள்ளும்படியாக இருந்தனள். அவள் இளமைப் பருவத்திலேயே நிலைமை அடைந்தவள் ஆதலால், அவளது பாலியமும் உன்னத வனப்பும், சிதறிச் சீர்குலைந்து போகாமல், மெருகேற்றிய சுவர்ணம் போலவும், பட்டை தீர்த்த வைரம் போலவும் ஆயிரம் மடங்கு ஒளி பெற்றிருந்தன. வயதேறுவதனால், சிலருக்கு உண்டாகும் தசைப் பற்றைப் போல அவளுக்கு எவ்வித இழுக்கும் ஏற்படாமல், அவள் யௌவனப் பருவத்தில் இருந்ததைவிட அப்போதே மிக்க வசீகரத் தோற்றம் உடையவளாகத் தோன்றினாள். காண்போர், அவளுக்கு இருபது வயதே இருக்கும் என்று மதித்தனரன்றி, முப்பத்து மூன்று வயதடைந்தவளாக அவளை எவரும் சொல்லத் துணியவில்லை.

அவள் பாலியப் பருவத்தினள் ஆதலால் சகலமான ஆபரணங் களையும் அணிந்திருந்தாள். மைனர் அழைக்கப்பட்ட அந்த தினம் அவள் முற்றிலும் கருப்புப்பட்டில் ஜரிகைக்கரையுள்ள பகட்டான ஒரு சேலை அணிந்திருந்தாள். தந்தம் போலப் பளப்பளப்பாக இருந்த அவளது மேனிக்குக் கருப்புப் பட்டாடை நன்றாகப்

பொருந்தி அவளது அழகை நிரம்பவும் சோபிக்கச் செய்தது. சாய்வான நாற்காலி போலிருந்த ஒரு சோபாவில் அவள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்த அந்தப்புரத்தில் எங்கும் படங்களும் நிலைக் கண்ணாடிகளும், லஸ்டர்களும், சோபாக் களும், பூத்தொட்டிகளும், ஜாலர் வைத்த தொங்கல்களும் நிறைந்து நாடகக் காட்சி போல அமைந்திருந்தன. அவள் சந்தோஷமற்ற வதனத்தோடு உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்ட மைனருக்கு ஒரு வகையான அச்சம் தோன்றியது. அவள் தன்னை எதற்காகவோ கண்டிக்கப் போகிறாள் என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். என்றாலும், அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவன் தனது தாய்க்கு முற்றிலும் அடங்கியவன் அல்ல என்பது தோன்ற உள்ளே நுழைந்து அவளுக்கு நெடுந்தூரத்திற்கு அப்பால் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் கிடந்த ஒரு சோபாவில் உட்கார்ந்து தனது தாயின் பக்கம் காலை நீட்டி உட்கார்ந்து இன்னொரு திக்கில் இருந்த படத்தைப் பார்த்த வண்ணம், "இம்; சரி; எனக்கு அவசரமாய்ப் போக வேண்டும். கூப்பிட்ட காரியம் என்ன" என்று அலட்சியமாகக் கேட்டான்.

அதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் கோபமும், அன்பும் காட்டிய முகத்தோடு, "தம்பீ! நீ பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றுக்கொண்ட மரியாதை இதுதானா? நான் கூப்பிட்டால் நீ ஒரு காத தூரத்துக்கு அப்பால் போய் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து பாட்டியைப் போலக் காலை நீட்டிக் கொண்டு படத்தோடு பேசுகிறாயே? மற்ற எல்லா வரம்பையும் மீறி நடந்தாலும், மூத்தோர் கூப்பிட்டால், அவர்களுக் கருகில் போய், நின்றோ அல்லது உட்கார்ந்தோ, மரியாதையாக சம்பாஷிக்க வேண்டும் என்பதைக் கூடவா அநாவசியம் என்று தள்ளிவிடுகிறது. தம்பீ! இப்படிப்பட்ட கேவலமான நடத்தையை யாரிடத்தில் பழகிக் கொண்டாய்? இனியாவது இதை விட்டுவிடு, பெரிய இடத்துப் பிள்ளைக்குத் தகுந்தபடி நடக்கக் கற்றுக்கொள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்டவுடன் கோபத்தினால் மைனரது முகம் மாறிக் கருத்தது. அவன் "ஓகோ! மரியாதை இல்லாமல்தான், கூப்பிட்ட உடனே ஓடி வந்தேனோ! என்னைக் கண்டவுடன் ஏதாவது ஷராச்

சொல்லி அதட்ட வேண்டியது. அதுதான் பெரிய எஜமானருக்குப் பெருமை போலிருக்கிறது" என்று குத்தலாக மொழிந்தான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த கோபத்தோடு உருட்டி விழித்து கம்பீரமாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, "புதிது புதிதான வார்த்தைகளை எல்லாம் சொல்லுகிறாயே! என்ன துர்ப்புத்தி இது யாருடைய சகவாசதோஷம்? தம்பீ! வேண்டாம், இப்படி நடந்து கொள்வதனால் பெருமை வந்துவிடும் என்று நினைக்காதே; நீ உன் தாயினிடம் இப்படி நடந்து கொள்வதை யாராவது கண்டால் ஏளனம் செய்து சிரிப்பார்கள். அறியாத பையன் என்று நான் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொண்டால், தலைகால் தெரியாமல் உளறுகிறாயே!" என்று கடிந்து கூறினாள். அதைக் கேட்ட மைனர், புரளியாக "அம்மா! ஏழை மேலே இவ்வளவு கோபம் என்ன" என்றான்.

கல்யாணி:- போதும் பிரசங்கம்; நிறுத்து. நீ மகா புத்திமான் என்றே நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன். நீ இந்த ஆறுமாச காலமாகக் கெட்டு அலைகிறதைப் பார்த்து ஊரெல்லாம் சிரிக்கிறது. அதைக் கேட்கக் கேட்க எனக்குச் சகிக்க முடியாத தலைகுனிவாக இருக்கிறது.

மைனர்:- இந்தப் பழைய புராணத்தை ஓதத்தானா என்னை அழைத்தது? இதற்கு முன் இதை ஆயிரம் தரம் சொல்லியாய் விட்டது. இது ஆயிரத்து ஓராம் தரம்.

கல்யாணி:- (கோபமாக) என்ன துர்ப்புத்தி! எவ்வளவு துடுக்கு! ஏதேது இப்போதே இப்படி இருக்கிறதே! நீ எல்லாவற்றிற்கும் எஜமானாகி விட்டால், கையால் பிடிக்க முடியாது போலிருக் கிறதே! மேஜர் ஆக இன்னம் ஒரு வருஷத்துக்கு மேலிருக்கிறது. அதற்குள் உன்னை நல்ல வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று நானும், வக்கீல்கள் இரண்டு பேரும் நினைத்து எவ்வளவோ பாடுபடுகிறோம். நான் உன்னிடம் நயமாகவும் பயமாகவும் கிளிப் பிள்ளைக்குச் சொல்வது போல எவ்வளவோ புத்தி சொல்லியாய் விட்டது. நீ ராத்திரி பகலாய் வீட்டுக்கே வராமல் திரிகிறாய்! பணத்தை எல்லாம் வாரி இறைத்துவிட்டு வருகிறாய். எப்போதும்

கெட்ட சகவாசமே செய்கிறாய். நீ எப்போதும் இப்படித்தான் செய்யப் போகிறாயா? அல்லது திருந்தப் போகிறாயா? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!

மைனர்:- நான் எப்போதும் துரைராஜாவோடு தானே இருக்கிறேன். அவனுடைய சகவாசம் கெட்ட சகவாசமானால் அவனுடைய தங்கை கண்மணியை எனக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க ஏன் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்?

கல்யாணி:- ஆகா! நீ பேசுகிறது எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது! கண்மணியும் அவனும் தவறுதலாக ஒரு வயிற்றில் வந்து பிறந்து விட்டார்கள். மகா உத்தமி என்றாலும் அந்தக் குழந்தைக்கே தகும். எவருக்கும் கிடைக்காத மாசற்ற மாணிக்கம் அல்லவா கண்மணி. அவள் மேலான குணங்களும் நல்ல நடத்தையும் உடைய பத்தரை மாற்றுத் தங்கம். அவனோ சுத்த அயோக்கியன், குடியன், சூதாடி, தாசிவீடே கதியாய்க் கிடக்கும் மதிகேடன், அவனுடைய உண்மை யான யோக்கியதை இன்னதென்பதை கண்மணி இன்னமும் அறிந்து கொள்ளவில்லை; அவன் விளையாட்டுப் புத்தி உடையவன் என்று மாத்திரம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். உண்மையில் அவனுடைய குணம் எனக்கே தெரியாமல் போய் விட்டது. தெரிந்திருந்தால், மீனாக்ஷியம்மாளுக்கு நான் வாக்குக் கொடுத்திருக்கவே மாட்டேன். சொன்ன சொல்லுக்கு விரோதமாக இப்போது செய்ய எனக்கு மனமில்லை – என்றாள்.

மைனர்:- அப்படியானால், அந்தப் பேச்சையே எடுப்பதில் என்ன உபயோகம்? எனக்கு அவசரமாக ஓர் இடத்திற்குப் போக வேண்டும். கூப்பிட்ட காரியம் ஒன்றும் இல்லை போலிருக்கிறது. நான் போகலாம் அல்லவா? – என்றான்.

கல்யாணி:- (கோபத்தோடு) ஓகோ! அவசரமாய்ப் போக வேண்டுமோ! சரிதான். கண்மணி நல்ல தங்கமான பெண். இந்தத் துர்நடத்தை எல்லாம் அவளுக்குக் கொஞ்சமாவது பிடிக்காது. அவள் நிரம்பவும் அழகாயும் நற்குணவதியாயும் இருக்கிறாள் என்று நீ ஆசைப்பட்டதால், நான் இதை முடித்தேன். நீ கெட்டலைவது அவளுக்குத் தெரிந்தால், அவள் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள மாட்டாள். நீ மோசம் போகிறவன் தான்.

மைனர்:- ஒருநாளும் இல்லை. அவளுக்கு என்மேல் எவ்வளவு பிரியம் தெரியுமா? அவள் எனக்காக உயிரைக் கூடக் கொடுத்து விடுவாளே அதுவுமன்றி, அவளுக்குச் சொத்துமில்லை; ஒன்று மில்லை. இவ்வளவு பெரிய சமஸ்தானத்துக்கு எஜமானியாவதை எவளாகிலும் வேண்டாம் என்பாளோ?

கல்யாணி:- சரி; அப்படியே இருக்கட்டும். நான் எதற்காக உன்னை வரவழைத்தேன் என்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். உன்னுடைய போஷகர்களான சிவஞான முதலியாரும், சோமநாத புரம் ஜெமீந்தாரும் நேற்று என்னிடம் வந்து நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மனிதர்களுடைய புத்தியைக் கெடுக்கக்கூடிய சில விஷயங்கள் நிறைந்த இந்தப் பட்டணத்தில் நான் இருப்பது தவறென்றும், அதனால் குழந்தைகள் கெட்டுப் போக சந்தர்ப்பம் உண்டாகிறது என்றும் அவர்கள் சொன்னதன்றி, எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு மாரமங்கலத்துக்கு உடனே போவது நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் நான் அப்படியே செய்யத் தீர்மானித்து விட்டேன். உன்னுடைய கலியாண காலம் வரையில் நாம் அவ்விடத்திலேயே இருக்க வேண்டும். ஆகையால், நீயும் புறப்படத் தயாராக இருக்க வேண்டும். அதைச் சொல்லவே நான் உன்னை அழைத்தேன் – என்றாள்.

மைனர்:- (ஆத்திரத்தோடு சோபாவை விட்டெழுந்த வண்ணம்) பலே பேஷ்! நீங்கள் எல்லோரும் போங்கள். என் உயிர் போனாலும் நான் அந்தப் பட்டிக்காட்டுக்கு வரமாட்டேன். அங்கே எனக்கு ஒரு நிமிஷங்கூடப் பொழுது போகாது – என்றான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் கோபத்தோடு நிமிர்ந்து உறுதியான குரலில் "அப்படியானால் நாங்கள் போகிறோம். நீ இன்னொன்று செய்; நம்முடைய சோமநாதபுரம் ஜெமீந்தார் வக்கீல் பரிட்சையில் தேறியவர் என்பதும் சட்டத்தில் நல்ல அனுபோகம் உள்ளவர் என்பதும் உனக்குத் தெரியும். அவருக்கும் இந்த ராஜதானியின் கவர்னருக்கும் அன்னியோன்னியமான சிநேகம் உண்டு; பம்பாய், கல்கத்தா, மத்திய மாகாணம் முதலிய ராஜதானிகளில் ஜெயில் நிர்வாகம் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி விசாரணை செய்வதற்காக கவர்னர், ஏழெட்டுப் பெரிய

மனிதர்களை ஒன்றாக நியமிக்கப் போகிறாராம்; அதில் நம்முடைய சோமபுரம் ஜெமீந்தாருக்கும் ஒரு ஸ்தானம் கிடைத்திருக்கிறதாம். அவர் உனக்கு அதில் கீழ் உத்தியோகங்களில் ஒரு கௌரவ உத்தியோகம் சம்பாதித்துக் கொடுத்து, உன்னையும் தம்முடன் கூட அழைத்துக் கொண்டு போக விரும்புகிறார். வட இந்தியாவில் உள்ள மகாராஜாக்களின் சமஸ்தானங்களுக்கெல்லாம் நீ போய்ப் பார்த்தால் உனக்கு உலக அனுபவம் ஏற்படும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். ஆகையால் நீ அவரோடு போய்விட்டு வந்து சேர். அதற்குள் கலியாண காலமும் வந்து விடும்" என்றாள்.

மைனர்:- (குறும்பாக) என்னுடைய கலியாண காலம் இப்போது வரமாட்டேன் என்கிறதோ? இதே நிமிஷத்தில் கலியாணம் செய்து கொள்ள நான் தயாராக இருக்கிறேன். பெண்ணும் சலாம் போட்டுக் கொண்டு கலியாணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும். அதைவிட்டு மூக்கை நேராய்ப் பிடிக்காமல், தலையைச் சுற்றி பிடிக்கிறது போல், நான் ஊரை விட்டு ஒரு வருஷத்துக்குத் திண்டாட வேண்டுமோ? நான் போகவே மாட்டேன்.

கல்யாணி:- உன்னுடைய தகப்பனார் மரண சாசனத்தில் எழுதி இருக்கிறபடி கலியாணம் செய்கிறதா, அல்லது, நீ நினைத்தபடி செய்கிறதா?

மைனர்:- ஐயர் வருகிற வரையில் அமாவாசை காத்திருக்குமோ? என் தகப்பனார் அறுபது வயசில் கலியாணம் செய்து கொண்டால், நானும் அப்படியே செய்து கொள்ள வேண்டுமோ? அது முடியாது. ஒன்று இப்போது கலியாணம் செய்து வையுங்கள்; இல்லாவிட்டால், கலியாணம் ஆகிறவரையில் என்னை இங்கேயே விட்டு வையுங்கள். நான் வேறே எந்த ஊருக்கும் போக மாட்டடேன்.

கல்யாணி:- சே! எவ்வளவு எடுப்பான பேச்சு! எவ்வளவு துடுக்கு! தம்பீ! நீ இப்படி இருப்பாய் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. நீ போக மாட்டேன் என்றால், துரைத்தனத்தார் உன்னைக் கட்டாயப்படுத்திக் கொண்டு போவார்கள்.

மைனர்:- அப்படியே ஆகட்டும்; பார்க்கலாம் ஒரு கை.

கல்யாணி:- அது மாத்திரமல்ல. உனக்கு மாதமாதம் கொடுக்கிற பணத்தையும் நிறுத்தி விடுவார்கள்.

மைனர்:- கவலையில்லை. ஒன்றுக்கு இரண்டாய் எழுதிக் கொடுத்துக் கடன் வாங்குகிறேன் – என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடன், கல்யாணியம்மாளது கோபம் அடக்க முடியாத நிலைமையை அடைந்தது; அவள் தனது ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்து நின்று அவனை உருட்டி விழித்து, "இவ்வளவு துர்ப்புத்தியா உனக்கு? நீ என் சொல்லை மீறித்தான் நடக்கப் போகிறாயா?"

மைனர்:- நான் இந்த ஊரிலே தான் இருக்கப் போகிறேன். என்னை வீணில் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்.

கல்யாணி:- இது தொந்தரவல்ல. உத்தரவு. நான் உத்தரவு செய்கிறேன். நீ கீழ்ப்படிய வேண்டும் – என்று அதட்டிக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், "ஆகட்டும். அப்படியே செய்வோம். உத்தரவுப்படி, மேல்படிகிறோம்" என்று குறும்பாக மொழிந்து அலட்சியமாக வேறு திக்கை நோக்கினான்.

அதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாளது மனதில் கரைகடந்த கோபமும், விசனமும் பொங்கி எழுந்தன. அவள் மிகவும் வெறுப்பாக அவனை நோக்கி, "சே! இவ்வளவு கேவலமான குணமுடைய மனிதனா நீ! ஆகா! நீ குழந்தையாய் இருந்த போது உனக்காக நான் பட்டபாடுகள் இன்னின்னவை என்று நீ அறிவாயானால் – உனக்கு நான் என்னென்ன செய்திருக்கிறேன் என்பதை நீ உணர்வாயானால், நீ இப்படி நடந்து கொள்வாயா! ஆனால், அவைகளை நீ அறிந்தாலும், உன் புத்தி மாறாது" என்று கூறினாள்.

மைனர்:- (மிகவும் அலட்சியமாக) சரி; மறுபடியும் பழைய கதை ஆரம்பமோ? நான் குழந்தையாய் இருந்த போது யாரோ என்னைத் திருடிக் கொண்டு போனானாம். என்னை மீட்டுக் கொண்டு வந்து விட்டார்களாம். தொட்டத்துக்கெல்லாம் அந்தப் பெருமையையே எடுத்துப் பேசுகிறது. இல்லாவிட்டால், ஊரில் உள்ள தாய்கள்

எல்லாம், குழந்தையைத் தேடாமலும், திரும்பவும் அது அகப் பட்டால், அதை அழைத்து வராமலும் தள்ளி விடுவார்களோ – என்று சிறிதும் நன்றி அறிவென்பதே இல்லாமல் கூறினான்; அவனது ஈவிரக்கமற்ற கொடிய சொற்களைக் கேட்டவுடனே கல்யாணியம்மாளது மனம் பொங்கி எழுந்தது, கண்களில் கண்ணீர் கலகலவென்று உதிர்ந்தது. சொற்கள் தொண்டையில் இருந்து வெளியில் வரமாட்டாமல் அடைபட்டுப் போயின. கல்யாணியம்மாள் தனது சேலைத் தலைப்பை முகத்தில் மறைத்துக் கொண்டு இரண்டொரு நிமிஷம் கோவெனக் கதறி அழுதவுடன், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, திரும்பவும் அவனைப் பார்த்து, "நல்லதப்பா! உன் இஷ்டம் போலச் செய். ஏதோ அவசரம் என்றாயே; போய் அதைப் பார். இனிமேல் நான் உன்னை அழைப்பதும் இல்லை, உன்னிடம் நயமாகக் கேட்பதும் இல்லை. என்னுடைய அதிகாரத்தை எப்படிச் செலுத்த வேண்டுமோ அப்படிச் செலுத்துகிறேன்" என்று உறுதியாகக் கூறினாள்.

மைனர்:- சரி; இனி மல்யுத்தந்தான். யார் கட்சி ஜெயிக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம் – என்று இறுமாப்போடு கூறிவிட்டு, முறுக்காக எழுந்து வாசற்படியண்டை போய், மூடப்பட்டிருந்த கதவை ஆத்திரத்தோடு காலால் உதைத்துத் தள்ளி திறந்து அப்பால் போய் திரும்பவும் கதவைப் படேரென்று மூடிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அதைக் கவனித்துக் கொண்டே இருந்த கல்யாணியம்மாளுக்கு ரௌத்திராகாரமான கோபம் பொங்கி எழுந்தது; அவள் விறைப் பாகத் திரும்பிக் கதவைப் பார்த்தாள். கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது; "ஆ! விஷப்பாம்பே! என் மார்பின்மேல் வளர்ந்து என்னையே கடிக்கிறாய் அல்லவா! சே! நீ மகா பாதகன்! உன் முகத்தில் விழித்தாலும் பாவம் சம்பவிக்கும். உன்னுடைய ஜாதிப் புத்தி எங்கே போகும்" என்று அவள் வாய்விட்டு வைது பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டாள். அந்தச் சமயத்தில் தனக்கு மிகவும் சமீபத்தில் யாரோ மனிதர் கொசகொசவென்று ரகசிய மாகப் பேசிக் கொண்ட ஓசையைக் கேட்டு மான் போல மருண்டு

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து நாற்புறங்களையும் திரும்பிப் பார்த்தாள்; அந்த அந்தப்புரத்திற்கு இரண்டு வாசல்களும் கதவுகளும் இருந்தன. மைனர் சற்று முன் சென்ற கதவிற்கு எதிரில் இருந்த இன்னொரு கதவிற்கு வெளிப்புறத்தில் அந்த ஓசை கேட்டதாக உணர்ந்த கல்யாணியம்மாள் விசையாக எழுந்து போய் அந்தக் கதவைத் திறந்து பார்க்க, அவளது புதல்வியர் இருவரும் கதவிற்கு அப்புறத்தில் ஒளிந்து நின்றதைக் கண்டாள்.

மூத்தவளான துரைஸானியம்மாளுக்குப் பதினைந்தரை வயதும், இளையவளான கோமளவல்லியம்மாளுக்குப் பதினான்கு வயதும் நிறைந்திருந்தது. இருவரும் ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்டவர்கள் போல, தாயின் வடிவத்தை ும் வனப்பையும் கொண்டு இரண்டு சுவர்க்கலோகங்கள் ஜதைய ாகக் காணப்படுவது போல வந்து நின்றனர். ஆனால் துரைஸானியின் முகத்தில் உன்னதமான தோற்றமும் அமர்த்தலான பார்வையும் தாயினுடைய முகத்தைப் போன்ற செருக்கிய கம்பீரமான நிமிர்வும் காணப்பட்டன. ஆனால் இளையவளிடத்தில் பெண் தன்மையும் அதிகமான கவர்ச்சியும் ஒரு வகையான இளக்கமும் அடக்கவொடுக்கமும் நற்குண நல்லொழுக்கமும் தெள்ளிதில் விளங்கின. இருவரது அழகும் சாமுத்ரிகா லக்ஷணத்திற்கு ஒரு சிறிதும் பழுதின்றி ஒழுங்காக அமைந்திருந்தது ஆனாலும் மூத்தவளது தேகம் திமிரையும் பக்குவ காலத்து முறுக்கையும் காட்டியது. சிறியவளது தேகமோ மிருதுத் தன்மையையும் உத்தம ஜாதி அமைப்பும் பெற்று விளங்கியது. துரைஸானியம்மாள் பூலோகத்து சக்கரவர்த்தினி போல இருந்தாள். கோமளவல்லியம்மாளோ வானுலகத்து தெய்வ கன்னிகை போல இருந்தாள்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த மடந்தையர் இருவரும் கதவின் மறைவில் ஒளிந்து நின்றதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் அருவருப்போடு பார்த்து, "துரைஸானியம்மா! என்ன காரியம் இது? தாய்க்குக் கீழ்ப்படியாமல் எதிர்த்து வாதாடும் பிள்ளை ஒருவன் எனக்கிருப்பது போதாதா? தாய் என்ன செய்கிறாள் என்று ஒளிந்து பார்க்கும் ரகசியப் போலீஸ்காரர்களான இரண்டு பெண்களையுமா நான் பார்க்கிறேன்?" என்று கடிந்து கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட துரைஸானியம்மாளின் முகம் ஆயாசத்தைக் காட்டியது. "போலீஸ்காரரா நீங்கள்?" என்று வியப்போடு கேட்டு நிறுத்தினாள். "நாங்கள் அப்படி ஒன்றும் துஷ்டத்தனம் செய்ய வில்லை அம்மா!" என்று பணிவாகவும் உருக்கமாகவும் கூறிக் கண்ணீர் விடுத்து அழுதுவிட்டாள் கோமளவல்லி. இருவரது குணத்தழகும் அதனால் நன்றாக வெளிப்பட்டது. மூத்தவள் பிறர்க் கடங்காத செருக்கும் பௌரஷமும் வாய்ந்தவளாய் இருந்தாள். சிறியவளோ மிருதுத் தன்மை பயம் பக்தி வாத்சல்யம் முதலிய வற்றின் வடிவமாகவே தோன்றினாள்.

கல்யாணியம்மாள் மறுபடியும் நிமிர்ந்து துரைஸானியைப் பார்த்து, "என்ன காரியம் இது? ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள்?" என்று முறுக்காக கேட்க, துரைஸானி சடக்கென்று உடனே மறுமொழி கூற ஆரம்பித்து, "என்ன பிரமாதக் காரியம் செய்து விட்டோம்? ஒன்றையும் காணோமே! உபயோகமற்ற சங்கதிகளுக்கெல்லாம் வீண் ஆடம்பரமாக இருக்கிறதே!" என்று கம்பத்தைப் பார்த்துக் கூறிய வண்ணம் சற்று தூரத்தில் இருந்த ஒரு ஜன்னலண்டை போய், குழந்தை விளையாடுவது போல, அதன் தாழ்ப்பாளைப் பிடித்து ஆட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு அலட்சியமாக நின்றாள்.

அதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள், தனது இரண்டாவது புதல்வியை நோக்கி, "கோமளவல்லி! நீயும் மற்றவரைப் போலவே மரியாதை இல்லாமல் உன்னுடைய தாயினிடத்தில் நடந்து கொள்ளப் போகிறாயா? நீயாவது ஒழுங்கான மறுமொழி சொல்லப் போகிறாயா?" என்று முன்னிலும் சிறிது சாந்தமான குரலில் கேட்டாள்.

கோமளவல்லி மிகவும் பணிவாக, "நாங்கள் வேண்டும் என்று இங்கே வரவில்லை. வீணை வாத்தியார் வருவார் வருவார் என்று உட்கார்ந்து பார்த்தோம்; வரவில்லை. நேரமாய் விட்டதாகையால் நீங்கள் தேடிக்கொண்டு வரப் போகிறீர்களே என்று நினைத்து எழுந்து நாங்களே இங்கே வந்தோம், கதவருகில் வந்தவுடன், உள்ளே அண்ணனுடைய பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அந்தச் சமயத்தில் நாங்கள் உள்ளே வந்தால் உங்களுக்கு ஆயாசம் உண்டாகும் என்று இங்கேயே நின்றோம். இது தற்செயலே

அன்றி நாங்கள் வேண்டும் என்று கெட்ட எண்ணத்தோடு செய்த தல்ல" என்று அன்பாகக் கூறினாள்.

"அப்படியானால் உங்கள் அண்ணன் என்னை அவமதித்ததை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தீர்கள் அல்லவா?" என்றாள்.

கோமளவல்லி அச்சமுற்றவளாய், "எல்லாம் காதில் விழவில்லை. நீங்கள் கேட்டதற்கு அண்ணன் சரியான மறுமொழி சொல்லாமல் மரியாதைக் குறைவாகப் பேசினது மாத்திரம் தெரிந்தது. அதைக் கேட்டவுடனே, எங்களுக்கு உடம்பு கிடுகிடென்று நடுங்கிப் போய் துக்கமும் அழுகையும் வந்துவிட்டன. சகிக்க முடியாத சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அப்போதே நீங்கள் கதவைத் திறந்தீர்கள். அவ்வளவே நடந்தது" என்று துன்பகரமான குரலில் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் தனது மூத்த குமாரியை அன்பாகப் பார்த்து, "துரைஸானியம்மா! இப்படி வா! ஜன்ன லண்டை போய் எதையோ கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே! நாங்கள் இங்கே பேசுவதில் உனக்கு எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? வா இப்படி" என்று அழைத்தாள். அதைக் கேட்ட துரைஸானி, "குற்றமில்லாத அற்ப சங்கதிகளுக் கெல்லாம் கோபித்துக் கொண்டால், எனக்குச் சகிக்க முடியவில்லை; நான் ஒதுங்கி விட்டேன்" என்று கூறிக்கொண்டே தாயிடம் திரும்பி வந்தாள். மைனரைப் போல அவள் முற்றிலும் பயமற்றவளாய்ப் போகாமல் தாயிடம் இன்னமும் சிறிது மரியாதையும் பயமும் உடையவளாக இருந்தமையால், தாய் அழைத்தவுடன் வந்து விட்டாள். என்றாலும் கல்யாணியம்மாள் தனது முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு, "ஆகா! கீழ்ப்படியாத பிள்ளைகளைப் பெறுவதைவிட அதிகமான துர்ப்பாக்கியம் உலகத்தில் வேறே எதுவுமில்லை" என்று விரக்தியோடு கூறித் தனது இளைய குமாரத்தியை வாத்சல்யத்தோடு பார்த்து, அவளது சிரத்தில் நிமிர்ந்திருந்த உரோமத்தைத் தடவி கொடுத்து, "செய்தது தவறென்று நீயாவது விசனப்படுகிறாய். தாயார் என்கிற மரியாதையை நீ கொஞ்சம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். துரைஸானி, அவளுடைய அண்ணனைப் போலவே ஆங்காரங் கொண்டவளாக இருக்கிறாள்.

அவன் தான் ஆண்பிள்ளை; துஷ்ட சகவாசத்தினால் கெட்டு அப்படி நடக்கிறான் என்றால், தாய்க்கு அடங்கி இருக்க வேண்டிய பெண் இம்மாதிரி அடங்காமல் இருப்பது, பின்னால் கஷ்டத்தைத் தான் விளைவிக்கும்" என்றாள். அதைக் கேட்டு துரைஸானி தாயை முறைத்துப் பார்த்து விட்டு அப்பால் திரும்பி கொண்டாள். அந்தச் சமயத்தில் அறைக்கு வெளியில் ஒரு பெருத்த கூக்குரல் உண்டாயிற்று.

அதில் முக்கியமாக ஒரு பெண் பிள்ளையின் குரலே கேட்டது. அடுத்த நிமிஷம் அந்த ஸ்திரீ தலைவிரி கோலமாக உள்ளே நுழைந்து கல்யாணியம்மாளுக்கு அருகில் நெருங்கி ஆத்திரத்தோடு கைகளை நீட்டி நீட்டிக் கூச்சலிட்டு, "இன்னெயோடே ஒண்ணு ரண்டு தெரிஞ்சு போவணும்; கெடக்கு கெடக்குன்னு பாத்தா, அந்தக் காலாடிப் பையன் தலைமேலே ஏர்றான். நேத்துப் பையனுக்கு இம்பிட்டுக் குறும்பா! என்னெக் கண்டா அவனுக்கு எப்ப பாத்தாலும் எளக்காரமாப் போச்சே! அந்தத் தறுதெலப் பையனை நீங்க கண்டிச்சா ஆச்சு. இல்லாமெப் போனா, நான் இனிமேலே சொம்மா இருக்க மாட்டேன். அம்மா! இத்தென நாளா ஒங்க மொவதாச்சனைக்காவப் பார்த்தேன்" என்று தைதாவென எண்ணெயில் அப்பம் குதிப்பது போல நாட்டியமாடிக் கூக்குரல் செய்தாள்.

தனது தலைமை வேலைக்காரி அவ்வாறு தாறுமாறாகப் பேசிக் கொண்டு வந்ததைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் அவளுக்கருகில் நெருங்கி "பொன்னம்மா! என்ன பைத்தியம் இது? ஏன் இப்படிக் கூச்சல் போடுகிறாய்? நிதானமாகப் பேசு. என்ன நடந்ததென்று சொன்னால் அதற்குத் தக்கபடி நான் கண்டிக்கிறேன்; பதறாதே" என்று சாந்தமாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறினாள்.

பொன்னம்மாள் முன்னிலும் அதிக ஆத்திரமாக, "ஒரு நாளா ரெண்டு நாளா! பாக்கற போதெல்லாம் திட்டறான். நான் இந்த அரமனேலே ரொம்பகாலமா இருக்கறேனாம்; பளய பெருச்சாளி யாம். சடாயுவாம். கெயக்கொரங்காம். நீங்க எம்மேலே பிரியமா இருக்கிறீங்களாம்; அதுக்காவ, நான் துர்மந்திரியாம்; ஒரு நாளெக்கி மென்னுலே அடிவச்சு மிதிச்சுடப் போறானாம். நாம் பாட்டுலே

இப்ப ஒரு மூலையிலே படுத்திருந்தா, வழியோட போன நாயி என் தலெ மேலே ஒதெச்சூட்டுப் போறானே; எம்பிட்டுத் துணிச்சங் கறேன்."

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகவும் தத்தளித்தவளாய் "பொன்னம்மா! பொன்னம்மா! அதிகப் பேச்சுப் பேசாதே. தம்பியை நான் கண்டிக்கிறேன். நாளைக்கு சமஸ்தானாதியாகப் போகும் தம்பியை நீ இப்படி இழிவாகப் பேசினால், மற்றவருக்கு இளப்பமாகப் போய்விடும். பேசாமல், நீ போய்ப் படுத்துக் கொள். நான் விசாரிக்கிறேன்" என்றாள்.

கேவலமான அந்தச் சிப்பந்தி தனது அண்ணனை அவ்வளவு இழிவாகப் பேசியதைக் கண்ட துரைஸானியம்மாளுக்குப் பெருத்த கோபம் பொங்கி எழுந்தது. அவள் வேலைக்காரியைப் பார்த்து, "அடி பொன்னீ! உன்னுடைய யோக்கியதை எவ்வளவு! நீ தாறுமாறாகப் பேசுகிறாயா? யாரைப் பேசுகிறோம் என்பது தெரிய வில்லை போலிருக்கிறது? பேசுவதை ஜாக்கிரதையாகப் பேசு; பல்லை உடைத்துவிடச் சொல்லுவேன்" என்று அதட்டிவிட்டு தனது தாயைப் பார்த்து, "அம்மா! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் மிகவும் அற்பமான ஒரு பிழைக்காக எங்களிடத்தில் மிகவும் கடுமை காட்டிக் கண்டித்த நீங்கள், மகா கேவலமான ஒரு வேலைக்காரி மிகவும் அவமானமாகத் தூஷிப்பதைப் பொருத்துக் கொண்டிருக் கிறது நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பொன்னம்மாள், "ஓகோ! மகா கேவலமான வேலெக்காரியோ! என்னெ ஒங்க ஊட்டுப் புழுக்கச்சி இன்னு பாத்தியோ! அவன் ஒரு குறும்பன். நீ அதுக்கு மேலே கிருவம் புடிச்சவ; ஒன்னெ எனக்குத் தெரியுமே" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகவும் அதிகாரமான குரலில், "பொன்னம்மா! வாயை மூடு. வரவர உன் புத்தி என்ன இப்படி ஆய்விட்டது. மறுபேச்சுப் பேசாதே. அம்மா! துரைஸானி கோமளவல்லி! நீங்கள் உங்களுடைய அந்தப்புரத்துக்குப் போங்கள். பொன்னம்மாளிடத்தில் நான் கொஞ்சம் தனியாய்ப் பேச வேண்டும்" என்றாள்.

பொன்னம்மாள், "தனியாப் பேசணுமோ! என்னோடே என்ன பேசறது! அவன் பண்ணற அக்கரமத்தெத் தடுக்க வழி செஞ்ச தான் ஆவணும். அவனெக்கண்டா எமனெப் போல இருக்குதே. வங்களாவுலே இருக்கிற ஒருத்தராச்சும் அவனே நல்லவன்னு சொல்றாங்களா! கெடையாது; பொல்லா துஷ்டன் அப்பா!" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட துரைஸானி பொங்கி எழுந்த கோபத்தோடு, "அம்மா! காவற்காரனைக் கூப்பிட்டு இவளைக் கழுத்தைப் பிடித்து முதலில் தள்ளச் சொல்லப் போகிறீர்களா இல்லையா?" என்றாள்.

கல்யாணிம்மாள் பெண்களை நோக்கி, "நீங்கள் இருவரும் அந்தப்புரத்துக்குப் போங்கள். மற்றக் காரியம் அப்புறம் ஆகட்டும்" என்று அழுத்தமாக அதட்டிக் கூற, அங்கே நடந்த விபரீத சம்பாஷணையைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கிய கோமளவல்லி விரைவாக அப்பால் போய்விட்டாள். துரைஸானி மிகுந்த அருவருப்போடு பொன்னம்மாளை உருட்டி விழித்துப் பார்த்த வண்ணம் மிகவும் கம்பீரமாக நடந்து, அப்பால் போய் கதவை தடாரென்று சாத்தி தனது அதிருப்தியைக் காட்டிவிட்டு அப்புறம் சென்றாள்.

அதன் பிறகு தனிமையில் இருந்த பொன்னம்மாளை கல்யாணி யம்மாள் சாந்தப்படுத்த ஒரு நாழிகை நேரமாயிற்று. ஜெமீந் தாரிணிக்கும் பொன்னம்மாளுக்கும் அந்தரங்கமான சில விஷயங் களில் சம்பந்தம் உண்டு ஆதலால், ஜெமீந்தாரிணி அவளிடம் நயந்து போக நேர்ந்தது. அவளது தாட்சணியத்துக்காக, பொன்னம்மாள் ஒருவாறு சாந்தம் அடைந்தாள் ஆனாலும் மைனர் தன்னை இழிவாக நடத்தியதைப் பற்றிய ஆத்திரம் அவளது மனதிற்குள் பொங்கிக்கொண்டே இருந்தது.

இங்கு நிலைமை இப்படி இருக்க, சற்று முன் வெளியிற் சென்ற இளங்குமாரிகள் இருவரும் தாயின் அந்தப்புரத்திற்கு அப்பால் ஒவ்வொருவருக்கும் தனியாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தப்புரங் களை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் சென்ற இடத்திற்கு 50-கஜ தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த ஓர் அறையின் வாசலில் ஒரு யௌவனப் புருஷன் நின்று கொண்டிருந்தான். குமாஸ்தாக்கள்

இருந்து கணக்குகள் எழுதுவதற்காக விடப்பட்டிருந்த அந்த அறையின் வாசலில் நின்றவன் குமாஸ்தாக்களுள் ஒருவன். அவனது வயது பதினெட்டுக்கு மேல் இராது. அவன் மன்மதனைப் போன்ற அற்புதமான அழகும் பளபளப்பான சிவந்த மேனியும் பெற்றவன். அடர்ந்து கருத்து வளைந்திருந்த புருவ விற்களும், உருண்டைக் கன்னங்களும், மூக்கும் விழியும், கரணை கரணையாய் அமைந்த கைகளும் கால்களும் மிக்க வசீகரமாய் அமைந்து, அவன் ஒரு யௌவனப் பெண் போல இருந்தான். அவனது உடம்பில் ஒரு சேலையை மாத்திரம் அணிந்து விட்டால் அவன் உலகம் எல்லாம் மோகிக்கும்படி செய்யத்தக்க அற்புத வடிவழகியான மோகினி போலவே காணப்படுவான். அவனது குளிர்ந்த பார்வையும், மிருதுவான சொல்லும், அழகான நடையும், பதற்றமில்லாத செயல்களும், கபடமற்ற மனதும் தத்ரூபம் பெண்ணின் தன்மையைப் போலவே இருந்தன. சிருஷ்டி கருத்தாவான பிரம்மதேவன் அயர்ந்திருந்த தருணத்தில், பெண்ணாய் அமைந்த ஒரு வடிவத்திற்கு ஆண் என்று பெயர் மாத்திரம் கொடுத்து அனுப்பி விட்டானோ என்று சந்தேகிக்கத்தக்க அமைப்பாக இருந்த மோகனரங்கன் என்னும் பெயர் கொண்ட அந்த யௌவனச் சிறுவன் வெளியில் நின்றதைக் கண்டவுடனே கோமளவல்லி தலையைக் கீழே குனிய வைத்துக் கொண்டு விரைவாக நடந்து தனது அந்தப்புரத்திற்குள் போய் விட்டாள். துரைஸானியோ அவனைக் கண்டவுடனே தனது தங்கை உள்ளே போய்விட்டாள் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டு, அந்த அழகனை நோக்கி, தனது சுந்தரவதனத்தை மலர்த்திப் புன்னகை செய்து, தனது முழு ஆசையையும் கண்களில் புகுத்திக் காட்டி அவனை நன்றாகப் பார்த்து நெடுமூச்செறிந்தாள். அவளது மார்பு உயர்ந்து தணிந்தது. அந்த நிலைமையில் அவள் அசைந்தாடி அழகு நடை நடந்து அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தாள். தன்மீது அம்புபோலப் பாய்ந்த அவளது பார்வையைக் கண்டு அச்சமும் நடுக்கமும் கொண்ட மோகனரங்கன் தனது முகத்தைக் கீழே தாழ்த்திக் கொண்டான். அடுத்த நிமிஷத்தில், வீணை வித்துவானான மதனகோபாலன் அங்கே தோன்றினான்.

★ ★ ★

5–ம் அதிகாரம்

சங்கடத்தின் மேல் சங்கடம்

தனது தாயின் அந்தப்புரத்தினின்று வெளிப்பட்ட மாரமங்கலம் மைனர் நேராக துரைராஜாவின் பங்களாவை அடைந்தான். அப்போது மாலை நேரம் ஆதலால், ராப்போஜனத்தை அப்போதே முடித்துக் கொள்ளக்கூடாமல் போனதுபற்றி அவன் பொன்னம் பலத்தைக் கடைக்கு அனுப்பி, சிற்றுண்டிகள் தருவித்து உட்கொண்டு துரைராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தனது ஏற்பாட்டின்படி சரியாக ஏழுமணிக்கு கருப்பாயின் வீட்டை அடைந்தான். அப்போது முன்னிருட்காலம் ஆதலால், ஏழு மணிக்கே நன்றாக இருண்டு இருந்தது. மைனரது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்த வண்ணம் கருப்பாயி திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். வாசலில் விளக்கு வைக்கப்படாமல் இருந்தது. வயல்களுக்கும் தோப்புகளுக்கும் நடுவில் தனியாக இருந்த இடம் ஆதலால், அது மிகவும் பயங்கரமான இருந்தது. மைனர் துணிவற்ற கோழை மனத்தினன் ஆனாலும், மோகனாங்கியின் சிநேகம் தனக்கு ஏற்படப் போகிறது என்ற ஆசையினாலும், அவள்மீது கொண்ட மோகாவேசத்தினாலும் தூண்டப்பட்டவனாய், துணிவடைந்து அங்கே போய்ச் சேர்ந்தான். அவனைக் கண்ட உடனே கருப்பாயி எழுந்து வாசலில் வந்து புன்னகையும் மகிழ்ச்சியும் காட்டிய முகத்தோடு அவனை வரவேற்று "வாங்க சாமி! வாங்க வாங்க" என்று உபசரித்து அழைக்க, அவனும் புன்னகை செய்தவனாய், திண்ணையில் உட்கார முயன்றான்.

உடனே கருப்பாயி, "சாமீ! உள்ளற போயிறலாம். இஞ்சே இருட்டுலே குந்துவானே? அம்பட்டச்சி வீடாச்சேன்னு ரோசனை பண்ணாமே வாங்க. உள்ளற அசிங்கம் கிசிங்கம் ஒண்ணுமில் லீங்க. சுத்தமா இருக்குது; வந்து பாருங்க" என்று தேன் போல மொழிந்து முன்னாகச் செல்ல, மைனர் அவளது வேண்டுகோளை மறுக்க மாட்டாமல், அவளுக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து சென்றான். உள்ளே இருந்த நடை, தாழ்வாரம் கூடம் முதலியவற்றைத் தாண்டி இருவரும் உள்புறம் சென்றனர். அது அதிக உயரமில்லாத சிறிய ஓட்டு வீடு ஆதலால், இரண்டு மூன்று முறை நிலைப்படி

யிலும் மேல்மச்சிலும் பையனது தலை இடித்தமையால், அவன் குனிந்து செல்ல நேர்ந்தது. உன்னதமான பங்களாவிலும் அரண் மனையிலும் அலங்காரமான மண்டபங்களிலும் விடுதிகளிலும் இருந்து பழகிய தான் அவ்வாறு ஒரு கேவலமான குடிசைக்குள் நுழைய நேர்ந்ததைப் பற்றி அவன் வெட்கினான் ஆனாலும் வீரியத்தைவிடக் காரியமே பெரிதென்று மதித்து உள்ளே நுழைந் தான். மோகனாங்கியை வெல்லும் காரியம் தன்னால் முடிய வில்லை என்று கருப்பாயி சொல்லி விடுவாளோ என்ற சந்தேகத் தினால் மிகுந்த சஞ்சலத்தோடு வந்த மைனர், அவள் சுமுகமாகத் தன்னை உள்ளே அழைத்துப் போனதிலிருந்து தனக்கு அவள் சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்லப் போகிறாள் என்று நினைத்து மன எழுச்சியும் உற்சாகமும் கொண்டவனாய் உள்ளே சென்றான்.

முன்னால் நடந்த கருப்பாயி கூடத்தில் இருந்து காமரா வீட்டில் நுழைந்து, "இப்படி வந்துறுங்க சாமீ!" என்று அழைக்க மைனரும் உள்ளே புகுந்தான். அது 10-அடி நீளம் 8-அடி அகலம் உள்ள ஒரு சிறிய அறை. விளக்கெண்ணெய் விளக்கொன்று ஒரு மூலையில் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் வாசலிற்கு எதிர்ப் பக்கத்தில் ஒரு மரஜன்னல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுவர்களிலும் தரையிலும் மேடுகளும் பள்ளங்களும் பாழிகளும் காணப்பட்டன ஆனாலும் குப்பை செத்தையில்லாமல் அந்த அறை அன்றைக்கே சுத்தமாகப் பெருக்கப்பட்டிருந்தது நன்றாகத் தெரிந்தது. அதற்குள் இருந்த அடுக்குப் பானைகள் துணிக்கொடி தொம்பைக்கூண்டு முதலியவைகள் யாவும் வேறோர் அறைக்குக் கொண்டு போய் வைக்கப்பட்டன ஆதலால், அந்த அறையில் எவ்வித சாமானும் காணப்படவில்லை. தரையில் சுவரோரமாக ஒரு கயிற்றுக் கட்டில் மாத்திரம் காணப்பட்டது. அதன் மேல் ஒரு மெத்தையும் தலை யணைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. புதிதாக சலவை செய்யப் பட்ட வெள்ளைத் துப்பட்டி ஒன்று மெத்தையின் மேல் விரிக்கப் பட்டிருந்தது. கட்டிலின் அடியில், முகம் சீவப்பட்ட ஐந்தாறு இளநீர்களும் கத்தியும் காணப்பட்டன. ஒரு தட்டில் ஒரு சீப்பு பச்சை வாழைப்பழம், சர்க்கரை, வெற்றிலை, பாக்கு, ஏலக்காய், லவங்கம் முதலிய சாமான்கள் காணப்பட்டன. ஒரு சிறிய வெண்கலச் செம்பில் நன்றாகக் காய்ச்சப்பட்டிருந்த பால வைக்கப்

பட்டிருந்தது. சுவர்களில் வாசனை ஊதுவத்திகள் கொளுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன ஆதலால், அறை முழுதும் கமகமவென்ற வாசனை கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. எதிர்பாராத அந்த ஏற்பாடு களை எல்லாம் கண்டவுடன், மைனர் மிகுந்த வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தவனாய், ஒருகால் மோகனாங்கி அவ்விடத் துக்கே வரப் போகிறாளோ என்று ஐயமுற்று சிறிது திகைத்து நின்றான். உடனே கருப்பாயி, "கட்டிலுமேலே குந்துங்க சாமீ! என்ன ரோசனை பண்ணுறீங்க! ஒரு சாமானும் பளசில்ல. எல்லாம் புத்த புதுசு. ஒங்கிளுக்காவ இன்னக்கே வாங்கியாந்தது" என்று அன்போடு கூற, மைனரின் அருவருப்பு விலகியது. அவன் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டவனாய், "இதெல்லாம் சரிதான்; காரியம் பழமோ காயோ? அதை முன்னால் சொல். மனசுக்கு நிரம்பவும் ஆவலாக இருக்கிறது" என்றான்.

அதைக் கேட்ட பெண்பிள்ளை, "கருப்பாயி போனா, காயி பிஞ்சு எல்லாம் பளுத்துப் போவாதா; ஒண்ணும் ரோசனை பண்ணாதீங்க. காரியம் அநேகமாக இன்னக்கி ராத்திரிக்குள்ளற தீர்ந்து போவும். அப்பாலே ஐயாவும் அம்மாளும் சந்தோசமா இருக்கறபோது என்னெ நெனப்பீங்களா?" என்று பரிகாசமாய்ப் பேச, அதைக் கேட்ட மைனர் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியும், மன எழுச்சியும், பதைப்பும் கொண்டவனாய், "சரி; என்ன நடந்தது? விவரமாகச் சொல். என் மனம் தவிக்கிறது" என்று உருக்கமாக நயந்து கேட்க, கருப்பாயி "பகல்லே நீங்க போன அப்பாலே நான் அந்த வங்களாவுக்குள்ளற தந்தரமாய் போயி பேச்சுக் கொடுத்தேன். அந்தப் பெண்ணுக்குத் தாய்க்கிளவி ஒருத்தி இருக்கறா. அவளோட மொள்ள செநேகம் பண்ணி, ஒரு பெரிய மனிசர் ஊட்டுப் புள்ளெ அந்தப் பொண்ணு மேலே ஆசைப்படுதுன்னு சொல்லி, காரியத்தை முடிச்சுக்குடுத்தா, அவளுக்கு அஞ்சு ரூபா குடுக்குறேன்னு சொன்னேன். அந்த ஐயா அந்தப் பொண்ணு எம்பிட்டுப் பணம் ஒணுமின்னு கேட்டாலும் குடுப்பாரு இன்னு சொன்னேன். அவ இன்னக்கே காரியத்தை முடிச்சுத் தாரேன்னு வாக்குக் கொடுத் திருக்கறா. இன்னக்கி நாடவமாம். அந்தப் பொண்ணு எட்டு மணிக்குப் பட்டணம் போயி ஆடிப்புட்டு, ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு வங்களாவுக்கு வருவாளாம்; இந்நேரம் பொண்ணுக்கிட்ட

சொல்லி சரிப்படுத்தி இருப்பா. ரெண்டு மணிக்கு பொண்ணு பட்டணத்துலே இருந்து வங்களாவுக்கு வந்த ஒடனே, தாய்க்கிளவி இஞ்சேவந்து ஒங்களே வங்களாவுக்கு அளெச்சுக்கிட்டுப் போறேனுன்னு வாக்குக் குடுத்திருக்கறா" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் ஆனந்த பரவசம் அடைந்து மெய்ம் மறந்து அப்போதே சுவர்க்கபோகம் அனுபவிப்பவன் போலாய், "கட்டாயமாக வருவாளா?" என்று கேட்டான். "சத்தியமா வருவா, ரோசனை பண்ணாதீங்க, அதிருக்கட்டும். நீங்க சோறு கீறு சாப்பிட்டீங்களா இல்லியா?" என்று கருப்பாயி அன்போடு கேட்க, மைனர், "சாப்பாட்டை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டே புறப் பட்டேன். படுத்துக் கொள்வது ஒன்றுதான் பாக்கி. வேறொன்றும் பாக்கி இல்லை" என்றான்.

கருப்பாயி:- இருந்தாலும், இம்பிட்டுத்தூரம் வந்தீங்களே, சாப்பிட்டதெல்லாம் போயிருக்கும். கட்டுலுக்குக்கீளே பளம், பாலு, எளநீரு எல்லாம் கொஞ்சம் வச்சிருக்கேன். சாப்பிட்டு, வெத்தலைப் பாக்குப் போட்டுக்கினு சொகமாப் படுத்துத் தூங்குங்க, சரியா ரெண்டு மணிக்கு வந்து எளுப்பறேன் – என்றாள். அதைக் கேட்ட மைனர், அவைகள் தனக்கு வேண்டாம் என்று மறுக்க, அவள் வற்புறுத்த, மைனர் அதன்பிறகு கீழே இருந்த வஸ்துக்களில் புகுந்து, இரண்டு வாழைப் பழங்கள் ஓர் இளநீர் முதலியவற்றை உட்கொண்டு தாம்பூலந் தரித்து சயனித்துக் கொண்டான். அப்போது கருப்பாயி அங்கே வந்து, "சாமீ! படுத்து சொகமாத் தூங்குங்க. ஆனா கொஞ்சம் கொசுக்கடி இருக்கும். விளக்கு இல்லாமெப் போனா, கொசு கடிக்காது. ஒங்க மனசு போல சேஞ்சுக்குங்க" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் விளக்கை அணைத்து விடும்படி அனுமதிக்க, கருப்பாயி அப்படியே தீபத்தை நிறுத்திவிட்டு, அவரைப் படுக்கச் செய்து, அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் போய் வாசற்கதவை மூடிக்கொண்டு திண்ணையில் படுத்தாள் உட்புறத்தில் கட்டிலில் படுத்த மைனர் மோகனாங்கியைக் குறித்து ஜெபம் செய்ய ஆரம்பித்தான். தேஜோமயமான அவளது இன்ப வடிவம், அவனது அகக்கண்ணில் காட்சி தந்து நிருத்தனம்

செய்தது. அவளோடு தான் சம்பாஷணை செய்து கொஞ்சிக் குலாவி சரசசல்லாபம் புரிந்திருப்பதாகவும் பாவனை செய்து மேன் மேலும் மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டே தூக்கம் பிடியாமல் நெடுநேரம் வரையில் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு கிடந்து எப்போது மணி இரண்டாகுமோ என்று பெரிதும் தவித்துக் கிடந்தான். எட்டு மணிக்கே அவன் மெத்தையில் படுத்து விட்டான் ஆதலால், அவனது கண்ணிமைகள் பத்து மணிக்குள் சோர்ந்து போய் மூடிக்கொண்டன. பத்தரை மணிக்குள் அவன் துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டான். பதினோரு மணி சமயத்தில் எழுந்த கருப்பாயி மெள்ள உள்ளே நுழைந்து பார்க்க, அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கக் கண்டாள். அவள் ஓசை செய்யாமல் அவ்விடத்தை விட்டு, மறுபடியும் வெளியில் வந்து திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டாள். மேலும் பொழுது வளர்ந்து நடுநிசி வேளை ஆயிற்று; கட்டையன் குறவன் வரவில்லையே என்று நினைத்த வளாய் கருப்பாயி தனது தலையை நிமிர்த்தி நிமிர்த்தி ஒற்றையடிப் பாதையைப் பார்த்த வண்ணம் படுத்திருந்தாள். பாதையின் வழியாகவே நடந்தறியாத கட்டையன் குறவன், வயல்களின் வழியாக நடந்து கருமுனி போல அவளது காலடியில் வந்து நின்று, தனது கையில் இருந்த கட்டைத் தடியினால் அவளது காலில் மெதுவாகத் தட்டினான். இருளில் திடுக்கிட்ட கருப்பாயி சடக் கென்று எழுந்து உட்கார்ந்து, கட்டையன் வந்து நின்றதைக் கண்டாள்; உடனே திண்ணையை விட்டுக் கீழே இறங்கி, கையைப் பிடித்து அவனை அழைத்துக் கொண்டு சிறிது அப்பால் போக, குடங்குடமாகக் கள்ளைக் குடித்து ஆடிக்கொண்டு வந்திருந்த கட்டையன், "ஆளு வந்திருக்கறானா? நீ சொன்னபடி கையிலே பலமாக ஏதேச்சும் சொத்துகித்து வச்சிருக்கறானா?" என்று கேட்டான்.

கருப்பாயி, "வந்து படுத்து நல்லாத் தூங்கறான். கொறஞ்சது பத்தாயிரத்துக்கு மோசமில்லை" என்றாள்.

கட்டையன்:- சரி; அந்த மம்புட்டியே இப்பிடி எடுத்தா. மொதல்லே குளியை வெட்டித் தயாரா வச்சுடுவோம். பாளெ சீவற கத்தி கொண்டாந்திருக்கறேன். ஒரே வீச்சுலே களுத்தே அறுத்து

தூக்கிக்கினுபோயி அஞ்சு நிமிசத்துலே பொதச்சுடணும். அவன் எங்கே படுத்திருக்கான்? – என்றான்.

கருப்பாயி:- கயித்துக் கட்டுலுமேலே பஞ்சு மெத்தெ போட்டு அதுமேலே படுத்திருக்கான் – என்றாள்.

கட்டையன்:- நல்லதாச்சு! வெட்டின பொறவாலே மெத்தெ யோடெ வச்சு சுத்தி அப்பிடியே கயிறு போட்டுக் கட்டிப் பொதச் சுடணும். இல்லாமெப் போனா எடுத்துக்கிட்டுப் போற போது நெத்தம் கித்தம் ஊட்டுக்குள்ளற சிந்தும். அதிலேருந்து அந்தத் தானாக்காரப் பயலுவ கண்டுக்கிடுவானுவ, தெரிஞ்சுச்சா? – என்றான்.

உடனே கருப்பாயி அதை ஆமோதித்தவளாய், அவனை அழைத்துக் கொண்டு தென்னந் தோப்பிற்குள் நுழைந்து, அங்கு முன்னாகவே வைக்கப்பட்டிருந்த மண்வெட்டியைக் காட்ட, கட்டையன் அதை எடுத்துக் கொண்டு அரைக்கால் மயில் தூரத்திற்கு அப்பால் போய், தரையை வெட்டி மாரளது குழி தோண்டி வைத்துவிட்டு, தனது பீச்சாங்கத்தி கட்டைத்தடி ஆகிய இரண்டு ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு கருப்பாயியோடு வந்து வீட்டை அடைந்தான். இருவரும் ஓசையின்றி மெள்ள அடிவைத்து உள்ளே நுழைந்து கூடத்தை அடைந்தனர். இருள் நன்றாக அடர்ந்திருந்தமையால் மைனர் எங்குப் படுத்திருக்கிறான் என்பதை விளக்கின் வெளிச்சத்தினால் பார்த்தால், அவனை வெட்டுவதற்குத் தோதாக இருக்கும் என்று நினைத்த கட்டையன் விளக்கைக் கொளுத்தும்படி கருப்பாயியிடம் காதோடுகூற, வெளிச்சம் அறைக்குள் தெரியாமல், கருப்பாயி தாழ்வாரத்திற்குப் போய் விளக்கை ஏற்றினாள். விளக்கின் முன்புறத்தை கையால் மறைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழையும்படி கட்டையன் கருப்பாயிக்குச் சைகைகாட்ட, அவள் அப்படியே நின்றாள். கையில் இருந்த கத்தி பளபளவென்று மின்ன, கட்டையனும் உள்ளே நுழைந்தான். தூங்கின மனிதன் ஒருகால் விழித்துக் கொண்டாலும், தானிருப்பது தெரியாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்த கட்டையன் கருப்பாயிக்குப் பின்னால் மறைந்து வந்தான். கருப்பாயி நன்றாகக் குறட்டைவிட்டு அயர்ந்து தூங்கிய

மைனருக்கருகில் சென்று வெளிச்சத்தைக் காட்ட, அந்த மனிதன் எவ்விடத்தில் எப்படிப் படுத்திருக்கிறான் என்று கட்டையன் பார்த்தான். நல்ல உடைகளோடு கடுக்கனும், மோதிரங்களும் தகதகவென்று மின்னப் படுத்திருந்த மைனரைக் கண்டவுடனே அவன் யாரோ பிரபுவின் வீட்டுப் பிள்ளை என்பதை உணர்ந்த கட்டையன், அவன் இன்னான் என்பதை அறிந்து கொண்டால், அது பின்னால் எதற்காயினும் உபயோகமாக இருக்கும் என்று நினைத்து, சிறிது நகர்ந்து முகத்தை நன்றாக உற்று நோக்கினான். நோக்கவே அந்த முகம் அவனுக்கு அறிமுகமானதாகத் தோன்றியது. அவன் இன்னமும் சிறிது நெருங்கிப் பார்த்தான்; உடனே திடுக்கிட்டான். "மாரமங்கலம் மைனரல்லவா" என்ற சொல் அவனது வாயிலிருந்து தானே வந்துவிட்டது. "மாரமங்கலம் மைனர்" என்ற சொல் கருப்பாயியின் காதில் பட்டவுடனே அவளும் திடுக்கிட்டு, "ஆ! மாரமங்கலம் மைனரா? அப்பிடீன்னா வெட்டவாணாம்" என்று வாய்விட்டுக் கூறி, கட்டையனது கையைப் பிடித்துக் கொள்ள, அந்தச் சமயத்தில் மைனர் கண்களை விழித்துக் கொண்டான். அதைக்கண்ட கருப்பாயி சடக்கென்று வாயால் ஊதி விளக்கை அவித்துவிட்டாள். எங்கும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. கருப்பாயி கட்டையனது கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வெளியில் பக்கத்தில் இருந்த தென்னஞ் சோலைக்குப் போய் நின்று, "அப்பா கட்டையா! இவனெ வெட்டவாணாம்; நீ போ, நான் நாளெக்கி ராத்திரி ஒங்க ஊருக்கு வந்து பேசிக்கறேன்" என்று நயந்து வேண்டிக்கொள்ள, கட்டையனுக்கு ரௌத்ராகாரமான கோபம் மீண்டது. "ஓகோ! எங்கிட்டவே கைவரிசெ காமிக்கிறியோ! எல்லாப் பணத்தையும் நீயே நீயே அடிச்சுக்கப் பாக்கிறியோ? அந்தக் குளிலே ஒங்க ரெண்டு பேரையும் சேத்துப் பொதெச்சுடுவேன் பத்திரம்; விடுகையெ; அவனெ வெட்டிப்புட்டுத்தான் மறுவேலை" என்றான் கட்டையன்.

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி, "கட்டையா! ஆத்தரப்படாதே! ஒனக்குப் பணந்தானே ஒணும்? அவங்கிட்ட இருக்கரத்துலே பாதி அஞ்சாயிரம் ஒனக்குச் சேரவேணும். நாளெக்கிப் பொழுது சாய அந்த அஞ்சாயிரம் ரூபாயெ நான் ஒங்க ஊட்டுலே கொண்டாந்து தாறேன். நீ பேசாமே போ, நான் கொண்டாரமெப் போனா, நீ

என்னக் கொன்னுப்புடு; சம்மதம்" என்றாள். அதைக் கேட்ட கட்டையன், "நீ இன்னக்கே பணத்தைச் சுருட்டிக்கினு ஊரை விட்டு ஓடிப்போனா என்ன செய்யறது" என்றான்.

அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்க, உட்புறத்தில் விழித்துக் கொண்ட மைனரது நிலைமையை விவரிப்பதை விட யூகித்துக் கொள்வதே சுலபமானது. சமீபத்தில் பேச்சுக்குரல் கேட்டதனால் விழித்துக் கொண்ட மைனர், கையில் விளக்கோடு கருப்பாயி நின்றதையும்; பீச்சாங்கத்தியோடு ராக்ஷசன் போல ஒரு கருத்த ஆள் நின்றதையும் கண்டவுடனே பேரச்சங் கொண்டான்; விளக்கை அணைத்து விட்டு அவர்கள் போனவுடனே எழுந்து உட்கார்ந்தான். கால்களும் கைகளும் வெவெடவென்று ஆடுகின்றன. குலை நடுக்கம் எடுக்கிறது. வியர்வை உடம்பில் இருந்து பொங்கி வழிகிறது. கருப்பாயி தன்னை வஞ்சித்து விட்டாள் என்றும், தான் இனி உயிரோடு தப்ப முடியாது என்றும் நினைத்துக் கதிகலங்கி என்ன செய்வது என்பதை அறியாமல் தவித்தான்; அவ்வளவு தூரம் வந்தவர்கள் விளக்கை அவித்து விட்டுப் போனதன் காரணம் என்னவென்று ஆலோசித்தான்; தான் விழித்துக் கொண்டதனால், அவர்கள் போயிருக்கலாம் என்றும், தான் மறுபடியும் தூங்கியவுடனே வருவார்கள் என்றும் நினைத்தான்; வீடு முழுதும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது தனக்கு அனுகூலம் என்று நினைத்தான்; அந்த வீட்டின் உட்புறத்தை வெளிச்சத்தில் நன்றாகப் பார்த்தவன் ஆதலால், ஓசையின்றி மெல்ல எழுந்து சுவரோரமாக நெருங்கி நடந்து கூடத்திற்குப் போய், தாழ்வாரத்தின் வழியாக வெளியில் வந்துவிட்டான். அப்போது கட்டையனும் கருப்பாயியும் பக்கத்தில் இருந்த தென்னஞ்சோலையில் சச்சரவு செய்து கொண்டிருந்தனர் ஆதலால், அந்தப் பக்கத்தில் மனிதரது பேச்சுக்குரல் சொற்பமாகக் கேட்டது. அவன் அந்தக் கள்வர் இருந்த பக்கத்தில் செல்லாமல், அதற்கு எதிர்ப்புறமாக மெல்ல நடந்து, வயல்களுக்குள் புகுந்து, விரல்களைக் கீழே ஊன்றி, ஓசை செய்யாமல் ஓட்டம் பிடித்தான். உயிர் போகக்கூடிய அந்தக் கொடிய ஆபத்தில் இருந்து தப்பி எப்படி யாகிலும் ஓடிவிட வேண்டும் என்னும் நினைவு அவனை மகா வேகமாகத் தள்ளிது ஆகையால், அவன் வாயுவேக மனோ

வேகமாய்ப் பறக்கிறான்; மேடுபள்ளம் புதர் சப்பாத்து பாம்பு என்பதைக்கூட கவனியாமல் தாண்டிக் குதித்துக் கொண்டு, தலை தெறிக்க, குடல் அறுக ஓடுகிறான்; அவர்கள் பின்னால் தொடர்ந்து வருகிறார்களோ என்று இடையிடையே திரும்பிப் பார்க்கிறான். புதர்களில் இருந்த நரி முதலியவை துள்ளிக் குதித்தால், திருடர்கள் தான் துரத்துகிறார்கள் என்று நினைத்து அவனும் துள்ளிக் குதித்தோடுவான். அவ்வாறு கால்மயில் தூரம் ஓட, அவ்விடத்தில் ராஜபாட்டை வந்து குறுக்கிட்டது. வயல்களில் இருந்து போய் ராஜபாட்டையை அடைந்த உடனே, சிறிது துணிவுண்டாயிற்று. தான் ஓடிவந்த திசையை நோக்கி திருடர் தொடர்ந்து வரவில்லை என்று அவன் உணர்ந்தான். என்றாலும், அவர்கள் வீட்டிற்குள் போய், தான் ஓடிவிட்டதைக் கண்டால், எப்படியும் தொடர்ந்து வருவார்கள் என்று நினைத்தவனாய், அவ்விடத்தில் நிற்க மனமற்றவனாய் சைதாப்பேட்டையிருந்த திக்கில் அந்தப் பாதையிலேயே விசையாக நடக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது இரவு மணி ஒன்றிருக்கலாம்; இருள் சூழ்ந்திருந்தது ஆனாலும், நக்ஷத்திரங்கள் நன்றாகப் பிரகாசித்தமையால், மரம் என்பதும், பாதை என்பதும், தண்ணீர் என்பதும், மனிதர் என்பதும் தெரியக் கூடிய வெளிச்சம் இருந்தது. பாதையின் இரு புறங்களிலும் பெருத்த மரங்கள் இருந்தமையால், அவைகளில் அவன் அச்சத்தோடு மறைந்து மறைந்து ஓட்டமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அவ்வாறு அவன் அரைக்கால் மயில் தூரம் சென்றிருப்பான்; அவனுக்குப் பின்புறத்தில், குதிரையின் காலடி ஓசை தடதட வென்று கேட்டது. அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்; தனக்குப் பின்னால், குதிரை மீது உட்கார்ந்து கொண்டு யாரோ ஒருவர் வந்ததைக் கண்டான். ஒருகால் திருடன் குதிரை மேல் ஏறிக் கொண்டு தன்னைத் துரத்துகிறானோ என்ற அச்சத்தினால் அவனது உயிரில் முக்கால் பாகம் போய்விட்டது. இனி தான் தப்ப முடியாது என்று நம்பிக்கை இழந்தவனாய் அவன் தத்தளித்திருந்த சமயத்தில் அந்தக் குதிரை அவன் இருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. அதிலிருந்த மனிதன், மைனரைக் கண்டவுடன் குதிரையை நிறுத்தினான். நடுநடுங்கி நின்ற மைனர், குதிரைமீது வந்தது யார் என்று பார்க்க, அந்த மனிதர் அணிந்திருந்த உடைகளினால் அவர்

ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்று உணர்ந்தான்; எமனுலகம் சென்றிருந்த அவனது உயிர் தப்பியது. ஈசுவரனே தன்னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அந்த இன்ஸ்பெக்டரை அனுப்பி இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அவன் மிகவும் பரிதாபகரமான பார்வையாக அவரை நோக்கினான். அவரும் மைனரைப் பார்த்து, "யாரையா நீர்? இந்த அகாலத்தில் இங்கே என்ன செய்கிறீர்?" என்றார்.

அதைக் கேட்ட மைனர் மேலும் துணிவடைந்து, "நான் நேற்று சாயுங்காலம் ஆலந்தூருக்குப் போய், அங்கே ஒரு வீட்டில் படுத்திருந்தேன். விடியற்காலம் ஐந்து மணிக்கே எழுந்து சைதாப் பேட்டைக்கு ஓர் அவசர கா ரியமாக வரவேண்டும் என்று படுத்துக் கொண்டேன். சற்று முன் விழித்துக் கொண்டு கடியாரத்தைப் பார்த்தேன். ஐந்து மணியாகி இருந்தது. உடனே புறப்பட்டு வந்து விட்டேன். இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகு இது நடு இரவென்பது தெரிந்தது. என்னுடைய கடியாரம் நேற்று சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கே நின்று போய்விட்டது என்பதை இப்போது தான் கண்டேன். இருளில் தனியாய்ப் போக பயமாக இருக்கிறது. நான் இருப்பது தேனாம்பேட்டை. நான் மாரமங்கலம் மைனர் ஜெமீந்தார்" என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், மைனரை ஏற இறங்கப் பார்த்து, "சரி; என் பின்னால் குதிரையின் மேல் உட்கார்ந்து கொள்ளும்; இதோ சமீபத்தில் அடையாற்றுப் பாலத் தண்டை என்னுடைய பங்களா இருக்கிறது. அதற்குள் நீர் சுகமாகப் படுத்திருந்து பொழுது விடிந்தவுடன் போகலாம்" என்றார். அதைக் கேட்ட மைனர் சந்தோஷமும் நன்றியறிதலும் பிரகாசித்த முகத்தோடு அருகில் நெருங்க, இன்ஸ்பெக்டர் ஒருபுறத்து அங்கவடியிலிருந்த தமது காலை எடுத்து, அதில் மைனர் அவனது காலை வைத்தவுடன் கைகொடுத்துத் தூக்க, அவன் அவருக்குப் பின்புறத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு தனது கைகளை முன்னால் நீட்டி அவரது இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். உடனே அவர் குதிரையைத் தட்டிவிட, அது நாற்கால் பாய்ச்சலில் விசையாக ஓடத் தொடங்கியது. குதிரை

ஏற்றத்தில் மைனருக்கு அவ்வளவாகப் பழக்கமில்லை ஆதலால், அவன் பெரிதும் அச்சங்கொண்டு இன்ஸ்பெக்டரது இடுப்பை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு முதுகோடு முதுகாய் ஒட்டிக் கொண்டான். அவர்கள் ஐந்து நிமிஷத்தில் சைதாப்பேட்டைத் தாலுக்காக் கச்சேரியண்டை வந்து சேர்ந்தனர். சேர்ந்தவுடன் நேராகப் போகாமல், அங்கிருந்து அடையாற்றுக்குப் போகும் பாட்டையில் இன்ஸ்பெக்டர் குதிரையைத் திருப்பி ஓர் அடி கொடுக்கவே அது ஒரே விசையாகப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடியது; கால் நாழிகையில் மூன்று மயில் தூரம் சென்றது. எதிரில் அடையாற்றுப் பாலம் தென்பட்டது. அங்கே வந்தவுடன் குதிரையின் கடிவாள வார் கைதவறிக் கீழே வீழ்ந்தமையால் இன்ஸ்பெக்டர் சடக்கென்று முன்புறத்தில் குனிந்து கடிவாள வாரை எடுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தார். குதிரை போய்க்கொண்டே இருந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் குனிந்து நிமிர்ந்த போது அவரது இடுப்பைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த மைனரது கை மேலே நகர்ந்து இன்ஸ்பெக்டரது மார்புவரையில் சென்றது, சென்றவுடனே மைனர் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார். முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தது ஒரு பெண், என்பது அவரது மார்பின் புடைப்பினால் மைனருக்குச் சந்தேகமறத் தெரிந்தது. அவன் பெரிதும் வியப்பும் அச்சமுங் கொண்டு தவிக்கலானான். அவனது உடம்பு வியர்த்து கிடுகிடென்று ஆடியது. உரோமம் சிலிர்த்து நிமிர்ந்து நின்றது. இன்பமும் துன்பமும் ஒன்று கூடி ஒரே காலத்தில் அவனை வதைக்க ஆரம்பித்தன.

★ ★ ★

6—ம் அதிகாரம்

சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு

நடு இரவில், நிருமானுஷ்யமான பாதையில், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் போல உடைதரித்து, பிரம்மாண்டமான குதிரை மீது அமர்ந்து ஒரு பெண் தனியாக சவாரி செய்து வந்தாள் என்பது மாரமங்கலம் மைனருக்குக் கனவாகத் தோன்றியதே அன்றி, உண்மையான நிகழ்ச்சி என்பதை அவரது மனம் நம்பவில்லை; அப்படிப்பட்ட மகாதுணிகரமான அந்த ஸ்திரீ யாராய் இருக்கக்

கூடும் என்ற சந்தேகமும், தான் அப்போது என்ன செய்வது என்ற சிந்தனையும் எழுந்து மைனரை வதைக்க ஆரம்பித்தன. அவளது இடையைச் சுற்றி அணைத்துக் கொண்டிருந்த அவரது கரங்கள் வெடவெட என்று நடுங்கின; மிகவும் யௌவனப் பருவத்தின ளாகக் காணப்பட்டவளும், இன்னாள் என்பது தெரியாதவளுமான ஓர் அன்னிய மங்கையைத் தான் கட்டி அணைத்துக் கொண்டிருந் தது அவனுக்குச் சுகத்தையும், கரைகடந்த சஞ்சலத்தையும் உண்டாக்கியது. அப்படிப்பட்ட பரமசங்கடமான நிலைமையில் மைனர் இரண்டொரு நிமிஷம் இருக்க, அவனது தத்தளிப்பையும், தான் பெண் என்று அவன் அறிந்து கொண்டான் என்பதையும் சுலபத்தில் யூகித்துக் கொண்ட அந்த வேஷதாரி ஸ்திரீ, அவன் சந்தேகப்படாதபடி, தனது இடது கையில் கடிவாள வாரைப் பிடித்துக் கொண்டு, பின்புறம் சடக்கென்று திரும்பி, வலக்கரத்தை மைனரது காலின் கீழ் கொடுத்து மிகவும் பலமாக அவனை அடியோடு தூக்கி இடப்புறத்தில் தள்ளிவிட, அதை எதிர்பாராத மைனர் பொறித்தட்டும் நேரத்தில் ஒரு குழந்தை போய் விழுவது போல குதிரையில் இருந்து படேரென்று கீழே பாட்டையின் மேல் விழுந்தான். உடனே, அந்த வேஷதாரி இன்ஸ்பெக்டர் தனது குதிரையைப் பிடித்து சடக்கென்று நிறுத்திவிட்டு, குதிரையின் சேணத்திற்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பிஸ்டல் என்னும் ஒரு கைத் துப்பாக்கியைப் எடுத்துத் தனது வலக்கரத்தில் பிடித்துக் கொண்டாள். கீழே வீழ்ந்த மைனர் கரைகடந்த திகிலையும் அச்சத்தையும் அவமானத்தையும் அடைந்தவனாய் தனது தேகத்தில் பட்ட அடியையும் இலட்சியம் செய்யாமல், தனக்கு அவள் இன்னமும் என்ன துன்பம் செய்வாளோ என்ற கவலையும் ஆவலும் கொண்டவனாய் விரைவாக எழுந்து நின்றான். அந்த ஒரு நிமிஷ நேரமும் அவனுக்குச் சகிக்க ஒண்ணாத நரக வேதனையாக இருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பெண் தனக்கெதிரில் கைத்துப்பாக்கியை நீட்டி, தன்னைச் சுட்டுவிட ஆயத்தமாக இருந்ததைக் காணவே, அவனுக்குக் குலைநடுக்கம் எடுத்தது. கைகால் தடதட என்று ஆடின; உச்சி முதல் உள்ளங் கால் வரையிலும் குபீரென்று வியர்வை பொங்கி வெள்ளம் போல வழிந்தது. அடுத்த நிமிஷத்தில் அந்த வேஷதாரிப் பெண் அவனை

நோக்கி, "மைனர் துரையே! பணப்பை, மோதிரங்கள், தங்கக் கடிகாரம் எல்லாம் இப்படி வரட்டும். சீக்கிரம் ஆகட்டும்" என்று அதட்டிக் கூறவே, அதைக் கேட்ட மைனர், அவள் ஒரு கொள்ளைக்காரி என்று உணர்ந்து கொண்டவனாய், அது கனவோ நினைவோ என்று பிரமித்துக் கல்லாகச் சமைந்து சிறிது நேரம் நிற்க, அதைக் கண்ட அந்த ஸ்திரீ, "இன்னமுமா தாமசம்? உயிரோடு நீர் கொடுக்கிறீரா? இல்லாவிட்டால், உம்மைப் பிணமாக்கி நானே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? என்ன யோசனை? எடும் எடும்; நாழிகையாகிறது. நான் போக வேண்டும்" என்று அதட்டிக் கூறினாள்.

மைனர் கோழைத்தனத்தில் மிகவும் பேர் பெற்றவன் ஆதலால், அவன் வாயைத்திறந்து பேச முயன்ற போது அவனது வார்த்தைகள் அவனைக் காட்டிலும் அதிகமாக அஞ்சி தொண்டைக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டன. என்றாலும், அவன் பெரும்பாடுபட்டுப் பேச முயன்றவனாய், "இது உண்மைதானா? அல்லது, என்னைப் பரிகாசம் செய்வதற்காக இப்படி வேடிக்கை செய்கிறாயா?" என்று குழறிக் குழறிப் பேச, அதைக் கேட்ட போலி இன்ஸ்பெக்டரான பெண் "இன்னம் ஒரு நிமிஷம் நீர் தாமசம் செய்வீரானால், நான் விளையாடவில்லை என்பதைக் காரியத்திலேயே காட்டி விடுவேன் அப்புறம், அநியாயமாகத் தாய்க்குப் பிள்ளை இல்லாமல் போய்விடும்; ஜாக்கிரதை" என்று மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லமாட்டாமல் தத்தளித்து சுமார் மூவாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகள் அடங்கிய பணப்பையையும், தங்கச் சங்கிலியோடு தங்க கடிகாரத்தையும், வைர மோதிரங்கள் கடுக்கன்கள் முதலியவற்றையும் எடுத்து அந்தத் திருட்டுத் தெய்வத்திற்கு மிகுந்த பயபக்தியோடு பாத காணிக்கையாக வைக்க, அந்த வேஷதாரி மகிழ்ச்சியாலும் புன்னகையாலும் மலர்ந்த முகத்தோடு அவற்றை வாங்கித் தனது சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு, "சரி; உம்முடைய சட்டையில் வைரப் பொத்தான்கள் மின்னுகின்றன. ஆனார், நீர் மிகவும் தயாள குணத்தோடு இத்தனை பொருள்களை எனக்கு வெகுமதி கொடுத்தீர் ஆகையால், பொத்தான்களை நீரே வைத்துக்

கொள்ளும். உமக்கு இது தான் வழி; இந்தப் பாலத்தின் வழியாகப் போனால் நீர் உம்முடைய பங்களாவுக்குப் போய்ச் சேரலாம். இந்தச் சங்கதியை நீர் எவரிடத்திலும் வெளிடமாட்டீர் என்று நம்புகிறேன்; வெளியிடுவீரானால், ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு பயந்து எல்லாவற்றையும் கொடுத்து ஏமாறிப் போனதைப்பற்றி எல்லோரும் ஏளனமாகப் பேசி காறி எச்சிலை உம்முடைய முகத்தில் உமிழ் வார்கள். நீர் சொத்தையும் இழந்து அவமானமும் ஏன் அடைய வேண்டும். இந்தப் பொருள், உம்முடைய ஐவேஜிக்கு ஒரு பெரிதல்ல. ஐயா! மைனரே! நமஸ்காரம்; போய்வாரும்; நீர் செய்த நன்றியை ஒரு நாளும் மறக்கமாட்டேன்" என்று அவரைப் புரளி செய்த வண்ணம், அந்தத் திருமங்கை ஆழ்வார் தனது குதிரையை முடுக்கிவிட்டுக் கொண்டு இரண்டொரு நிமிஷத்தில் மறைந்து போய்விட்டாள்.

மைனரோ பேச்சுமூச்சின்றி அசையாமல் திகைப்பே வடிவாய்க் கல் போல அந்த இடத்திலேயே கால் நாழிகை நேரம் வரையில் நின்றான். அவனது உயிரில் முக்கால் பாகமும் போய்விட்டது. அவன் தனது பஞ்சேந்திரியங்களையும் நம்பாமல் அங்கு நிகழ்ந்த சம்பவம் மெய்யானதோ பொய்யானதோ என்று பெரிதும் திகைத்து வெட்கத்தினால் முற்றிலும் குன்றிப்போய் நின்றான். பயனில்லாத பெருத்த கோபமும், அவமானமும், துக்கமும், அழுகையும் எழுந்து அவனை வளைத்துக் கொண்டன. அன்றிரவு, முதலில் அம்பட்டக் கருப்பாயி வீட்டிலும், பிறகு பாதையிலும், இரண்டு பெண்பிள்ளைகளிடத்தில் தான் ஏமாறிப் போனதை நினைக்க நினைக்க, தனது கேவலமான நிலைமையைக் குறித்து அவன் தன்னைத் தானே தூஷித்துக் கொண்டான். அன்றிரவு நடந்த சம்பவங்களை வெளியில் சொன்னால் தனக்கு அதனால் பெருத்த அவமானமும் இழிவும் ஏற்படும் என்று நினைத்து, அவன் அந்த விஷயங்களை, அந்த வேஷதாரி சொன்னபடி, வெளியிடாது இருப்பதே நல்லதென்று நினைத்துக் கொண்டான். அப்போது இரவு ஒரு மணிக்கு மேல் இருக்கும் என உணர்ந்த மைனர், அந்த நடுஇரவில் அவ்விடத்திலேயே நிற்கவும் அஞ்சி, வழியோடு நடந்து செல்லவும் பயந்து, விவரிக்க இயலா விதம் தவித்தான்; அச்சப்பட்டுக் கொண்டே அவ்விடத்தில் இருப்பதை

விட அச்சப்பட்டுக் கொண்டே போனால், தனது இருப்பிடமாவது சமீபிக்கும் என்று நினைத்தவனாய், அவன் வந்த வழியாகவே திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினான். வேஷதாரியான திருட்டுப் பெண் காட்டிய பாலத்தின் வழியாகப் போவது அவனுக்கு உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. அதுகாறும், அவன் அந்தப் பாதையின் வழியாகச் சென்றவனன்று ஆதலால், அது எங்கு போகுமோ, அதனால் இன்னமும் என்ன தீங்கு சம்பவிக்குமோ என்ற கவலை கொண்டவனாய், வந்த வழியிலேயே நடக்கலானான். பிள்ளையார் பிடிக்க, அது குரங்காய் முடிந்த கதை போல தான் மோகனாங்கியின் நட்பையும் சிற்றின்ப சுகத்தையும், நாடிவர, தனக்குக் கருப்பாயியின் நட்புண்டானதும், அவளது வீட்டில் இருந்து உயிர் தப்பி ஓட நேர்ந்ததையும், இடையில், வேஷதாரியான ஒரு கொள்ளைக்காரியிடம் அகப்பட்டு பொருளை எல்லாம் இழந்து நடு இரவில் இருளில் காட்டுப் பாதையில் தனியாக நடந்து செல்ல நேர்ந்ததையும் நினைத்த மைனர், அந்த வைராக்கியத்தில், இனி மோகனாங்கியைக் கனவிலும் நினைப்பதில்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டவனாய் மேலே நடந்தான். பாதையின் இருபுறங்களிலும் மரங்களும் சப்பாத்துப் புதர்களும் அடர்ந்திருந்தன. இரண்டோர் இடத்தில் பிரமாண்டமான பாம்புகள் ஒரு புறத்தில் இருந்து மற்றொரு புறத்திற்குப் போனதைக் கண்டு அலறியடித்துக் கொண்டு துள்ளி விழுந்தான். நரிகளும், நிசாசரங்களும் கூக்குரலிட்டு சரசரவென்று ஓசை உண்டாக்கியதைக் காண அவனது பேரச்சமானது உச்சி மயிரைப் பிடித்து உலுக்கியது. அன்று இரவு முற்றிலும் ஏற்பட்ட உழைப்பினால் அவனது தேகம் மிகவும் சோர்வடைந்து போயிருந்தது. கால்கள் நடக்கமாட்டாமல் தள்ளாடின. தூக்கம் இமைகளை மூடின. அத்தகைய பரிதாபகரமான நிலைமையில் ஒரு நாழிகை நேரம் வரையில் மைனர் நடந்து சென்றான். வந்த வழியே சைதாப்பேட்டைக்குப் போய் அவ்விடத்திலிருந்து தேனாம்பேட்டைக்குப் போய்விட உத்தேசித்தவனாய் அவன் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். சுமார் மூன்று நான்கு மயில் தூரம் அவன் சென்றிருப்பான். அதுவரையில் எங்கும் வீடே காணப்படவில்லை ஆனாலும், அப்போது பாட்டையின் அருகில் ஒரு பங்களா காணப்பட்டது. அதைக்

கண்ட மைனர் பெரிதும் சந்தோஷம் அடைந்தவனாய் நாற்புறங்களையும் உற்று நோக்கி அது எந்த இடம் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தான். அது ஆலந்தூர் பாதை போலத் தோன்றியது. அந்த பங்களா மோகனாங்கி இருந்ததாகப் பொன்னம்பலம் காட்டிய பங்களாப் போல இருந்தது. அவன் மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தவனாய் தான் வழி தப்பித் திரும்பவும் கருப்பாயின் வீட்டண்டையிருந்த மோகனாங்கியின் மாளிகை வாசலை அடைந்து விட்டதாக நிச்சயித்துக் கொண்டான். தான் அதைவிட்டுப் போய்விட வேண்டும் என்று முயன்றாலும், அந்த இடமே திரும்பவும் குறுக்கிட்டதை நினைந்து மைனர் மிகவும் சஞ்சலமும் கவலையும் கொண்டு பங்களாப் பக்கம் திரும்பி அதை உற்று நோக்கினான். அப்போது, பங்களாவின் உள்ளே இருந்த வாசஸ்தானத்தின் வெளிக்கதவண்டை வெளிச்சம் தெரிந்தது. "இப்போது மணி இரண்டிருக்கும். இந்தச் சமயத்தில் வாசலில் வெளிச்சம் தெரிய வேண்டிய காரணம் என்ன? இன்றிரவு ஏதாவது நாடகம் இருக்குமோ? வி.பி. ஹாலிலிருந்து மோகனாங்கி ஒரு வேளை இப்போதுதான் பங்களாவுக்கு வந்திருப்பாளோ" என்று அவன் பலவாறு சிந்தனை செய்யத் தொடங்கினான். மோகனாங்கியின் மீது அவன் கொண்டிருந்த மையல் திரும்பவும் தலையெடுத்தது. அவனது கண்ணோக்கம் தானாகவே பங்களாவிற்குள் சென்றது. பாட்டைக்கு அருகில் இருந்த இரும்புக் கம்பிக் கதவண்டை அவன் நின்று கொண்டு, உள்ளே தோன்றிய விளக்கின் வெளிச்சத்தை நன்றாகக் கவனித்தான். உள்ளே கட்டிடத்தின் வாசலில் காணப்பட்ட வெளிச்சம், மரங்களின் வழியாக இரும்புக் கதவை நோக்கி நகர்ந்து வருவதாகத் தோன்றியது.

யாரோ அந்த விளக்கைத் தமது கையில் எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்ததை மைனர் கண்டான். வெளிச்சம் சமீபத்தில் வரவர, அதைக் கையில் வைத்திருந்தது ஒரு கிழவி என்பதை அவன் கண்டு கொண்டான். அவள் ஒரு வேலைக்காரியைப் போலக் காணப்பட்டாள். அந்த அகால வேளையில் தான் அங்கே இருப்பதைக் கண்டு அவள் கூச்சலிடுவாளோ என்ற அச்சம் ஒரு புறத்தில் அவனை வதைத்தது. தனிமையில் வந்த அந்த கிழவியோடு தான் நேரில் பேசினால், ஒருகால் அது தனக்கு அனுகூலமாக

முடியுமோ என்ற சபலமும் இன்னொரு புறத்தில் வதைக்க ஆரம்பித்தது. அந்தச் சமயத்தில் கிழவி இரும்புக் கதவண்டை நெருங்கி வந்தவள் அதை திறக்காமல், தான் வந்த வழியே திரும்பிப் போக ஆரம்பித்தாள். அதைக் கண்ட மைனர் விரைவாக நடந்து கதவண்டை நெருங்கி நின்று தணிவான இனிய குரலில், "பாட்டி! ராத்திரி இரண்டு மணி இருக்குமே! இப்போதுதான் தோட்டத்தில் உலாவுகிறதா?" என்றான்.

எதிர்பாராத அந்தக் குரலைக் கேட்ட கிழவி திடுக்கிட்டுத் திகைப்பும், அச்சமும் கொண்டு தனது கையிலிருந்த லாந்தரை இரும்புக் கதவுப்பக்கம் திருப்பிய வண்ணம் வெளிப்புறத்தில் நோக்கி, அங்கே ஆடம்பரமாக உடையணிந்து, வயிரப் பொத்தான்கள் பளீர் பளீரென்ன மின்ன நின்று கொண்டிருந்த மைனரைக் கண்டு, அவன் யாரோ பெரிய மனிதன் வீட்டுப் பிள்ளை என்று உடனே யூகித்துக் கொண்டு "ஒரு நாளும் இல்லாமல் இந்த அகாலத்தில் வந்து நின்று கொண்டு திடீரென்று கூப்பிட்டு என்னை நீர் பயமுறுத்திவிட்டீரே! இந்த அகாலத்திலே தான் மனிதர் வழி நடக்கிறதா? அப்படி வழி நடந்தாலும், பக்கத்தில் உள்ள வீடுகளில் இருப்பவரை எல்லாம் கவனித்து அவரிடம் யோக க்ஷேமம் விசாரிக்கும்படி, எந்த நியாயம் சொல்லுகிறது?" என்று நகைத்த வண்ணம் வேடிக்கையாகக் கேட்டாள். அவளது மகிழ்ச்சியைக் கண்ட மைனர், அவள் தன்னோடு அதிகமாகப் பேச்சுக் கொடுக்க விரும்புகிறாள் என்று யூகித்துக் கொண்டு, "நீ இந்தக் கேள்வி கேட்பாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த நடு ராத்திரியில் பிரயாணம் செய்யக் கூடாது என்பது எனக்குத் தெரிந்தும், முட்டாள் தனமாகப் புறப்பட்டு வந்ததன் பலன் கைமேல் பலித்துவிட்டது. நான் ஆலந்தூரிலிருந்து சைதாப்பேட்டைக்குப் போகலாம் என்று புறப்பட்டு வந்தேன். இப்போது விடியற்காலம் என்று நினைத்து வந்துவிட்டேன்! வந்த இடத்தில் திருடர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு என்னை அடித்துப் போட்டு விட்டு மூவாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளையும், கடுக்கன்கள் மோதிரங்கள் முதலிய சாமான்களையும் கொண்டு போய் விட்டார்கள். இதோ சமீபத்திலே தான் அந்த வழிப்பறி நடந்தது. திரும்பி ஆலந்தூர் போகலாம் என்று இப்படி வந்தேன்; தற்செயலாக இங்கே திரும்பிப்

பார்த்தேன்! நீ விளக்கோடு நின்றாய். இந்த நிர்மானுஷ்யமான இடத்தில் உன்னைக் கண்டது தெய்வத்தைக் கண்டது போல ஆய்விட்டது. இப்போது என் கையில் மாத்திரம் பணம் இருந்தால் உனக்கு உனக்கு நூறு ரூபாய் சன்மானம் செய்து, உள்ளே ஒரு தாழ்வாரத்தில் வந்து பொழுது விடியும் வரையில் இருந்துவிட்டுப் போக உன்னுடைய அனுமதி கேட்டிருப்பேன்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கிழவி சிறிது கவலை கொண்டு, "அடாடா! அப்படியா நடந்தது! இந்தப் பாதையில் அவ்வளவு திருட்டுப் பயமா? என்னுடைய எஜமானியம்மாள் பட்டணத்தில் இருந்து நடு இரவில் வருவதை வழக்கமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளே! அவளுக்கு ஏதாவது இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேருமோ என்று கவலையாக இருக்கிறதே! அவள் ஒவ்வொரு நாளும் இந்நேரத்துக் குள் வந்து விடுவாள். இன்றைக்கு இன்னம் வரவில்லையே என்று கவலை கொண்டு தூக்கம் பிடியாதவளாய் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வந்து பார்த்தேன். அதற்கு ஒத்ததாக நீரும் சங்கதி சொல்லுகிறீர்; ஒரு ராத்திரி தங்கி இருக்க நூறு ரூபாய் சன்மானம் கொடுப்பவர் ஒரு மகாராஜனாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். நீர் யார் என்பதை முதலில் எனக்குத் தெரிவியும்; அதன்மேல் மற்ற சங்கதியைப் பற்றிப் பேசுவோம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் முன்னிலும் அதிகமாகத் துணிவடைந்து "அப்படியானால் என் காட்டில் மழை பெய்ததாகவே நினைக் கிறேன். எனக்கு இடம் கொடுப்பதும் அன்றி மேல் விஷயத்தையும் பேச நீ தயாராக இருப்பதைக் காண எனக்கு நிரம்பவும் சந்தோஷம் உண்டாகிறது. ஆகா! இப்போது மாத்திரம் என் கையில் பணம் இருந்தால் நூறல்ல, இருநூறு ரூபாய் உனக்குக் கொடுத்திருப்பேன்" என்றான்.

கிழவி புன்னகை செய்து, "தங்களைப் போன்ற பெரிய மனிதர்கள் கொடுப்பதாகச் சொல்லுவதே போதுமானது. பணம் உங்களுடைய பெட்டியில் இருந்தாலும் அது எங்களுடைய பெட்டியில் இருக்கிற மாதிரிதான். அதைப்பற்றி நான் சந்தேகப்பட வில்லை. ஆனால், எனக்கு இப்போது இன்னொரு சந்தேகம் உண்டாய் விட்டது. முதலில், ராப்பொழுதைக் கழிக்க இடம்

மாத்திரம் கேட்டீர். இப்போது மேல்சங்கதி என்று அதற்கு ஒரு வால் ஒட்டவைத்தீரே, அது இன்னதென்பது விளங்கவில்லை. தவிர, நீர் யார் என்பதையும் இன்னம் சொல்லவில்லை" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், "பாட்டீ! நான் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தார்; உன்னுடைய எஜமாட்டியை நான் நாடகத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்திருக்கிறேன். அவளைப் பார்ப்பது என்றால், ஆணாகப் பிறந்தவன் எவனாய் இருந்தாலும், அப்படியே மதிமயங்கி, அவள் மீது மோகங் கொண்டே தீரவேண்டும். இந்த பங்களாவுக்கருகில் திருடர் கையில் அடிதான் தின்றேன்; அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக, உன்னுடைய எஜமாட்டியின் சிநேகத்தையாவது சம்பாதித்துக் கொண்டு போகலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு ஏதாவது வழி பிறக்குமா? அவளுக்கு வேறே ஆசை நாயகன் எவனாவது ஏற்பட்டு இருக்கிறானா? இல்லாவிட்டால் காரியம் பலிக்குமா?" என்றான்.

கிழவி:- காரியம் பலிப்பதும் பலிக்காததும் உம்முடைய ஈகையைப் பொருத்ததாக இருக்கிறது. இதுவரையில் எத்தனையோ மனிதர் பெரும் பெரும் தொகைகளைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி முயன்றனர். எதுவும் பலிக்கவில்லை. அவர்கள் எல்லாரும் குறித்த தொகையைவிட நீர் அதிகம் கொடுப்பதாகச் சொல்லி முயன்று பார்த்தால், ஒருகால் பலிக்குமோ என்னவோ?

மைனர்:- அப்படியானால் அவள் பணத்தை மாத்திரந்தான் நாடுகிறவளோ? வேறே எதையும் கவனிக்கிறவளல்லவா?

கிழவி:- அப்படியல்ல. பணத்தை விரும்பாத மனிதரும் உண்டா? அதில்லாவிட்டால், மற்ற சுகங்கள் எப்படி உண்டாகும்? பங்களா வேண்டும், ஆள் மாகாணங்கள் வேண்டும், பெட்டி வண்டி வேண்டும், இவைகள் எல்லாம் எப்போதும் நீடித்து நடப்பதற்கு, பெருத்த வருஷ வருமானம் வந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். நாடகத்தில் கொடுக்கிற சம்பளம் ஒன்றுக்கும் போது மானதாக இல்லை. நீர் பகலில் வந்து பேசிப் பார்க்கிறதுதானே; இந்த அகாலத்தில் இப்படி வருகிறது நன்றாக இல்லையே – என்றாள்.

அதைக் கேட்டு மிகவும் வியப்படைந்த மைனர், "நீர் சொல்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! யாராய் இருந்தாலும், அவள் உள்ளே சேர்ப்பதில்லை என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களே. அப்படி இருக்க, நான் பகலில் எப்படி வரமுடியும்?" என்றான்.

அதைக் கேட்ட அந்தக் கிழவி, "அது உண்மைதான்; ஆனால் மனிதருக்கு மனிதர் வித்தியாசம் இல்லையா? நீர் பெருத்த ஜெமீந்தார்; சிறுபிள்ளை; ஏதோ முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையின் மேல் சொன்னேன். ஆனால், அவள் இப்போது தனியாக வருவாளானால், அது நல்லது. அவ்வளோடு இன்னொரு மனிதர் வருவார் அவர் வராமல் இருந்தால், இப்போது உம்மை நேரில் கொண்டு போய் அவளிடத்தில் விட்டுப் பழக்கம் செய்து வைக்கலாம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் ஆவலும் கொண்டவனாய் அன்றிரவில் சம்பவித்த துன்பங்களை எல்லாம் முற்றிலும் மறந்தவனாய், "அப்படிச் செய்ய சாத்தியப் படுமோ?" என்றான்.

கிழவி:- இருக்கட்டும்; ஏதோ முயன்று பார்க்கிறேன். நீர் கொஞ்ச தூரத்திற்கு அப்பால் போய் மறைந்து கொண்டிருந்து, வண்டி உள்ளே நுழைந்து விட்டவுடன் இந்தக் கதவண்டை வந்து நில்லும். அதற்குள் நான் சங்கதியை அவளிடம் தந்திரமாகச் சொல்லிப் பார்த்து அதன் முடிவை இங்கே வந்து உம்மிடம் தெரிவிக்கிறேன் – என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் தனது செவிகளை நம்பாமல், இன்பக் கனவு கண்டு, ஆனந்த வெள்ளத்தில் மிதந்தவனாய், "நீ என்னைப் பரிகாசம் செய்கிறாயோ என்னவோ? இதை மாத்திரம் நீ முடித்து வைப்பாயானால், நாளை சாயுங்காலம் உனக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் வந்து சேர்ந்துவிடும். இதை நீ சத்தியமாக நம்பலாம்?" என்றான்.

உடனே கிழவி, "அதெல்லாம் உம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பொருத்தது. அவளோடுகூட இப்போது வேறொரு மனிதர் வராமல் இருந்தால், உமக்கு நட்புச் செய்து வைக்கிறேன். அவர் வந்தால் காரியம் பலியாது. நீர் போக வேண்டியது தான் முடிவு" என்றாள்.

மைனர்:- அந்த மனிதர் யார்?

கிழவி:- அவர்தான் அந்த நாடகத்தின் சொந்தக்காரர். அவர் இந்த விஷயத்தில் நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையுள்ளவர். அவர் இவளைத் தம்முடைய சொந்த சம்சாரத்துக்கு மேல் அதிகப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறார். அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் அவளோடு கூடவே அவரும் வந்துவிடுவார்; அதற்காகத்தான் நான் இவ்வளவு தூரம் கவலைப்படுகிறேன் – என்றாள்.

மைனர்:- அந்த மனிதனுக்கும் உன்னுடைய எஜமானிக்கும் ஏதாவது சொந்தமுண்டோ? – என்றான்.

அதைக் கேட்ட கிழவி புரளியாக நகைத்து "என்ன பைத்தியக் காரக் கேள்வி இது? நான் சொன்னதன் கருத்தை அறிந்து கொள்ள உம்மால் முடியவில்லையா? என் எஜமானியிடத்தில் நீர் எப்படிப் பட்ட உறவைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறீரோ, அதே உறவுதான் அவர்களுக்குள்ளும் இருந்து வருகிறது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், "என்ன ஆச்சரியம்! அவள் இன்னமும் கன்னிப்பருவம் கழியாதவள் என்றல்லவா கேள்விப்பட்டேன். நாடகத்தின் சொந்தக்காரருக்கு அவள் வைப்பாக இருப்பது எவருக்கும் தெரியவில்லையே" என்றான்.

கிழவி:- அதை எல்லாம் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளுவார்களா? பெண்டுகள் விஷயம் அப்படித்தான் இருக்கும்; நீர் அதை எல்லாம் கவனித்தால், உம்முடைய காரியம் ஆகவே போகிறதில்லை; அது மிகவும் ரகசியமான சங்கதி; ஏதோ தவறுதலாக அதை நான் உம்மிடம் வெளியிட்டு விட்டேன். அதை அறிந்து கொண்டதாகவே நீர் காட்டிக்கொள்ளக் கூடாது – என்றாள்.

மைனர்:- அப்படியானால், நாடகத்தின் சொந்தக்காரரிடத்தில் அவளுக்கு அவ்வளவாகப் பிரியமில்லையோ? – என்றான்.

அதைக் கேட்ட அந்த புத்திசாலிக் கிழவி, "அதெப்படி இருக்கும்? குமரிக்கும் கிழவனுக்கும் உண்மையான காதல் ஒருநாளும் உண்டாகாது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒரு கிழவனை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாம், ஆசைக்காக ஒரு குமரனை

வைத்துக் கொள்ளத்தான் விரும்புவார்கள்; இவளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்கிற வெறும் பெருமைதான் கிழவனைச் சேர்ந்தது. உண்மையான பிரியமும், அந்தரங்கமான காதலும், களங்கப்படாத சுகபோகங்களும் குமரனையே சேர்ந்தவை அல்லவா" என்று மொழிந்து கொண்டிருந்த போது, சிறிது தூரத்தில் ஒரு வண்டி வந்த ஓசை கேட்டது. அதை உணர்ந்த கிழவி உடனே மைனரை நோக்கி, "சரி; அதோ வந்துவிட்டாள். நீர் கொஞ்ச நேரம் அப்பால் போய் மறைந்து கொண்டிரும்; அவள் உள்ளே போன பிறகு நான் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறேன். சீக்கிரம் போம்; நிற்க வேண்டாம்" என்று கூறிய வண்ணம் இரும்புக்கதவின் உட்புறத்தில் இருந்த பூட்டைத் திறந்தாள்.

அதைக் கண்ட மைனர் மிகுந்த மனோவெழுச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்தவனாய் விரைவாகச் சிறிது தூரம் நடந்து ஒரு மரத்தின் மறைவில் ஒளிந்து வண்டி வந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டிருந் தான். அதற்குள், இரும்புக்கதவு நன்றாகத் திறக்கப்பட்டது. அடுத்த நிமிஷத்தில், பெட்டி வண்டி பங்களாவிற்குள் நுழைந்து விட்டது. கிழவி கதவைத் திரும்பவும் மூடிப்பூட்டிக் கொண்டு வண்டியோடு உள்ளே போய்விட்டாள். அந்தச் சமயத்தில் மைனரது மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. ஆவேசமும் ஆத்திரமும் ஒன்றுகூடி அவரது தேகத்தை முறுக்கின. இந்த உலகமே புகழ்ந்து கொண்டாடும் மோகனாங்கியோடு தான் தனிமையில் பேசும் பாக்கியம் இன்னம் கால் நாழிகையில் பலித்து விடும் என நினைத்து அவன் பெரிதும் அளவளாவினான். எவ்வளவோ பெருத்த சமஸ்தானாதிபதிகளையும், தன்னைக் காட்டிலும் அழகிலும் செல்வத்திலும் மேம்பட்ட எத்தனையோ மன்மத புருஷர்களையும் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாத மகா உன்னத மான அந்தத் தெய்வ கன்னிகையின் நட்பையும், அவளது பிரியத்தையும், சுகபோகங்களையும் தான் அதிசீக்கிரத்தில் அடையப் போவதைப்பற்றி கரைகடந்த வெறிகொண்டு நின்ற மைனர், வண்டி உள்ளே போனவுடனே தனது மறைவிடத்தை விட்டு மெல்ல வெளிப்பட்டு கதவண்டை வந்து உட்புறத்தில் உற்று நோக்கிய வண்ணம் அதிக ஆவலோடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

அதன் பிறகு கால் நாழிகை நேரம் கழிந்தது. உட்புறத்தில் நிச்சப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்களோ என்ற ஐயமும், கிழவி தனக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடி திரும்பி வருவாளோ என்ற ஐயமும் உற்ற வண்ணம் மைனர் நின்று கொண்டிருந்தான். நாழிகை ஏறிக்கொண்டே இருந்தது. அவன் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான்; அவனது மனோ வேதனை சகிக்க ஒண்ணாத நிலைமையை அடைந்தது. தன்னை கிழவி ஏமாற்றி இருப்பாளோ என்றும், தன்னைப் பற்றி அவளும் மோகனாங்கியும் புரளியாகப் பேசி ஏளனம் செய்து கொண்டிருப்பார்களோ என்றும் சந்தேகித்த மைனர் சஞ்சலத்திலும் துன்பத்திலும் ஆழ்ந்தான். தான் அன்று இரவு இரண்டு இடங்களில் ஏமாறிப் போனதற்குச் சிகரம் வைத்தது போல, அந்த மூன்றாவது இடத்திலும் தனக்கு ஏமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று நினைத்து அவன் பலவாறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த சமயத்தில், திடீரென்று தாய்க்கிழவி இரும்புக் கதவண்டை வந்து நின்று கனைத்துக் குரல் கொடுத்தாள். அவள் வந்துவிட்டாள் என்பதைக் கண்டவுடனே, மைனரது சந்தேகம் எல்லாம் பஞ்சாகப் பறந்தது; நம்பிக்கையும் மனோவிகாரமும் திரும்பவும் பொங்கி எழுந்தன; அவன் முற்றிலும் மோகாவேசம் கொண்டவனாய் அவளது முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி, அது தனக்கு ஏற்படப் போகும் சுவர்க்க போகத்திற்கு முன்னறிகுறியாக சந்தோஷத்தைக் கட்டியதைக் கண்டு ஆனந்த பரவசம் அடைந்து, "பாட்டீ! காரியம் பழமா காயா? என்ன விதமான செய்தி கொண்டு வந்தாய்?" என்று கேட்டான். அந்த ஒரு நொடியும் அவனுக்கு ஒரு யுகம் போல இருந்தது. அப்போது கிழவி, "நீர் கேட்ட கேள்விக்கு இதுதான் பதில்" என்று கூறிய வண்ணம் இரும்புக் கதவின் பூட்டை விலக்கி, அதைச் சிறிதளவு திறந்து, அவன் உள்ளே வரும்பொருட்டு அவள் ஒரு பக்கமாக விலகி நின்றாள். அவளது கருத்தை உணர்ந்த மைனர் சடக்கென்று உள்ளே புகுந்தான். திரும்பவும் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டே கிழவி, அவனை உட்புறத்தில் கட்டிடத்தை நோக்கி அழைத்துக் கொண்டு சென்றாள். தான் சுவர்க்க லோகத்துக்குப் போகும் பொருட்டு ஆகாசத்தில் மிதந்து கொண்டு செல்வதாக மைனர் நினைத்து தன்னையும், தனது நல்ல

உணர்வையும் மறந்தவனாய், கனவு நிலைமையில் இருப்பவன் போல நடந்தான். இருவரும் கட்டிடத்தின் தாழ்வாரத்தில் ஏறியவுடனே, புன்சிரிப்போடும், ஆழ்ந்த கருத்தோடும் கிழவி மைனரது முகத்தை நோக்கி, "நீர் வரும்போது நரியின் முகத்தில் விழித்துவிட்டு வந்தீர் போலிருக்கிறது. நீர் நல்ல அதிர்ஷ்டசாலிதான். ஆனால் மூலஸ்தான தெய்வத்தின் தயவு ஏற்பட்டவுடனே சுற்றுக்கோவில் தெய்வத்தை எவரும் கவனிக்கிற வழக்கமில்லை; சொன்ன சொல்லை மறந்து விடாதேயும்; இப்படி வாரும்" என்று அவரை நடத்திக் கொண்டு, ஓர் அறைக்குள் நுழைந்து, அதன் ஒரு மூலையில் காணப்பட்ட மெத்தைப்படிகளின் வழியாக ஏறி மேலே இருந்த உப்பரிக்கையை அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் காணப்பட்ட ஒரு விடுதிக்குள் அவர்கள் இருவரும் நுழைந்தனர். அது மிகவும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோபாக்கள், நிலைக் கண்ணாடிகள், மேஜை, நாற்காலிகள், படங்கள், பூத் தொட்டிகள், பதுமைகள் முதலிய சகலமான வசதிகளும் சௌகரி யங்களும் அழகாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டு மின்சார விளக்குகள் விண்மணிகள் போல சுடர் விட்டெரிந்து கொண்டிருந் தன. மின்சார விசிறி ஒன்று சுழன்று, ஜிலுஜிலென்ற காற்றை சுகமாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. மிகவும் நேர்த்தியாகவும் அழகாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்த சயனக் கிரகத்தை அவர்கள் அடைந்த உடனே கிழவி மைனரை நோக்கி, "ஐயா! இது தான் ரதிதேவியின் ஆஸ்தான மண்டபம்; சோபாவில் உட்கார்ந்து கொள்ளும். என்னுடைய எஜமானி, தன் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறாள்; இதோ வந்து விடுவாள்" என்று கூறிய வண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் போய்விட்டாள். தனிமையில் விடப்பட்ட மைனர், ஒரு சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனது இருதயம் தடதடவென்று அடித்துக் கொண்டது. மோகாவேசத்தினால் கைகள் கால்கள் முதலிய அவனது அங்கங்கள் யாவும் வெடவெட என்று நடுங்கின. வி.பி. ஹாலில் நெடுந்தூரத்தில் ஜெகஜ்ஜோதி போலத் தோன்றித் தனது அறிவையும் பஞ்சேந்திரியங்களையும் கொள்ளை கொண்ட அந்தப் பேரின்ப வடிவம் அடுத்த நிமிஷம் தனக்கருகில் வரப் போவதையும், தான் அதற்கு மேல் அடைய இருக்கும் நிகரற்ற

சாயுஜ்ய பதவியையும் மனதில் பாவித்தவனாய் மதிமயங்கி, மூளை குழம்பி வாசற்படி மேல் வைத்த தனது விழியை வாங்காமல் உட்கார்ந்திருந்த போது அவனுக்கெதிரில் ஓர் அழகிய மங்கை தோன்றினாள். அவளது வயது பதினெட்டிருக்கலாம். அழகிய சிவந்த மேனியும், வசீகரமான முகமும் பெற்று, உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்திருந்த அந்த மடமாது புன்னகையும், குளிர்ச்சியும், அன்பும் கிரணங்களாகச் சொரிந்த சந்திர பிம்பம் போன்ற முகத்தோடு அவனிடம் நெருங்கி, தனது கைகளை எடுத்துப் பணிவாக ஒரு கும்பிடு போட்டு அவனை வாங்கினாள். அவளைக் கண்டு முற்றிலும் திகைப்படைந்த மைனர் அவள் மோகனாங்கியின் தங்கையோ என்று ஐயமுற்றவனாய், அவளை நோக்கி மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் காட்டி, தனது கம்பீரமான தலை அசைப்பால் அவளது வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டவனாய் மெளனம் சாதித்தான். அங்கே வந்த அந்தப் பெண் பாவை சிறிது தூரத்தில் இருந்த ஒரு மேஜையின் மீது இருந்த வாசனைத் தாம்பூலங்கள் குழம்புப்பால் முதலியவற்றைக் காட்டி, "இந்த மேஜைக்குச் சமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளு கிறது தானே! தாம்பூலம் தங்களை வருத்தி அழைக்கிறதே" என்று மிகுந்த உற்சாகத்தோடும் சந்தோஷத் தோடும் கூற, அதைக்கேட்ட மைனர், "அதற்கென்ன ஆகட்டும். நான் எந்த தெய்வத்தை நாடி வந்தேனோ அது இன்னமும் தரிசனம் கொடுக்கவில்லையே. அந்த ஆனந்தத்தை அடைந்த பிறகு, தாம்பூலத்தை மறக்கவா போகிறோம்" என்றான். அவனது சொல்லைக் கேட்ட அந்தப் பூங்கொடியின் முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டது. அவனுக்கருகில் நெருங்கி நின்று தனது அழகிய பல் வரிசையில் சிறிதளவு வெளியில் தெரியும்படி அழகாக நகைத்த வண்ணம், அந்த பெண் அவனை நோக்கி, "இந்த வீட்டின் எஜமானியோடு தாங்கள் சிநேகம் செய்து கொள்ளப் பிரியப்படுவதாக, வேலைக்காரியிடம் தாங்கள் சொன்னீர்கள் அல்லவா?" என்றாள்.

மைனர்:- ஆம்; சொன்னதுண்டு; எஜமானி இன்னமும் வர வில்லையே! – என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மங்கை, "நான் தானே இந்த வீட்டு எஜமானி. தாங்கள் ஒருகால் வேறே யாரையாகிலும் தேடிவந்து அவள்

இங்கே இருக்கிறாள் என்று தவறுதலாக நினைத்துக் கொண்டீர்களா?" என்றாள். அதைக் கேட்ட மைனர் திடுக்கிட்டு முற்றிலும் திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்து, என்ன பேசுவதென்பதை அறிய மாட்டாமல் சிறிது நேரம் தத்தளித்தபின், "ஆனால் இந்த பங்களாவுக்கு உன்னைத் தவிர வேறே எஜமானி இல்லையா?" என்று திரும்பவும் சந்தேகத்தோடு வினவ அதைக் கேட்ட அந்த அணங்கு புன்சிரிப்போடும், அடக்கிக் கொண்ட அதிருப்தியோடும் அவரை நோக்கி, "நான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் சொன்ன வார்த்தையில் தங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? அல்லது, என்னைப் பார்த்தால் இந்த பங்களாவுக்கு எஜமானியாய் இருக்கும் யோக்கியதை என்னிடம் இல்லை என்று நினைக்கிறீர்களா? அல்லது, எனக்குத் தெரியாமல் இந்த பங்களாவுக்கு வேறே யாராவது ஓர் எஜமானியை ஏற்படுத்தி விட்டீர்களா? இந்த வீட்டின் எஜமானிப் பட்டம் எனக்குக் கொடுக்க தங்களுக்கு மனம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, உண்மையில் நான்தான் எஜமானி. தவறுதலாக இங்கே வந்துவிட்டதைப் பற்றி தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். தங்களுக்கு எங்கே போக வேண்டும் என்பதைச் சொன்னால், என்னுடைய பெட்டி வண்டியிலேயே வைத்துக் கொண்டு போய்விடச் சொல்லுகிறேன்" என்று மிகவும் இனிமையாகக் கூற, அதைக் கேட்ட மைனர், அதற்குள் துணிவடைந்து, தனது ஏமாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட சஞ்சலத்தையும் அதிருப்தியையும் அகற்றிக் கொண்டு, "பெண்ணே! கோபித்துக் கொள்ளாதே! உண்மையில் இதில் ஒரு தவறு நடந்து விட்டது. வேறொரு ஸ்திரீ இங்கே வசிக்கிறாள் என்று எனக்கு சிலர் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் இப்போது எனக்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கும் ஸ்திரீ ரத்னம், நான் தேடிவந்த பெண்ணை விட அழகில் குறைந்தவள் அல்ல. இது எப்படி இருந்ததென்றால் சுவர்க்க லோகத்தில் நான் ஒரு பக்கத்துக்குப் போக நினைக்கிறேன்; அதே லோகத்தில் இன்னொரு பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்து விட்டேன்; இதில் அதிக வித்தியாசம் ஒன்றும் இல்லை. பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல, காரியம் ஆகிவிட்டது. ஆகையால், இதைப் பற்றி, உனக்காவது எனக்காவது ஆயாசமே வேண்டாம். நான் உன்னைத் தேடி வந்ததாகவே நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆனால் இதில் இன்னொரு விசேஷம் இருக்கிறது. தாசிகளின் குணம் என்னவென்றால், பணம் கையில் வைத்துக் கொண்டு இருப்பவரைத் தான் அவர்கள் உள்ளே சேர்த்துக் கொள்ளுவார்கள். ஆனால் என்னைத் திருடர்கள் அடித்து என்னுடைய பொருளை எல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டார்கள் என்பதை உணர்ந்தும், நீ என்னிடம் அன்பும் மதிப்பும் வைத்து என்னை மரியாதையாகவும் கண்ணியமாகவும் நடத்துவதைக் காண, நீ தக்க பெரிய மனுஷி என்பதையும், சிநேகம் செய்ய யோக்கியமானவள் என்பதையும் நான் கண்டு கொண்டேன்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட அந்த மங்கை மகிழ்ச்சி அடைந்து தனது அழகிய பல்வரிசைகள் வெளியில் தெரியும்படி வசீகரமாகப் புன்னகை செய்து, "தாங்கள் வயசில் மிகவும் பாலியமாக இருந்தாலும், ஏதோ தவறு நடந்து விட்டாலும் அதைப் பாராட்டாமலும் எதிராளியின் மனம் கோணாமலும் சாமார்த்தியமாகவும் சாதுர்யமாகவும் பேசி சமயோசிதமாக நடந்து கொள்வதைக் காண, எனக்குத் தங்கள் விஷயத்தில் உண்டாகும் மதிப்புக்கு அளவே இல்லை. இயற்கையிலேயே உயர்குடிப் பிறப்புள்ளவர்கள் இப்படித்தான் நடந்து கொள்ளுவார்கள். அதிருக்கட்டும்; தாங்கள் யாரைத் தேடி இந்த இடத்துக்கு வந்தீர்கள்?"

மைனர்:- உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லாமல் மறைப்பதில் என்ன பயன்? அந்த மோகனாங்கி இங்கே இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவளையே தேடிக்கொண்டு வந்தேன் – என்றான்.

அதைக் கேட்ட அந்த பெண்ணின் முகம் சிறிது மாறுதல் அடைந்தது ஆனாலும், அவள் தனது புன்னகையால் அதை மறைத்துக் கொண்டு "ஓகோ! அப்படியா! அந்த ஜெக ஜாலியையா நாடி வந்தது; சரிதான் சரிதான்; இப்போது தான் உண்மை தெரிகிறது, நானும் அதே நாடகத்தில் இருப்பதால், இந்தத் தவறு ஏற்பட்டதென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது"

அதற்குள் மைனர் தான் இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து, அவள் உட்கார்ந்திருந்த சோபாவிற்கு மெல்ல வந்து அவளுக்கு அண்டையில் நெருங்கினாற் போல உட்கார்ந்து கொண்டு, "நீயும் அதே நாடகத்தில் இருக்கிறேன் என்கிறாய்! உன்னுடைய பெயர் என்ன?" என்றான்.

அவள் "என்னை பாலாம்பாள் என்று சொல்லுவார்கள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தவனாய், "அடாடா! என்ன என்னுடைய மௌடீகத்தனம். உன்னை நான் ஒவ்வொரு நாளும் நாடக மேடையில் பார்த்து ஆனந்தக் கூத்தாடி இருந்தும், இப்போது அடையாளம் கண்டுகொள்ளாமல் போய் விட்டேனே! ஆகா! என்னுடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்! ஜனங்களுள் பெரும்பாலோர் பாலாம்பாளுக்குத்தான் ஆட்டத்திலும் அழகிலும் முதன்மை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அடிக்கடி சச்சரவு செய்வதை நான் கண்டிருக்கிறேன்; மோகனாங்கி மேலானவள் என்று சிலர்தான் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கு எப்படி இருந்ததென்றால் அவளைக் காணும் போது அவளே மேலாள வளாக இருந்தாய். இருவரையும் ஒன்றாகக் காணும் போதெல்லாம் இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தோற்றதில்லை. அப்படி இல்லா விட்டால், அயன் ஸ்திரீ வேஷத்தில் உனக்கு ஒரு பாகமும் அவளுக்கு ஒரு பாகமும் கொடுத்து நடிக்கச் செய்திருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா" என்று கூறிய வண்ணம் தனக்கருகில் வைர மோதிரங்கள் மின்ன தந்தக் குச்சிகள் போலக் காணப்பட்ட அழகிய விரல்களைக் கொண்ட அவளது இடக்கரத்தை மெதுவாகத் தனது வலக்கரத்தால் பிடித்தான்.

★ ★ ★

7–ம் அதிகாரம்

நண்டுக்குத் திண்டாட்டம்

அதன் பிறகு அந்த பங்களாவில் நிகழ்ந்த அற்புத சம்பவங் களையும், மாரமங்கலம் மைனர் பொழுது விடியும் வரையில் அனுபவித்த பரமாநந்த சுகத்தையும் பற்றி விரிவாகக் கூறும் முன், வேறோரிடத்தில் நிகழ்ந்த சில விஷயங்களை வெளியிடுதல் அவசியமாக இருக்கின்றது.

அன்று பகலில் மைனர், ஆலந்தூர் வரையிற் சென்று அம்பட்டக் கருப்பாயியோடு பழக்கம் செய்து கொண்டு மாலை ஏழு மணிக்கு

மறுபடியும் வருவதாக அவளிடம் ஏற்பாடு செய்து விட்டு, தனது பங்களாவுக்கு வந்தான் என்பது முன்னரே சொல்லப்பட்ட விஷயம். அன்று பகல் சரியாக இரண்டு மணி சமயத்தில் தேனாம் பேட்டையில் மீனாக்ஷியம்மாளது பங்களாவண்டை நமது வீணை வித்துவானான மதனகோபாலன் வந்து வாசலில் இருந்த தோட்டக் காரனைக் கண்டு, "உள்ளே எல்லோரும் என்ன செய்கிறார்கள்?" என்று கேட்க, மீனாக்ஷியம்மாளும், துரைராஜாவும் கண்மணி அம்மாளுக்கு சில முக்கியமான வைர ஆபரணம் வாங்கும் பொருட்டு டாக்கர் அண்டு சன்ஸ் என்ற கம்பெனிக்கு அப்போதே புறப்பட்டுப் போனதாகவும், கண்மணியம்மாள் மாத்திரம் மெத்தையின் மேல் வீணையுடன் தங்களது வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பதாகவும் தோட்டக்காரன் மறுமொழி கூறினான். அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட மதனகோபாலன் ஒருவகையான தடுமாற்றத்தை அடைந்து தத்தளித்தவனாய் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் அப்படியே நின்றான். அதுகாறும் அவன் பாடங்கற்றுக் கொடுத்த போதெல்லாம் மீனாக்ஷியம்மாளும் கூடவே இருப்பது வழக்கம் ஆதலால், அன்று கண்மணியம்மாள் மாத்திரம் தனிமையில் இருக்கும் போது, அன்னிய புருஷனான தான் போய் பாடங்கற்றுக் கொடுப்பது சரியல்ல என்று நினைத்து லஜ்ஜை அடைந்து திரும்பித் தனது வீட்டிற்குப் போய்விடலாம் என்று யோசனை செய்தவனாய் நின்றான். அவள் வீணையோடு தனது வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பதாக தோட்டக்காரன் சொன்னதை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு தான் உள்ளே போகலாமா என்ற நினைவு மனதில் எழுந்தது. அன்று சரியாக இரண்டு மணிக்கு வரும்படி, முதல் நாளே கண்மணியம்மாள் மீனாக்ஷியம்மாளுக்கு எதிரில் தனக்கு சொல்லி இருந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது ஆகையால், மெத்தை மீது சென்று அந்த அணங்கைக் காண்பதில் பிசகில்லை என்றும், தான் தனியாளாக இருப்பது பற்றி அவள் அப்போது பாடங்கற்றுக் கொள்ள விரும்பாவிடில் தனது பழியைக் கழித்துக் கொண்டு திரும்பிப் போய்விடலாம் என்றும் தீர்மானம் செய்து கொண்டவனாய், பங்களாவின் கட்டிடத்திற்குள் நுழைந் தான். அவன் மகா அற்புதமான அழகு வாய்ந்த யௌவனப் புருஷன் என்பது முன்னரே சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. அவனது

தேகம் சிவந்ததாகவும் பளபளப்பும் செழுமையும் பொருந்திய தாகவும், இயற்கையான கம்பீரமும், வசீகரமும் பெற்றதாகவும் இருந்தமையால், அவனுக்கு வயது பத்தொன்பதிற்குள்ளாகவே இருந்து ஆனாலும் அவன் இருபது அல்லது இருபத்தொரு வயதடைந்த பக்குவ காலத்து யௌவனப் புருஷனாகவும், ஆண் பெண் பாலார் ஆகிய இருவகுப்பாரும் அவனைக் கண்டு மோகங் கொள்ளத் தக்க மனோகர வடிவத்தினனாகவும் காணப்பட்டான். விரிந்து உயர்ந்த நெற்றியும், கருத்தடர்ந்த புருவவிற்களும் செழித்து வளர்ந்து முழங்கால் வரையில் வந்து வீழ்ந்த கேசமும், பராக்கிரமம், அடக்கம், பணிவு முதலிய சகலமான சிறப்புகளும் அவனது முகத்திலேயே ஜ்வலித்ததன்றி, இயற்கையான மகுடமோ என்னும்படி, அபாரமான ஞானமும், அதிசூக்ஷ்ம புத்தியும் அவனது சிரத்தை அழகு செய்து கொண்டிருந்தன. வீணை வாசிப்பதிலோ அவனை வாணியின் அவதாரம் என்று கொள்ள வேண்டும், அவனது வீணா கானத்தைக் கேட்ட வண்ணம் அவனது தேக அமைப்பைக் கவனிப்போர் ஒவ்வொருவரும், கந்தருவ லோகத்து மனிதனே தவறிப்போய் பூலோகத்தில் ஜனித்துவிட்டான் என்று சொல்லிக் கொண்டே போவதுண்டு மன்மதாகாரமான அவனது வடிவமும், மாதுரியமான அவனது குண ஒழுக்கங்களும், ஆனந்த மயமான அவனது சங்கீதமும் ஒவ்வொருவரது மனதிலும் பசுமரத்தாணி போலப் பதிந்து யாவரையும் இன்பக்கடலில் ஆழ்த்தின.

இத்தகைய சுந்தர ரூபனான மதனகோபாலன் சுத்தமான உடை அணிந்து வெளிப்படுவானாயின், அவனைக் காண்போர் யாவரும், அவன், ஏதோ ஒரு சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ராஜ வம்சத்து இளைஞன் என்ற நினைவும் மதிப்பும் இயற்கையிலேயே உண்டாவதன்றி, அவன் இன்னான் என்பதை அறியாதவரும், அறிந்தோரும், அவனிடம் மிகுந்த மரியாதையோடும் அன்போடும் நடந்து கொண்டனர்.

இத்தகைய புருஷ உத்தமனான மதனகோபாலன், அநாகரிக மாக ஓசை செய்து கொண்டு செல்லாமல், மிகவும் அடக்க வொடுக்கமான தோற்றத்தோடு மெத்தையின் மீது ஏறினான்,

அதில் பல கூடங்களும் மாடங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவைகளுள் எந்த விடுதியில் கண்மணியம்மாள் வழக்கமாக இருந்து வீணை கற்றுக் கொள்ளுவாளோ அந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்று உள்ளே நுழைந்து விடாமல் வெளியில் நின்ற வண்ணம், உட்புறத்தில் மெல்ல நோக்கினான்; சற்று தூரத்தில் போடப்பட்டிருந்த ஒரு சோபாவின் மேல் கண்மணியம்மாள் சுவர்ண விக்ரகம் போல உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டான். ஆனால் அவளது முதுகுப் பக்கமே அவனுக்கெதிரில் இருந்தமையால், அவன் வந்ததை அந்த வடிவழகி உணரவில்லை. ஏகாந்தத்திலிருந்த அந்த உன்னத மங்கையிடம் தான் சொல்லுவது அவளுக்கு ஆயாசமாக இருக்குமோ என்ற அச்சமும் தயக்கமும் திரும்ப எழுந்து அவனை வதைக்கத் தொடங்கின. அந்த மடமயிலாள் அப்புறத்தில் தனது பார்வையை வைத்துக் கொண்டு, தனது மனத்தையும் நினைவையும் ஒரே நிலையில் நிறுத்தி சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்ததாகத் தோன்றியது. நிற்க அந்தப் பெண்மணி, தனக்கருகில் இருந்த ஒரே சிறிய சவுக்கத்தை அடிக்கடி எடுத்துத் தனது நாசியை சுத்தம் செய்து கொள்வதாகவும் தனது கண்களில் இருந்து ஊற்றெடுத்து வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்வதாகவும் தெரிந்தது. அவள் விம்மி விம்மி அழுததால் எழுந்த ஓசையும் மதனகோபாலனது செவிக்கும் எட்டியது.

என்றைக்கும் காணாத அந்த விபரீதக் கோலத்தில் அவளைக் கண்டவுடனே, மதனகோபாலன் துடித்தான். அவனிடம் வீணை கற்றுக் கொண்ட பெண்பாலார் யாவரிலும், அவளொருத்தியே அழகிலும் குணங்களிலும் நடத்தையிலும் மாசில்லா மாணிக்கம் போன்றவள் என்பது அவன் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம். அவளுக்கு அடுத்தபடியில் வைக்கத்தக்கவள் மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்து இளைய பெண்ணான கோமளவல்லி என்பதும் அவனது நினைவு; அப்படிப்பட்ட மகா சிரேஷ்டமான அந்த தெய்வ கன்னிகையிடத்தில், அவன் தனது அந்தரங்கமான அன்பையும் அபிமானத்தையும் வைத்திருந்தவன் ஆதலால், அவளது கரைகடந்த துயரத்தைக் காண, அவனது தேகம் பதறியது. கபடம் என்பதையே அறியாத மகா பரிசுத்த ஸ்வரூபிணியான அந்தப் பெண்மணியின் மனம் சஞ்சலப்பட, அந்த ஈசுவரனும் சகித்திருப்பானோ என்ற

எண்ணம் அவனது மனதில் தோன்றி முற்றிலும் வதைத்தது. அவன் தனது பகைவனது காலில் ஒரு முள் தைப்பதானாலும், அதைக் கண்டு இரக்கங்கொள்ளக் கூடிய பரமதயாளமும் இளக்கமுடைய மனத்தினன் ஆதலால், அவனது தேகமும் மனமும் ஆடிப்போய் விட்டன. அப்போது அவளிடம் தான் நெருங்குவதும் சரியான காரியமாகப்படவில்லை. அந்தப் பரிதாபகரமான நிலைமையில் அவளைத் தேற்றாது விட்டுப் போய்விடவும், அவனது மனம் அனுமதிக்கவில்லை. என்ன செய்வான்? தான் என்ன செய்வ தென்பதை அறிய மாட்டாதவனாய், அவன் அசைவற்று அப்படியே கால் நாழிகை நேரம் நின்றான். விசனமே வடிவாக உட்கார்ந்து உட்புறத்திலேயே தனது நாட்டத்தை நிறுத்தியிருந்த கண்மணியம்மாள் தனக்கெதிரில் இருந்த சுவரில் ஆடியதை திடீரெனக் கண்டு, அது எங்கிருந்து உண்டாகிறது என்று கவனித்தாள். தனக்குப் பின்புறத்தில் இருந்த வாசற்படியில் இருந்து அந்தச் சாயல் சுவரில் வந்து வீழ்ந்திருப்பதாக நினைத்த கண்மணி சடக்கென்று திரும்பி வாசற்படியை பார்த்தாள். அவளது கண்கள் கோவைப்பழம் போலச் சிவந்திருந்தன. அவற்றினின்று அருவிகள் போல இருந கன்னங்களின் வழியாக மார்பின் மீது கண்ணீர் வீழ்ந்தபடியே வாசலை நோக்கிய அந்த மடமாது, தனது வீணையாசான் வாசற் படியில் நின்றதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு ஒரே நொடியில் தனது கண்களையும் கன்னங்களையும் துடைத்துக் கொண்டு அடக்க ஒண்ணா நாணத்தோடும் மரியாதையோடும் எழுந்து நின்று, கீழே குனிந்த வண்ணம் தனது விசனக்குறிகளை முற்றிலும் விலக்க முயன்றவளாய் "ஏன், உள்ளே வரலாமே! அங்கே நிற்பதேன்?" என்று தணிவான குரலில் கூறினாள். அவள் உயர்குல ஒழுக்கம் உடையவள் ஆதலால், தனது விகாரக் குறிகளை உடனே மாற்றி, இயற்கை அழகையும் சுமுகத்தையும் ஒரு நொடிக்குள் உண்டாக்கிக் கொண்டாள் என்பதை உணர்ந்த மதனகோபாலன் தனக்குள் மௌனப் பேரின்பம் அடைந்தவனாய் அவளைக் கூர்ந்து நோக்காமல், "அத்தையம்மாள் வெளியில் போயிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறதே; வேண்டுமானால் பாடத்தை நாளைக்கு வைத்துக் கொள்ளலாமா என்று நினைத்தேன். உன்னுடைய பிரியப்படி செய்கிறேன்" என்றான். புல்லாங்குழலின்

ஒலிபோல இன்பம் பயந்த அவனது சொல்லைக் கேட்ட கண்மணி, "நீங்கள் வந்தால், பாடம் கற்றுக் கொள்ளும்படி, அத்தையம்மாள் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் பாதகமில்லை. வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம்; தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த பிரம்புப் பாயினண்டையில் தனது வீணையை எடுத்து வைத்தாள். அவளது சொல்லைக் கேட்டு ஒருவாறு திருப்தி அடைந்த மதனகோபாலன், தயங்கித் தயங்கி அடக்கவொடுக்கமாக உள்ளே நுழைந்து வீணைக்கு இரண்டு மூன்று கஜதூரத்துக்கப்பால் உட்கார்ந்து கொள்ள, கண்மணியும் கீழே குனிந்தபடியே வீணையண்டையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவள் அழுததைக் கண்டமுதல் மதனகோபாலனது மனம் சரியான நிலைமையில் இருக்கவில்லை. அவளது துயரத்தின் காரணம் என்ன என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவனது மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்ததே அன்றி, அவனது கவனம் சங்கீதத்தில் செல்லவே இல்லை. கண்மணி அம்மாள் ஐந்து நிமிஷத்தில் தனது வீணைக்குச் சுருதி கூட்டி வைத்தாள். அதன் பிறகு, அவன் எதைப் பாடச் சொல்லுகிறானோ அதை அவள் பாடுவது வழக்கம் ஆதலால், அவன் சொல்லுவான் என்று, கண்மணி எதிர்பார்த்து சிறிது நேரம் மௌனமாக உட்கார்ந்து, வீணையின் கம்பிகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்; தனது நினைவு முழுதையும் வேறு விஷயத்தில் வைத்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த மதனகோபாலன் அவள் சுருதி கூட்டி தனக்காகக் காத்திருக்கிறாள் என்பதை கவனியாமல் இருந்தான். அவ்வாறு கால் நாழிகை நேரம் கழிந்தது. அப்போது கண்மணி மிருதுவான குரலில், "சுருதி கூட்டியாய் விட்டது. என்ன பாடுகிறது?" என்றாள். அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன், தூங்கி அப்போதே விழித்தவன் போல திடுக்கிட்டு அவளை நோக்கி "சரி; சுருதி கூட்டியாய்விட்டதா? அதை நான் கவனிக்கவில்லை. என்னுடைய நினைவு எங்கேயோ போய்விட்டது. கண்மணியம்மா! என் மனம் என்னவோ சகிக்க முடியாத சஞ்சலம் அடைகிறது. பாட்டிலேயே என் புத்தி செல்லவில்லை. உனக்கு எதில் விருப்பமோ அதைப் பாடு" என்று கூற, அவனது கண்கள் மிகவும் கலங்க, கண்ணீர் சரசரவென்று கன்னங்களில் வழிந்தது. அவன் உடனே கீழே குனிந்து, தனது

வஸ்திரத்தால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். அதைக்கண்ட கண்மணி தணலில் வீழ்ந்த புழுவைப் போலத் துடித்தவளாய்க் கீழே குனிந்த வண்ணம், "உங்களுக்கு உடம்பு சரியாக இல்லா விட்டால், பாடுவதை நாளைக்கு வைத்துக் கொள்வோமா, இன்றைய தினம் பாட்டில்லாவிட்டால் பரவாயில்லை" என்று அன்போடு கூறினாள். அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன், பொங்கி எழுந்த தனது மனவெழுச்சியை அடக்கிக் கொண்டு, "ஒருநாளும் கண்ணும் கண்ணீருமாகக் காணப்படாத மனிதர் அழுவதைக் காணவே; என்னை அறியாமல், என் தேகம் தவித்துப்போய் விட்டது; மனமும் குழம்பிவிட்டது. என்னைக் கண்டு நீ எப்படி உன்னுடைய அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாயோ, அது போல உன்னைக் கண்டவுடனே நானும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டேன். வேறு எவ்விதமான தேக அசௌக்கியமும் இல்லை. எங்களைப் போல கீழ்நிலைமையில் இருப்பவர்களுக்குத் தான் துன்பங்களும் விசனங்களும் உண்டாவது சகஜம். உன்னைப் போல இருக்கும் பெரிய இடத்துக் குழந்தைகளுக்கு என்ன குறை இருக்கப் போகிறது என்பதும், நீங்கள் எல்லாம் ஏன் விசனப்பட வேண்டும் என்பதும் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றன. அத்தையம்மாள் உன்னை அவர்களுடைய இருதய கமலத்தில் வைத்து அவர்களுடைய உயிரைவிட அருமையாகப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். சகலமான சௌகரியங்களும், ஆடை ஆபரணங்களும் குறைவில்லாமல் நிறைந்திருக்கின்றன. நீ தக்க பெரிய இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு, பெருத்த சமஸ்தானத்துக்கு எஜமாட்டி ஆகப் போகிறாய்; எவருக்கும் கிட்டாத பெருத்த வைபவங்களும் உன்னத பதவியும், உன்னுடைய வழி பார்த்து நிற்கையில், நீ இப்படி விசனித்தழுவதை காண, எனக்கு இது கனவோ அல்லது நனவோ என்ற சந்தேகம் உண்டாகிறது" என்று மிகவும் உருக்கமாகவும் மனப்பூர்வமான வாத்சல்யத்தோடும் கூறவே, அதைக் கேட்ட கண்மணியம்மாள் நாணத்தினால் கீழே குனிந்து கொண்டாள். அவளது மனதில் மறைந்திருந்த பெருந் துயரமும், பலவகையான உணர்ச்சிகளும் பொங்கி எழுந்து அவளை மேற்கொண்டன; அவளது கண்களில் திரும்பவும் கண்ணீர் பெருகி வழிந்தது. மிகவும் மூர்க்கமாகக் கிளம்பிய தனது துயரத்தை அடக்க

மாட்டாமல் அவள் தன்னை முற்றிலும் மறந்தவளாய்க் கோவெனக் கதறி அழுதுவிட்டாள். மதனகோபாலன் அவளது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் காணச் சகியாதவனாய் தனது வஸ்திரத்தால், முகத்தை மூடிய வண்ணம் தனது சங்கடத்தை மறைத்துக் கொண்டான்; அப்படி கால் நாழிகை நேரம் கழிந்தது. அதற்குள் தனது மனவெழுச்சியை அடக்கிக் கொண்டு மதனகோபாலன் அவளை நிரம்பவும் மரியாதையாகவும் பணிவாகவும் நோக்கி, "அம்மா! குழந்தாய்! என்ன நடந்தது? ஏன் விசனப்படுகிறாய்? எவராகிலும் உனக்கு ஏதேனும் துன்பம் செய்தார்களா? அல்லது, உடம்பில் அசௌக்கியம் ஏதேனும் உண்டா? அது என்னிடம் தெரிவிக்கக்கூடியதாய் இருந்தால் வெளியிடம்மா? உன்னுடைய விசனத்தை ஒழிக்க, என்னால் ஏதேனும் உதவி ஆகக்கூடியதாய் இருந்தால் அதைச் செய்கிறேன்" என்று நிரம்ப உருக்கமாகவும் அன்போடும் கூற, அதற்குள் தனது துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு கண்மணியம்மாள் தரையை நோக்கிய வண்ணம், "பெரிய மனிதருக்கு என்ன துயரம் இருக்கப் போகிறது என்று கேட்டீர்களே, எல்லா விஷயத்திலும் மகா புத்தி மானாகிய உங்களுக்குக்கூட இந்த விஷயத்தில் உண்மை தெரியாமல் போனது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லை என்று நினைக்க முடியாது. என்னைத் தேற்றுவதற்கு ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் அல்லவா; அதற்காக இப்படிப் பேசி இருக்கலாம். பணக்காரர் என்று சொல்லப்படுவோருக்கே துன்பங்களும் துக்கங்களும் அதிகமின்றி சாதாரண ஜனங்களுக்கு அவ்வளவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். உலகத்தில் பணமும், நிலமும் ஆடை ஆபரணங்களும் ஏராளமாக இருப்பதுதானா செல்வம்? செல்வம் என்பது சிந்தையின் அமைதியல்லவா? அந்த திருப்திச் செல்வம் உண்மையில் எவர்களிடத்தில் இருக்கிறதோ, அவர்களே உண்மையில் செல்வந்தர்கள். சாதாரண மனிதர் சுலபத்தில் திருப்தி அடைந்து விடுகிறார்கள். பெரிய மனிதருக்கோ, அவரது பொருள்கள் பெருகப் பெருக அவர்களது அதிருப்தியும் பேரவாவும் அதனால் துன்பங்களும் துயரங்களும் பெருகிக் கொண்டே போகின்றன. பணத்தை அதிகமாகப் படைத்தவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அதைச் செலவு செய்து அழகான

வாசஸ்தானம் ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள்; தங்களுடைய உடம்பைச் செழுமையாக ஊட்டி வளர்த்து அதற்கு மினுக்கேற்றிக் கொள்ளு வார்கள்; உயர்வான ஆடை ஆபரணங்களை வாங்கி அணிந்து அழகு படுத்திக் கொள்ளுவார்கள்; வெளித்தோற்றமான காரியங் களிலேதான், பெரிய மனிதர் பெரிய மனிதராக இருக்கிறார்கள். சாதாரண மனிதர், தங்களுக்கு வெளிப் பகட்டில்லாமல், பிறர் தம்மை அலட்சியம் செய்து விடுவார்களோ என்ற நினைவினால், நற்குணம், நல்லொழுக்கம், அடக்கம், ஒடுக்கம், பணிவு, நீதிநெறி தவறாமை முதலிய இணையற்ற ஆபரணங்களை அணிந்திருக் கிறார்கள். பணக்காரரிடம் ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. சாதாரண மனிதரிடம் சாத்வீக குணம் நிரம்பி இருக்கிறது. செல்வம் எவ்விடத்தில் அதிகமாக இருக்கிறதோ, அங்கேதான் என்ற ஆனவமும் செருக்கும் துர்க்குணங்களும் வந்து குடிகொள்ளுகின்றன. ஏழ்மைத் தனமுள்ள இடத்தில் அடக்கமும், தீயசெயல்களுக்கு செயல்களுக்கு அஞ்சுதலும் இருக்கின்றன. ஆகையால், பெரிய இடத்தில் வந்து பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டோமே என்ற பெருத்த துயரமாக என்னை வதைக்கிறது" என்று கூறி நெடுமூச் செறிந்தாள். அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன், "குழந்தாய்! நீ இதுவரையில் அதிருப்தியான வார்த்தை ஒன்று கூடச் சொன்னதை நான் கேட்டதில்லை. அப்படிப்பட்ட நீ இவ்வளவு கசப்பான வார்த்தைகளையும் விரக்தியான சங்கதி களையும் எடுத்துச் சொன்னது எனக்கு நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இன்ன காரணத்தினால் உன் மனம் இப்படி மாறி இருக்கிறதென்பது தெரியவில்லையே! நீ இனிமேல் இல்லற வாழ்க்கையில் புகுந்து அபாரமான வைபவங்களோடு சுவர்க்க போகம் அனுபவித்திருக்க வேண்டிய காலம் சமீபித்திருக்கையில், நீ இப்படி விரக்தி கொண்டிருப்பது, உன்னுடைய இன்பகரமான வாழ்க்கைக்கு ஒரு பெருத்த இடையூறு ஆகிவிடுமே" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கண்மணியம்மாளது வதனம் முன்னிலும் அதிகமாக வாட்டமடைந்தது; கண்கள் கலங்கின; அவள் திரும்பவும் விரக்தியாகப் பேசத் தொடங்கி, "என்ன இல்லற வாழ்க்கை! என்ன வைபவங்கள்! என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் யாருக்கு வரும்! பெண்ணாய்ப் பிறந்தாலும் என்னைப் போலத் தான் பிறக்க

வேண்டும்; தாய் தகப்பன் இல்லாத அநாதைகள் எல்லாம் உயிரை வைத்திருப்பதே கூடாது. நாங்கள் கண் கலங்கி அழுதால், தாய் அதை ஒரு நொடியும் சகித்திருக்க மாட்டாள். குழந்தைகளின் அந்தரங்கமான ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதிலும், குழந்தைகளைத் தக்க இடத்தில் கொடுத்து க்ஷேமமாக வைப்பதிலும், தாய் தகப்பன்மாருக்கு இருக்கும் உண்மையான அக்கறையும் உருக்கமும் பகுத்தறிவும் மற்றவருக்கு இருக்குமா! அவர்கள் மாத்திரம் உயிரோடிருந்தால், இந்த மாரமங்கலத் தாருடைய முகத்தில் விழிக்க மாட்டார்கள்; அடக்குவோரான ஆண் பிள்ளை இல்லாமல் இருபது வருஷமாக அந்தக் குடும்பம் சீர் குலைந்து கிடக்கிறது. தாய்க்கும் பிள்ளைக்குமே ஒத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை. ஒருவர் போன வழி மற்றொருவர் போகிறதில்லை. தாய் ஒரு விதத்தில் கெட்டவளாக இருந்தால், பெண் நூறு விதத்தில் கெட்டவளாக இருக்கிறாள். பிள்ளையோ ஆயிரம் விதத்தில் கெடுதலாய் இருக்கிறார். ஒவ்வொருவரும் தாமே அரசு, தமது சித்தமே மந்திரி என்றெண்ணி, தாம் தாம் நினைத்த காரியங்களை எவ்வித அச்சமுமின்றிச் செய்கின்றனர். எப்போது பார்த்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையும் சச்சரவும் மனஸ்தாபமும் வேற்றுமையுமாகவே இருக்கின்றன. அந்த மனிதருக்கிடையில், நான் போய் இல்லற வாழ்க்கை செய்து வைபவங்களை அனுபவிக்கப் போகிறேனோ, அல்லது புலி கரடிகள் நிறைந்த கூண்டிற்குள்ளிருந்து சதாகாலமும் நரக வேதனை அனுபவிக்கப் போகிறேனோ! அல்லது, அதற்குள் ஏதாவது ஒரு கிணற்றில் விழுந்து உயிரை விட்டு உண்மையான ஆனந்தம் அனுபவிக்கப் போகிறேனோ! என் தலைவிதி எப்படி முடியப் போகிறதோ! அநேகமாக கடைசியில் சொன்ன முடிவு தான் எனக்குச் சமீபத்தில் ஏற்பட்டு விடும் என்றும் என் மனசுக்குள் ஓர் எண்ணம் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கிறது" என்று மிகவும் மனமாழ்கிக் கூற, அவளது பரிதாபகரமான சொற்களைக் கேட்ட மதனகோ பாலனது மனம் அனலிடு மெழுகாய் உருகி உட்கார்ந்தது. அவன் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரது மாளிகையில் துரைஸானி அம்மாளுக்கும் கோமள வல்லி அம்மாளுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் வீணை கற்றுக் கொடுத்து விட்டு வருபவனானாலும், அந்தக் குடும்பத்தைச்

சேர்ந்த மனிதரது குணாதிசயங்களைப் பற்றி நன்றாக அறியாதவன் ஆகையால், கண்மணியம்மாள் கூறிய விஷயங்கள் அவனுக்கு நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருந்தன. அவர்கள் அப்படிப்பட்ட துஷ்டர்களா என்று நினைத்து அவன் பெரிதும் திகைப்படைந் தான். கண்மணியம்மாள் சரியான காரணமின்றி, வீணாகத் துயரப் படுகிறாள் என்று முதலில் நினைத்த மதனகோபாலன், அந்தப் பெண்மணி ஆறாத்துயரத்தில் ஆழ்ந்ததற்குத் தக்க முகாந்திரம் இருப்பதாக அப்போது நினைத்து அவளது விஷயத்தில் பெரிதும் இரக்கம் கொண்டான். மகா ரூபலாவண்ணியமும் அருமையான குணங்களும் வாய்ந்த கபடமற்ற அந்தப் பெண்மணியின் பிற்கால வாழ்வு மிகவும் துன்பகரமானதாக இருக்கும் என்பதை உணரவே அவனது தேகம் பதறியது. ஆவேசம் பொங்கி எழுந்தது. அவள் தனது விரக்தியில் என்றைக்காகிலும் கிணற்றில் வீழ்ந்து தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டவனாய், "குழந்தாய்! நீ மகா விவேகி என்பதை நான் நெடுநாளாக அறிவேன். நீ எதைச் செய்தாலும் கொஞ்சமும் ஆத்திரப்படாமல், பொறுமையாக நிதானித்துச் செய்கிற உத்தம குணம் உடையவள் என்பதையும் நான் கண்டு கொண்டேன். அப்படி இருக்க, கிணற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறேன் என்ற வார்த்தை உன்னுடைய வாயிலிருந்து வரத்தக்கதல்ல. கேவலம் மூட ஸ்திரீகளே அப்படிச் சொல்ல நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட எண்ணத்தைக் கொள்ள, மகா கண்ணியம் பொருந்திய உன் மனம் எப்படி இடங்கொடுத்ததென்பது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. உனக்கு அந்த இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட மனம் இல்லாவிட்டால், உன்னுடைய எண்ணத்தை, தக்க முகாந்திரங்க ளோடு அத்தையம்மாளிடம் துணிவாக நீ எடுத்துச் சொன்னால் அவர்கள் அதைக் கேட்க மாட்டேன் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் அல்ல. நான் பார்த்த வரையில், அவர்கள் உன்னுடைய க்ஷேமத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் உள்ளவர்கள் என்றே நினைக்கிறேன். கிளியை வளர்த்துப் பூனைக்கு இரையாக்குவது போல, தமது சொந்தக் குழந்தையாக மதித்து அரும்பாடுபட்டு மிகவும் செல்வமாக வளர்க்கும் உன்னை விசனக் கடலில் ஆழ்த்த அவர்கள் ஒருநாளும் சம்மதப்பட மாட்டார்கள். விஷயங்களை

எடுத்துச் சொல்ல நீ ஒருகால் லஜ்ஜைப் படலாம். இந்த விஷயம் ஆயுள் காலம் எல்லாம் பாதிக்கக்கூடிய பெருத்த விஷயம். ஆகையால், நீ துணிந்து இந்த விவரங்களை எடுத்து அத்தை யம்மாளிடம் தெரிவிப்பது மிகவும் அவசியம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்படிச் செய் அம்மா!" என்று அன்பொழுகவும் நயமாகவும் அவளது மனதில் பதியும்படியாகவும் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கண்மணியம்மாள் அசட்டு நகை நகைத்த வளாய், "நான் அத்தையம்மாளிடம் சொல்ல வேண்டியது ஒன்றும் பாக்கி இல்லை; அதெல்லாம் செவிடன் காதில் சங்கை ஊதின மாதிரி ஆகிவிட்டது. அவர்கள் எல்லாம் பெரிய மனுஷத்தனத்தி லேயே இருந்திருந்து, அதன் சுகங்களைப் பார்த்தவர்கள். ஆகையால் ஒருவருக்கொருவர் பிரியமாக இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும், ஒற்றுமையாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவைகள் பொருட்டல்ல; பணமே பிரதானம். எங்களுக்கு அதிகமான ஆஸ்தி இல்லையாம். ஆகையால் என்னை மார மங்கலம் ஜெமீந்தாரிணி ஆக்கப் போகிறார்களாம். மற்றவர்கள் எப்படியாவது போகட்டுமாம். என்னுடைய புருஷன் எப்படியும் நாளடைவில் சரிப்பட்டு, என் சொற்படி அடங்கி ஒழுங்கான வழிக்கு வந்துவிடுவாராம். பெண்கள் இருவரும் எவரையாவது கட்டிக் கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வேறிடங்களுக்குப் போய்விடக் கூடியவர்களாம். கல்யாணியம்மாள் பெண்களுடைய வீட்டுக்கு மாறி மாறிப் போய்விடுவார்களாம்; அல்லது அவர்கள் தனியாக அரண்மனையில் இருந்தாலும், அவ்வளவு துஷ்டத் தனத்தைக் காண்பிக்க மாட்டார்களாம். இம்மாதிரி அத்தையம்மாள் சொல்லு கிறார்கள்" என்றாள். அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் சிறிது ஆழ்ந்து யோசனை செய்தபின், "சரிதான். அவர்கள் சொல்லுவதும் நியாயமாகத்தான் இருக்கிறது. பெண்கள் இருவரும் சீக்கிரத்தில் வெளியேறக் கூடியவர்கள் தானே! அவர்கள் போய்விட்டால், அப்புறம் என்ன துன்பம் இருக்கப் போகிறது?" என்று நயமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கண்மணியம்மாள், "எனக்கு அந்தப் பெண் களைப் பற்றி அதிகமாகக் கவலை இல்லை. அவர்களுடைய

தாயின் வீட்டுக்கு அவர்கள் வரவும், சுகப்படவும் கூடாதென்று யார்தான் சொல்ல முடியும்? அப்படிச் சொல்வதும் நியாயமல்ல. கல்யாணியம்மாள் கிழவியல்ல; யௌவனப் பருவமுடையவர் கள். அவர்கள் ஏக சக்கராதிபதியாக இருக்கிறார்கள். அவர் களுடைய அதிகாரமும் அட்டகாசமும் நீடித்து நிற்கக்கூடியவை. தவிர, பெண்கள் பெருத்த செல்வந்தர் வீட்டுப் பெண்கள் ஆகையால் தங்களுடைய புருஷர் வீட்டில் மூன்று நாள் இருந்தால், தாய் வீட்டில் முன்னூறு நாள்கள் இருக்கக் கூடியவர் கள். அப்படி இருந்தாலும், அவர்கள் மூவரைப் பற்றியும் எனக்கு அவ்வளவாகக் கவலையில்லை. எனக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக வரப்போகும் சீமானுடைய குணமும், காரியங்களும், அவரது மனப்போக்கும், வார்த்தைகளும் கொஞ்சமும் சகிக்கத் தகாதனவாக இருக்கின்றன. அவர் இந்தப் பங்களாவில் வந்து இரண்டு மூன்று வருஷ காலமாகப் பழகி வருகிறார். என்னுடைய அண்ணனோடு அவர் செய்யும் யோசனைகளும், பேசும் வார்த்தைகளும், கன்னகடூரமாக இருக்கின்றன. எங்களுக்குத் தெரியாமல் மிகவும் ரகசியமாகப் பேசுவதாக அவர்கள் நினைத்திருக்கிறார்கள். இரவு பகலாக அவர்கள் செய்யும் சதியாலோசனை எல்லாம் எங்களுடைய காதில் படுகின்றன. இந்த உலகத்தில், அவர்கள் இருவரும் பார்க்காத தாசிகள் இல்லை. இப்போது மோகனாங்கி என்று ஒரு நாடகக்காரி வந்திருக்கிறாளாம். அவள் எங்கேயோ ஆலந்தூருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறாளாம். அவள் எவரையும் சேர்ப்பதில்லையாம். அவளோடு எப்படியாவது சிநேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதி செய்து கொண்டு மைனர் துரை இன்று ஆலந்தூர்ப் பக்கம் போயிருக்கிறார்; இதே நேரத்தில் அவர் அந்த மோகனாங்கியிடத்தில் சந்தோஷமாக சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம்" என்றாள். அப்போது அவளது மனதில் பொங்கி எழுந்த உணர்ச்சிகளை அவளது அழகிய வதனம் நன்றாகத் தெரிவித்தது. அவளது சொல்லைக் கேட்ட மதன கோபாலனது முகம் சடக்கென்று மாறி வியப்பையும் திகைப்பை யும் காட்டியது. அவன் "என்ன ஆச்சரியம்! அவர் நிரம்பவும் நல்ல குணம் உடையவர் என்றல்லவா நான் இதுவரையில் நினைத் திருந்தேன்! அடடா! அவர் இப்படிப்பட்ட மனிதரா? இந்த

விஷயங்களுக்கு உன் தமையனார் எப்படி இடங்கொடுக்கிறார்? இந்த துர்நடத்தை எல்லாம் அத்தையம்மாளுக்குத் தெரியுமா? சங்கதிகளைக் கேட்கக் கேட்க, எனக்கு நிரம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறதே" என்று பெரிதும் சஞ்சலத்தோடு கூறினான்.

உடனே கண்மணியம்மாள், "**ஒரு சூளைச் செங்கலும் பிடாரிகள்**" என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள், அது போல, யாராவது ஒருவர் யோக்கியராக இருந்தால், அவர் இந்த நடத்தையைக் கண்டிக்க சாத்தியப்படும். என்னுடைய தமயனாரே அவரைக் கூட்டியனுப்பும் போது அவரிடம் நான் முறையிட்டுக் கொள்வது கசாப்புக்காரனிடம் ஆடுகள் முறையிடுவது போன்றது தான். அவர்கள் இந்த விஷயமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பல சமயங்களிலும் நான் அத்தையம்மாளிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். அவர்களும் அந்த சம்பாஷணைகளைக் கவனித்திருக்கிறார்கள். கவனித்தும், அவர்கள் எனக்கே புத்திமதி சொல்லிவிட்டுப் பேசாமல் இருந்து விடுகிறார்கள். இந்தக் கலியுகத்தில் ஏகபத்தினி விரதமுடைய மனிதனே இருக்க மாட்டானாம். இவரை விட்டு வேறொரு யௌவனப் புருஷரைக் கட்டிக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்தால், அவர் வெளிப்பார்வைக்கு யோக்கியராக இருப்பாராம். அவரோடு நெருங்கிப் பழகினால், அவரும் ஸ்திரீ விஷயத்தில் வரம்பில் நிற்பவராக இருக்க மாட்டாராம். தவிர, பெரிய சமஸ்தானத்துப் பிள்ளைகள் எல்லாம் இப்படித்தான் இருப்பார் களாம். பெண்டுகள் அதைக் கவனிக்கக் கூடாதாம். கலியாணத்துக்கு முன், மைனர் துரை ஓடியாடிக் கெட்டலைந்து எல்லாச் சுகங்களை யும் பார்த்து விடுவதே நல்லதாம். ஏனென்றால், அதன் பிறகு அவருடைய மனசு வெளியில் செல்லாதாம். அப்போது அவர் என்னிடத்திலேயே உறுதியாக இருந்து விடுவாராம்; அத்தையம் மாள் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஏதோ நியாயத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அது என் மனசுக்குத் திருப்தி உண்டாக்கவில்லை. இத்தனை வருஷ காலமாக இந்த பங்களாவில் பழகும் ஒரு மனிதரிடத்தில் எனக்கு ஓர் அணுவளவும் பிரியமும் மதிப்பும் உண்டாகாதிருந்தால் அது யாருடைய குற்றம் என்று சொல்லுகிறது? நெடு நாளாக வாசலில் காத்திருக்கும் கேவலம் ஒரு நாயைக் கண்டால், அது நம்மோடு நெடுங்காலம் பழகிய ஜீவன் என்னும் ஓர் அன்பு

நம்முடைய மனதில் உண்டாகிறது. அப்படி இருக்க, இத்தனை வருஷ காலம் பழகிய அவரைக் காண்பது விஷம் போல இருந்தால், அவரை மணந்து என்னுடைய ஆயுள்காலம் முழுதும், அவரோடு நான் கூடி எப்படி வாழ்ந்து என்னவிதமான சந்தோஷத்தை அடையப் போகிறேன்! வீட்டின் தலைவர்களாய் இருப்பவர்கள் சிறியவர்கள் தமக்கு அடங்கியவர்கள் என்னும் எண்ணத்தினால் பணம் ஒன்றையே கருதி இப்படிப்பட்ட பெருத்த அக்கிரமமான காரியத்தில் இறங்கி அவர்களை சகிக்க முடியாத இம்சைக்கு ஆளாக்குவார்களானால், அதைக் கேட்ட வேறே யார் இருக்கிறார்கள்? தனிமையில் அழுது அழுது, கடைசியில் தற்கொலை செய்து கொள்வதே அதற்கு மருந்து" என்று மிகவும் விசனமாகக் கூறினாள். அவளது பரிதாபகரமான சொற்களைக் கேட்ட மதன கோபாலன் அதற்கு மேல் ஒரு வார்த்தையும் சொல்ல மாட்டாமல் சிறிது நேரம் தத்தளித்து மௌனமாக இருந்த பிறகு, "குழந்தாய்! கண்ணியம்மா! நீ மகா படிப்பாளி; உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. கடவுள் சர்வக்ஞன்; உலகில் நடக்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அவன் நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டே இருக்கிறான். அவன் துஷ்டனுக்குத் தண்டனையும், சிஷ்டனுக்கு வெகுமதியும் தவறாமல் செய்து வைத்து விடுகிறான். கடவுளுடைய ராஜ்ய பரிபாலனத்தில், அக்கிரமம் என்பதே கிடையாது. அப்படி இருக்க, யாதொரு குற்றமும் அற்ற புண்ணியவதியான உன்னைக் கடவுள் அக்கிரமமாக இம்சிக்கவே மாட்டார். இந்தக் கலியாணத்துக்கு இன்னம் ஒரு வருஷ காலத்துக்கு மேல் இருக்கிறது. அதற்குள் என்னென்ன விஷயங்கள் நேருமோ! என்னென்ன மாறுபாடுகள் உண்டாகுமோ! அதை எப்படி நாம் அறியக்கூடும். அடுத்த நிமிஷத்தில் இன்ன காரியம் நடக்கும் என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால், நீ இதை நினைத்து வீணில் வருந்தாமல் பொறுமையோடிரு; தற்கொலை என்னும் சங்கதியை மறந்துவிடு; இந்த உயிரை விலக்கவும் நிற்க வைக்கவும் நாம் அதிகாரியல்ல; ஒருவன் சாக வேண்டும் என்ற விதி இருந்தால் ஆயிரம் பேர் தடுத்தாலும், அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற முடியாது; அவன் பிழைத்திருக்க வேண்டும் என்பது விதியானால், அவன் எவ்வளவு தூரம் முயன்றாலும் அவனுடைய உயிர் நீங்காது. ஆகையால்,

அந்த நினைவை மாத்திரம் ஒதுக்கிவிடு. இந்த மாரமங்கலம் மைனரே, அவர் போகுமிடத்தில் ஏற்படும் பலவகையான துன்பங்களினால், நல்ல புத்தியடைந்து, ஒரு நொடியில் புதிய மனிதராக மாறிவிடலாம். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறுதல் அடைந்து கொண்டிருக்கும் இந்த உலகத்தில் எது தான் நடக்கக் கூடாத அசாத்தியமான காரியம்?" என்று மிகுந்த அன்போடும் உருக்கமாகவும் கூற, அதைக் கேட்ட கண்மணியம்மாள் கலங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்த வண்ணம், "இந்த உடம்பு அழிந்து சாம்ப லானால் கூட, அந்தச் சாம்பலைத் தீண்டுவதற்கும் இந்த மைனரை நான் விடமாட்டேன். அவருக்கும் எனக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இதுவரை கிடையாது. இனியும் ஏற்படாதென்பது உறுதி; என் மனதையும் உயிரையும் கொள்ளை கொண்ட சுந்தர புருஷர் எனக்குக் கிடைப்பாராகில், அதைவிட மேலான சாயுஜ்ய பதவி வேறொன்றும் இல்லை. அவர் கிடைக்காவிட்டால், வேறொருவர் தொட்டு இந்தக் கழுத்தில் தாலி கட்டுவதற்கு முன் இந்த உடம்பு பிணமாகவே இருக்கும்" என்று தன்னை முற்றிலும் மறந்து ஆவேசங் கொண்டவள் போல மொழிந்தாள்.

அந்த மொழியைக் கேட்ட மதனகோபாலன், பெரிதும் திகைப் படைந்து, அவளால் காதலிக்கப்படும் பாக்கியம் பெற்ற புருஷ உத்தமன் யாவனாயிருப்பான் என்று சிந்தனை செய்தவனாய் ஐந்து நிமிஷ நேரம் பேசாதிருந்து, "அப்படியானால் ஈசுவர னுடைய கிருபை உனக்குப் பூரணமாக ஏற்படும். அந்தப் புருஷர் எந்த ஊரில் இருக்கிறாரோ?" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கண்மணி பெரிதும் நாணம் அடைந்தாள் ஆனாலும் தனது ஆவேசத்தில் தன்னை முற்றிலும் மறந்தவளாய், "அந்தப் புருஷ சிங்கம் இங்கேதான் இருக்கிறார். அவரை அடையா விட்டால் நான் ஒரு நிமிஷமும் உயிர்வாழப் போகிறதில்லை என்பது பிரமாணமான வார்த்தை; ஆனால் அவருடைய மனம் என் விஷயத்தில் எப்படி இருக்கிறதோ என்பது தெரியவில்லை. யாராவது அதை அறிந்து சொல்வார்களானால், அந்தப் பேருதவியை நான் என்னுடைய உயிருள்ளவரையில் மறக்க மாட்டேன்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் சிறிது தயங்கிய பின், "நீ உயிர்வான மனப்போக்கை உடைய பேதை ஆகையால், நீ விரும்பும் புருஷன் எல்லா விஷயங்களிலும் மேம்பட்டவராகவே இருப்பார் என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. அவர் யார் என்பதை என்னிடம் தெரிவிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை உன் மனதில் ஏற்படுமானால், நீ விவரத்தைத் தெரிவிக்கலாம். இந்த விஷயத்தில் என்னால் இயன்ற உதவியைச் செய்ய நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்" என்றான்.

அந்தச் சமயத்தில் வாசற்பக்கத்தில் திடீரென்று தோன்றிய மீனாக்ஷியம்மாள் மிகுந்த கோபத்தோடு கண்மணியையும், மதனகோபாலனையும் கூர்ந்து நோக்கி, "ஓஹோ! காரியம் இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துவிட்டதா! அடே மதனகோபாலா! எழுந்திருந்து வெளியில் போ; உனக்குச் சேர வேண்டிய சம்பளத்தைச் சேவகனிடம் கொடுத்தனுப்பி விடுகிறேன். இனிமேல் நீ இந்த பங்களாவுக்குள் அடிவைக்கக் கூடாது. பெண் உன்னிடம் வீணை கற்றுக் கொண்டதும் போதும். நீ அவளுக்குத் தரகு போனதும் போதும்; எழுந்திரு" என்று கண்டித்துக் கூறிக் கூச்சலிட அடுத்த நிமிஷம் துரைராஜாவும் அங்கே வந்து சேர்ந்தான்.

★ ★ ★

8–ம் அதிகாரம்

விந்தையும் நிந்தையும்

மீனாக்ஷியம்மாளது எதிர்பாராத கொடிய சொற்களைக் கேட்ட மதனகோபாலன் திடுக்கிட்டு வியப்பும் திகைப்பும் அச்சமும் அடைந்தவனாய் சரேலென்று எழுந்து நின்று, அவர்களுக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவது என்பதை உணராமல் தயங்கித் தலை குனிந்து சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றான்; அதற்குள் அவனது மனதில் சிறிதளவு துணிவு ஏற்பட்டது. அவன் தனது சிரத்தை மெல்ல உயர்த்தி மீனாக்ஷியம்மாளை நோக்கிப் பணிவாக, "அம்மணி! மிகவும் பொறுமையோடு எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக் கூடிய தாங்கள், இப்படிக் கோபித்துக் கொண்டது

அபூர்வமாக இருக்கிறது! இது என்னுடைய பொல்லாத வேளையின் பலன் என்றே நினைக்கிறேன். நானாகிலும் கண்மணியம்மாளா கிலும் எவ்விதமான தவறையும் செய்யவில்லை என்பதை தாங்கள் நிச்சயமாக நம்பலாம். நான் வந்த போது, கண்மணி யம்மாள் அழுது கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன்; அது முற்றிலும் புதுமையான காரியமாக இருந்தது ஆகையால், அதன் காரணம் என்னவென்று நான் கேட்டேன்; கண்மணியம்மாளுக்குத் தாங்கள் பார்த்திருக்கும் பர்த்தா துர்நடத்தை உடையவர் என்றும், அவரைக் கட்டிக்கொள்ளத் தனக்குப் பிரியமில்லை என்றும், ஆனால் தாங்கள் அவரையே கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதாகவும் சொல்ல, அதற்கு நான் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் தாங்கள் வந்தீர்கள். இதில், தாங்கள் என் மேல் கோபித்துக் கொள்ளும்படியான தவறு என்ன இருக்கிறது" என்று விநயமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாளது கோபம் முன்னிலும் அதிகரித்தது; அவன் அவனை முறைப்பாக நோக்கி, "ஓகோ! அப்படியா! அவள் அழுது கொண்டிருந்தால், இருந்துவிட்டுப் போகிறாள். அவளுக்குச் சமாதானம் சொல்ல உன்னை யார் அழைத்தது? உன்னுடைய வேலை வீணை கற்றுக் கொடுப்பது; அதை விட்டு அவளுடைய கலியாணப் பேச்சில் நீ ஏன் தலையிடு கிறாய்? நீங்கள் பேசியதை நான் கவனிக்கவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? இவள் வேறொருவன் மேல் ஆசை வைத்திருப்பதாகச் சொன்னாள். அவனுடைய பெயரைச் சொன்னால், அந்த விஷயத்தில் உன்னாலான உதவியைச் செய்வ தாக நீ சொன்னாயே; அதன் கருத்தென்ன? எங்களுடைய மனதுக்கு விரோதமாக இவளுடைய கலியாணத்தை நிறைவேற்றி வைக்க நீ உடந்தையாக இருப்பாய் என்றல்லவா ஏற்படுகிறது; எங்களுக்கு விரோதமான ஒரு விஷயத்தைச் செய்யக்கூடிய மனிதனாகிய உன்னை இந்த பங்களாவிலேயே சேர்ப்பது பிசகு. உங்கள் இருவரையும் தனியாகப் பேசவிட்டதே முதல் தவறு. இந்த விஷயத்தைப் பற்றி உன்னோடு அதிகமாக வாக்குவாதம் செய்ய எனக்கு இஷ்டமில்லை. நீ போகலாம். உன்னுடைய சமாதானம் எனக்குத் தேவை இல்லை," என்று கண்டிப்பாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் அவமானத்தில் குன்றிப் போனான் ஆனாலும், பஞரிவாக ஏதோ மறுமொழி கூற வாயைத் திறந்தான். அதற்குள், துரைராஜா மிகவும் மூர்க்கமாக அவனை முறைத்துப் பார்த்து, "அடே! போ ஓய் வெளியிலே; உன்னுடைய சமாதானம் யாருக்கு வேண்டும்; மறுபேச்சுப் பேசாமல் மரியாதை யாகப் போகிறாயா? அல்லது, வேலைக்காரனைக் கூப்பிடட்டுமா?" என்று மகிவும் அதட்டிக் கூற, அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் சகிக்க இயலாத சஞ்சலம் அடைந்தவனாய் வாசலை நோக்கி நடந்த வண்ணம் புன்னகையும் துன்பமும் பிரகாசித்த முகத்தோடு, "சரி! உங்களிஷ்டம். இதோ போய்விடுகிறேன். கோபிக்க வேண்டாம். என்னுடைய சொந்தத் தங்கையைப் போல மிகவும் வாத்சல்யத் தோடு இதுவரையில் நான் பாராட்டி வந்த குழந்தை துயரப்பட்டு அழுகிறதைக் கண்டு சகியாமல், அதை சமாதானப்படுத்துவதற்கு ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்லி விட்டேன். அதில் ஏதாகிலும் பிழை இருந்தால் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், ஒரு விஷயம் நான் வெளியிட விரும்புகிறேன். இந்த விசனத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் குழந்தை கிணற்றில் குளத்தில் விழுந்து தன்னுடைய உயிருக்கே தீங்கு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வைத்திருக்கிற தாகத் தெரிகிறது. குழந்தையைச் சமாதானப் படுத்துங்கள்" என்று அந்தரங்கமான அபிமானத்தோடு கூறிவிட்டு அப்பால் போய் மெத்தையிலிருந்து கீழே இறங்கி பங்களாவிற்கு வெளியில் போய்விட்டான்.

கீழே தாழ்த்தப்பட்ட சிரத்தோடு சித்திரப் பதுமை போல அசைவற்று அதுவரையில் உட்கார்ந்திருந்த கண்மணியம்மாளை மீனாக்ஷியம்மாள் கோபத்தோடு பார்த்து, "ஓகோ! கிணற்றில் விழப் போகிறாயோ! நான் உன் விஷயத்தில் பட்டபாடுகளுக்கெல்லாம் இதுதான் நீ செய்யும் பதிலுதவி போலிருக்கிறது! நமக்கு அதிகமான ஐவேஜி இல்லையே, குழந்தை நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு அமோகமாய் வாழ வேண்டுமே என்று நினைத்து நான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தால், அதைவிட்டு ஆள் அழகாய் இருக்கிறான் என்று வீணை வித்துவானைக் கட்டிக் கொள்ள ஆசைப்படு கிறாயோ? உன் மனதில் இருப்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்.

இந்த துர்புத்தியை விட்டுவிடு; வீணாய்க் கெட்டுப் போகாதே; நம்முடைய குலமென்ன! அந்தஸ்தென்ன! அவன் நம்முடைய ஜாதியானாக இருப்பதினாலேயே நம்முடைய சம்பந்தத்துக்கு அவன் அருகனாவானா? அவன் கேவலம் வாத்தியம் வாசித்து வயிறு வளர்ப்பவன், அவன் மேல் நீ ஆசைப்படுகிறாய் என்பதைக் கேட்டால், ஊரார் சிரிக்க மாட்டார்களா? நீ படித்த தெல்லாம் இதற்குத்தான் உபயோகப்பட்டதா? அவனிடம் அழகிருக்கலாம்; நல்ல குணம், நல்ல நடத்தை எல்லாம் இருக்கலாம். ஆனால் அவன் நமக்குச் சமமான அந்தஸ்துடையவனாக இருக்க வேண்டாமா? கலியாணம் நடக்கும் போது, அநாதையான இவன் மாத்திரம் வந்திருந்தால் அதைக் கண்டு ஜனங்கள் எவ்வளவு தூரம் ஏளனம் செய்வார்கள் என்பதை நீ கொஞ்சமாவது நினைத்தாயா? அப்படிப்பட்ட கலியாணத்தை இந்தக் கண்ணால் பார்க்க நேர்ந்தால், நான் உயிரை வைத்துக் கொண்டே இருக்க மாட்டேன். இத்தனை! வயதாகியும், உன்னுடைய குழந்தைப் புத்தி போக வில்லையே! மற்ற எல்லா விஷயத்திலும், நீ பழுத்த ஞானம் பேசுகிறாய். இதில் மாத்திரம், அசட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ளு கிறாயே! இன்றோடே இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு. தகாத காரியத்தில் வீணாகப் பிடிவாதம் பிடித்து என்னை அகால மரணத்துக்கு ஆளாக்காதே" என்று நயமாகவும் அதிகாரமாகவும் அன்போடும் மொழிந்துவிட்டு துரைராஜாவையும் அழைத்துக் கொண்டு கீழே சென்றாள்.

இங்ஙனம் நிலைமை இப்படி இருக்க, சிறிது நேரத்திற்கு முன்னர் பங்களாவை விட்டு வெளிப்பட்ட மதனகோபாலன் தன்னையும் உலகத்தையும் அடியோடு மறந்து பைத்தியக்காரன் போல நடந்து, தான் இன்னவிடத்திற்குப் போக வேண்டும் என்பதையும் நினையாமல், எதிர்ப்படும் வீதிகளில் எல்லாம் போய் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தான். அன்று தனக்கு ஏற்பட்ட அவ மரியாதையைப் பற்றி அவன் சிறிதும் விசனப்பட்டவனாகக் காணப்படவில்லை. ஆனால் தான் மற்ற யாவரிலும் சிறந்தவனாக மதித்துத் தனது வாத்சல்யம் முழுவதையும் வைத்த அருங்குண மணியான அந்தப் பெண்ணரசியின் துன்பங்களையும் துயரங் களையும் அவளது பரிதாபகரமான நிலைமையும் உணர்ந்தபின்

அவன் தனது மற்ற உணர்வுகளை எல்லாம் இழந்தவனாய், அத்தனை துன்பங்களும் தனக்கே சம்பவிக்கப் பெற்றவன் போல, சகிக்க இயலாத வேதனையில் ஆழ்ந்தவனாய்த் தத்தளித்துத் தளர்வடைந்து நெடுநேரம் நடந்து கொண்டே இருந்தான். விலை மதிப்பற்ற நிதிக்குவியலை ஒத்த அந்தப் பெண்மணி, தனது விரக்தியில், தற்கொலை புரிந்து கொள்ளுவாளோ என்ற அச்சமும், தான் மறுபடி அவளிடம் நெருங்கி, அவளது மனதை மாற்ற முடியாமல் போனதே என்ற கவலையும் எழுந்து அவனைப் பெரிதும் உலப்பியது. பிற்பகல் நான்கு மணிக்குதான் மாரமங்கலம் அரண்மனையில் வீணை கற்றுக் கொடுக்கப் போக வேண்டும் என்பதையும் அவன் மறந்து தெருத்தெருவாய் அலைய, கடைசியாக அவனது சுய உணர்வும் நல்ல அறிவும் படிப்படி யாகத் திரும்பித் தெளிவடையவே, அவன் அப்போது எவ்வளவு மணியாயிற்று என்பதை உடனே கவனித்தான். மாரமங்கலம் அரண்மனைப் புதல்வியர் தனது வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார்கள் ஆதலால், தான் போகாமலே நின்றுவிடின், அவர்களுக்குத் தன்மீது அருவருப்பும் கோபமும் உண்டாகும் என்ற நினைவு தோன்றியது. அப்போது மாலை ஐந்து மணி சமயம் ஆதலால், தான் விரைவாக நடந்து சென்று, ஐந்தரை மணிக்காகிலும் அவ்விடத்தை அடைய நினைத்து வேகமாக நடந்து மாரமங்கலம் பங்களாவை அடைந்து உள்ளே நுழைந்தான். இதற்கு முன் நான்காவது அதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட படி கல்யாணி யம்மாளிடம் கோபித்துக் கொண்டு மைனர் சென்ற பின் அவள் தனது புதல்வியருடனும், பொன்னம்மாளுடனும் சம்பாஷித்த பிறகு, புதல்வியர் தங்களது விடுதிகளுக்குள் நுழைந்த காலத்தில் மதனகோபாலன் உள்ளே தோன்றினான். ஒவ்வொரு நாளும் அவன் வந்ததைக் கண்டவுடனே அங்கிருந்த வேலைக்காரருள் ஒருவன் விரைவாக உள்ளே சென்று இளங் குமரிகளுக்கும், கல்யாணியம்மாளுக்கும் அவனது வரவைத் தெரிவிப்பது வழக்கம். உடனே பெண்களும் தாயும் வீணை கற்றுக் கொள்வதற் காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஓர் அழகான மண்டபத்திற்குச் செல்வார்கள். புதல்வியர் இரத்தின கம்பளம் விரிக்கப்பெற்ற தரையில் வீணைகளோடு உட்கார்ந்து கொள்ளுவார்கள். அதற்

கருகில் ஒரு மறைவான இடத்தில் போடப்பட்டுள்ள ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் கல்யாணியம்மாள் அமர்ந்து கொள்வாள்; பிறகு மதனகோபாலன் அவ்விடத்திற்கு வந்து மிகவும் மரியாதையான தூரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அடக்கவொடுக்கமாக அவ்விரு சிறுமியருக்கும் வீணை பயிற்றுவிப்பான்; அப்போது கல்யாணி யம்மாள் திரையின் மறைவில் இருந்த வண்ணம் அவர்களது சங்கீதப் பயிற்சியைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பாள்; அல்லது தனது கையில் ஏதாகிலும் ஒரு புஸ்தகத்தை வைத்துப் படித்துக் கொண்டிருப்பதாகக் காணப்படுவாள். அவள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்கு முன்னால் இருந்த திரையானது பெண்களை அநேகமாக மறைத்துக் கொண்டிருந்தான் ஆனாலும், மதன கோபாலனை மாத்திரம் அதிகமாக மறைக்காமல் இருந்தது. அவன் வீணை கற்றுக் கொடுக்கத் தொடங்கிய நாள் முதலாக ஒவ்வொரு தினமும் அவர்கள் அவ்வாறே செய்து வந்தனர்.

ஆனால், ஒவ்வொரு நாளும், குறித்த காலம் தவறாமல், ஒழுங்காக வந்து கொண்டிருந்தவனான மதனகோபாலன் அன்று ஒன்றரை மணி நேரம் வரையில் வராமல் இருந்தது, அந்த மூன்று ஸ்திரீகளுக்கும் அபூர்வமாக இருந்தது ஆனாலும், சிறிது நேரத் திற்கு முன் நடந்த சம்பவங்களில் அதை அவ்வளவாகப் பாராட்டாமல் தங்களது நினைவை வேறிடத்தில் செலுத்தி இருந்தனர். கல்யாணியம்மாள் தனது புத்திரனது துர்ப்புத்தி, கீழ்ப் படியாமை முதலியவற்றைப் பற்றியும் நினைத்து, பலவகையான வாதனைகளால் உலப்பப்பட்டு சஞ்சலக் கடலில் ஆழ்ந்து மெய் மறந்து ஏகாந்தமாக உட்கார்ந்த தருணத்தில், வேலைக்காரன் மதன கோபாலனது வரவை அவளிடம் அறிவிக்கவே, அவள், "பெண்களைப் போகச் சொல், நான் இதோ வந்து விட்டேன்" என்று செய்தி சொல்லியனுப்ப, அவ்வாறே சிறுமியர் இருவரும் வீணை மண்டபத்தை அடைந்தனர். மதனகோபாலனும், அங்கே வந்து தனது வழக்கமான மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அதற்குள் கல்யாணியம்மாள் சரேலென்று எழுந்து தண்ணீரால் தனது முகத்தை நன்றாக அலம்பித் துடைத்துக் கொண்டு மிகவும் பாடுபட்டுத் தனது முகத்தின் துன்பக் குறிகளை மாற்றிக் கொண்டு இரண்டொரு நிமிஷ நேரத்தில் வீணை மண்டபம் வந்து தனது

நாற்காலியில் உட்கார்ந்த போது, மதனகோபாலன் தான் தாமதமாக வந்தது பற்றி பெரிதும் லஜ்ஜை அடைந்தவனாய் நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் கம்பீரமாகவும் கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, "வழக்கம் போல சரியான காலத்தில் வரவேண்டும் என்றே நான் புறப்பட்டேன். இடைவழியில் உடம்பில் சில பாதைகள் ஏற்பட்டதனால் நான் இங்கே வர கொஞ்சம் தாமதமாகி விட்டது. இன்றைக்கு வராமலே இருந்துவிட வேண்டிய நிலைமையில் நான் இருந்தேன். இருந்தாலும் தாங்கள் காத்திருப்பீர்கள் ஆகையால் நான் இங்கே வந்து காரணத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று வந்தேன்" என்று விநயமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்த வளாய்த் தனது மனதில் எழுந்த பலவகையான சங்கடங்களை மறைத்துக் கொண்டு, அவனை நோக்கி, "அட்டா! உடம்பு அசௌக்கியமாய் இருந்தால், நாளைக்கு வந்திருக்கலாமே; இப்போது என்ன அவசரம் முழுகிப் போகிறது? அப்படியானால், இன்றைக்குப் பாடம் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டாம். நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்வோம். பெட்டி வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் உன்னுடைய வீட்டில் விடச் சொல்லுகிறேன். நீ போ அப்பா!" என்று மிகுந்த அன்போடும் உள்ளார்ந்த வாஞ்சை யோடும் கூறவே, அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் "பாதக மில்லை; இப்போது உடம்பு வழக்கப்படி சரியான நிலைமைக்கு வந்து விட்டது. வந்தது தான் வந்தேன்; பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறேன்" என்று மறுமொழி கூறிவிட்டு ஒவ்வொருவராக வீணையை வாசிக்கும்படி கூற, முதலில் கோமள வல்லி முதல் நாள் கற்றுக் கொண்ட பாடத்தை வீணையில் வாசிக்கத் தொடங்கினாள். மதனகோபாலன் தனது தொடையில் வலக்கரத்தால் தாளம் போட்டுக் இடக்கரத்தை நீட்டி, விரல்களால் தடவும் நயங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்த சமயத்தில் கையில் புஸ்தகத்தோடு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த கல்யாணி யம்மாள் தனது முழுக் கவனத்தையும் மதனகோபாலனது வடிவத்திலேயே செலுத்தி இமை கொட்டாது தனது கடைக் கண்ணால் அவனை நோக்கிய வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவன் மகா அற்புதமான அழகு வாய்ந்த யௌவனப் புருஷன் என்பது முன்னரே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அழகு வழிந்த முகமும், அதில், மிக்க விசாலமாகப் பரவி, பளபளப்பும், தெளிவும், புத்தி கூர்மையும் கொண்டிருந்த சுந்தர விழிகளும், கபடமற்ற பார்வையும், மாதுரிய குணங்களும், மிருதுவான இனிய வதனமும், குற்றமற்ற ஒழுக்கமும், பிறரிடம் காட்டும் இயற்கையான அன்பும் இன்னம் அவனிடம் காணப்பட்ட எண்ணிக்கையற்ற பல கவர்ச்சிகளும் ஒன்றுகூடி மகா கொடிய விலங்குகளான கரடி புலி சிங்கம் முதலிய ஜந்துக்களும் அவனிடம் வசியமாய், தாசானுதாசனாக அவனது காலடியில் வீழ்ந்து சரணாகதி அடையச் செய்வனவாக இருந்தன என்றால், அவைகளைக் கண்ட கல்யாணியம்மாளது மனம் ச்லனப்படாமல் இருக்குமா? நிற்க, அவன் தனது புதல்வியருக்கு வீணை கற்றுக் கொடுக்க ஆரம்பித்த நாளிலிருந்தே மதனகோபாலனிடம் கல்யாணியம் மாளுக்கு இயற்கையான ஒருவித வாத்சல்யம் தோன்றி அது நாளுக்கு நாள் நொடிக்கு நொடி ஊற்றெடுத்துப் பொங்கி எழுந்து கொண்டே வந்தது. அவனும் தனது குமாரத்திகளும் ஒரே கடைந் தெடுக்கப் பெற்ற மூன்று பதுமைகள் போலவும், மூன்று சுவர்க்க லோகங்கள் போலவும் அழகே வடிவாக உட்கார்ந்திருந்த காலங்களில், கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலனது வதனத்தை யும் பெண்களது வதனங்களையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்த வண்ணம் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் அடைந்து அந்த ஆராய்ச்சி யிலேயே தனது மனம் லயப்பட விடுத்திருப்பாள். அவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் அவனது வதனத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவன் பேரழகு அவளுக்கு அதிகரித்துக் கொண்டு போவதாகத் தோன்றிய தன்றி, அது எத்தனை வருஷங்கள் ஆனாலும் தெவிட்டாத கண் காட்சியாகவும் விருந்தாகவும் இருந்தது; நிற்க, அவனது முகத்திற்கும் தனது பெண்களது முகங்களுக்கும், நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்பட்டமையால், அம்மூவரையும் புதிதாகக் காண்போர், அவர்கள் ஒரு தாயின் வயிற்றில் ஜனித்த குழந்தைகள் என்றே நிச்சயமாக எண்ணிக்கொள்ளுவர். அந்த ஒற்றுமையைக் காணக்காண கல்யாணியம்மாளது மனம் பாகாய் இளகியது; உள்ளம் பூரித்தது. தேகம் புளகாங்கிதம் அடைந்தது. "ஐயோ!

இப்பேர்ப்பட்ட அழகன் என் வயிற்றில் பிறக்கக் கூடியவன் அல்லவா! இவன் கேவலம் ஓர் ஏழையின் வயிற்றில் பிறக்கும்படி நேர்ந்தது என்ன கொடுமை! பெருத்த சமஸ்தானத்துக்கு அதிபதியாக இருந்து சகலமான சுகபோகங்களையும் அனுபவிக்க அருகனான இந்த மன்மத புருஷன் கேவலம் கைத்தொழில் செய்த பிறர் வீட்டு ஸ்திரீகளிடம் அடங்கி ஒடுங்கி வயிறு வளர்க்கும் நிலைமையில் இருக்கிறானே! என்ன கடவுளின் அமைப்பு!" என்று கல்யாணியம்மாள் ஒரு நாளையில் ஆயிரம் தரம் நினைத்துப் பரிதாபமும் வியப்பும் இரக்கமும் கொண்டிருப்பாள். அவ்வாறு கல்யாணியம்மாள் அவனது ரூபலாவண்ணிய குணாதிசயங்களை மனனம் செய்து செய்து மௌனப் பேராநந்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்த சமயங்களில், தனது புத்திரனான மைனரது விகார ரூபமும், துர்க்குணங்களும், துர்நடத்தைகளும் நினைவுக்கு வந்து அவளது மனத்தில் உள்ள இன்ப ஊற்றைக் கலக்கி சீர்குலைத்துச் சின்னா பின்னமாக்கி, அவளைத் துன்பக் கடலில் ஆழ்த்திவிடும். அந்தச் சமயத்தில், அவள் "ஐயோ! எந்த தெய்வமாவது உலகத்தாருக்கு முன் வந்து, 'கல்யாணயம்மாளுடைய மகன் மைனரல்ல; மதன கோபாலனே' என்று விளம்பரப்படுத்தி விடுமானால், ஆகா! அதற்காக என்னுடைய உடல் பொருள் ஆவி ஆகிய மூன்றையும் தானம் செய்து விடுவேன்!'' என்று தனக்குத் தானே எண்ணமிட்டு மனமாழ்கி நெடுமூச்செறிவாள்.

அவள் நிரம்பவும் கட்டான தேகத்தையும், மகா உன்னதமான கனிந்த அழகையும் பெற்றிருந்தாள் என்பது முன்னரே தெரிந்த விஷயம். அவள் தனது கணவனிடத்திலேகூட உண்மையான வாத்சல்யத்தையும் மோகத்தையும் கொண்டவளன்று. பெருத்த செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் விரும்பியே அவள் வயோதிகரான அந்த மனிதரை மணந்து கொண்டாள் என்பதும் தெரிந்த விஷயம். உலகத்தில் உள்ள எந்த மனிதரிடத்திலும் அவளது மனம் அபிமானத்தினால் இளகியறிந்த தன்று. தனது புத்திரிகளிடத்திலேகூட அவள் அந்தரங்கமான ஆழ்ந்த அன்பை அவ்வளவாகக் கொண்டவளன்று. அப்படிப்பட்டவளான கல்யாணியம்மாளது மனம் மதனகோபாலனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் முதல் பார்வையிலேயே அனலில் வைத்த மெழுகு போல உருகிப் போய்விட்டது.

எங்ஙனம் எனில், மைனருக்கும் மதனகோபாலனுக்கும், தோற்றத்திலும், குணத்திலும், குணங்களிலும் நடத்தைகளிலும் காணப்பட்ட முழுவேற்றுமையும், தனது புதல்வியரது முகத்தோற்றத்திலும் மதனகோபாலனது முகத் தோற்றத்திலும் தோன்றிய ஒற்றுமையுமோ அவளது மனத்தை முற்றிலும் இளக்கி விட்டதன்றி, அவள் ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் அவனை உற்று நோக்கி நோக்கி அதே விஷயத்தில் தனது மனத்தையும் நினைவையும் செலுத்தி வந்தாள் ஆதலின், அது படிப்படியாக அவளைப் புதுமனுஷியாக மாற்றிவிட்டது. சிலரது மனம் எதைக் கண்டும் இளகாத கற்பாறையாக இருக்கும். ஆனால், அது எதையாகிலும் கண்டு இளகிவிடும். நமது கல்யாணியம் மாளது மனதும் அப்படிப்பட்டதே ஆகையால், அத்தனை வருஷ காலமாக வெளியில் தெரியாமல் அவளது மனதில் மறைந்து கிடந்த அன்பானது ஊறி ஊறிப் பெருகி அணை பெயர்த்து விடப்பட்ட எழு கடல்கள் போலப் பொங்கி வெள்ளமாக வழிந்தோடத் தலைப்பட்டதும், அவள் உருக்கமான பார்வைகளாலும், தேன் போல இனித்த குளிர்ந்த மொழிகளாலும் தனது மனநிலைமையை மதனகோபாலனிடம் வெளியிட்டு வந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் அவனைக் கண்டு அவனோடு ஒரு வார்த்தையாகிலும் பேசாவிடில் அவளது மனம் அமைதி அடையாது; அவன் வரும் வரையில், பொழுது போவது அவளுக்கு மகா வாதையாக இருக்கும். அவன் வந்துவிடுவானாகில், அந்தப் பொல்லாத பொழுதானது அதிசீக்கிரமாகப் போய்விடுவதாக அவளுக்குத் தோன்றும்; ஒவ்வொரு நாளிலும் அவன் வரும் சமயத்துக்கு நாலைந்து நாழிகைகளுக்கு முன்னிருந்தே அவளது மனம் ஆவலினாலும் ஆசையினாலும் துடித்துக் கொண்டிருக்கும்; தேகம் கட்டிலடங்காமல் தத்தளித்திருக்கும். அவள் நல்ல இளமையும் செழுமையும் பெற்ற மேனியினள் ஆகையாலும், சிறு வயதிலேயே விதவையானது பற்றி தேகம் கட்டுத்தளராமலும் சீர் குலையாமலும் இருந்தமையாலும் அவளது மனதில் தோன்றிய இன்பமோ துன்பமோ அதிக உக்கிரமானதாகவும், அவளால் சகிக்க ஒண்ணாத வலிமை உடையதாகவும் அபாரமாகப் பெருகித் தோன்றியது. அவளிடம் மைனர் துடுக்காகவும் மரியாதைக் குறைவாகவும் நடக்க நடக்க, அவள் மதனகோபாலனிடத்தில்

வைத்த வாத்சல்யம் வட்டியும் முதலுமாக வளர்ந்து அது பெருத்த பைத்தியமாக முற்றிக் கொண்டே போனது.

மேற் குறிக்கப்பட்ட தினத்தன்று, மைனர் அவளிடம் தாறு மாறாகப் பேசியதும், துரைஸானியம்மாள் கீழ்ப்படியாத குணத்தைக் காண்பித்தும் ஒருபுறத்தில் கல்யாணியம்மாளது மனத்தை வருத்தினதன்றி, மதனகோபாலன் வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்று அதுகாறும் வாராதிருந்தது இன்னொரு புறத்தில் பெரிதும் வதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கடைசியாக, அவன் வந்து விட்டான் என்ற செய்தியானது அவளது எண்ணிறந்த வேதனைகளுக்கெல்லாம் அபயஸ்தம் கொடுத்தது போல இருந்ததன்றி, அவனைக் காண்பது தெய்வத்தைக் காண்பது போல ஆகிவிட்டது. அன்று அவள் தனது நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கால் நாழிகைக்குள் தனது கண்களைக் கொண்டு மதனகோபாலனது அற்புதமான அழகை அள்ளிப்பருகி, ஆனந்த பரவசமுற்றவளானாள். அதுகாறும் அவளது மனத்தைப் புண்படுத்திய ஏனைய கவலைகளும் துன்பங்களும் ஒரு நொடியில் பறந்து போயின. அவள் அதே தியானமாக அவனை உற்று நோக்கிய வண்ணம் தனது முகத்தின் ஒரு பாகத்தைப் புஸ்தகத்தால் மறைத்தவளாய் அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில், பெண்கள் இருவரும் முதல் நாளில் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களை ஒழுங்காக வீணையில் வாசித்து முடிக்கவே, மதனகோபாலன், அவர்களுக்கு ஒரு புதிய கீர்த்தனை கற்றுக் கொடுக்க நினைத்து, அவர்களது வீணைகளுள் ஒன்றை வாங்கித் தனக்கருகில் வைத்துக் கொண்டு, நாட்டைக் குறிஞ்சி என்ற அருமையான ராகத்தை எடுத்து மிகவும் உருக்க மாகவும் கர்ணாமிருதமாகவும் ஆலாபனை செய்து, அதே ராகத்தில் ஒரு கீர்த்தனையைத் தொடங்கி நிரம்பவும் சொகுசாக அதை வீணையில் வாசிக்க ஆரம்பித்தான். வயதில் அவன் மிகவும் சிறியவனாக இருந்தான் ஆனாலும், அபார ஞானத்தோடும், பூரணமான கைப்பழக்கத்தோடும், அவன் அந்த ராகத்தை மகா கம்பீரமாக உயர்த்தித் தணித்துப் பாடவே, அங்கிருந்த பெண்டீர் மூவருக்கும் தாம் இருந்தது பூலோகமோ சுவர்க்க லோகமோ என்ற

சந்தேகம் உண்டாகிவிட்டது. மூவருக்கும் உரோமம் சிலிர்த்தது. ஒவ்வோர் அங்கமும் ஆனந்தத் தாண்டவமாடியது. மூவரும் பிரம்மாநந்த சுகத்தில் மிதந்து தத்தளித்துக் குடிவெறியால் மயங்கி கிடப்போர் போல அப்படியப்படியே சொக்கிப் போயிருந்தனர். அம்மூவரில் கல்யாணியம்மாளது நிலைமையே கட்டிலடங்காத தாகப் போய்விட்டது. அவளது செவிகளில் கொள்ளை கொள்ளை யாக வந்து மோதி அவளது தேகத்தின் ஒவ்வோர் அணுவையும் பம்பரம் போலச் சுழற்றி, இன்பசாகரத்தில் ஆழ்த்திய மகா சிரேஷ்டமான அந்த இன்னொலி சகிக்க ஒண்ணாத பரம இன்ப மாய்ப் போகவே, அவள் மெல்ல எழுந்து திரையின் மறைவில் இருந்த ஒரு வாசற்படியின் வழியாகத் தனது அந்தப்புரத்திற்குப் போய்விட்டாள்; மதன கோபாலனோ அந்தக் கீர்த்தனையின் பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் முதலியவற்றைத் தானும் அனுபவித்தபடி மிகவும் பிரம்மாநந்தமாகப் பாடி முடித்த பின், தன்னிடம் இருந்த வீணையைப் பெண்களிடம் கொடுத்து விட்டு, அந்தக் கீர்த்தனையின் பல்லவியைப் பாடும் விதத்தை இருவருக்கும் மாறி மாறிப் பயிற்றுவிக்கத் தொடங்கினான். அப்பெண்களது நினைவு முற்றிலும் அந்தப் பாடலிலேயே சென்றிருந்தது ஆகையால், அவர்கள் தங்களது தாய் எழுந்து போனதை கவனிக்க வில்லை. மதனகோபாலன்; உள்ளே நுழைவது முதல், வெளியில் போகிறது வரையில், தனது சிரத்தை நிமிர்த்து, எந்தப் பக்கத்தையும் பார்ப்பதே என்றைக்கும் வழக்கமில்லை ஆதலால், அப்போதும் கல்யாணியம்மாள் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள் என்றே அவன் நினைத்திருந்தான். இடை நடுவில் அவள் எழுந்து போனது, அதுவே முதல்தடவை ஆதலால் புதல்வியரும் அதைப் பற்றி சிறிதும் சந்தேகியாமல், தங்களது அன்னை திரையின் மறைவில் இருப்பதாகவே எண்ணி இருந்தனர். அவ்வாறே அவர்களது அன்றைய சங்கீதப் பயிற்சி மாலை ஏழுமணி நேரம் வரையில் நடைபெற்று முடிவடைந்தது.

அப்போது, தான் போவதாக அந்த மடந்தையரிடம் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்த மதனகோபாலன், வழக்கம் போல கல்யாணி யம்மாளிடத்திலும் செலவு பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு நிமிர்ந்து திரைப்பக்கம் பார்க்கவே, அவள் போய்விட்டாள் என்ற

விஷயம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. தான் தனது அற்புதமான அழகினாலும், சங்கீதத்தினாலும், மாதுரியமான குண ஒழுக்கங் களினாலும், கல்யாணியம்மாளது மன நிலைமையை எவ்வளவு தூரம் சின்னா பின்னமாக்கிச் சீர்குலைத்து விட்டோம் என்பதை அவன் அதுவரையில் சிறிதும் சந்தேகித்தவன் அன்று ஆதலால், அவள் வேறு ஏதோ காரணம் பற்றி எழுந்து போய்விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு, துரைஸானியம்மாளின் பக்கம் திரும்பி "அம்மாள் அவர்கள் உள்ளே போய்விட்டார்கள் போல் இருக்கின்றது. நான் அவசரமாய்ப் போக வேண்டும். அவர்களிடம் சொல்லிவிடு" என்றான். துரைஸானியம்மாள் அதற்கு இணங்க, அவன் அந்த மண்டபத்தை விட்டு வெளிப்பட்டான்.

ஆனால் அந்த பங்களாவின் உட்புறக் கட்டிடம் அரைக்கால் மயில் சதுரம் பரவியதாய், ஒரு பெருத்த அரண்மனை போல ஏராளமான மாடங்களையும், கூடங்களையும், மண்டபங்களை யும், அந்தப்புரங்களையும் கொண்டிருந்தது ஆகையால் மதனகோ பாலன் அவைகளைக் கடந்தே வெளியிற் செல்ல வேண்டி இருந்தது. அவ்வாறே அவன் சென்று கொண்டிருந்தான்; அவனது கார்யம் இப்படி இருக்க, என்றைக்கும் இல்லாமல், அன்று தங்களது தாய், சங்கீதப் பயிற்சி முடிவடைவதற்குள் எழுந்து போனது, துரைஸானியம்மாளது மனதில் வியப்பையும் திகைப்பையும் ஒரு வகையான சந்தேகத்தையும் உண்டாக்கி பல வகைப்பட்ட எண்ணங்களுக்கும் யூகங்களுக்கும் இடம் கொடுத்தது. ஆனால், கோமளவல்லியோ அதைச் சாதாரணமான சம்பவமாக மதித்து ஏதேனும் தேகபாதையின் பொருட்டு தங்களது தாய் எழுந்து போயிருக்கலாம் என்று அபிப்பிராயப்பட்டு அதைப் பற்றி அதிகமாகச் சிந்தனை செய்யாமல் இருந்துவிட்டாள். பக்கத்து அறையில், தயாராகக் காத்திருக்கும் இரண்டு தாதிகள் வீணை வித்துவான் எழுந்து சென்றவுடனே உள்ளே நுழைந்து அவர்களது வீணைகளை வாங்கி, அவைகளுக்கு உறைகள் போட்டு, அவற்றைப் பெட்டிகளுக்குள் வைத்துப் பூட்டுதல் வழக்கம் ஆதலால், அன்றைய தினமும், அவர்கள் வழக்கபடி வந்து தங்களது கடமையைச் செய்தபின் மடந்தையர் இருவரையும், அங்கிருந்து அவரவரது அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஆனால், வீணை மண்டபத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட மதன கோபாலன் இரண்டு மூன்று விடுதிகளைக் கடந்து அப்பால் போகும் முன்; அவன் அந்த மூன்று பெண்டீரைப் பற்றிய நினைவையும் மறந்து விட்டான். தான் மாரமங்கலத்தாரது மாளிகையில் செல்வதையும் மறந்து போனான்; கண்மணியம் மாளது நினைவும், அவளது சுந்தர ரூபமும் அவனது மனதில் எழுந்து அவனது கவனத்தை முற்றிலும் கவர்ந்து கொண்டன; கண்மணியம்மாள் விம்மி விம்மி அழுவதீ போலவும், தான் அதனைத் தேற்றுவது போலவும், அந்தச் சமயத்தில் மீனாக்ஷி யம்மாளும், துரைராஜாவும் திடீரெனத் தோன்றி, தன்னை தூஷித்து பங்களாவில் இருந்து தன்னை வெளிப்படுத்துவது போலவும், அவனது அகக்கண்ணில் ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று; அவன் அதே நினைவிலும் கவலையிலும் தனது முழு கவனத்தையும் செலுத்தி மெய்மறந்தவனாய்ச் செல்லவே, அவனது கால்கள் பழக்கத்தினால் அவனை நடத்திக் கொண்டு சென்றன. அதுகாறும் நிரம்பவும் நற்குணத்தோடு ஒழுகிய மீனாக்ஷியம்மாளும் துரை ராஜாவும் அன்று முரட்டு மனிதர் போலத் தன்னிடத்தில் நடந்து கொண்டது அவனுக்கு நிரம்பவும் வியப்பாக இருந்தது; அவர்கள் கண்மணி யம்மாளிடத்திலும் அது போலவே முரட்டுத் தனமாக நடந்து, தங்களது இச்சைப்படியே கலியாணத்தை நடத்தப் பிடிவாதமாக முயன்றால் கண்மணியம்மாள் தனது உயிருக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைத்துக் கொள்வாளோ என்ற கவலையே பெருங் கவலையாக எழுந்து அவனது மனத்தை வதைக்கத் தொடங்கியது; நிற்க, தான் வேறொரு புருஷனை மணந்து கொள்ள ஆசைப் படுவதாக அவள் வெளியிட்டதும் அவனுக்கு மனங் கொள்ளா ஆச்சரியமாக இருந்தது; ஒரு விஷயத்தையும் அறியாதவள் போல அதுகாறும் காணப்பட்ட அந்தப் பெண்மணி தன் மனதில் முக்கியமான அத்தனை பெருத்த விஷயங்களை மறைத்து அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தது அவனுக்கு விந்தையிலும் அதிவிந்தை யாக இருந்தது; அவளது மனத்தையும், காதலையும் கொள்ளை கொண்ட அந்தப் புண்ணிய புருஷன் யாவனோ என்ற ஐயமும் இடையிடையில் அவனது மனத்தை உலப்ப ஆரம்பித்தது; மற்ற எந்த யௌவன மடந்தையிடத்தும் ஏற்படாத அவ்வளவு

அதிகமான பிரேமையும் விலக்க ஒண்ணாத கவர்ச்சியும் அவளொருத்தி இடத்திலேயே தன் மனதில் ஏற்பட்டிருந்ததை நினைத்து நினைத்து அவன் தன் மனதைத் தானே கண்டித்துக் கொண்டான். தனது தாழ்ந்த நிலைமைக்கும் யோக்கியதைக்கும் எட்டாத பெருத்த அந்தஸ்தில் உள்ள அந்தப் பெண்மணியிடத்தில் அவ்வளவு வலுவாகத் தனது மனம் சென்றது பெருத்த தவறென நினைத்து, அவன் அதை வேறு விஷயத்தில் செலுத்த முயன்றான். ஆனால் அந்த முயற்சியால், அவளது நினைவும் வடிவமும், முன்னிலும் அதிக உயரமாக வேரூன்றி ஆழப்பதிந்து நின்றன. அந்த நிலைமையில் மதன கோபாலன் தத்தளித்துத் தளர்வடைந்து தனது நினைவு முழுதையும் வேறிடத்தில் வைத்தவனாய்ச் செல்லவே வழியை விட்டு, அவன் பங்களாவின் நடுப்பக்கத் திற்குச் செல்லும் வழியிலே திரும்பி உள்ளே போய்க் கொண்டிருந் தான். அப்படி இரண்டு மூன்று மண்டபங்களையும் விடுதிகளையும் கடந்து, அவன் கடைசியில் காணப்பட்டதும், மிகவும் அற்புதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்ததுமான ஓர் அழகான அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து சிறிது தூரம் செல்லவே, கீழே போடப்பட்டிருந்த இரத்தின கம்பளத்தின் மிருதுவான நீண்ட உரோமத்தின் மீது அவனது கால்கள் பதிய, அது புதிய இடம் என்ற உணர்வு அவனுக்கு அப்போதே ஏற்பட்டது. உடனே அவனது சுய நினைவும் திரும்பியது; தூக்கத்தில் இருந்து விழித்துக் கொள்பவன் போல அவன் தனது கண்களை நன்றாகத் திறந்து சிரத்தை உயர்த்தி இருபக்கங்களையும் நோக்க, இந்திர விமானம் போன்ற ஒரு சிறந்த சயனமாளிகையில் தான் இருந்ததைக் கண்டு கொண்டான். உடனே திகைப்பினாலும் அச்சத்தினாலும் அவனது தேகம் நடுங்கியது. அன்னியர் நுழையக்கூடாத அந்தரங்கமான ஓர் அந்தப்புரத்திற்குள் தான் தவறுதலாக நுழைந்துவிட்டதாக அவன் உணர்ந்து கொள்ளவே, அவனது மனமும் தேகமும் சயிக்க இயலாத தவிப்பை அடைந்தன; வந்த வழியாகவே திரும்பி விரைவில் நடந்து அந்த அந்தப்புரத்திற்கு வெளியில் போய்விட நினைத்து அவன் மெதுவாகத் திரும்பவே, அதற்குச் சிறிது தூரத்தில் பெருத்த பஞ்சு மெத்தைகள் பரப்பிய உன்னதமான ஒரு தந்தக் கட்டிலில் படுத்திருந்த கல்யாணியம்மாள், எவரும்

நுழையாத தனது அந்தப்புரத்திற்குள் காலடியோசை உண்டானதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டு மருண்டு சரேலென எழுந்து பார்க்கவே, சிறிது தூரத்தில் மதனகோபாலன் சென்றதைக் கண்டு வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தவளாய் ஒரு நிமிஷ நேரம் ஸ்தம்பித்து உற்று நோக்கினாள்; தனது கண்களுக்கெதிரில் காணப்படுவது உண்மை யான வடிவமோ, அல்லது, தனது மனத்திலிருந்த நினைவினால் பிரதிபிம்பித்த மானசீகமான பொய்த் தோற்றமோ என்று சந்தேகித்தவளாய் அவள் சிறிது நேரம் தயங்கினாள். அடுத்த நொடியில் அது உண்மையான காட்சியென்று நிச்சயித்தவளாய் அவள் சரேலென்று மஞ்சத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கிய வண்ணம், தனது கையை, மெதுவாகத் தட்டி, "மதனகோபாலா! இப்படி வா, போகலாம்," என்று அதிகாரமாகக் கூறினாள்.

எதிர்பாராத அந்தக் குரலைக் கேட்ட மதனகோபாலன் திடுக்கிட்டு திக்பிரமை கொண்டு, அது கல்யாணியம்மாளது அந்தப்புரம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டவனாய் தான் செய்த பெரும் பிழையைப்பற்றி அவள் தன்னைத் திருடன் என்றும் அயோக்கியன் என்றும் மதித்து தன்னை எவ்விதமான அவமானத்திற்கு ஆளாக்கு வாளோ என்ற அச்சம் எழுந்து அவனது உடம்பை முற்றிலும் குன்றச் செய்தது. அந்த தினம் தனக்கு மிகவும் பொல்லாத நாள் என்ற ஓர் எண்ணம் மின்னல் தோன்றி மறைவது போல அவனது மனதில் தோன்றியது. கண்மணியம்மாளது பங்களாவில் சம்ப வித்ததைப் போல அந்த மாளிகையிலும் தனக்கு ஏதாகிலும் தீங்கு நேருமோ என்ற பயத்தினால், அவனது சரீரம் கிடுகிடென்று ஆடியது. என்றாலும், தான் உடனே அப்பால் போய்விடுவது சந்தேகத்திற்கு இடங்கொடுக்கும் என்று நினைத்தவனாய் அவன் கல்யாணியம்மாள் நின்ற பக்கம் திரும்பி தனது சிரத்தைக் கீழே கவித்த வண்ணம், "அம்மணி! மன்னிக்க வேண்டும்; வழி தவறி இங்கே வந்து விட்டேன். உண்மையான சங்கதி" என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் அந்தரங்கமான விசனத்தோடும் கூறினான்; அதற்கு அவள் எவ்வித மான மறுமொழி கூறுவாளோ என்ற பெருந் திகிலினால் அந்த ஒரு நொடி நேரமும் பயங்கரமான ஒரு பெருத்த யுகம் போல இருந்தது. அவனது சொல்லைக் கேட்ட கல்யாணி யம்மாள் கோபம் கொண்டவள் போலக் காட்டிக் கொள்ளாமல்,

"ஓகோ! நீ சொல்வது கன்றுக் குட்டிக்குப் புல்பிடுங்க தென்னை மரத்தில் ஏறின கதையாக இருக்கிறதே! எங்கே? இப்படி சமீபத்தில் வந்து என் முகத்தைப் பார்த்து பேசு; பெண் பிள்ளையைப் போல முகத்தைக் கீழே போட்டுக் கொண்டு ஒருகாத தூரத்தில் இருந்து ஏதோக கட்டுக்கதை சொல்லிவிட்டு ஓடிப்போக நினைக்கிறாயா? வா இப்படி" என்று அன்பாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறினாள்; அவள் உபயோகித்த சொற்களின் கொடுமையை, அவளது அன்பான குரல் நயப்படுத்தி, குற்றமற்றதாகக் காண்பித்தது. உடனே மதனகோபாலன் சிறிது துணிவடைந்தவனாய், அந்தக் கட்டிலிற்கருகில் தயங்கித் தயங்கி நடந்து, அவளிருந்த இடத்திற்கு மூன்று கஜ தூரத்திற்கு அப்பால் நிரம்ப மரியாதையாக நின்று "அம்மணி! நான் சொன்னது உண்மையான சங்கதி! நான் பிறந்த முதல் இந்தக்ஷணம் வரையில், எந்த விஷயத்திலும்கூட பொய் என்பதையே பேசியறியேன். நான் சொன்னதே வாஸ்தவம்!" என்றான். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், "ஓகோ! அப்படியா! இத்தனை வருஷமாகப் பொய் சொல்லியதில்லை ஆகையால், அது எப்படி இருக்கிறது பார்க்கலாம் என்று இப்போது சிறிதாக ஒரு பொய் சொல்லிப் பார்க்கிறாய் போலிருக்கிறது!" என்று புன்சிரிப்பாக மறுமொழி கூறினாள். அது கோபமாகப் பேசியதைப் போலவின்றி சந்தோஷத்தினால் அவனோடு பரிகாசம் செய்தது போல இருந்தது; அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் மறுமொழி கூற அறியாதவனாய் சிறிது தத்தளித்த பின்னர் பணிவாகவும் உண்மையான விசனத்தோடும், "இது என்னுடைய பொல்லாத காலம் என்றே நினைக்கிறேன். இந்தத் தவறை நான் என்னுடைய மன தறியச் செய்தவனன்று என்பதை நான் எப்படி ருஜுப்படுத்தப் போகிறேன்? இவ்வளவு நீண்ட காலமாக தாங்கள் என்னுடைய நடத்தைகளையும் குணத்தையும் கவனித்திருப்பீர்கள்; அந்த நன்னடத்தையை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு தாங்கள் என்னுடைய வார்த்தையை நம்ப வேண்டும். நான் வழி தவறி வந்ததாக நினைக்காவிடில், இந்த அந்தப்புரத்தில் நான் நுழை வதற்கு வேறே என்ன காரணம் இருக்கப் போகிறது? தாங்களே சொல்லுங்கள்" என்று மிகவும் சஞ்சலத்தோடு கூறவே, அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் கலக்கென்று நகைத்தவளாய், "நன்றாய்

இருக்கிறது நியாயம்! வேறே என்ன காரணத்தினால் நீ இங்கே வந்தாய் என்பதை நானா சொல்லுகிறது? நீ அல்லவா சொல்ல வேண்டும். எவ்வளவோ காலமாக இந்த மாளிகைக்குள் வந்து வீணை கற்றுக் கொடுத்து விட்டு ஒவ்வொரு நாளும் வழியை அறிந்து கொண்டு போன உனக்கு இன்று வழி தவறிப்போன தென்பதை உண்மை என்று யார் தான் உடனே நம்பி விடுவார்கள்? இதுவரையில் நீ மிகவும் யோக்கியமாக நடந்து வந்ததில் இருந்து, உன்னுடைய சொல்லை நான் உண்மை என்று எடுத்துக் கொண்டாலும், என் மனசுக்குள்ளாக ஒரு வகையான அவநம்பிக்கை இருந்து கொண்டுதான் இருக்கும். இருந்தாலும் பாதகமில்லை; போனது போகட்டும். ஏதோ தவறுதலாக வந்து விட்டாய், அது வழியின் தவறுதலோ, அல்லது, உன்னுடைய காலின் தவறுதலோ எப்படியாவது இருக்கட்டும். இப்படி வந்தது வேறே எவராய் இருந்தாலும் இந்நேரம் அவர்கள் அடையும் தண்டனை வேறு. உன் விஷயத்தில் எனக்குக் கோபமே உண்டாகவில்லை. ஏனென்றால் நீ மிகவும் அருமையான குணமும், மேலான பிறப்பும் வாய்ந்தவன் ஆகையால், இந்த இடங்களுக்கு நீ வருவதை ஓர் அதிர்ஷ்டமாக எண்ண வேண்டும். உன்னை நிற்க வைத்து இவ்வளவு தூரம் கண்டிப்பாகப் பேசியதைப் பற்றி என்னுடைய மனம் நிரம்பவும் தவிக்கிறது; நீ நிற்பது எனக்குக் கொஞ்சமும் சகிக்கவில்லை. இந்த சோபாவில் உட்கார்ந்துகொள். இன்று நீ வந்தபோதே, ஏதோ உடம்பு அசௌக்கியம் என்று சொன்னாய். அதனாலேயே இந்தத் தவறும் நடந்திருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்; நிற்க வேண்டாம்; உட்கார்ந்து கொள்ளப்பா!" என்று மிகவும் அன்பாகவும் குளிர்ந்த மொழியாகவும் கூறினாள்.

அவள் அவனை முதலில் தனது அந்தப்புரத்திற்குள் கண்ட வுடனே, அவளுக்குண்டான வியப்பும் திகைப்பும் அவன் கூறிய அதிருப்திகரமான காரணத்தைக் கேட்க மிகவும் அதிகரித்தன ஆதலால், அவள் தொடக்கத்தில், அவனிடம் சிறிது கடுமையாக மொழிந்தாள் ஆனாலும், அவன் மீது அவள் கொண்ட கரைகடந்த அன்பும் வாஞ்சையும் பொங்கி எழுந்து ஒரு நிமிஷ நேரத்தில் அவளது மனதை நெகிழ்த்திவிட்டது. நிற்க, அவனது அற்புதமான

அழகைக் காண்பதனாலும், அருமையான சங்கீதத்தைக் கேட்பதனாலும் உணர்வு கலங்கி இன்பம் அடைந்தவளாய், வீணை மண்டபத்தில் இருக்க மாட்டாமல் சங்கடப்பட்டுக் கடைசியில் எழுந்து ஓடிவந்து தனது பஞ்சணையில் படுத்து, அவள் வேதனையுற்றிருந்தவள் ஆதலால், அவனால் ஏற்பட்ட மனப்புண்ணிற்கு அவனது வருகையே பெருத்த அமிர்தசஞ்சீவி போல இருந்தது. அவன் அதுகாறும் அவளோடு பேசிய போதெல்லாம் அவளது புதல்வியர் இருவரும், அவளோடு கூடவே இருந்தனர்; அப்போது அவர்கள் இல்லாமல், தானும் அவனும் தனிமையில் இருந்தது அவளுக்கு ஒரு பெருத்த சுமையும் தொல்லையும் ஒழிந்தது போல இருந்தது. ஆதலால் அப்போது அவனை உட்கார வைத்து அவனோடு சிறிது நேரமாகிலும் பேசி ஆனந்தமடைய வேண்டும் என்னும் விலக்க ஒண்ணாத அவாவினால் பெரிதும் தூண்டப் பட்டவளாய், கல்யாணியம்மாள் மிக உருக்கமான குரல் கொண்டும் அன்பு வெள்ளத்தைக் கண்பார்வையினால் ஓடவிட்டும், உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி அவனை உபசரித்தாள். அதற்கு முன் தனது பெண்களின் முன்னிலையில் மிகவும் கம்பீரமான பார்வையாகப் பார்த்து அதிகமான அன்பை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் இரண்டொரு வார்த்தையில் சுருக்கமாகப் பேசுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த அந்தச் சீமாட்டி, தான் செய்த பெருந்தவறைப் பற்றி, அதிகமாகக் கோபியாமல் அவ்வளவு எளிதில் தன்னை விட்டதன்றி வரம்பு கடந்த பட்சமும் உருக்கமும் காட்டி தன்னை உபசரித்து உட்காரச் சொன்னதைக் கண்ட மதனகோபாலன் வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தவனாய், அவள் அன்று அவ்வளவு தூரம் மாறுபட்டு நடந்ததன் காரணம் என்ன என்பதை அறிய மாட்டாமல் நிலை கலங்கி சிறிது நேரம் ஸ்தம்பமாக நின்றான். நீண்ட காலமாகத் தன்னிடத்தில் இருந்து சென்று அவளது மனதை சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து வந்த தனது மோகனாஸ்திரங்களின் மகிமையை அவன் சிறிதும் உணராதவன் ஆதலால், அவனுக்கு அது நிரம்பவும் புதுமையாக இருந்ததன்றி, அவனது மனதில் பலவகைப்பட்ட சந்தேகங்கள் தோன்றி உலப்ப ஆரம்பித்தன. அவன் தனது முகத்தையே கூர்ந்து நோக்கிய கல்யாணியம்மாளது இளகிய பெருத்த விழிகளை நிமிர்ந்து பார்க்க

மாட்டாமல் நிரம்பவும் வெட்கமும் சஞ்சலமும் அடைந்தவனாகக் கீழே குனிந்த வண்ணம், நடுநடுங்கித் தனது கடைக்கண்ணால் அவளது முகத்தோற்றத்தை மெல்ல நோக்கி அதை ஆராய்ந்தான். அவளது கண்கள் இளகிப் போய் ஒரு வகையாக ஜ்வலித்தன. மிகவும் விசாலமான இரண்டு விழிகளும் தெப்பங்களைப் போல மிதந்து கொண்டிருந்தன. அதுகாறும் கம்பீரமும் ஆண்மையும் நிறைந்து விளங்கிய அவளது தோற்றம் இளக்கமும் உருக்கமும் காட்டி, அவளது உள்ளம் ஆசையே வடிவாய், அன்பே நினைவாகத் தத்தளிப்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலத் தெள்ளிதில் வெளியிட்டது. ஒப்புயர்வற்ற வனப்பும் நிறைவும் நிமிர்வும் வாய்ந்த அவளது மார்பு விம்மி விம்மித் தணிந்தது. அந்தக் குறிகளினால் அவளது தேகம் சொல்லில் அடங்காத வேதனைகளினால் உலப்பப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிந்தது. அதைக் கண்ட மதனகோபாலன் ஒரு வகையான அச்சம் கொண்டான்! அவனது கைகால்கள் வெடவெட வென்று நடுங்கின. கல்யாணியம்மாளுக்கெதிரில் தான் நின்று கொண்டிருந்தது அவனுக்கு நிரம்பவும் வேதனையாக இருந்தது; அந்த இடத்தை விட்டு அப்பால் போய்விடலாமா என்ற ஒரு நினைவு அவனது மனத்தில் எழுந்ததானாலும் தான் அவ்வாறு செய்வது ஒழுங்கல்ல என்றும், தெய்வீகமாகத் தனக்கு நேரும் துன்பங்களைத் தான் அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்றும் நினைத்தவனாய், அவன் தயங்கித் தயங்கி நின்றான்.

அவன் தனக்கெதிரில் சோபாவின் மேல் உட்கார்ந்து கொள்ள அஞ்சுகிறான் என்று நினைத்த கல்யாணியம்மாள், முன்னிலும் அதிக அன்பாக அவனை நோக்கி, "மதனகோபாலா! என்ன யோசனை செய்கிறாய்? பாதகமில்லை; உட்கார்ந்து கொள்! ஏன் இப்படி பயப்படுகிறாய்? இங்கே வந்ததைப் பற்றி நான் கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறேன் என்று கவலைப்படுகிறாயா? என்னை அவ்வளவு அநாகரீகமான மனுஷி என்று நினைக்காதே; உன்னுடைய தங்கமான குணத்துக்கும், நல்ல நடத்தைக்கும், உன்னுடைய விரோதிகூட, உன்மேல் கோபங்கொள்ள மாட்டானே! அப்படி இருக்க நான் கோபித்துக் கொள்வேனா? ஒருக்காலுமில்லை. கவலைப்படாமல் உட்கார்ந்து கொள்; கால் நாழிகை நேரம்

உட்கார்ந்து என்னோடு சந்தோஷமாகப் பேசி விட்டுப் போகலாம். உட்கார்ந்து கொள்" என்று மிக மிக உருக்கமாகக் கூறிய வண்ணம், அவனிடத்தில் நெருங்கி வந்தாள்.

அவளது சொல்லைக் கேட்ட மதனகோபாலன் என்ன செய்வது என்பதைத் தீர்மானிக்க மாட்டாமல் தவித்தவனாய் பலவாறு எண்ணமிடலானான். அன்றைய பகலில் மீனாஷியம்மாளது பங்களாவில் தனக்கு நேர்ந்த தீங்கைப்பற்றிய நினைவு அப்போதும் தோன்றியது. தான் எவ்விதமான குற்றமும் செய்யாதிருக்க, தனக்கு அநியாயமாக அவமானமும் தண்டனையும் ஏற்பட்டதைக் கருதி, பெரிய மனிதரது வீடுகளில் பழகுவது கத்தி முனையோடு பழகுவதைப் போன்றது என்றும், ஆதலால், தான் கல்யாணி யம்மாளிடத்தில் அந்த ஏகாந்தமான இடத்தில் இருந்து பேசுவதால் ஏதேனும் பெருந்துன்பம் சம்பவிக்கலாம் என்றும் நினைத்தவனாய், மதனகோபாலன் மிகவும் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலைப் பெரிதும் கொண்டவனாய் இருந்தான். கல்யாணியம்மாளது விருப்பப்படி உட்கார்ந்து கொள்வதனாலும் துன்பம் ஏற்படக்கூடியதாகத் தோன்றியது; அவளது விருப்பத்துக்கு மாறாகத் தான் உடனே போக வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறிவிட்டுப் போவதனாலும் விபத்து ஏற்பட வழி இருந்தது. தவிர, அன்றைய பகல் வரையில் மதனகோபாலன் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரது குடும்பத்து ஜனங்களைப் பற்றி மிகவும் நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தான். அன்று கண்மணியம்மாள் வெளியிட்ட விஷயங்களைக் கேட்ட பிறகு, கல்யாணியம்மாள், மைனர், துரைஸானியம்மாள், கோமளவல்லி ஆகிய நால்வரைப் பற்றியும் அவன் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் முற்றிலும் மாறுபட்டுப் போனது; அவர்கள் துன்மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் என்ற எண்ணமும், அவர்களிடம் தான் நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நினைவும், அவர்களுக்கு வீணை கற்றுக் கொடுக்கும் அலுவலில் இருந்தே தான் அதிசீக்கிரத்தில் விலகிக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் உறுதியும் அவனது மனதில் உண்டாகி விட்டன. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில், தான் தவறுதலாக அந்த அந்தப்புரத்திற்குள் வந்து விட்டதைப் பற்றியே அவன் பரமசங்கடம் அடைந்திருந்தவன்

ஆதலால், அதற்கு ஒத்ததாகவே கல்யாணியம்மாளது தோற்றமும் சந்தேகிக்கத்தக்கதாய் இருந்ததைக் காண், அவள் துர்நடத்தை உள்ளவள் என்றும் தன் விஷயத்தில் அவள் ஏதோ தவறான விருப்பம் வைத்திருக்கிறாள் என்றும் மதனகோபாலன் நினைத்து விட்டான். ஆதலால் அவனது நிலைமை இருதலைக் கொள்ளி எறும்பினது நிலைமை போல இருந்தது. அந்த இடத்தில் ஒரு நொடி நேரம் நிற்பதும் தவறாகத் தோன்றியது; அவ்விடத்தை விட்டு உடனே போய் விடுவதும் பிசகாய் இருந்தது. ஆதலால் மதனகோபாலன் தனது மனத் துன்பங்களை எல்லாம் ஒருவாறாக அடக்கிக் கொண்டு கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, "அம்மணி! மகா ஏழையும் கீழ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவனுமான என் விஷயத்தில் தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் அபிமானம் வைத்து, நான் அறிந்தோ அறியாமலோ செய்த பிழையைப் பாராட்டாமல் என்னை மன்னித்ததும் அன்றி, சோபாவில் உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி எனக்கு உபசாரமும் செய்வதைக் காண, எனக்கு மகா சந்தோஷம் உண்டாகிறது. ஆனால் என்னுடைய உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறது என்று நான் முன்னாகவே விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அதனாலும், இப்போது நான் செய்த தவறி னாலும், என்னுடைய மனம் சரியான நிலைமையில் இல்லை. நான் உடனே என்னுடைய ஜாகைக்குப் போய்ப் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறது. நான் போவதற்கு, தயவு செய்து உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்" என்று நிரம்ப மரியாதை யாகவும் பணிவாகவும் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது மனம் பதறியது; ஒரு தாய் தனது குழந்தையிடத்தில் எவ்விதமான வாத்சல்யமும், பிரேமையும் கொள்வாளோ, அவ்விதமாக அவள் மதனகோபாலனை மதித் திருந்தவள் ஆதலால், அவனது உடம்பின் அசௌக்கியத்தை உணரவே, அவளது மனதில் மிகுந்த இரக்கமும் ஆதாரமும் சுரந்தன. அவள் அவனுக்கருகில் நெருங்கி நின்ற வண்ணம், "அப்பா குழந்தாய்! உன்னுடைய உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறதென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. உன்னுடைய ஜாகை மிகவும் தூரத்தில் இருக்கிறதே; நீ இந்த நிலைமையில் அவ்வளவு தூரம் நடந்து போனால் அதனால் உனக்கு அதிகமான

அசௌக்கியம் ஏற்படுமன்றி, சிரமபரிகாரம் கொஞ்சமும் உண்டாகாதே, ஆகையால் நீ ஒரு காரியம் செய்; இந்த சோபாவில் உட்கார்ந்து, அரை நாழிகை சாய்ந்து கொண்டிரு. அதற்குள் சுடச்சுட கொஞ்சம் காப்பி வரவழைக்கிறேன். அதை சாப்பிடு; அதற்குள் பெட்டி வண்டியைப் பூட்டச் செய்கிறேன். அதில் ஏறிக்கொண்டு நீ வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரலாம்; அப்படியே செய்; நான் சொல்வதைக் கேள்; வெட்கப்படாதே; இது பெரிய மனிதர் வீடாயிற்றே என்று லஜ்ஜைப் படாதே; இதை உன்னுடைய சொந்த வீடென்றே பாவித்துக் கொள். நான் உன்னை வித்தியாச மாகவே நினைக்கவில்லை. நீ வேறு, என்னுடைய குழந்தைகள் வேறென்றே நான் எண்ணவில்லை. உண்மையைச் சொல்லு கிறேன். உன்னிடத்தில் எனக்கு இருக்கும் ஆசை என் குழந்தை களிடத்திலே கூட இல்லை. ஆனால் நான் அதை இதுவரையில் உன்னிடம் காட்டிக் கொள்ள சந்தர்ப்பம் ஏற்படாமல் இருந்தது; இன்றுதான் ஏற்பட்டது. ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்? நீ நிற்க நிற்க, என்னுடைய உயிரே தள்ளாடுகிறது; வா; உட்கார்ந்து கொள்" என்று கல்லும் கரையும்படி அவ்வளவு உருக்கமாகக் கூறித் தனது பற்களைத் திறந்து நயமாக வேண்டிக் கொண்டாள். அவளது நடத்தையைக் குறித்து மதனகோபாலன் தவறான அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தவன் ஆதலால், அவள் தன்னை ஒரு புத்திரன் போல மதித்து அவ்வாறு உபசிக்கிறாள் என்பதை அவன் சிறிதும் நம்பாமல், அவள் ஏதோ கபடமான எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டே தன்னை இருக்கச் சொல்லுகிறாள் என்று நினைத்தான். ஆனால் அவன் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், கீழே குனிந்த வண்ணம், "அடாடா! எனக்கும் இவ்வளவு உபசாரமா! இது, ஒரு நாயை முத்துப் பல்லக்கில் ஏற்றி வைப்பது போல இருக்கிறதே! நான் கேவலம் அனாதை; தங்களுடைய சேவகனுக்குச் சமமானவன். எனக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாக இருப்பதனாலேயே நான் என்னுடைய யோக்கியதையையும் உண்மையான நிலைமையையும் மறந்து; தங்களுக்குச் சரிசமானமாக சோபாவில் உட்கார்ந்து கொள்ளலாமா! அது தகாது; அப்படி நான் செய்வேனாகில், என்னைவிட அதிகமான யோக்கியனும், அகம்பாவம் கொண்டவனும் வேறே

எவனும் இருக்க மாட்டான். வேண்டாம்; நான் நின்று கொண்டே பேசுகிறேன்; தங்களுக்கு என்ன விஷயங்கள் கேட்க வேண்டுமோ அவைகளைக் கேளுங்கள்; நான் நின்றபடியே பதில் சொல்லி விட்டு, தங்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு என்னுடைய ஜாகைக்குப் போகிறேன்" என்று உண்மையான பணிவோடு கூறி சிறிது நகர்ந்து கொண்டான்.

அவனது குணத்தழகையும் சொல்லழகையும் பணிவையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் கண்டு பூரிப்படைந்த கல்யாணியம்மாள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு தனது அதரங்களை மலர்த்தி அழகாக நகைத்து "ஆகா! என்ன குணம்! பிள்ளையிருந்தாலும் இப்படி அல்லவா இருக்க வேண்டும்! என்னுடைய பிள்ளையும் இருக்கிறானே! அணிப்பிள்ளை தென்னம்பிள்ளை; அடே மதன கோபாலா! விலையில்லா மாணிக்கக்கட்டி என்பதும் உனக்குத் தான் தகும். இந்த உலகத்தில் நான் இதுவரையில் கண்ட மனிதர்களில் எல்லாம், நீ ஒருவனே முதலாவது பீடத்தில் வைக்கத் தகுந்தவன். நீ ஓர் ஏழையின் வயிற்றில் பிறந்திருக்கலாம். அதனால் உன்னுடைய உண்மையான மேம்பாடுகள் போய்விடுமா? உனக்கு மரியாதைகள் ஏற்படக் கூடாதா? சேற்றுக்கும் தவளை களுக்கும் நடுவில் மலர்ந்திருப்பதனால், தாமரைப் புஷ்பத்துக்கு ஏதேனும் இழிவு ஏற்படுமா! அது சர்வேசுவரனுடைய முடியில் போய் தங்கும் யோக்கியதையும் மகிமையும் உடையதாய் இருக்கிறதல்லவா; ஆகையால், உன்னிடத்தில் எவ்வளவு அபாரமான சிறப்புகளும் மேன்மைகளும் இருக்கின்றன என்பதை நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்; அறிந்து கொண்டிருந்தால் "நாய்க்கு முத்துப் பல்லக்கு மரியாதையா" என்பது போன்ற தகாத வார்த்தைகளை நீ உபயோகித்திருக்கவே மாட்டாய். இந்த உலகத்தில் எந்த அம்சத்திலாகிலும் உன்னைக் காட்டிலும் சிறந்த மனிதன் வேறே இருக்கிறான் என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? அழகை எடுத்துக் கொண்டால், உன்னை மன்மதனுடைய அவதாரம் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த உலகத்தில் உள்ள ஆண் பெண்களின் அழகை எல்லாம் இணை நிற்காது. குணத்தை எடுத்துக் கொண்டாலோ, எல்லோரும் உன்னிடத்தில் பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நடத்தையோ

பதிவிரதாஸ்திரீகளின் நடத்தையைக் காட்டிலும் அதிக மனோ ரம்மியமானதாகவும் மாசற்றதாகவும் இருக்கிறது. வித்தையிலோ கலைவாணியே ஆணுருக் கொண்டு வந்தது போல இருக்கிறாய்; ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் உத்தமமான அமைப்பைப் பெற்றிருக்கும் உனக்கு மரியாதை செய்யாவிட்டால், பிறகு நாங்கள் வேறே யாருக்குத்தான் மரியாதை செய்யப் போகிறோம்? கேவலம் பிறப்பையும் பணத்தையும், மூட உலகமே பாராட்டுமன்றி விவேகிகளாய் இருப்பவர் அவற்றை மதிக்க மாட்டார்கள். மற்றவர் உன்னை எப்படி மதித்தாலும் மதிக்கட்டும்; நான் உன்னைக் கண்ட முதல், உன்னைச் சாதாரணமாகவே மதிக்கவில்லை. நீ சகலமான நன்மைகளும் பூர்த்தியாக நிறைந்த ஒரு நிதிக்குவியல் என்றே நான் உன்னை நினைப்பதன்றி, நமக்கு இப்படிப்பட்ட குழந்தை ஒன்று இருக்கக்கூடாதா என்று எத்தனை தடவைகளில் நினைத்திருப்பேன் தெரியுமா! நீ கேவலம் தாழ்ந்தவன் என்றும், மகா பெரிய மனிதர்களான எங்களுக்கு நெடுந்தூரத்துக்கப்பால் கைகட்டி வாய் புதைத்து நிற்கத் தகுந்தவன் என்றும், நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் நான் உன்னை எங்கே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் தெரியுமா! என்னுடைய இருதய கமலமாகிய கோவிலில் உன்னை ஒரு தெய்வம் போல வைத்து சதாகாலமும் பெருமைபடுத்தி வருகிறேன். இன்று வீணை மண்டபத்தில் இருந்து இடை நடுவில் எழுந்து வந்தபின் உன் நினைவே நினைவாகக் கொண்டு நான் படுத்திருந்ததன்றி வேறே எந்த நினைவையும் கொள்ளவில்லை. நான் உன்னை என்னுடைய உயிருக்குயிராகவும், குழந்தைகளுக்கெல்லாம் மகா அருமையான குழந்தையாகவும் மதித்து வந்திருக்கிறேன்; மற்ற எவர் மேலும் ஏற்படாத அவ்வளவு அதிகமான ஒரு வாத்சல்யமும் பக்ஷமும் உன் விஷயத்தில் இத்தனை மாத காலமாக ஏற்பட்டு நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அது பெருகிக் கொண்டே இருக்கிறது. என்னுடைய மனதை அவ்வளவு தூரம் சின்னா பின்னமாக்கிவிட்ட மனிதனாகிய நீ என்னை யாரோ ஓர் அன்னிய ஸ்திரீ என்றும், மரியாதைக்கு அருகமுள்ள ஜெமீந்தாரிணி என்றும் நினைத்து, முகமறியாதவன் போல நடந்து கொள்வது சகிக்க முடியாத துன்பமாக இருக்கிறது. நான் சொல்வதைக் கேள்; இன்று நீ அரை

நாழிகையாவது இங்கே உட்கார்ந்து என்னோடு சந்தோஷமாகப் பேசிவிட்டுப் போகாவிட்டால், என் மனம் அமைதிப்படாது. நான் இன்று இரவு முழுதும் தூங்கவே போகிறதில்லை. நீ நிற்காதே; முதலில் வந்து உட்கார்ந்துகொள்; கண்மணி!" என்று மகா உருக்கமாகவும் மெய்மறந்த துணிவோடும் கூறிய வண்ணம், கல்யாணியம்மாள் புன்னகையும் மகிழ்ச்சியும் பிரகாசித்த முகத்தினளாய், அவனிடம் நெருங்கி அவனது கரத்தைப் பிடித்து அவனை மெல்ல இழுத்து வந்து சோபாவில் உட்கார வைத்தாள். அவளது அபூர்வமான சொற்களைக் கேட்ட மதன கோபாலன் நிலைகலங்கி, அது உண்மையோ கனவோ என்று மதிமயங்கி மருண்டு நின்ற சமயத்தில் அவள் தனது கரத்தைப் பற்றி இழுக்கவே, அவன் தனது நல்லுணர்வையும் பஞ்சேந்திரி யங்களையும் நம்பாமல் வியப்பும் திக்பிரமையும் கொண்டு இரண் டொரு நிமிஷம் வாய் பேசா ஊமை போல அவளோடு கூடவே சோபா வரையில் நடந்தான் ஆனாலும், அதன் மீது உட்காராமல், அதன் மரச்சட்டத்தை உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

அதற்குள் அவனது நல்ல உணர்வு திரும்பியது; தான் பெருத்த அபாயகரமான நிலைமையில் இருந்ததாக அவன் நினைத்து விட்டான். மீனாக்ஷியம்மாளது பங்களாவில் நேர்ந்த துன்பத்தைக் காட்டிலும், இது ஆயிரம் மடங்கு பெருத்த விபத்தாகத் தோன்றி யது. அவளது சொற்களும் தோற்றமும் அன்னிய மனிதனான தன்னை அவள் நாணமின்றித் தொட்டு இழுத்ததும் அவனுக்கு ஒரே விஷயத்தை உறுதிப்படுத்தின. அவள் தன்மீது மோகங் கொண்டு தனது சிற்றின்ப சுகத்தை நாடுகிறாள் என்ற எண்ணம் மதனகோபாலனது மனதில் பட்டது. கண்மணியம்மாள் அன்றைய பகலில் சொன்னதற்கு அனுசரணையாகவே, கல்யாணி யம்மாளது நடத்தையும் இருந்ததைக் காணவே, அவன் "சே! இவர்கள் மிகவும் கேவலமான நடத்தை உடையவர்கள். நாளை முதல் இவர்களுடைய முகத்தில் விழிக்கவே கூடாது. இந்தக் கண்டத்துக்கு நான் எப்படியாவது தப்பித்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும். ஈசுவரா! நீ தான் இந்தச் சமயத்தில் வந்து எனக்கு ஒரு துன்பமும் இல்லாமல் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று எண்ணமிட்டவனாய், பெரிதும் கலக்கமும் குழப்பமும் அடைந்து

சிறிது நேரம் தவித்த பிறகு தனது சஞ்சலக் குறிகளை மறைத்துக் கொண்டு தனக்கெதிரில் ஒரு கஜ தூரத்தில் விலகி நின்ற கல்யாணி யம்மாளை நோக்கிப் புன்னகை பூத்த முகத்தோடு நயமாகப் பேசத் தொடங்கி, "அம்மணி! தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் வற்புறுத் துகையில், நான் உட்காராமல் இருப்பது பிசகு; இதோ உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறேன். ஆனால், உட்கார்ந்து கொள்வது மாத்திரம் போதுமா? தங்களுடன் சந்தோஷமாகப் பேச வேண்டாமா? என்னுடைய உடம்பு சரியான நிலைமையில் இல்லை; மனதோ வேறிடத்தில் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில், நான் தங்களோடு சந்தோஷமாக எப்படிப் பேசப் போகிறேன்? இன்று மாத்திரம் தாங்கள் என் மேல் தயை புரிந்து மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்; கிணற்று நீரை வெள்ளம் கொண்டு போகாது; நான் தங்களுடைய சேவகன்; ஒவ்வொரு நாளும் இந்த மாளிகைக்கு வர வேண்டியவன். தங்களுக்கு எந்த நேரம் சௌகரியப்படுமோ அதைக் குறிப்பிட்டால், அந்தப்படி வந்திருந்து, அரை நாழிகை யல்ல, அரை நாள் வேண்டுமானாலும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் போகிறேன்; இந்த ஒரு பொழுது மாத்திரம் தாங்கள் என்னை விட்டுப்பிடிக்க வேண்டும்" என்று நயமாக இறைஞ்சி மன்றாடினான். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது முகம் மாறுபட்டது; அவள் அதுகாறும் ஏக சக்ராதிபதியாக இருந்து தனது சித்தமே சட்டமாக மற்ற எல்லோரும் நிறைவேற்றும்படி செய்து வந்தவள்; தான் சொல்வது சரியானதோ தவறானதோ பிறர் அதைச் செய்தே தீர வேண்டும் என்ற கொள்கை உடையவள்; எவரேனும், அதை மறுத்து மறுமொழி கூறினாலும், அல்லது, அதற்கு மாறான காரியம் செய்தாலும், அவளுக்கு ரௌத்திரா காரமான கோபம் வந்துவிடும்; அதன் பிறகு அவள், யானை தனக்குத் தீங்கிழைத்தவனை மனதிற்குள்ளாகவே பகைத்து சமயம் பார்த்து நசுக்கி விடுவது போல, விஷயம் அற்பமானதானலும், அவள் அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு, தன்னிடம் முரணிய மனிதருக்குத் தீங்கிழைக்கவே வழி தேடுவாள். கல்யாணியம்மாள் அப்படிப்பட்ட குணமுடையவளாய் இருந்தும், மதனகோபால னது விஷயத்தில் அவளுக்கு விவரிக்க ஒண்ணாத ஒரு வகையான பிரேமையும் கவர்ச்சியும் ஏற்பட்டு விட்டமையால், அவன்

அவளது வேண்டுகோளை அவ்வளவு மறுத்ததற்கும், அவள் பெருமையோடு மென்மேலும் தனது விருப்பத்தையே பிடிவாத மாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவனோடு தனிமையில் அரை நாழிகை நேரமாகிலும் பேசவேண்டும் என்று அவள் நீண்ட காலமாக ஆவல் கொண்டிருந்ததன்றி, அவளது மனோவிகாரங் களோ, எந்த விதத்திலும் அதிக்கிரமமான பிடிவாதமுடையன ஆதலால், தனது மனத்திலுண்டாம் வேட்கைகள் நிறைவேறினால் அன்றி, அவளது மனமும் தேகமும் கட்டிலடங்குவது மகா துர்லபமாக இருந்தது. ஆதலால், மதனகோபாலன் மறுநாள் வருவ தாகச் சொன்னதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் தான் அவ்வளவு தூரம் கெஞ்சி மன்றாடியும், மிகவும் கீழ் நிலைமையில் உள்ள அந்த மனிதன், தனது அவாவைப் பூர்த்தி செய்யவில்லையே என்ற ஒரு வகையான மனத்தாங்கல் சிறிது ஏற்பட்டது; மகா உரமான அவளது மனம் தான் பிடித்த பிடியை விடுகிறதா என்று பெரும்பாடு பட்டுத் துடிதுடித்து அடங்காமல் கொந்தளித்து எழுந்தது; தேகமோ அவளது கட்டிலடங்காமல் ஆகாயத்தில் பறக்கும் போலிருந்தது. அவளது கைகளும், மார்பும், தேகமும் அதிகமான படபடப்பினால் திமிறி கட்டிலடங்காமல் பதறின. உடனே கல்யாணியம்மாள் மிகவும் இளக்கமான பார்வையாக அவனைப் பார்த்து, "அடே மதனகோபாலா! என்ன பெருத்த காரியத்தைச் செய்யும்படி நான் உன்னிடம் கேட்டு விட்டேன்? உன் விஷயத்தில் நான் எவ்வளவு ஆழ்ந்த பிரியம் வைத்திருக் கிறேன் என்பதை நீ உணர்வாயானால், நீ என்னுடைய வேண்டு கோளை இப்படி அலட்சியம் செய்திருப்பாயா! ஆகா! என் மனமும் தேகமும் இப்போது எப்படி பதறுகிறது தெரியுமா! (சிறிது யோசனை செய்தபின் அவனிடம் நெருங்கி) நாளைய தினம் வீணை கற்றுக் கொடுத்த பின் இந்த இடத்துக்கு அவசியம் வருவாயா? உன்னுடைய பேச்சை நம்பலாமா?" என்று மிகவும் அதிகரித்த நயத்தோடு வினவிய வண்ணம் அவனது அழகு வழிந்த முகத்தையும் விசாலமான வசீகரக் கண்களையும் சற்று உற்று நோக்கினாள். அவளது சொல்லைக் கேட்ட மதனகோபாலன் சிறிது தத்தளித்தவனாய் புன்சிரிப்போடு மறுமொழி கூறி அவள் கேட்டுக் கொண்டபடி மறுநாள் அதே நேரத்துக்கு வருவதாக ஒப்புக்

கொண்டான். அவனது சொல்லழகோடு பல்லழகும் ஒன்றுகூடி, கல்யாணியம்மாளை வசியப்படுத்தி விட்டன. அவன் புன்னகை செய்த போது அவனது வலது கன்னம் அழகாகக் குழிந்ததும், அவனது பெருத்த கண்கள் மலர்ந்ததும் அவளது உயிரைக் கொள்ளை கொண்டன. அவள் அதற்கு முன் அவனுக்கு அவ்வளவு சமீபத்தில் நெருங்கி அவனது அழகைக் கண்டவள் அன்று ஆதலால் அப்போது அவள் தன்னை முற்றிலும் மறந்து ஒருவகையான ஆவேசங் கொண்டவளாய், "சரி, நீ இப்போது போவதைப் பற்றி எனக்கு எவ்வித ஆக்ஷேபனையும் இல்லை. ஆனால் உன்னிடம் ஒரு சிறிய வேண்டுகோள் இருக்கிறது. அதைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டுப் போய்விடு; அப்படிச் செய்யா விடில் நான் உன்னை இன்று வெளியில் விடப்போகிறதில்லை; இந்த திரேகத்தினால் உன்னை நான் அப்படியே கட்டி எடுத்து மார்போடு அணைத்து, ஒரே ஒரு முத்தம் கொடுத்துக் கீழே விட்டு விடுகிறேன்; அதன் பிறகு நான் உன்னை வருத்துவதில்லை. நீ உடனே உன்னுடைய ஜாகைக்குப் போய்விடலாம்" என்று கூறிய வண்ணம், கரைகடந்த ஆசையோடும் ஆவலோடும் மனக் கொந் தளிப்போடும் தனது கைகளையும் மார்பையும் விரித்துக் கொண்டு அவன் மீது பாய்ந்தாள்.

அதைக் கண்ட மதனகோபாலன் கதிகலங்கிப் போய் முற்றிலும் திக்பிரமை கொண்டவனாய், அவ்விடத்தைவிட்டு சரேலென்று நாலைந்தடி தூரம் பின்னால் விசையாகப் பாய்ந்த வண்ணம் "அம்மணி! வேண்டாம், வேண்டாம்; அந்தக் காரியத்துக்கு மாத்திரம் நான் அருகமற்றவன்; இதனால் என்னுடைய உயிர் போவதாய் இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட பாபகரமான காரியத்துக்கு நான் உடன்பட மாட்டேன். இதுவரையில் தாங்கள் என்மேல் சாதாரணமான அபிமானம் வைத்தீர்கள் என்று நினைத்து நான் இவ்வளவு நேரம் தங்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன்; தாங்கள் இவ்விதமான நோக்கம் வைத்திருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், இந்நேரம் நான் போயிருப்பேன்" என்று கூற, கல்யாணியம்மாள் அவனது சொல்லைக் காதில் வாங்காமல் முன்னிலும் அதிகரித்த வெறிகொண்டவளாய் "நில் நில்; போக வேண்டாம்; உன் அப்பன் மேல் ஆணை; நீ போகவே கூடாது;

என்னை ஒரு தரம் கட்டிக்கொள்ளாமல் போவாயானால், இப்போது என் உயிர் போய்விடும்; அதற்கு நீ தான் உத்தரவாதியா வாய்; நில், நில்; ஏன் இப்படி ஓடுகிறாய்? நான் உன்னை ஏதேனும் துன்மார்க்கமான நினைவோடு கூப்பிட்டால் நீ ஓட வேண்டும்; உன்னை ஒரு குழந்தை போல நினைத்து உன்மேல் பிரியப்படு கிறேன்; எங்கே வாசற்படியண்டை ஓடுகிறாய்? அடே! இப்படித் தான் செய்வாயா? நாளைக்கு நீ என்னுடைய முகத்தில் விழிக்க வேண்டாமா? ஐயோ! என் உடம்பு பறக்கிறதடா! அடே! ஓடாதே ஓடாதே" என்று கெஞ்சி மன்றாடி அவனைத் துரத்த, அவன் "நில்லுங்கள், நில்லுங்கள், வேண்டாம் வேண்டாம்; இந்தக் காரியத்துக்கு மாத்திரம் நான் இணங்கவே மாட்டேன்; இது நமக்குத் தகாது" என்று சொல்லிக் கொண்டே வாசற்படியண்டை போய் விட்டான். அவனுக்கு ஒரு கஜ தூரத்திற்கு அருகில் கல்யாணி யம்மாள் அவனைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந் தாள். அவர்கள் இருவரும், நன்றாக வாய்விட்டுப் பேசிக் கொண்டே ஓடினார்கள் ஆதலால், அவர்களது வாக்குவாதம் பக்கத்து அறையில் எவரேனும் இருப்பார்களானால், அவர்களது செவிகளுக்கு நன்றாக எட்டி இருக்கலாம். அவ்வளவு வெளிப் படையான குரலில் ஆக்ஷேபனை சமாதானம் செய்து கொண்டு அவர்கள் சேவலும் பெட்டையும் போல, முன்னும் பின்னுமாக வாசற்படியண்டை ஓடிய சமயத்தில், அந்த வாசலிற்கு எதிர்ப் பக்கத்து வாசலில் "என்ன அது? என்ன அது? யார் அவன்? ஏன் அவனை துரத்துகிறீர்கள்?" என்ற குரல் உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் இடியோசையைக் கேட்ட நாகமென அஞ்சி நடுங்கி திடுக்கிட்டுத் திரும்பி அந்த ஓசை உண்டான கதவு பக்கம் நோக்கி, அங்கே துரைஸானியம்மாளும், கோமளவல்லியும் பெரிதும் திகைப்பும் வியப்பும் கொண்டு நின்றதைக் கண்டாள். அவர்களைக் கண்ட கல்யாணியம்மாளது உயிரில் முக்கால் பாகமும் உடனே போய்விட்ட தென்றே சொல்ல வேண்டும். அவள் அப்படியே கல்லாய்ச் சமைந்து போனாள். அதற்குள் மதனகோபாலன் செத்தேன் பிழைத்தேன் என்று வாசற்படிக் கப்பால் ஓடிப்போய்விட்டான்.

★ ★ ★

9–ம் அதிகாரம்

பாணிக்கிரகணமும் சாந்தியும்

ஆறாவது அதிகாரத்தின் முடிவில் மாரமங்கலம் மைனர் இரவு இரண்டு மணி சமயத்தில் ஆலந்தூருக்கு அருகில் இருந்த ஒரு பங்களாவில், பாலாம்பாள் என்ற ஒரு நாடகப் பெண்ணினிடம் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொண்டிருந்தான் அல்லவா! அவ்விடத்தில் அதற்கு மேல் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைக் கவனிப்போம். பாலாம்பாள் என்ற அந்த மங்கை நிரம்பவும் யௌவனப் பருவத்தினளாகவும், அழகில் அநேகமாய் மோகனாங்கிக்கு இரண்டாவதாகச் சொல்லத்தக்க அதி சுந்தர ரூபியாகவும் இருந்தாள். ஆனால் தேக சுத்தத்திலும் குணங்களின் மேம்பட்ட அமைப்பிலும் அவளுக்கும் இவளுக்கும் ஒற்றுமையே இல்லாதிருந்தது. மோகனாங்கி உண்மையிலேயே அன்னிய புருஷனிடம் பேசி அறியாதவள்; பாலாம்பாளோ வெளிப்பார்வைக்கு அளவு கடந்த நாணம், மடம், அச்சம் முதலிய உத்தம குணங்களை வகித்துக் கொண்டு, அந்தரங்கத்தில், ஒரு சமயத்தில் ஒரே புருஷனோடு பேசி, அவனது மனம் கோணாமல் நடந்து கொள்ளுவாள். ஏனெனில், அந்த நாடகத்தின் சொந்தக்காரரான அறுவது வயது நிறைந்த ஒரு மனிதருக்கு அவள் ஆசை நாயகியாக இருந்தாள். அந்த யௌவனப் புருஷர், அவள் மீது ஆண்வாடை வீசக்கூடாது என்று, அவளை ஊருக்கு வெளியில் தனிமையான ஒரு பங்களாவில் ரகசியமாகக் குடிவைத்திருந்தார். அவர் அவள் மீது சந்தேகம் கொள்ளாதிருக்கும் பொருட்டு, அவள் பலமாக வெளி வேஷம் போட்டு, அவரது பெருத்த வருமானங்களை எல்லாம் பலவழிகளில் அவள் கொள்ளையடித்து வந்தாள். அவ்வாறு பெருத்த பணக்குவியலைக் காணக்காண, அதே பேராசையும் பெரும் பித்தமும் அவளது தலைக்கேற, அவள் இரவு பகல் பணம் பணம் என்று பணப்பேய் கொண்டலைந்து ஒவ்வொரு நாளும் எண்ணிறந்த ஆடுதன் ராஜாக்களின் தலைகளைத் தடவிக் கொண்டே வந்தாள்.

அவள் சென்னைக்கு வந்த ஆறுமாத காலத்திற்குள், அவளுக்கு சற்று ஏறக்குறைய ஆயிரம் சீமான்களது திருட்டு நட்பு ஏற்பட்டு

விட்டது. ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஒவ்வொரு சீமான் அவளது தரிசனத்திற்காக வந்து காத்திருந்து பாதகாணிக்கை சமர்ப்பித்து, அவளது பரிபூரணமான அருளுக்கும் பிரசாதங்களுக்கும் பாத்திர ராகித் திரும்பிப் போவதுண்டு; ஆனால் அவள் அவர்களைக் கொண்டு தனக்கு ஒவ்வொரு நாளும் தபால் மூலமாக பல கடிதங்கள் எழுதச் செய்வாள். எப்படியெனில், கடிதம் எழுதுபவர் வேறொரு ஜெமீந்தாரது பெயரை எழுதி, அவர் அவளிடம் மையல் கொண்டிருப்பதாகவும், அவள் தமக்கு ஆசை நாயகியாக இருக்கச் சம்மதித்தால், தமது சமஸ்தானத்தை அவள் பேரில் எழுதி வைத்து விடுவதாகவும், அதைப் போலவே, வேறு பலவகை யாகவும் எழுதி அனுப்பச் செய்வாள்; அவளும் நாடகத் தலைவரான கிழவரும் ஒன்றாக இருக்கையில் தபால்காரன் தனது கடிதங்களைக் கொடுக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்திருப்பாள். அவள் அவைகளை வாங்கி, இரண்டொன்றைக் கிழவருக்கு எதிரில் பிரித்துப் படிப்பாள்; உடனே அவள் நிரம்பவும் கோபம் கொண்டவள் போல, அவைகளைத் தனது காலடியில் போட்டு உதைத்து மிதித்து அவற்றின் மீது எச்சிலை உமிழ்ந்து அவைகளையும் படிக்கப்படாத மிகுதிக் கடிதங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து நெருப்பில் எறிந்து விடுவாள்; அல்லது கிழித் தெறிந்து விடுவாள். தவிர, இரண்டொரு முறை, நூறு ரூபாய் நோட்டுகளை வைத்தனுப்பச் செய்து, கடிதத்தைப் பிரித்து உள்ளே இருந்த நோட்டைப் பார்த்து, அதைக் கிழவரிடம் காட்டி விட்டு நோட்டோடு கடிதத்தை நெருப்பில் போட்டு எரித்துவிடு வாள். இவ்வாறு அவள் நிரம்பவும் தந்திரமாக நடந்து கொண்டு, எந்தப் புருஷனிடத்திலும் பக்ஷபாதமாக நடவாமல், எல்லோரை யும் சமமாக சந்தோஷிப்பித்து, எல்லோரிடத்திலும் பெரும் பொருள் அபகரித்து வந்தாள். நாடகத் தலைவரான கிழவரோ அந்தப் பெண்ணழகி பதிவிரதா சிரோரத்தினம் என்றும், அவளை அந்த ஜென்மத்தில் தீண்டும் பாக்கியம் பெற்ற ஆண்மகன் தாம் ஒருவரே என்றும் நினைத்து அளவளாவி, ஆனந்தக் கூத்தாடி, அவளை உச்சிமோந்து, உள்ளங்காலைத் தாங்கி, கன்னங்களைத் தடவி, காலைப் பிடித்துவிட்டு, ஒவ்வோர் இரவிலும் ஊரார் பொருளை எல்லாம் அவர் எந்த வழியில் திரட்டுகிறாரோ அதே

வழியாக அவளிடம் சமர்ப்பித்து, உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் வைர வைடூரியங்களால் அவளை அலங்கரித்து சாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு எழுந்து நின்று பயபக்தியோடு ஹரஹரவென்று கன்னங்களில் அடித்துக் கொண்டு அவளிடம் பரமபக்தனாக ஒழுகி வந்தார். மற்ற நாடகர்கள் நடிகளுக்காகவும், நாடகக் காட்சியின் சாமான்கள் வைப்பதற்காகவும் புரசைப் பாக்கத்தில் அமர்த்தப்பட்டிருந்த ஜாகையில் அவர் இரவெல்லாம் பாதுகாப்பாக இருப்பார்; பொழுது விடிந்த பிறகு ஆலந்தூர் பங்களாவிற்கு வந்து விடுவார்; வந்து தமது நீராட்டம், சாப்பாடு, துயில் முதலியவற்றை நடத்திக் கொண்டு பிற்பகலில் திரும்பவும் புரசைப்பாக்கம் போய்விடுவார். அதுவரையில் பாலாம்பாளிலும் மிஞ்சிய பதிவிரதா சிரோன்மணிகள் வேறே எவரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்னும்படி அவள் நடந்து கொள்வாள்; கிழவரது தலை மறைந்த பிறகே, அம்மாள் பதிவிரதா வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு தனது சுயரூபத்தோடு, சுயராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யத் தொடங்குவாள். அதன் பிறகு அந்தச் சக்கரவர்த்தினியைக் காணும் பொருட்டு போலி ராஜாக்களான சிற்றரசர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கப்பணங்கள், பலவகைப்பட்ட காணிக்கைப் பொருள்கள் முதலிய சிறப்புகளோடு வந்து சேருவார்கள்; கடிதப் போக்கு வரத்துகள் நடைபெறும்; மணிக்கணக்கில் அவள் ஒவ்வொரு வருக்கும் பேட்டி கொடுப்பாள்; ஆனால், அவள் ஒருவரோடு பேசும் சங்கதியை மற்றொருவரிடம் சொல்லவே மாட்டாள். அவனவனும் தான் ஒருவனே அவளோடு நட்பாய் இருப்பவன் என்று உறுதியாக நம்பி, கடைசிவரையில் ஏமாறும்படி அவள் அவ்வளவு அபாரமான திறமையோடும், சாமர்த்தி யத்தோடும் தனது காரியங்களை நடத்தி வந்தாள். விஷயங்களை மறைப்பதிலும், சமயோசிதமாக மாற்றுவதிலும், கூட்டிக் குறைத்துப் பேசுவதிலும், ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களைச் சம்பந்தப்படுத்திப் பேசுவதிலும், அவளது மூளைக்கு இணை யானது இந்த உலகத்தில் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட மகாஜால மலையாள பகவதியின் வலையிலேயே நமது மைனர் போய் அகப்பட்டுக் கொண்டு, அவளது அற்புத ரூபலாவண்ணியங்களைக் கண்டு மதிமயங்கி தான் நாடிவந்த

மோகனாங்கியையும் மறந்து, அன்றிரவின் முற்பகுதியில் தான் அடைந்த பெருதுன்பங்களை எல்லாம் நினையாமல் அவளுக் கருகில் உட்கார்ந்து அவளது கரத்தைப் பற்றினான்.

அவன் தனக்கருகில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும் வரையில், தனது அழகிய வசனங்களினாலும், அதரங்கள், மார்பு முதலிய வற்றின் சேஷ்டைகளான மோகனாஸ்திரங்களினாலும், கைகளின் சாகசங்களினாலும், அவனது மதியை மயக்கி அவனைத் தனது வலையில் வீழ்த்திய பாலாம்பாள், அவனிடம் தனது கையை மாத்திரம் தந்தி பேசும் பொருட்டு கொடுத்துவிட்டு, தனது தேகத்தை சிறிது அப்பால் நகர்த்திக் கொண்டவளாய் மிகவும் நாணம் அடைந்தவள் போல நடித்து அவனைப் பாராமல் எதிர்ப் பக்கத்தில் வெறுவெளியில் தனது பார்வையை நிறுத்தி பெருத்த வேதாந்தம் பேசத் தொடங்கினவளாய், "அடாடா! கடவுளின் திருவிளையாட்டை என்னவென்று சொல்வது! அடுத்த நிமிஷத்தில் என்னவிதமான சம்பவம் நேரப்போகிறதென்பது மனிதருக்குத் தெரியாமல் அல்லவா ஈசுவரன் மறைத்து வைத்திருக் கிறான்? நான் பிறந்து பதினாறு வருஷகாலமாகிறது. எத்தனையோ மகா ராஜாதி ராஜர்கள் எல்லாம் இந்தக் கையைத் தொடுவதற்கு தங்களுடைய உடல் பொருள் ஆவி ஆகிய எல்லாவற்றையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லி படாத பாடுபட்டுப் பார்த்து பயனற்றுத் திரும்பிவிட்டார்கள்; மன்மதனைப் பழித்த மகா சுந்தர புருஷர்கள் எல்லாம் என்னுடைய வாயிலிருந்து ஒரு சொல் வராதா என்று என்னுடைய வீட்டு வாசலில் காத்திருந்து காலொடிந்து திரும்பிப் போகிறார்கள். இதோ இந்த நாடகத் தலைவர் என்னைத் தமது இருதய கமலத்தில் வைத்து சதா காலமும் பூஜித்து, இமைகள் கண்மணிகளைக் காப்பது போல என்னை அல்லும் பகலும் காத்து, ஆபரணங்களிலும் சுகபோகங்களிலும் செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் என்னை மூழ்கச் செய்து, தாம் தேடும் பெருந்திரவி யங்களை எல்லாம் என் காலடியில் கொட்டி நான் காலால் இடுவதை தலையால் செய்து தாசானுதாசனாக இருந்து வருகிறார்; ஆனால், அவருக்கு நான் ஆசை நாயகியாக இருந்து வருகிறேன் என்று வெளியுலகம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வளவு தூரம் பாடுபடும் கிழவருக்கு அந்த ஒரு பெருமையாகிலும்

இருக்கட்டும் என்று நானும் விட்டு வைத்திருக்கிறேன்; ஆனால் இந்த வெற்றிலை சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன், அந்தக் கிழவர், என்னுடைய உடம்பைத் தீண்டிக்கூட அறியார்; அவருடைய விஷயத்தில் கூட என் மனம் கொஞ்சமாகிலும் இளகவில்லை. அப்படி கவரிமான் போல உயிரைக் காட்டிலும் மானமே பெரிதாக இது வரையில் காத்து வந்த நான் இப்போது என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்! இது கனவோ நினைவோ என்ற சந்தேகங்கூட உண்டாகிறது. இப்போது பெட்டி வண்டியில் வந்த போது கூட என்னை வி.பி. ஹாலில் ஏற்றிவிட்ட கிழவர், "நீ கடைசி வரையில் இப்படித்தான் இருக்கப் போகிறாயா? உன்னை நினைத்து நினைத்து என்னுடைய முக்கால் உயிரும் போய்விட்டது. இனி நிற்கும் கால் உயிர் உன்னை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையின் வலுவினாலேயே நிற்கிறது; இரண்டொரு தினத்தில் உண்டு இல்லை என்பது தெரியாவிட்டால் இந்த உயிர் நில்லாது போலிருக்கிறது" என்று சொல்லி என்னை அனுப்பினார். வழியில் வந்த போது நான் அதே தியானமாக வந்தேன். "இந்தக் கிழவரை விட்டால், நமக்கு வேறே கதி இல்லையே; இவர் லட்ச லட்சமாகப் பொருளை வாரி வாரிச் சொரிகிறாரே; இவரை வேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டு என்ன செய்கிறது! இவரிடத்தில் காதலுண்டாக வில்லையே! என்ன செய்கிறது?" என்று யோசித்து யோசித்து சிந்தை கலங்கி கடைசியாக ஒருவகையான முடிவும் செய்யாமல் வந்து பங்களாவுக்குள் நுழைந்தேன். அதற்கு முன்னாகவே ஈசுவரன் என் விஷயத்தில் கவலை கொண்டு என்னென்னவோ ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்திருக்கிறான்; ஆகா! இதை என்ன வென்று சொல்வது! அந்தக் கடவுளை சர்வக்ஞன், சர்வவியாபி, சர்வபிதா, சர்வமாதா என்றே சொல்ல வேண்டும்" என்று கூறி பிரம்மாண்டமாக ஐந்தாறு பெருமூச்சுகளை வரிசையாக வெளிப் படுத்தினாள்; கண்களிலிருந்து கண்ணீரை ஓடவிட்டாள்; அப்படியே வெறுவெளியைப் பார்த்து அதில் மறைந்திருந்த கடவுள் மீது லயித்துப் போனவள் போலவும், அவனது விந்தை யான திருவிளையாடல்களைக் கண்டு வியப்புற்று நகைப்பவள் போலவும் பாசாங்கு செய்தாள்.

அந்த வஞ்சக மொழிகளைக் கேட்டு, அவளது சாகசங்களைக் கண்ட மைனர், அந்தக் கட்டுக்கதை முழுதையும் வேதவாக்கியமாக நம்பியதன்றி, அவளுக்கிணையான அருந்ததி இந்த உலகத்தி லேயே இருக்க மாட்டாள் என்றும், தான் அவளை அடைய, தனது உயிரையே அவள் கேட்பதானாலும், அப்போதே அதை எடுத்து அவளது பாதத்தடியில் வைத்துவிட ஆயத்தமாக இருந்தான்; அவ்வாறு இரண்டொரு நிமிஷத்தில் தீர்மானித்துக் கொண்ட மைனர் புன்னகையோடும் வியப்போடும் அவளை நோக்கி, "அப்படியா! சரி; என்னுடைய முக்கியமான கவலை தீர்ந்தது; இந்த நாடகத்தின் சொந்தக்காரர் உன்னை ஆசை நாயகியாக வைத்திருக் கிறார் என்று உன்னுடைய வேலைக்காரக் கிழவி தெரிவித்தாள். அதைப்பற்றியே நான் கொஞ்சம் கவலை கொண்டிருந்தேன்; இப்போது அது வெறும் நட்போடு நிற்கிறதென்பதை உன் வாயால் கேட்க, நிரம்ப சந்தோஷமாகிறது. உன்னுடைய வேலைக் காரர்களை கூட நீ நம்பி உண்மையை எல்லாம் சொல்லுகிற தில்லை என்பது தெரிகிறது" என்றான்.

பாலாம்பாள் அலட்சியமாகவும் அபிநயத்தோடும், "இதை எல்லாம் வேலைக்காரரிடம் தெரிவிப்பார்களா? கிழவர் என்னோடு மிகவும் நெருங்கி அன்னியோன்னியமாகப் பழகுகிறதைக் கண்டு வேலைக்காரர்கள் அப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த சமாசாரத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தால், என்னைக் கண்டு ஆசைப்படும் வேறு எத்தனையோ பிரபுக்கள் எல்லாம், அருகில் நெருங்கிவந்து தொந்தரவு செய்ய மாட்டார்கள் அல்லவா; அந்தக் கருத்தோடு தான், வேலைக்காரர்கள் எப்படியாகிலும் நினைத்துக் கொள்ளட்டும் என்று பேசாமல் விட்டுவிட்டேன்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், "அப்படியானால், கிழவரிடம் உனக்கு அவ்வளவாகப் பிரியமில்லை என்றே நினைக்கிறேன்" என்றான்.

பாலாம்பாள் புன்சிரிப்போடு, "அதைத்தான் முன்னமேயே சொல்லிவிட்டேனே. பிரியமிருந்தால், அவருடைய விருப்பப்படி இருக்க, நான் இதுவரையில் ஏன் ஆக்ஷேபிக்கிறேன்? தவிர, எனக்கு அவரிடம் பிரியமிருந்தால், அவரை விலக்கிவிட நான் நினைக்க முடியாதல்லவா" என்றாள்.

அதற்குள் மைனர், அவளது இடக்கரத்தை நன்றாக எடுத்துத் தனது மடியின் மேல் வைத்துக் கொண்டு, அதன் அழகைக் கண்டு நிரம்பவும் சந்தோஷமும் ஆனந்தமும் அடைந்தவனாய், அதை மெதுவாகத் தடவி, அதனோடு விளையாடிய வண்ணம் அவளிடத்தில் பேசத் தொடங்கினான்.

ஒரு வீட்டாரது குழந்தை அடுத்த வீட்டிற்குப் போனால், அவர்கள் அதை எடுத்துக் கொஞ்சிக் குலாவி அதனோடு பேசி ஆனந்தம் அடைவதும், அதன் பெற்றோர், அது அண்டை வீட்டாரின் பாதுகாப்பில் பத்திரமாக இருக்கிறதென்று நினைத்து, அதைப்பற்றி கவலை கொள்ளாமல் இருப்பதும் உலக இயற்கை அல்லவா! அதுபோல பாலாம்பாள் மைனரது மடிமீது சென்றிருந்த தனது இடது கரம் இருவரது நட்பையும் வளர்க்க ஒரு சாதனமாக, தன் விஷயத்தில் நல்ல அனுகூலம் செய்து கொண்டிருப்பதாக எண்ணி, அதைப்பற்றி முற்றிலும் மறந்தவள் போலவும் அவள் தனது மனத்தை வேறிடத்தில் வைத்திருப்பவள் போலவும் மொழிந்து கொண்டிருந்தாள்.

கடைசியாக அவள் கூறியதைக் கேட்ட மைனர், வீணையின் தந்திகளை மீட்டுவது போல அவளது கரத்தை நெருடிய வண்ணம் "அப்படியானால், நீ கிழவருடைய சிநேகத்தை விலக்கிவிடத் தீர்மானித்து விட்டாய் என்பது ஏற்படுகிறது" என்று புன்னகையாகக் கேட்டான்.

பாலாம்பாளும் புன்சிரிப்பாக, "இப்போது சிநேகம் இருந்தால் அல்லவா அதை விலக்குகிற தென்கிற சங்கதி ஏற்படும். ஒரு கார்டியன் ஒரு பெருத்த சொத்தைக் காப்பாற்றி, அதை அதன் சொந்தக்காரரிடம் ஒப்புவிப்ப துண்டல்லவா; அதுபோல, அவர் என்னை இதுவரையில் ஊட்டி வளர்த்துக் காப்பாற்றி அழகுபடுத்தி வைத்திருந்தார். இப்போது அதற்கு உரிமையுடையவர் வந்து விட்டபடியால், அவரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு விலகிக் கொள்ளப் போகிறார்; அவ்வளவு தான் காரியம்;" என்று பெருமகிழ்ச்சியோடு கூறினாள்.

மைனர் அகமகிழ்ந்து தற்பெருமையால் பூரித்தவனாய், "சரி; உரிமையுடையவர் வந்துவிட்டார் என்கிறாயே; அவர் இப்போது

எங்கே இருக்கிறார் என்பதை என்னிடத்தில் சொல்லலாம் அல்லவா?" என்று தனது கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு பரிகாசமாகக் கேட்க, அவள் அவனை நோக்கி, "ஓ! அவசியம் சொல்லலாம்; இனி தங்களுக்குத் தெரியாத ரகசியமும் உண்டா? என்னை எப்போதும் ஆண்டு அனுபவிக்க உரிமையுடைய சீமான் இந்த பங்களாவுக்குள் நுழைந்து இந்த சயன அந்தப் புரத்துக்கு வந்தார்; அவர் மகா திருடர்; எல்லாத் திருடரும் சுவரில் கன்னம் வைத்து வழிசெய்து கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தால், இவர் வழிசெய்து கொள்ளாமலே என்னுடைய இருதயம் வரையில் நுழைந்து விட்டார். இவரை என்ன செய்கிற தென்பது தெரியவில்லை" என்று மிகவும் கொஞ்சலாக மொழிந்தாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் பூரித்துப் புளகாங்கிதம் அடைந்து மோக லாகிரி கொண்டவனாய், கலகலவென்று நகைத்து அவளிடம் இன்னம் சிறிது நெருங்கி உட்கார்ந்து, "வழி செய்யாமல் உள்ளே நுழைந்த கள்ளன் என்றா அவரை நினைக்கிறாய்? அப்படி நினைக்காதே, பாலா! உன் மனதுக்குத் திருப்தியாக என்னென்ன வழி செய்ய வேண்டுமோ அதை எல்லாம் அவர் இப்போதே செய்து கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார். உன் மனதை வெளியிடலாம்; உனக்கு என்னென்ன வேண்டுமோ அவை களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம்" என்றான்.

பாலாம்பாள், "நான் வேறே எதைக் கேட்கப் போகிறேன்? ஒரு சுவாமியிடம் வரம் கேட்கிறவர்கள் என்ன கேட்பார்கள்? "எப்போதும் உன் காலடியை விட்டு நீங்காத பேரின்ப சுகமான முக்தியைக் கொடு" என்று தான் கேட்பார்கள். அது போல நான் கேட்பது என்னவென்றால், 'தாங்கள் இன்று இரவு மாத்திரம் எனக்கு உரிமையுடையவர்கள் அல்ல. நான் உள்ள வரையில் தாங்கள் உள்ள வரையில், எப்போதும் நிரந்தரமாக எனக்கு உரிமையுடையவர்களாக இருந்து என்னை அல்லும் பகலும் ஆண்டு அனுபவித்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்பது தான். இந்த வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்வதில் தங்களுக்கு ஆக்ஷேபனை ஏதாகிலும் உண்டோ?" என்று மகா குதூகலமாகப் பேசினாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் ஆனந்த சாகரத்தில் மிதந்து கிடந்து நீந்தியவனாய் மகிழ்வே வடிவாகச் சிறிது நிமிர்ந்து அவளுக் கெதிரில் நெருங்கி உட்கார்ந்து, "சரி; இது நல்ல நேரம்; கரும்பு தின்ன எந்த மூடன் கூலி கேட்பான்? பரமபக்த சிரோன்மணியான உனக்கு இந்தத் தெய்வம் நீ கேட்ட முதல் வரத்தைத் தாராளமாகக் கொடுத்து விட்டது; இன்னும் என்ன வரம் வேண்டுமோ அதையும் கேட்டுக் கொண்டால், கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறது" என்று கூறிய வண்ணம், தனது வலக்கரத்தை அவளது இடுப்பைச் சுற்றி அணைத்துக் கொள்ள மெதுவாகக் கொண்டு போனான்.

அவனது கருத்தை உணர்ந்த அந்த யௌவனக் கன்னிகை, அவனது கையைத் தடுக்காமல் மிகுந்த கூச்சத்தினால் தனது தேகத்தை சுருக்கி நெளித்துக் கொண்டவளாய், "ஏதேது! என்னுடைய அனுமதி இல்லாமலேயே மோகனாஸ்திரங்கள் என்னைச் சுற்றி வளைக்கின்றனவே! நான் இன்று இரவு தப்ப முடியாது போலிருக்கிறதே!" என்று கூற, அதற்குள் மைனர் துணிவடைந்து, தனது வலக்கரத்தால் அவளைக் கட்டியணைத்துத் தன்னிடம் ஆசையோடு இழுக்க, அவள் சும்மாவிருக்க மைனர் அவளை ஆலிங்கனம் செய்து முத்தமிடும் சமயத்தில், அவள் சடக்கென்று திமிறி சிறிது தூரம் அப்பால் நகர்ந்து உட்கார்ந்த வண்ணம், "என்ன அவசரம் இது! சுவாமி வரம் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கும் போது இப்படித்தான் இடைஞ்சல் செய்கிறதா? எனக்கு இன்னொரு வரம் கொடுப்பதாகச் சொன்னீர்கள், அதைக் கேட்கிறேன். அதைக் கொடுத்தவுடன் இவ்வளவு காலமாக நான் காப்பாற்றி வைத்துள்ள எல்லாவற்றை யும் தங்களிடம் ஒப்புவித்து விடுகிறேன். அதுவரையில் குறுக்கிட்டால் தங்களுடைய காரியந் தான் தாமதப்பட்டுப் போகிறது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் புன்சிரிப்போடு தனது வலக்கரத்தை வாங்கிக் கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்த வண்ணம், "சரி; அப்படியே ஆகட்டும். உனக்கு வேண்டியதைச் சீக்கிரம் கேட்டுக் கொள்" என்று அவசரமாக மொழிந்தான்.

பாலாம்பாள் அவனை ஒய்யாரமாக நோக்கி, "நான் கேட்பதிருக் கட்டும். எஜமானருக்குக் கலியாணம் ஆகிவிட்டதா இல்லையா

என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்ள எனக்கு ஆசையாய் இருக்கிறது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர், "இது என்ன கேள்வி? நான் உன்னை நாடி இங்கே வந்ததில் இருந்தே, எனக்கு இன்னமும் கலியாணம் ஆகவில்லை என்பது ஏற்படுகிறதல்லவா?" என்றான்.

அதைக் கேட்ட அந்த அணங்கு சந்தோஷமாக நகைத்த வண்ணம், "ஆம் ஆம்; ஏற்படுகிறது. நான் பெண்பிள்ளை தானே; தாங்கள் சொல்லாமல் என்னுடைய மூளைக்கே அவ்வளவு தூரம் சுயமாக எட்டுகிறதா? ஆனால் தாங்கள் சொல்வதில் இருந்து இன்னொரு விஷயமும் ஏற்படுகிறது" என்று அதற்கு ஒருவால் ஒட்ட வைத்தாள்.

மைனர், "அது என்ன விஷயம்" என்றான்; பாலாம்பாள், "வேறொன்றும் இல்லை. தங்களுக்குக் கலியாணம் ஆகாதிருப்ப தாலே தான் தாங்கள் இங்கே வந்ததாகச் சொன்னபடியால், தங்களுக்கு இனி கலியாணம் ஆகிவிட்டால் இங்கே வரமாட்டீர்கள் என்பதும் ஏற்படுகிறதே. தாங்கள் எதையோ சொல்லப் போய் எனக்குக் கொடுத்த முதல் வரத்துக்கு மாறான ஒரு சங்கதியை இப்போதே சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டீர்களே!" என்றாள்.

மைனர் மிகுந்த அன்போடு, "சேச்சே! நான் அப்படியா சொன்னேன்! நான் இறந்த காலத்து சங்கதியைச் சொன்னேன். நீ எதிர்காலத்து சங்கதியைச் சொல்லுகிறாய். நீயும் நானும் இனி எப்போதும் பிரிவதில்லை என்று நான் எப்போது உனக்கு வாக்குக் கொடுத்தேனோ, அப்போதே நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்ட மாதிரியல்லவா? அப்படியிருக்க, நான் இனி வேறொருத் தியைக் கலியாணம் செய்வேன் என்கிற சந்தேகமே எதற்கு?" என்றான்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் அவனை மோகமான பார்வை யாகப் பார்த்து, குழந்தை போல மழலை மொழியாகப் பேசி, "ஆமாம்; புருஷர்கள் இப்படித்தான் முதலில் ஆளை ஏமாற்று கிறது. காரியம் ஆகும் வரையில் கழுதையின் காலையும் பிடி என்ற பழமொழிப்படி, அவர்கள், தங்களுடைய புது மோகத்தில்

இப்படித் தான் வாய் கொண்ட மட்டும் உறுதி சொல்லி வெகு தாராளமாகப் பேசுகிறது வழக்கம் என்று என்னுடைய வேலைக் காரக் கிழவி அடிக்கடி சொல்லுவாள்; அது இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது. பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும் என்று சொல்லுவார் கள். அதைப்போல ஒரு ஸ்திரீ எவ்வளவு தான் அழகாய் இருந்தாலும், அவள் புருஷனுடைய மனம் கோணாதபடி நடந்து கொண்டாலும், பிள்ளைப்பேறு, வயசு அதிகரித்தல் முதலியவற் றால் அவளுடைய யௌவன காலத்து அழகும் கவர்ச்சியும் அதிசீக்கிரத்தில் போய்விடும். புருஷர்களுடைய ஆசையோ, அவர்கள் கிழவராகிற வரையில் பாலியமாகவே இருக்கிறது. நிற்க, அவர்கள் பிற மாதரை விரும்புவதைக் கண்டிப்பதற்கு, அவர் களுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இல்லை. ஆகையால் அவர்கள் கிழவியாய்ப் போன தங்களுடைய முதல் பெண்சாதியை விட்டுப் புதிய புதிய யௌவன மடந்தையரை விரும்புகின்றனர். இது உலகத்தில் சாதாரணமாக நடக்கும் காரியம். அக்கினி சாட்சியாகத் தாலி கட்டினவளாய் இருந்தால், தீராப் பொரியே என்று, புருஷன் அவளுடைய கட்டுப்பாட்டில் நிற்க வேண்டியது அவசியமாய்ப் போகிறது. என்னுடைய சங்கதி அப்படியல்ல; இது அக்கினி சாட்சியாகச் செய்த கல்யாணத்தைப் போல உறுதியுள்ளதல்ல. இரண்டொரு மாதம் வரையில் தாங்கள் என்னோடு சந்தோஷமாக இருப்பீர்கள்; நாளைக்கு நான் நாலைந்து குழந்தைகளைப் பெற்று விட்டால், தாங்கள், அழுக்கான தங்களுடைய மேலங்கியை விலக்குவது போல, என்னை விலக்கிவிட்டு மோகனாங்கியிடம் போய்ச் சேர்ந்து விடுவீர்கள். அதன் பிறகு என் கதி என்ன ஆகும்? என்னுடைய குழந்தைகளின் கதி என்ன ஆகும்? இந்த விஷயங் களை எல்லாம் நாம் முன்னாகவே யோசிப்பது நல்லதல்லவா?" என்று நயமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் ஒருவாறு லஜ்ஜை அடைந்தவனாய், "பாலா! இதெல்லாம் என்ன சந்தேகம்? எனக்குக் குழந்தைகளும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்; நீ இப்போதிருப்பது போல எப்போதும் ஒரே குழந்தையாக என்னோடு இருக்க வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். நீ ஏன் அனாவசியமான சந்தேகங் களை எல்லாம் வரவழைத்துக் கொண்டு இப்போதே கவலைப்

படுகிறாய்? நான் தான் ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேனே. உனக்கு எவ்விதமான ஆதாரம் வேண்டுமானாலும் இப்போதே செய்துகொள்; மனதில் உள்ளதை வெளியிடாமல் ஏன் வளைத்து வளைத்துப் பேசுகிறாய்? நாம் அக்கினி சாட்சியாகக் கலியாணம் செய்து கொள்ள முடியாதென்பதை நீயே ஒப்புக் கொள்கிறாய். நான் உன்னையே சம்சாரமாக என் ஆயுசு காலம் முடிய பாவிப்பேன் என்பது சத்தியம். அந்தப்படி எழுத்து மூலமாக ஒரு பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்கச் சொன்னாலும் நான் அதை இப்போதே எழுதிக் கொடுத்து விடுகிறேன்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள், "வாய்பேச்சு காலக்கிரமத்தில் போகக்கூடியது. எழுத்து மூலமான உறுதியே நிரந்தரமாக இருக்கக் கூடியது. அப்படி எழுதிக் கொடுப்பதில் வித்தியாசம் ஒன்றும் இல்லை. நான் என்ன கேட்கிறேன்? தங்களுடைய அன்பும் பாசமும் எப்போதும் மாறாமல் இருக்க வேண்டும் என்று தானே நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வாய்மூலமாக இப்போது தாங்கள் சொல்வதை எழுத்து மூலமாக எழுதிக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள். இதில் கெடுதல் என்ன இருக்கிறது? தாங்கள் சொன்ன சொல்லுக் குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்ற நிர்ணயம் உள்ளவர்களாக இருந்தால், இதைக் காகிதத்தில் எழுதிக் கொடுப்பதைப் பற்றித் தாங்கள் கொஞ்சமும் கவலைப்பட மாட்டீர்கள்" என்று வெண்ணெயில் ஊசியை நுழைப்பது போல நயமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மைனர் மிகவும் ஆத்திரமாக "எங்கே? காகிதம் மைக்கூடு முதலியவை இருந்தால் எடு; இப்போதே எழுதிக் கொடுக்கிறேன். பேச்சை வீணாக வளர்க்க வேண்டாம்" என்றான்.

அவள் இரவில் பலரிடம் பிராமிசரி நோட்டுகளும் பத்திரங்களும் எழுதி எழுதி வாங்கி நிரம்பவும் அநுபோகம் உள்ளவள் ஆதலால், மேஜையில் ஆயத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்த காகிதங்களில் இருந்து எட்டணா முத்திரைக் காகிதம் ஒன்று, மை, இறகு, அடியில் வைத்துக் கொள்ள ஓர் அட்டை முதலியவற்றை எடுத்து மைனரிடம் வைக்க, அவன் காகிதத்தையும் இறகையும் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, "எங்கே? நீயே சொல்; நான் அப்படியே எழுதித் தருகிறேன். நீ கொஞ்சமும் யோசனை

செய்யாமல் உன் மனம் போல எழுதிக் கொள்ளலாம். உன் விஷயத்தில் வஞ்சகம் செய்ய வேண்டும் என்னும் நினைவிருந் தால் அல்லவா எனக்குக் கவலை; எங்கே? சொல், எழுதுகிறேன்" என்று வற்புறுத்திக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் அதற்கு மனமில்லாதவள் போல சிறிது பாசாங்கு செய்தவளாய், "அடாடா! நானா சொல்லுகிறது? எனக்கென்ன தெரியும்? நான் ஒரே வாக்கியமாக முன்னமேயே சொல்லி விட்டேன்; அதைத் தான் எழுத வேண்டும்; சரி; தங்களுடைய உத்தரவாகும் போது எனக்கு பயமென்ன? எங்கே? எழுதுங்கள் சொல்லுகிறேன்:-

சென்னை ஆலந்தூருக்கு அருகில், மவுண்டு ரோட்டில் உள்ள ஜெகன்மோகன விலாஸ் என்ற பெயர் கொண்ட பங்களாவில் இருக்கும் மைசூர் பாலாம்பாள் அம்மாளுக்கு, சென்னை தேனாம் பேட்டையில் உள்ள மாரமங்கலம் மைனர் ஜெமீந்தாரான - துரை அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த விவாக ஒப்பந்தப் பத்திரம்.

நான் என் மனப்பூர்வமாக உன்மேல் காதல் கொண்டு, என்னுடைய ஆயுசுகால பரியந்தம் உன்னையே என்னுடைய பாரியாளாகவும், என்னுடைய மைனர் பருவம் நீங்கிய பிறகு பட்டமகிஷியாகவும் பாவிக்க நான் என் மனதார விரும்புகிறேன். நமது ஜாதிவித்தியாசத்தைக் கருதி, நான் உன்னை அக்கினி சாட்சியாகப் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது இருந் தாலும், இந்த ஒப்பந்தத்தையே அப்படிப்பட்ட கலியாணம் நடந்த தற்கு சமானமாக ஒப்புக் கொள்ள இதன் மூலமாக நான் கட்டுப் படுகிறேன். நான் உன்னைத் தவிர, என் ஆயுசு காலத்தில் வேறே எவரையும் இனி அக்கினி சாட்சியாகக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுகிறதில்லை. தவறி செய்து கொண்டாலும், நீயே முதல் மனைவியாகவும், உன் வயிற்றில் பிறக்கும் முதல் புத்திரனே சமஸ் தானத்துக்கு பிந்தி வார்சாகவும் ஆக இதன் மூலமாய் உங்களுக் நான் உரிமை ஏற்படுத்தி இருக்கிறேன். உன்னை நான் பாரியாளாக ஏற்றுக் கொண்ட இந்த நாள் முதல் மாதம் ஒன்றுக்கு உன்னுடைய தேக போஷணைச் செலவுக்காக ரூபாய் ஐயாயிரம் கொடுத்துவர நான் கட்டுப்படுகிறேன். உன்னுடைய வயிற்றில் குழந்தைகள்

ஜனிக்குமானால் அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னும் பத்து நாட்களுக்குள் இருபத்தைந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு நீ கேட்கும் ஆபரணங்களை வாங்கித் தரக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். தவிர, என்னுடைய மைனர் பருவம் நீங்கி, நான் சமஸ்தானத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் தினத்தன்று, உனக்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு ஆபரணங்கள் தரித்து சமஸ்தானத்து அரண்மனையில் பட்டமகிஷியின் ஸ்தானத்தில் கொண்டு போய் உன்னை வைத்துக் கொள்ள இதன் மூலமாக நான் கட்டுப்படு கிறேன். இந்த நிபந்தனைகளில் எதையாகிலும் நான் செய்யத் தவறுவேனாகில், நீ சிவில் கிரிமினல் முதலிய நியாயஸ்தலங்களின் உதவியைக் கொண்டு இந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள உனக்கு இதன் மூலமாக அதிகாரம் உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறேன். இந்தப் பத்திரம், சட்டப்படி, விவாகத்துக்கு சமதையாக ஆகாதென்று கோர்ட்டார் தீர்மானித்தாலும், அல்லது, நான் இதற்கு மாறாக அக்கினி சாட்சியாக இன்னொரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டாலும், அது வரையில் உன்னுடைய கற்பை அழித்ததற்காக ஒரு கோடி ரூபாய் நஷ்டஈடு கொடுக்க இதன் மூலமாக நான் கட்டுப்படுகிறேன். இந்தப் பத்திரத்தை திரிகரண சுத்தியாக நான் நல்ல அறிவோடிருக்கையில் என் மனப் பூர்வமாக எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு எழுதியதுள்பட
மாரமங்கலம் மைனர் - துரை

என்று பாலாம்பாள் சொல்லிக் கொண்டே போனபடி மைனர் பத்தி ரத்தை எழுதி அதன் அடியில் தனது கையெழுத்திட்டு, அதை மடித்து, அவளிடம் நீட்டி, "இதோ இருக்கிறது பத்திரம்; இவ்வளவு தானே உனக்கு வேண்டியது? இனிமேல் கவலையில்லையே?" என்று கேட்க, பாலாம்பாள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் குதூகல மாகவும் வசீகரமாகவும் நகைத்த வண்ணம் பத்திரத்தை அலட்சிய மாக வாங்கிக் கொண்டவளாய், "தாங்கள் சொல்வது வேடிக்கை யாக இருக்கிறதே; என்னை இந்த காகிதத்தோடு விட்டுவிடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே; நான் கேட்பது தாங்கள் என்னைக் கைவிடாமல்

எப்போதும் எனக்கு எஜமானராக இருந்து என்னை ஆண்டு அனுபவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதேயன்றி, இந்த வெறுங் காகிதத்தையா நான் கேட்டேன்? சரி சரி; நாளைக்கு என் வயிறு பசிக்கிறது என்றால், இந்தக் காகிதத்தையே பக்ஷணம் பண்ணும் படி தாங்கள் தாராளமாக உத்தரவு அளிப்பீர்கள் போலிருக்கிறதே! ஓகோ மூர்த்தி சிறிதாயிருந்தாலும் கீர்த்தி பெரிதாய் இருக்கிறதே! தாங்கள் வயதில் பாலியராயிருந்தும் சாமர்த்தியத்தில் எல்லோரை யும் வென்று விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே! அவ்வளவு சாமர்த்தியம் இல்லாமலா இரவு இரண்டு மணிக்கு இந்த பங்களாவுக்குள் நுழைந்து முன்பின் பழக்கமில்லாதவளும் எப்படிப்பட்டவர்க்கும் மசியாதவளுமான ஒரு பெண்ணை ஒரே நொடியில் மயக்கி, ஆயுசுகால பரியந்தம் அடிமையாக்கிக் கொண்டு விட்டீர்கள்!" என்று பரிகாசமாகக் கூறிக்கொண்டே எழுந்து போய் சுவரிலிருந்த ஓர் அலமாரிக்குள் அதை வைத்து, தனது கழுத்து மணியிலிருந்த திறவுகோலால் அதைப் பூட்டி விட்டு வந்து, பால் கூஜா, வெற்றிலை பாக்குத் தட்டு முதலிய சாமான்கள் இருந்த மேஜையைக் கட்டிலிற்கு அருகில் இழுத்து வைத்து விட்டு, திரும்பி வந்து முன்னிருந்த இடத்தில் அவனிடம் மிகவும் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவ்வளவு கண்டிப்பாக தான் அவனிடத்தில் பத்திரம் எழுதி வாங்கிக் கொண்டதைப் பற்றி மைனரது மனதில் ஒருவகையான அதிருப்தி உண்டாயிருக்குமோ என்ற எண்ணம் கொண்டவளாய், அவன் ஊக்கமும் சந்தோஷமும் கொள்ளும்படி செய்ய நினைத்தே அவள் அவனை அதிகமாக முகஸ்துதி செய்தாள். அவளது மையலில் கண்தெரியாது மூழ்கி வெறி கொண்டு மதிமயங்கியிருந்த மைனர் அவள் சொன்ன ஸ்தோத்திர மொழிகளை உண்மை என்று மதித்து பெரிதும் ஆனந்தமும் உற்சாகமும் கொண்டவனாய் கலகலவென்று நகைத்து அவளை நோக்கி, "நீ மாத்திரம் சாதாரணமான ஆசாமியோ! இந்த வெறுங்காகிதத்தோடு நான் உன்னை விட்டு விட்டால், நீ தயைதாக்ஷணியம் இல்லாமல் என்னைக் கொண்டு போய் ஜெயிலில் அடைத்துவிட மாட்டாயா! இனிமேல் நான் எப்போதும் எஜமானியம்மாளுக்குப் பயந்தல்லவா நடக்க வேண்டும்" என்று தானும் அவளை முகஸ்துதியாகப் புகழ்ந்த

வண்ணம் மோகாவேசத்தோடு தனது கைகளால் அவளது அழகு வழிந்த மினுமினுப்பான சிவந்த தேகத்தை அணைத்துத் தழுவ முயன்றவனாய், "சரி! திருடன் வழி செய்யாமல் உள்ளே நுழைந்து விட்டான் என்று முன்பு சொன்னாயே இப்போதும் திருடன் என்றே மதிக்கிறாயா? அல்லது சொந்தக்காரன் என்று மதிக்கிறாயா?" என்றான். அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் மகிழ்ச்சியோடு நகைத்த வண்ணம், "சரி தயவு செய்து எழுந்து வாருங்கள்; இந்தக் குடும்பத்துக்கு இனி தாங்கள் மகாராஜா அல்லவா; தங்களுடைய சிம்மாசனத்தில் தங்களை உட்கார வைத்தல்லவா தங்களுக்கு முடிசூட்டி ராஜ்யத்தை தங்களிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டும்" என்று கூறிய வண்ணம் சோபாவை விட்டெழுந்து, இடக்கரத்தால் அவனது இடையைச் சுற்றி அணைத்துக் கொண்டவளாய் அருகிலிருந்த வில்வைத்த சொகுசான பஞ்சணைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்று, அதன் மேல் அவனை உட்கார வைத்து, தானும் அவனுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொள்ள, அப்போதே சாயுஜ்ய பதவியிலிருப்பவன் போல மைனர் தன்னை மறந்து பூரித்துப் புளகாங்கிதம் அடைந்து ஆனந்த பரவசமுற்று மோகலாகிரி கொண்டு, மிகுந்த காம வெறியோடு அவளைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட முயல, அதற்குள் அவள் சிறிது விலகி "கொஞ்சம் பொறுங்கள்; சுவாமியின் நிவேதனத்துக்காக கிழவி, குழம்புப்பால், தாம்பூலம் முதலியவைகளை வைத்திருக்கிறாள். அவைகளின் மேலும் எஜமானருடைய கிருபா நோக்கம் கொஞ்சம் ஏற்படட்டும்" என்று கூறிய வண்ணம், பால் இருந்த கூஜாவை எடுத்து மைனரிடம் கொடுக்க, அவன் அன்று இரவு முற்றிலும் ஓடியலைந்து தளர்வடைந்து போயிருந்தவன் ஆதலால், அதை வாங்கி பால் முழுதையும் உள்ளே செலுத்தி விட்டான். அதன் பிறகு பாலாம்பாள் மிகவும் பட்சமாக அவனுக்குத் தாம்பூலம் கொடுக்கத் தொடங்கி வெற்றிலையை மடித்துச் சுருள்களை ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க, மைனரது திரேகம் சுருதி கூட்டப்பட்ட வீணையைப் போல பிரம்மாநந்த வெள்ளம் கரை புரண்டோடத் தக்க நிலைமையில் இருந்து பாலாம்பாளை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு பறக்கிறது. தாம்பூலம் கொடுத்து அவள் எப்போது நிறுத்துவாளோ

என்ற ஆவல் கொண்டவனாய், சொல்லவும் மாட்டாமல், சொல்லாமல் இருக்கவும் மாட்டாமல், பல்லவி பாட விரும்பும் ஊமையனைப் போல, தத்தளித்து இன்பமோ துன்பமோ என்று அறிய இயலாத நிலைமையிலிருக்க, பாலாம்பாள் அந்தக் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு பஞ்சணையி லேறி அவனுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்த வண்ணம், "இப்போது நம் இருவரையும் பார்த்தால் யாரைப் போல இருக்கிறது? எங்கே? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். நீங்கள் சரியான மறுமொழி சொல்லிவிட்டால் எவருக்கும் கிடைக்காத ஒரு பெருத்த வெகுமதி உங்களுக்குத் தரப் போகிறேன்" என்று கிள்ளை போல மழலையாக பேசிக் கொஞ்சினாள். அவளது மொழியைக் கேட்ட மைனர் நகைத்து, "ரதியையும் மன்மதனையும் போல இல்லையா? இதற்குச் சந்தேகம் என்ன? எங்கே? வெகுமதியைக் கொடு" என்று தனது முழு ஆத்திரத்தையும் வெளியிட்டு, அவளைப் பிடித் தணைக்க முயல, அவள் அதற்கு மேலும் இடையூறு செய்வது கூடாதென நினைத்து, பேசாது, தனது தேகத்தை அவன் வசமாக்கி விட்டாள்.

மைனரது துரதிர்ஷ்டத்தை என்னவென்று சொல்வது! அதே நொடியில், சொல்லி வைத்தது போல, அந்தச் சயன அறைக்கு வெளியில் பங்களாவிற்குள், "திருடர்! திருடர்! ஐயோ! அப்பா! வெட்டுகிறார்களே! குத்துகிறார்களே!" என்ற பெருத்த கூக்குரல் திடீரென்று எழுந்தது. பாலாம்பாளது வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் மொத்தத்தில் அறுவர் அந்த பங்களாவிலேயே இரவில் படுத்திருப்பது வழக்கம். அந்த அறுவரும் ஒன்று கூடிப் பெருத்த ஆரவாரம் செய்வதாகத் தெரிந்தது. இரதியாகவும் மன்மதனாகவும் நடித்துக் கொண்டிருந்த மைனரும் பாலாம்பாளும் திடீரென்று உண்டான அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டுப் பெருந் திகிலும் குலைநடுக்கமும் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் மறந்து பிரமித்து அசைவற்றுப் போயினர்; அவர்களது உடம்புகள் கிடுகிடென்று ஆடுகின்றன. பேரச்சம் உச்சி மயிரைப் பிடித்து உலுக்குகிறது. வியர்வை வெள்ளமாக ஒழுகுகிறது. ஒருவரோடு ஒருவர் பேசவும், ஒருவர் பக்கம் ஒருவர் தமது முகத்தைத் திருப்பவும் அஞ்சி இருவரும் இரண்டு உயிரற்ற பதுமைகள் போல

உட்கார்ந்திருந்தனர். மைனரது தேகத்தில் அதுகாறும் எழுந்து தகித்துக் கொண்டிருந்த காமத்தீ எல்லாம், தண்ணீரில் ஆழ்த்தப் பட்ட தணல் போல, இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து போய்விட்டது. மைனரது துரதிர்ஷ்டம் எந்த விஷயத்தையும் முடியும் சமயத்தில் கத்திரித்து விடுவது வழக்கம் ஆதலால், பாலாம்பாளது விஷயத்தில் அவனது மனோரதம் நிறைவேறாமல் போய்விட்டது. அவ்வாறு இரதிதேவியின் ஆஸ்தான மண்டபத்தில் புதிய மணமகனும் மணவாட்டியும் இரும்புப் பெறியில் அகப்பட்ட எலிகள் போல உட்கார்ந்திருக்க, அந்த பங்களாவில் உண்டான கூக்குரல் இரண்டொரு நிமிஷத்தில் அதிகரித்துத் தோன்றி, பிறகு அது அழுகையாகவும் அலறலாகவும் மாறி, சிறிது நேரத்தில் யாவும் ஒடுங்கிப் போய்விட்டது. அடிகளின் ஓசையும், கதவுகள் உடைப்பட்ட ஓசையும் நன்றாகக் கேட்டன. திருடர்கள் வேலைக் காரர்களை எல்லாம் அடித்து சின்னாபின்னமாக்கியதும் நன்றாக விளங்கியது. அதை உணர்ந்த காதலனும் காதலியும் என்ன செய்வதென்பதை அறியமாட்டாமல், பெருத்த திகில் கொண்ட வராய் திருடர்கள் தாங்கள் இருந்த அறைக்கு வந்து விட்டால், தாங்கள் என்ன செய்கிறது என்று நினைத்து பெரிதும் கதிகலங்கி ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அதற்கு மெத்தைப் படிகளில் தடதடவென்ற ஓசை கேட்டது; தாங்கள் இருந்த இடத்திற்கே திருடர்கள் வருவதாக அவர்களுக்கு உடனே தோன்றவே, அவர்கள் இருவரும் சடக்கென்று கட்டிலை விட்டுக் கீழே இறங்கினார்கள். மைனர் கோழைத்தனம் நிரம்பிய அதிசூரன் ஆதலால், அவனது உடம்பு கட்டிலடங்காமல் வெடவெட வென்று நடுங்குகிறது. அவன் நாற்புறங்களிலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து, தப்பி ஓடிப்போவதற்காகிலும், மறைந்து கொள்வதற்காகிலும் வசதி இருக்குமோ என்று கவனிக்கிறான்; பாலாம்பாளின் பின் பக்கமாகப் போய் மறைந்து கொள்ளுகிறேன்; "ஐயையோ! திருடர்கள் இங்கே வந்து விடுவார்கள் போல் இருக்கிறதே! என்ன செய்கிறது! வெளியில் போக வழி ஏதாகிலும் இருக்கிறதா?" என்று கூறித் தவிக்கிறான். ஆனால் பாலாம்பாளோ நிரம்பவும் மனோதிடம் உடையவள் ஆதலால், விசையாக ஓடி அந்த அறைக் கதவின் உட்புறத்தில் இருந்த தாழ்ப்பாளை நன்றாக

மாட்டி விட்டு, மைனரையும் அழைத்துக் கொண்டு சிறிது தூரத்தில் இருந்த பளுவான பித்தளைக் கட்டிலை சகடைகளால் உருட்டித் தள்ளி கதவின் பக்கத்தில் குறுக்காக மறைத்து வைத்தாள்; இன்னமும் சோபாக்கள் நாற்காலிகள் பூந்தொட்டிகள் முதலிய சாமான்களை எல்லாம் கொணர்ந்து கட்டிலின் மீது வைத்து கதவு முழுதையும் மறைத்துவிட்டாள். திருடர்கள் கதவில் துளை செய்து தாழ்ப்பாளை விலக்கிக் கொண்டு கதவைத் திறப்பது வழக்கம் என்பதை அவள் கேள்வியுற்றிருந்தவள் ஆதலால் அவர்கள் தாழ்ப்பாளை விலக்கினாலும் கதவைச் சுலபத்தில் திறக்க முடியாமல் செய்து வைத்துவிட்டு தாங்கள் வெளியில் போய்விடுவதற்கு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா என்று அவள் அங்கும் இங்கும் ஓடிப் பார்த்தாள். நாற்புறங்களிலும் இரும்புக் கம்பிகள் வைத்த ஜன்னல்கள் மிகவும் உறுதியாக வைக்கப்பட்டிருந்தமையாலும், அவைகளை விலக்க கடப்பாரை முதலிய எவ்விதமான கருவியும் அந்தச் சயன அந்தப்புரத்தில் இல்லாமல் இருந்தமையாலும், அவைகளின் வழியாகத் தப்பிப்போவது சாத்தியம் இல்லாததாக இருந்தது. ஆதலால், பாலாம்பாள் மிகவும் தத்தளித்தவளாய் மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவர்கள் இருந்த அறை முதல் மாடத்தில் உள்ளது. அதற்கு மேல் இருந்த மொட்டை மெத்தையி லிருந்து உட்புறத்தில் வெளிச்சம் உண்டாவதற்காக, மேல் மச்சில் இரண்டு கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டடி நீளமுள்ளவையாக இருந்தமையால் அவைகளின் வழியாக ஓர் ஆள் எளிதில் நுழைந்து போவதற்கு இடமிருந்தது. அவைகளைப் பார்த்தவுடனே பாலாம்பாளுக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. அந்த இரண்டு கண்ணாடிகளில் ஒன்றை உடைத்து அதன் வழியாகத் தாங்கள் மொட்டை மெத்தைக்குப் போய்விட்டால், அங்கிருந்து படிகளின் வழியாகத் தோட்டத் திற்குள் இறங்கிவிடலாம் என்று பாலாம்பாளுக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. அதை அவள் இரண்டொரு வார்த்தையாக மைனருக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் ஆமோதித்தான்; ஆனால் அந்த மேல்மச்சு அவர்களிருந்த தரையிலிருந்து இரண்டாள் உயரத்தில் இருந்தது. இரண்டு கண்ணாடிகளுள் ஒன்று அந்தச் சயன அறையின் நடுவில் இருந்தமையால், அதன் வழியாகப் போவ

சாத்தியம் இல்லாததாய் இருந்தது. மற்றொன்றோ, அதிர்ஷ்டவசமாக, அவர்கள் கதவண்டை இழுத்துவைத்த கட்டிலிற்கு மேலே, ஒரு பக்கத்தில் சிறிது விலகினாற் போல இருந்தது. அந்தக் கட்டிலின் மேல் போடப்பட்டிருந்த மேஜைகள் சோபாக்கள் முதலியவற்றின் மேல் ஒரு மனிதன் ஏறி கொசுவலைச் சட்டத்தில் நின்று கொண்டு அந்தக் கண்ணாடியை உடைத்து விடலாம் என்பது தோன்றியது. அப்படி அதை மைனர் உடைத்து வழி செய்த பிறகு, இருவரும் கட்டிலில் இருந்த சாமான்களின் மேல் ஏறுவதென்றும், மைனர் பாலாம்பாளை முதலில் தூக்கி துவாரத்தின் வழியாக மேலே ஏற்றி விடுவதென்றும், அதன் பிறகு அவன் தொற்றி ஏறிப் போய் விடுவதென்றும் அவர்கள் முடிவு செய்து கொண்டனர். மைனரது தேகம் வெடவெட வென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த நிலைமையில், அவன் எவ்வித முயற்சியும் செய்ய வல்லமையற்றவனாய் இருந்தான் ஆனாலும், திருடர்களிடம் அகப்பட்டு எவ்விதமான துன்பங்களுக்கு ஆளாக வேண்டுமோ என்கிற பேரச்சத்தினால் தூண்டப் பட்டவனாய், அவன் பக்கத்தில் கிடந்த பால் குடிக்கும் வெண்கலக் குவளையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கட்டிலின் மேல் பாய்ந்து, தாறுமாறாக நிரப்பப்பட்டுக் கிடந்த சோபாக்கள் நாற்காலிகள் மேஜைகள் முதலியவற்றின் மேல் காலை வைத்து ஏறுகிறான். கால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்குவதால், அவை வைக்கப்படும் இடத்தில் எல்லாம் தவறிப்போவதனால் இரண்டு மூன்று முறை அவன் கீழே விழுந்து, காலிகளிலும் கைகளிலும் தேகத்திலும் பல இடங்களில் பித்தளைக் கட்டிலில் மோத, பெருத்த காயங்கள் பெற்றான்; பல இடங்களில் இருந்து இரத்தம் வழிந்தோடுகிறது. உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் வியர்வை வெள்ளமாக வழிகிறது; தேகம் நெருப்பாய்ப் பற்றி எரிகிறது; அந்த நிலைமையில் மைனர் மிகவும் பாடுபட்டு, கட்டிலின் சாமான்களின் மீதேறி, நிமிர்ந்து நின்று சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த கண்ணாடிப் பக்கமாக வளைந்து, இடது கரத்தால் கண்ணாடிக்குக் கீழே இருந்த மேல்மச்சின் குடைவைத் தாங்கிக் கொண்டு வலக்கரத்தில் இருந்த பாத்திரத்தால் கண்ணாடியை உடைத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கண்ணாடி இரண்டு விரல்

கனமுள்ளதாகவும், அழுத்தமானதாகவும் இருந்தது ஆகையால் எளிதில் உடையவில்லை.

அவன் ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தமையாலும், அவனது உதைவு உறுதியானதாக இல்லாதிருந்தமையாலும், அவன் கண்ணாடியை அதிக பலமாக அடிக்கக் கூடாமலிருந்தது. அவன் அந்த நிலைமையில் இருக்க, பாலாம்பாள், திருடர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிப்பதும், மேலே நிமிர்ந்து கண்ணாடியைப் பார்ப்பதுமாக நிரம்பவும் தத்தளித்து நின்றாள்.

கதவிற்கு வெளியிலிருந்த திருடர்களோ கதவை அழுத்திப் பார்த்து, அது உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருந்ததை உணர்ந்தனர். அப்படிப்பட்ட இடையூறுகளை விலக்குவதற்குத் தக்க ஆயுதங்களை அவர்கள் எடுத்து வந்திருந்தனர் ஆதலால் அவர்கள் ஒரு தமிரை எடுத்து தாழ்ப்பாள் இருக்கக்கூடிய இடத்திற்குக் குறிப்புப் பார்த்து ஓர் அழுத்து அழுத்தித் திருகவே, கதவில் ஒரு கை நுழையும்படியான வட்டமான பாகம் அறுந்து கீழே வீழ்ந்து விட்டது. அதனால் உண்டான துளையில் திருடர்களுள் ஒருவன் தனது கையை நுழைத்து, தாழ்ப்பாளை ஒரு நொடியில் திறந்து விட்டுக் கதவைத் தள்ளினான்; அது சிறிதளவு திறந்து கொண்டு போய் கட்டில் முதலிய சாமான்களில் முட்டிக் கொண்டது; திருடரது தலை நுழைவதற்கு மாத்திரம் இடைவெளி ஏற்பட்டதன்றி, அவர்களது உடம்பு நுழைவதற்குப் போதுமான திறப்பு உண்டாகவில்லை. அதைக் கண்ட திருடர் உண்மையை உணர்ந்தனர்; உட்புறத்தில் சாமான்கள் தடபுடலாக உருட்டப் பட்டதனால் சிறிது முன் உண்டான ஓசை அவர்களுக்கும் எட்டியது ஆகையாலும், மைனர் கண்ணாடியை உடைத்துக் கொண்டிருந்த அடியோசை அப்போதும் வந்து கொண்டிருந்தமை யாலும், தாங்கள் கதவைத் திறக்காமல் தடுக்கும் பொருட்டு உட்புறத்தில் ஏதோ ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன என்பதை உணர்ந்த கள்வர் பெரிதும் ஆத்திரமும் வீராவேசமும் கொண்டனர். அவர்கள் நால்வர் இருந்தமையாலும், யாவரும் அரக்கர் போன்ற முரட்டு மனிதர்களாக இருந்தமையாலும், நால்வரும் ஒன்றுகூடித் தங்களது முழுபலத்தையும் வெளிப்படுத்தி கதவை உட்புறத்தில்

தள்ளவே, கதவைத் தடுப்பதற்காக உட்புறத்தில் எழுப்பப் பட்டிருந்த பொய்க் கோட்டை தலைகீழாகக் கவிழ்ந்தது. கட்டில், சோபாக்கள், நாற்காலிகள், மேஜைகள், பூத்தொட்டிகள் முதலிய யாவும் தடதடவென்று அடியோடு அப்புறம் சாய்ந்து பெருத்த இடியோசையைப் போல திடீரென்ற ஓசையோடு கீழே வீழ்ந்தன. சாமான்கள் யாவும் ஒடிந்தும் முறிந்தும் உடைந்தும் நொறுங்கியும் ஒன்றன் மேல் ஒன்று குதிரை சவாரி செய்தும் ஒன்றை ஒன்று விடாமல் ஆசையோடு கட்டிப்பிடித்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டும், எல்லாம் பிசரிக் கொண்டன. கட்டிலின் மேல் சட்டத்தில் நின்று கண்ணாடியை உடைத்துக் கொண்டிருந்த மைனரோ மாயமாக மறைந்து அந்தரத் தியானமாகி விட்டான்.

அடுத்த நிமிஷம் கதவு திறக்கப்பட்டது; உடனே கட்டையன் குறவனும் மூன்று திருடர்களும் கத்திகளையும் கட்டாரிகளையும் கையில் ஏந்திக் கொண்டு பனைமரங்கள் போல உள்ளே நுழைந்தனர். அந்தச் சயன அறையில் சுவரில் மாட்டப் பட்டிருந்த ஒரு கண்ணாடி விளக்கு பளிச்சென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருந் தது. கட்டிலும் அதன் மேல் இருந்த சாமான்களும் மைனரும் தலைகீழாகச் சாய்ந்து பிரம்மாண்டமான ஓசையோடு வீழ்ந்ததைக் கண்ட பாலாம்பாள் கதி கலங்கிக் குலைநடுக்கம் எடுத்துப் பெரிதும் தத்தளித்தாள் ஆனாலும், மிகவும் யூகம் நிறைந்த அவளது மனம் மாத்திரம் அதன் வல்லமையை இழந்துவிடவில்லை; கட்டிலும் சாமான்களும் கவிழ்ந்தவுடனே, அவள் விரைவாக ஓடி கண்ணாடி விளக்கை ஊதி அணைத்துவிட்டாள். அறைமுழுதும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. அவள் உடனே ஓடி அலமாரியைத் திறந்து அதிலிருந்த மைனரது பத்திரத்தை எடுத்து மடக்கி இரவிக்கைக்குள் பத்திரமாகச் செருகிக் கொண்டாள்; இன்னொரு மூலையில் இருந்த டெலிபோன் (Telephone) என்னும் செய்தி அனுப்பும் இயந்திரத் தண்டை போய் அதை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு ஏதாவது ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் செய்தி அனுப்பலாமா என்று யோசனை செய்தாள். அவற்றின் இலக்கம் அவளுக்குத் தெரியாது ஆகையால், அப்படிச் செய்ய சாத்தியப்படாமல் போய்விட்டது; மைனர் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்த பிறகு, அவள் ஒருவிதமான முடிவிற்கு வந்திருந்தாள்; பொழுது விடிந்தவுடனே நாடகத்

தலைவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பி, தான் வேறொருவரை மணந்து கொண்டிபடியால், அவருக்கும் தனக்கும் இனி எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை என்றும், தான் இனி நாடகத் தொழிலை விட்டுவிட்டதாகவும் தெரிவித்துவிட நினைத்திருந்தாள் ஆதலால், அவருக்கும் டெலிபோன் மூலமாகச் செய்தி சொல்லியனுப்ப வேண்டும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை. ஆனால் இப்போது தப்புவதற்கு வேறுவழி இல்லாமற் போகவே, உடனே புரசைப் பாக்கத்தில் இருந்த நாடகத் தலைவரது இலக்கத்தை டெலிபோனில் கோர்க்கும்படி செய்து அதன் மூலமாகக் கிழவரை எழுப்பித் தனது பங்களாவிற்குள் திருடர்கள் வந்திருப்பதாகவும், உடனே வந்து சேரும்படியாகவும் அவரிடம் தெரிவித்தாள். அவள் பேசி முடித்த போதுதான் கள்வர் சாமான்களின் மீது வீழ்ந்து தட்டுத்தடுமாறி உள்ளே நுழைந்தனர். அதற்கு மேலும் தான் பேசுவதும் தவறென்று நினைத்த பாலாம்பாள், ஒரு மூலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த படுதாவின் மடிப்புகளுக்குள் நுழைந்து மறைந்து நின்றாள். உட்புறத்தில் நுழைந்த திருடர் எங்கும் இருளாய் இருந்ததைக் கண்டு, தங்களது கையில் இருந்த நெருப்புப் பெட்டியினின்று ஒரு குச்சியை எடுத்துக் கிழித்து நாற்புறங் களையும் நோக்கி, சுவரில் கண்ணாடி விளக்கிருக்கக் கண்டு, அதனிடம் சென்று, இன்னொரு குச்சியைக் கிழித்து, விளக்கைக் கொளுத்திக் கொள்ளவே, திரும்பவும் பளிச்சென்ற பிரகாசம் அறையில் நிறைந்தது. அங்கிருந்த ஒவ்வொரு பொருளும் உடனே நன்றாகத் தெரிந்தது. ஆனால் மனிதர் எவரும் காணப்படாததைக் கண்ட திருடர் வியப்புற்றனர்; தாங்கள் வந்ததை உணர்ந்து உட்புறத்தில் இருந்தோர் சாமான்களைப் புரட்டிய ஓசையைக் கேட்டவர்கள் ஆதலால், உள்ளே இருந்த மனிதர் வேறே வழியாக வெளியிற் போயிருப்பாரோ என்ற சந்தேகம் அவர்களது மனத்தில் உதித்தது. அந்த அறையிலிருந்து வெளியில் போவதற்கு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா என்று திருடர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தனர். எவ்வித மான வாசலும் காணப்படவில்லை. ஒரு மூலையில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த படுதாவின் சுருளானது அசைவதாக உணர்ந்த கட்டையன் குறவன், மெல்ல அந்தப் படுதாவண்டையில் போய்த் தனது கட்டாரியால் அதைத் தள்ளிவிட, அதற்குள் நடுநடுங்கிக்

குன்றிப் போய் ஒடுங்கி நின்ற பாலாம்பாள் வெளிப்பட்டு, "அப்பா! என்னை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். இதோ திறவுகோல் இருக்கிறது. அதோ இரும்புப் பெட்டி இருக்கிறது. உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள். என் உடம்பிலிருக்கும் நகைகளை எல்லாம் கொடுக்கச் சொன்னாலும் இதோ கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்று கூறிய வண்ணம் தனது கழுத்திலிருந்த கொத்து சாவியை எடுத்து நீட்ட, அதைப் பெற்றுக் கொண்ட கட்டையன், "அது தான் புத்திசாலி களுக்கு அளகு; சரி ஒம்மேலே இருக்கிற நவெகிவெ எல்லாத்தெயும் களட்டிக் கீளேவை" என்று கூறிய வண்ணம், இரண்டு திருடரை அவளண்டையில் நிறுத்தி விட்டு இன்னொருவனோடு இரும்புப் பெட்டிக்குப் போய், அதைத் திறந்தான். அதற்குள் இரண்டு தகரப் பெட்டிகள் காணப்பட்டன. இரண்டும் பூட்டாமல் இருந்தமை யால், கட்டையன் இரண்டையும் திறந்தான்; ஒன்று நிறையப் பவுன்களும் ரூபாய்களும் நோட்டுகளும் இருந்தன; மற்றொன்றில் வைரம், சிவப்பு, பச்சை, தங்கம், வெள்ளி முதலியவற்றாலான ஆபரணங்கள் நிறைந்திருந்தன. அந்தப் பெருத்த தனத்தைக் கண்ட கட்டையனது முகம் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது; உள்ளம் பூரித்தது; அந்த இரண்டு பெட்டிகளையும் அவன் எடுத்து தன் னோடிருந்த திருடனிடம் கொடுத்துவிட்டு, இரும்புப் பெட்டியின் பக்கத்திலிருந்த இன்னொரு பெருத்த மரப்பெட்டியைத் திறந்தான்; அதற்குள், விலை உயர்ந்த ஜரிகைச் சேலைகளும், பட்டுச் சேலைகளும், பாவாடைகளும், தாவணிகளும், ரவிக்கைகளும் நிறைந்திருந்தன. உடனே கட்டையன் குறவன் அவற்றை எல்லாம் வாரி எடுத்து ஒரு பெருத்த மூட்டையாகக் கட்டி, அதையும் பக்கத்தில் இருந்த திருடனிடம் கொடுத்த பின், பாலாம்பாள் தனது உடம்பில் இருந்த நகைகளை எல்லாம் கொடுத்து விட்டாளா என்று அவளது பக்கம் திரும்பிப் பார்க்க, அவள், அநேகமாக எல்லா ஆபரணங்களையும் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டதன்றி கடைசியாகத் தனது கையிலிருந்த கெட்டிக்காப்பை விலக்க மாட்டாமல் தவிக்க, அதைக் கண்ட திருடர், அவளது கையைப் பிடித்து, ஒவ்வொரு காப்பாக விலக்க முயன்று கொண்டிருந்தனர். அதைக் கண்ட கட்டையன் குறவன், அவர்கள் கழற்றுகிற

வரையில் தான் சும்மாவிருக்க மனமற்றவனாய், பணம் இருந்த பெட்டியை வாங்கி அதை கீழே வைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்த பவுன்களையும் ரூபாய்களையும் எண்ணத் தொடங்கினான். அதில் சுமார் ஐயாயிரம் பவுன்களும், 150-ரூபாயும் இரண்டாயிரம். ரூபாய்க்கு நோட்டுகளும் இருந்தன என்று அவன் எண்ணி முடிக்க அரை நாழிகை நேரமாயிற்று. அதற்குள் திருடர்கள் பாலாம்பாளின் கைக்காப்புகள் இரண்டையும் விலக்கி விட்டனர். அவள் மைனரை மயக்கும் பொருட்டு இருநூறு ரூபாய் பெறுமானமுள்ள உயர்ந்த ஜரிகைப் பட்டாடையை அணிந்திருந்தாள் ஆகையால், திருடர் களது நாட்டம் அதன்மேல் சென்றது; அதையும் அவிழ்த்துக் கொடுத்து விடும்படி ஒருவன் அதட்டிக் கூற, பாலாம்பாள் மிகவும் வெட்கமும், சஞ்சலமும் அடைந்தவளாய் "ஐயா! என்னுடைய எல்லாச் சொத்துக்களையும் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும்படி சந்தோஷமாக நானே கொடுத்துவிட்டேன்; இந்தச் சேலை விலை உயர்ந்தது ஆகையால் இதையும் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ள ஆசைப்படலாம். அந்த மூட்டையிலிருந்து, சாதாரணமான ஒரு சேலையை எடுத்துக் கொடுங்கள். அதை உடுத்திக் கொண்டு இதை நான் கொடுத்து விடுகிறேன்" என்று நயமாகக் கூறி இறைஞ்சி மன்றாடினாள். அந்த வேண்டுகோள் கட்டையனது காதில் விழவே, அவன் மூட்டையை வாங்கி அதிலிருந்த ஒரு சாதாரணச் சேலையை எடுத்துப் போட, அவள் படுதாவைப் பிடித்து இழுத்து விட்டு, அதன் மறைவில் போய் நின்று கொண்டு தனது இடையில் இருந்த சேலையை மெதுவாக அவிழ்த்துவிட்டு, அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டதை எடுத்து நிரம்பவும் தாமசமாக அணிய ஆரம்பித்தாள். கால் நாழிகை ஆயிற்று; அரை நாழிகையாயிற்று. அப்போதும் அவள் வெளியில் வரவில்லை. அவ்வளவு நேரம் தாமதம் ஏற்படுவதைக் கண்டு பொறாத கட்டையன், "என்ன இந்நேரமா! சீக்கிரம் ஆவட்டும்" என்று அதட்ட, "இதோ ஆய்விட்டது" என்று மறுமொழி கூறிய வண்ணம் அவள் காலத்தைக் கடத்தினாள். மேலும் கோபங்கொண்டவனாய், "அடியாத்தே! என்ன இந்தக் குட்டி இம்பிட்டு நேரமா சேலை கட்டறா! சாலம் பண்ணறாடா; போயி இழுத்தாங்கடா" என்று அதிகாரத்தோடு கூற, அடுத்த நொடியில், பாலாம்பாள் ஜரிகைச்

சேலையை எடுத்து அவர்களிருந்த இடத்தை நோக்கி வீசியெறிந்து, "உங்களுக்கு வேண்டியது இதோ இருக்கிறது. எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்" என்றாள். அவளுடைய சொல்லைக் கேட்ட கட்டையன், "சரி; நல்லாச் சொன்னே? ஒன்னே இப்பிடியே விட்டுப்புட்டு போனா, நீ ஒடனே ஓடிப்போயி போலிசுக்காரப் பசங்களே இட்டாந்து எங்களைத் தொரத்தச் சொல்லிட மாட்டியா! அடேய்! இவளேப் புடிச்சு இந்த சன்னலுக்கம்பீலே கட்டி வாயிலே துணியெ அடச்சுடுங்க" என்றான்! அதைக் கேட்ட மற்ற திருடர்கள் மூவரும் சிறிதும் இரக்கமின்றி பாலாம்பாளைப் பிடித்து பரபர வென்று இழுத்து வந்து, ஜன்னலண்டையில் நிறுத்திவிட்டு, படுதாவின் மணிக்கயிற்றை அறுத்து வந்து, அவளது கைகளையும் கால்களையும் ஜன்னலின் கம்பியோடு சேர்த்து இறுகக் கட்டிய பிறகு, ஒரு சிறிய துணியைச் சுருட்டி அவளது வாயில் அடைத்து விட்டு, கட்டையன் குறவனிடம் வர, அவன் மூட்டைகளை எடுத்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவு கொடுக்க, அவ்வாறே மற்றவர் எடுத்துக் கொள்ள, நால்வரும் வெளிப்பட்டு மெத்தைப் படிகளில் இறங்கிய போது, பங்களாவின் வாசலில் ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்து நின்றது; வெளியிலிருந்த இரும்புக் கதவைத் திருடர் திறந்து வைத்து விட்டு வந்திருந்தவர்கள் ஆதலால், மோட்டார் வண்டி எவ்வித இடையூறும் இன்றி உள்ளே வந்துவிட்டது; அதில் துப்பாக்கி கத்திகளோடு பத்து போலீஸ் ஜெவான்களும், ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டரும், நாடகத் தலைவரான கிழவரும் இருந்தனர். மோட்டார் வண்டி நின்றவுடனே, போலீசார் தங்களது லாந்தர் களோடு கீழே இறங்கி பதுங்கிப் பதுங்கி மெல்ல உள்ளே செல்ல, அவர்கள் வந்ததைக் கண்ட திருடர்கள் மிகவும் தந்திரமாக மறைந்து பின்புறம் இருந்த தோட்டத்திற்குள் போய் மூட்டைகளோடு மதிலில் ஏறி அப்பால் குதித்து ஓடிப் போய்விட்டனர். இன்னமும் திருடர் பங்களாவில் இருப்பதாக நினைத்த போலீசார் பங்களாவை ஆராய்ச்சி செய்ய, வேலைக்காரர் சிலர் இறந்து, சிலர் அடிபட்டு மூர்ச்சித்தும் கிடக்கக் கண்டனர். பாலாம்பாளின் கதி எப்படி ஆயிற்றோ என்பதை அறிய ஆவல் கொண்ட நாடகத் தலைவர் மெத்தை மேல் ஏறும்படி போலீசாரைத் தூண்ட, அவர்கள் மிகவும் அச்சத்தோடும் எச்சரிக்கையாகவும் மேலே ஏறி, பாலாம்பாளது

சயன அறையை அடைந்து அங்கே கட்டில் மெத்தை முதலிய சாமான்கள் தாறுமாறாக உருண்டு புரண்டு ஒன்றன்மேல் ஒன்று ஏறிக் கொண்டு கிடந்ததையும், பாலாம்பாள் ஜன்னலில் கட்டப் பட்டிருந்ததையும் கண்டு, திருடர்கள் தப்பியோடி விட்டதாக நினைத்தனர். ஒருவர் ஓடோடியும் சென்று பாலாம்பாளை அவிழ்த்துவிட்டு அவளது வாயின் துணியை விலக்கிவிட, முக்கால் உயிரும் போன நிலைமையில் இருந்த பாலாம்பாள், "அப்பாடா!" என்று கதறிக்கொண்டு ஓடி வந்து கிழவரைக் கட்டிக் கொள்ள, அவர் அவளைத் தைரியப்படுத்தி, நடந்த விவரங்களைக் கேட்க, அவள் மைனர் வந்ததையும் அவனுக்கும் தனக்கும் நடந்த வர்த்தமானங்களையும் மறைத்து, தான் நாடகக் கொட்டகையில் இருந்து வந்தவுடனே, உடையை மாற்றிக்கொண்டு தனியாக படுத்துத் தூங்கிய போது, வேலைக்காரர்கள் கூக்குரலிட்டதைக் கேட்டு விழித்துக் கொண்டு திருடர் கதவைத் திறக்காமல் இருக்கும் படி தானே தனியாக கட்டில் முதலிய சாமான்களை குறுக்கிலே வைத்ததாகவும், திருடர்கள் தள்ளிக்கொண்டு வந்து சொத்துக் களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு தன்னைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு அப்போதே போனதாகவும் கூறி ஏராளமான சொத்துக்கள் போய்விட்டது ஆகையால் உடனே துரத்திக் கொண்டு போகும்படி வேண்டிக் கொண்டாள்; அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட வுடனே சப் இன்ஸ்பெக்டெர் தம்மோடு இரண்டு ஜெவான்களை வைத்துக் கொண்டு மற்றவரை நாற்புறங்களிலும் இருவர் இருவராக துரத்திக் கொண்டு போகும்படி உத்தரவு செய்ய, அவர்கள் அவ்வாறே சென்றனர்.

அவ்விடத்தில் நின்ற நாடகத் தலைவரும், சப் இன்ஸ்பெக்டரும், போலீஸ் ஜெவான்களும் அங்கே வீழ்ந்து கிடந்த கட்டில் முதலிய சாமான்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஒழுங்காக நிமிர்த்தி வைக்கத் தொடங்கி யாவற்றையும் எடுத்தபோது, கட்டிலின் மேல் இருந்த மெத்தை தலைகீழாகக் கவிழ்ந்து சுருண்டு கிடந்ததைப் பிரிக்க, அதற்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்த ஓர் ஆள் காணப்பட்டான். அவனைக் கண்ட நாடகத் தலைவர் திடுக்கிட்டு, "இதோ ஒரு திருடன் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறான்; பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூற, போலீஸ் ஜெவான் ஒருவன், "அடே! எங்கே ஒளிந்து

கொண்டிருக்கிறாய்? எழுந்திரடா" என்று தனது பூட்ஸ் போட்ட காலால் ஓங்கி மைனரது முதுகில் ஓர் உதை கொடுக்க, அந்த வலுவான உதையைத் தாங்க மாட்டாமல் மைனர், "ஐயோ! அப்பா! என்னை அடிக்க வேண்டாம்; நான் திருடனல்ல" என்று சொல்லிக் கொண்டே சடக்கென்று எழுந்து நின்று, அங்கே இருந்த நான்கு ஆண் பிள்ளைகளையும், வெரித்து வெரித்து நோக்கி இரக்கமான பார்வையாக பாலாம்பாளை நோக்கினான். அதற்குள் பாலாம்பாள், "ஐயோ! எனக்கு மயக்கம் வருகிறதே! என்னைப் படுக்க வையுங்கள்" என்று அலறிக்கொண்டு கட்டிலை நோக்கி ஓட, அவர்கள் அவளை மெல்ல நடத்திக் கொண்டு போய், கட்டிலில் மெத்தை மீது படுக்க வைக்க, அவள் மூர்ச்சித்தவள் போல வீழ்ந்து விட்டாள். அப்போது ஒரு போலீஸ்காரன், மைனரது கைகளுக்கு விலங்கிட்டு நிறுத்தினான். சப்இன்ஸ்பெக்டர் தமது பிரம்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, "சரி; ஸ்டேஷனுக்குப் போவோம்" என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட மைனர், "ஐயா! என்னை ஏன் விலங்கிட்டு அழைத்துப் போகிறீர்கள்? நான் திருடனல்ல. இந்தப் பெண்ணினிடத்தில் சிநேகம் செய்து கொள்வதற்காக வந்தவன். என்னை விட்டு விடுங்கள்" என்று கூறி மன்றாடினான்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர்:- நீ இங்கே எப்போது வந்தாய்?

மைனர்:- திருடர் வருவதற்கு ஒரு நாழிகைக்கு முன் வந்தேன்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர்:- திருடர் வந்தபோது நீ எங்கே இருந்தாய்?

மைனர்:- நானும் இவளும் கட்டிலின்மேல் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர்:- உனக்கும் இவளுக்கும் எவ்வளவு காலமாகப் பழக்கம்?

மைனர்:- இன்று ராத்திரி இரண்டு மணிக்கு மேல் நான் இங்கே வந்து பழக்கம் செய்து கொண்டேன்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர்:- இவள் திருடர் வந்தபோது தனியாகப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னாளே?

மைனர்:- இவள் நாடகத் தலைவருக்குப் பயந்து சொல்லி இருக்கலாம்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர்:- அது நமக்கு அக்கறை இல்லை. திருடர் வந்தபோது இவள் தனிமையில் இருந்ததாகச் சொல்லியிருப்பதால், நீ திருடரோடு வந்தவன் என்றே ஏற்படுகிறது. இவள் மயக்கமாகப் படுத்திருப்பதால், இவளை இன்னம் ஒருதரம் கேட்கவும் இப்போது சாத்தியப்படாது; அப்படிக் கேட்பதும் அநாவசியம். எல்லாவற்றிற்கும் உன்னை ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போகிறோம். நீ குற்றமற்றவன் என்பதை ருஜுப்படுத்திக் கொள்.

மைனர்:- ஐயா! அதை நான் இப்போதே ருஜுப்படுத்துகிறேன். அதோ மரப்பெட்டியில் தொங்குகிற சாவிகளுள் ஒன்றால் சுவரில் இருக்கும் அலமாரியைத் திறவுங்கள்; அதில் ஒரு பத்திரத் இருக்கிறது. அதை நான் சற்று முன்பாகவே இவளுக்கு எழுதிக் கொடுத்தேன். அலமாரி இன்னமும் பூட்டப்பட்டிருப்பதால் திருடர் கள் அதைத் திறக்கவில்லை என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆகையால், பத்திரம் அதில் அவசியம் இருந்தே தீரவேண்டும். இவள் என் கண்ணுக் கெதிராகவே அதை அதற்குள் வைத்தாள் - என்றான்.

அதைக் கேட்ட நாடகத்தலைவர், பெருத்த வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்து, தமது ஆசை நாயகி அப்படியும் செய்திருப்பாளா என்பதை நம்பமாட்டாமல், ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து, "எங்கே இதோ நானே அலமாரியைத் திறக்கிறேன். அதையும் பார்த்து விடுவோம். இது பெருத்த ஆச்சரியமான கதையாக இருக்கிறதே! இவள் அன்னிய புருஷனோடு பேசவே மாட்டாள் என்பதை நான் ஆயிரம் விதத்தில் உறுதியாகச் சொல்லுவேன்" என்று கூறிய வண்ணம், உடுப்புப் பெட்டியில் தொங்கிய கொத்துச் சாவியை எடுத்து அவற்றுள் ஒன்றால் அலமாரியைத் திறந்தார். அவரும் சப் இன்ஸ்பெக்டருமாக அந்த அலமாரியை ஆராய்ச்சி செய்தனர். அதற்குள், கேசத்தை வளைந்து பின்னிக் கொள்வதற்குத் தேவையான கூந்தல் தைலங்கள், சாந்துக் கிண்ணிகள், மைச்சிமிழ், கண்ணாடி, ரோஸ்பவுடர், செரிபிளாஸம், சோப்புகள் முதலிய சாமான்களே காணப்பட்டனவன்றி காகிதமே காணப்படவில்லை. அந்தக் கண்கட்டு வித்தையைக் கண்ட மைனர் ஒன்றும் பேச மாட்டாமல் திருடனைப் போல விழித்துக் கொண்டு நிற்க, கிழவர்

பாலாம்பாளது கற்பைக் குறித்து வாய்கொண்ட மட்டும் புகழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாட, போலீஸ் கான்ஸ்டேபில்கள் இன்னொரு முறை முன்னிலும் அதிகமான பக்தியோடும் வலுவோடும் தங்களது பூட்ஸ் காலால் மைனரது துடையில் இடிக்க, சப் இன்ஸ்பெக்டர் பெரிதும் கோபங்கொண்டு, மைனரை நோக்கி, "ஓகோ! இதுவும் ஒரு சாமார்த்தியமோ! இந்த வித்தையை எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்? போ; நாயே! நிற்காதே; மறுபேச்சுப் பேசினால் இந்த இடத்திலேயே பலிபோட்டு விடுவேன்" என்று அதட்டிக் கூறிய வண்ணம், தமது நேர்த்தியான மெல்லிய பரம்பினால், மைனரது முதுகில் இரண்டு மூன்று பிரப்பம் பழங்கள் நிவேதனஞ் செய்ய, போலீஸ் ஜெவான்கள் அவனது கழுத்தைப் பின்னால் இருந்து தள்ளிக் கொண்டே பங்களாவின் வாசல் வரையில் வர, அதற்கு மேல் தமது கக்ஷி ஓங்காதென்று கண்ட மைனர், "ஓ லக்ஷுமணா!" என்று தலையில் கையை வைத்தக் கொண்டு ஆலந்துார் போலீஸ் ஸ்டேஷன் சிறைச்சாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

★ ★ ★

10–ம் அதிகாரம்

ஜெகப்புரட்டு

மதனகோபாலனது விஷயத்தில் கல்யாணியம்மாளது மனத்தில் பொங்கி எழுந்த ஆவேச வெள்ளத்தை, அவளது புதல்வியரது வருகை அணை போட்டது போல, ஒரே நொடியில் சடக்கென்று தடுத்தது; அந்த யௌவனப் புருஷனை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று மகா உக்கிரமாக அந்த சீமாட்டியின் மனதில் எழுந்து மிகவும் கடுமையாக வதைத்து அவளைத் துாண்டிய அன்பும் ஆதரமும், வெட்கமாகவும் ஏமாற்றமாகவும் துக்கமாகவும் கோபமாகவும் பகைமையாகவும் மாறின எனினும், அந்த ஒரு நிமிஷ நேரமும், அவளது மனம் பட்டபாடு சொல்லில் அடங்காததாக இருந்தது. மதனகோபாலனது விஷயத்தில் அவளது உள்ளத்தில் கொந்தளித்து எழுந்த கரைகடந்த பிரேமையினால், சகிக்க இயலாத வெறி கொண்டு தன்னையும் உலகையும் மறந்து அவள் அவனிடம் சம்பாஷித்த போதும், அவனைக் கட்டி

அணைத்துக் கொள்ள முயன்று துரத்திய போதும், பிறர் எவரேனும் தன்னைக் கவனிப்பார்களே என்ற நினைவே அவளது மனதில் தோன்றாதிருந்தமையால், திடீரென்று பின்புறமாக அந்தச் சயன மாளிகைக்குள் தனது குமாரிகள் இருவரும் வந்ததைக் காணவே, அவளது மனதில் பெரும் பீதி உண்டாகி விட்டது. தான் செய்தது பெருத்த தவறு என்ற எண்ணமும், தனது நடத்தையைப் பற்றிப் புதல்வியர் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்களோ என்ற கவலையும் அச்சமும் எழுந்து அவளை வளைத்துக் கொண்டன. தான் சிறிதும் துன்மார்க்கமான நினைவின்றி, மதனகோபாலனைத் துரத்தி இருந்தாலும், பிறர் தனது நடத்தையைத் தவறானது என்றே மதித்து விடுவார்கள் என்ற நினைவும், தான் உண்மையை உள்ளபடி எடுத்துச் சொல்லி எவ்விதமாக உறுதிப்படுத்தினாலும், தனது சொல்லை எவரும் நம்பமாட்டார்கள் என்ற நினைவும் தோன்றவே, கல்யாணியம்மாளது சரீரம் கிடுகிடென்று ஆடியது. தான் மதியீனத்தினால் செய்த ஓர் அற்பமான பிழையினால், என்றைக்கும் அழியாத இழிவும், தலை குனிவும், அபவாதமும், மானக்கேடும் தனக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆபத்தான நிலைமையில் தான் இருந்ததைக் காண, அவளது மெய்யும் மனமும் கட்டிலடங் காமல் பதறின. தான் கேவலம் விபசார நடத்தை உடையவள் என்று தனது புத்திரிகள் நினைத்து விடுவார்களானால், அவர் களுக்குத் தன்னிடம் உள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் ஒழிந்து போய்விடும் என்ற கவலையும் எழுந்து வருத்தியது. அது நிற்க, தனது புதல்வியரைத் தவிர, வேலைக்காரர்களுள் எவரேனும் வந்து இங்கே நிகழ்ந்தவற்றைக் கவனித்திருப்பார்களோ என்ற பெருத்த திகிலும் அவளது மனத்தில் குடிகொண்டது. தனது வாழ் நாள் முழுதையும் பாதிக்கக்கூடிய மகா அபாயகரமான நிலைமையில் தான் இருந்ததை ஒரே நொடியில் கண்டு கொண்ட கல்யாணி யம்மாள் தனது மானத்தையும் நற்பெயரையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தாளே அன்றி, மதன கோபாலனது மான அவமானத்தைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் நினைக்கவில்லை. நிற்க, மகா உன்னதமான பதவியில் உள்ள தான் எவர்மீதும் வைக்காத பிரியத்தையும், வாத்சல்யத்தையும், மிகவும் கேவலமான நிலைமையில் இருந்த மதனகோபாலனிடம்

வைக்க, அவன் அதன் அருமையைச் சிறிதும் உணராதவனாயும், தனது அன்பிற்கு அருகமற்றவனாயும் நடந்து, தனது விருப்பத்தின்படி செய்ய மறுத்து ஓடியதைப்பற்றி, அவன் மீது அவளது மனதில் பெருத்த சினம் கொதித்தெழுந்து, அவள் தனது குற்றத்தை எல்லாம் அவன் மீது சுமத்தி தனது மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அனுகூலம் செய்தது; தான் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு பெருத்த பொய்யைச் சொன்னாலன்றி தப்ப முடியாதென்பதை அவள் ஒரே நொடியில் உணர்ந்து கொண்ட தன்றி, தான் எவ்வாறு தந்திரம் செய்வது என்பதைப் பற்றியும், அவள் ஒருவகையான முடிவு செய்து கொண்டு மதனகோபால னால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தினாலும், பெண்கள் வந்ததினால் திடீரென்று எழுந்த பீதியினாலும் உண்டான முகக்குறிகளை எல்லாம் மறைத்துக் கொண்டு, சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்த முகத்தோடு மெதுவாக நிமிர்ந்து தனது புத்திரிகளைப் பார்த்து, "இந்த ஆச்சரியத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்! நீங்கள் கால் நாழிகைக்கு முன் வராமல் போனீர்களே! வாருங்கள் முதலில் சோபாவுக்குப் போவோம்" என்று கூறி அங்கே நடந்த விஷயத்தை விளையாட்டுப் போலக் காட்டி நடித்து, கட்டிலண்டையிலிருந்த சோபாவை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள்.

என்றைக்கும் காணப்படாத புதுமையான அந்த விபரீதக் காட்சியைக் கண்டு அதன் உண்மை இன்னதென்று உணர மாட்டாமல் முற்றிலும் வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்து சித்திரப் பதுமைகள் போல அசைவற்று நின்ற புதல்வியர் இருவரும், தாயுடன் கூடவே பின் தொடர்ந்து சென்றனர். கட்டிலண்டையில் இருந்து சோபாவின் அருகில் சென்ற கல்யாணியம்மாள் அதன் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டாள். வாசற்படியில் இருந்து அந்த சோபாவிற்கு அவள் சென்ற அந்த ஒரு நிமிஷ நேரத்திற்குள், பெண்களிடம் தான் எவ்விதமாகப் பேச வேண்டும் என்பதை அவள் நன்றாக முடிவு செய்து கொண்டவளாய் இளங்குமரிகளை நோக்கி, "நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் யோசனை செய்து பார்த்தாலும், இங்கே என்ன நடந்ததென்பதைக் கொஞ்சங்கூட யூகிக்க உங்களால் முடியாது. அப்படிப்பட்ட அதிசயமான விஷயம் நடந்தது" என்று மிகவும் அன்பான குரலில் கூறவே, அதைக் கேட்ட துரைஸானி

யம்மாள், "நீங்கள் கோபங்கொள்ளாமல் சந்தோஷமாக இருப்பதில் இருந்து, விபரீதமான விஷயம் எதுவும் நேரவில்லை என்பது ஏற்படுகிறது. ஆகையால், எங்கள் மனதில் முதலில் உண்டான கவலை ஒருவாறு நீங்கியது" என்றாள்.

உடனே கல்யாணியம்மாள், "இந்த விஷயத்தை வாயில் வைத்துப் பேசவே எனக்கு வெட்டகமாக இருக்கிறது. உங்களிடம் இதை வெளியிடாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை; வெளியிடவும் அசங்கியமாக இருக்கிறது. சாகிற காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்கிறபடி இவ்வளவு காலமும் இல்லாமல், எனக்கு இப்போது ஒருவன் கள்ளப்புருஷனாக இருக்க ஆசைப்படுகிறான்" என்று வேடிக்கை போலவும் புரளியாகவும் கூறிய வண்ணம் தனது மூத்த புதல்வியின் முகத்தைக் கபடமாக நோக்கினாள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட பெண்கள் இருவரும் பெருத்த திகைப்பும் ஆச்சரியமும் அடைந்தவராயினர்; கோமளவல்லி தனது தாயை நோக்கி, "அப்படிக் கேட்ட துஷ்டன் யாரம்மா?" என்று கபடமின்றிக் கேட்க, துரைஸானியம்மாள் "பெண்டாட்டிக்கு ஏங்கிய கிழவன் எவனாவது தான் அப்படிச் செய்திருப்பான்?" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது முகம் வெட்கத்தினாலும் கோபத்தினாலும் சடக்கென்று மாறுபட்டது. "துரைஸானியம்மா! உனக்கு இவ்வளவு வயதாகியும் இன்னதைத் தான் பேசுவது, இன்னதைப் பேசக்கூடாது என்று தெரிந்துகொள்ள வில்லையே! நீ சொல்வதிலிருந்து நான் ஒரு கிழவனே ஆசைப்படக்கூடிய கேவலமான ஒரு கிழவி என்ற பொருள்பட நீ பேசுகிறாயல்லவா; நான் கிழவிதான்; அதைப்பற்றி சந்தேகமில்லை. கிழவியோ, குமரியோ, என்னைப் பார்த்துப் பிறன் ஆசைப்படுவான் என்ற வார்த்தையை, உன்னைப் பெற்ற தாயாராகிய எனக்கெதிரிலேயே நீ வாய் கூசாமல் சொல்லுவது உனக்குக் கொஞ்சமும் அழகல்ல. இங்கே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் நடந்ததுகூட எனக்கு அவ்வளவு சங்கடம் உண்டாகவில்லை. நீ சொன்னதே மனசை அறுக்கிறத" என்று சிறிது கடுமையாக மொழிந்தாள்.

அதைக் கேட்ட துரைஸானி குறும்பாகக் கண் சிமிட்டி, "வேறே யார் எதைச் செய்தாலும் அம்மாளுக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது;

நான் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டால், அதிலிருந்து இல்லாத அருத்தம் எல்லாம் செய்து கோபித்துக் கொள்ளுகிறதே வழக்கமாகி விட்டது; கிழவன் என்று நான் சொன்னது தவறு. குமரனாகவே இருக்கட்டும்; இங்கே நடந்த விஷயம் என்ன என்பதை எங்களிடம் தெரிவிக்கலாமானால், தெரிவியுங்கள். வீண் ஆட்சேபனை சமாதானம் எல்லாம் எதற்கு?" என்றாள்.

அப்போது கல்யாணியம்மாளுக்கு அருகில் நெருங்கி நின்ற கோமளவல்லி உண்மையான பயபக்தி விசுவாசத்தோடு தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! குழந்தைப் புத்தியினால் அக்காள் ஏதோ சொல்லி விட்டாள்; க்ஷமித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று பணிவாகவும் நயமாகவும் கூறினாள். அவளது நற்குணத்தையும் கபடமற்ற நடத்தையையும் கண்ட கல்யாணியம்மாளது கோபம் உடனே தணிவடையவே, அவள் கோமளவல்லியை நோக்கி, அன்பான குரலில் பேசத்தொடங்கி, "வீணை மண்டபத்தில் இருந்து மதனகோபாலன் வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டு எவ்வளவு நாழிகை ஆயிருக்கும்" என்று கேட்டாள்.

கோமளவல்லி, அந்தக் கேள்வியின் உட்கருத்தை உணராமல், "இப்போது தான் புறப்பட்டுப் போனான்; கால் நாழிகை ஆயிருக்கும்" என்று வியப்போடும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், "சரி; அங்கே இருந்து புறப் பட்டவன் நேராக இங்கே வந்து விட்டான் போலிருக்கிறது!" என்றாள். அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட மடந்தையர் இருவரும் திடுக்கிட்டு வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்து, "ஆ! அவனா இங்கே வந்தவன்!" என்று ஆச்சரியத்தோடு வினவினார்கள். கல்யாணியம் மாள் உற்சாகத்தோடு நகைத்துக் கொண்டவளாய், "அவனே வந்தவன்! அவனே தாறுமாறாகப் பேசினவன்! அவனே இப்போது ஓடினவன்!" என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறினாள்.

கோமளவல்லி, "என்ன ஆச்சரியம்! வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனவன் இங்கே எப்படி வந்தான்?" என்றாள்.

துரைஸானி, "தான் போவதாக அம்மாளிடம் தெரிவிக்கும்படி என்னிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனவன் இங்கே வரவே காரணம்

இல்லையே. ஒருகால் வேறே யாரையாவது அம்மாள் தூரப் பார்வையில் அவன் என்று தவறாக நினைத்துக் கொண்டார்கள் போலிருக்கிறது" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் ஆத்திரம் அடைந்தவளாய் "விளக்கு பகல் போல எரிக்கும் இந்த இடத்தில் அப்படி ஆள் மாறாட்டமாக நினைக்க, என்னுடைய கண்கள் இன்னமும் அவ்வளவு தூரம் கெட்டுப்போக வில்லை. இன்று வீணை மண்டபத்தில், இடைநடுவில், எனக்குத் தலை நோய் உண்டாயிற்று. அந்த அற்ப விஷயத்தை உங்களிடம் அப்போதே எதற்காகத் தெரிவிக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டு எவரிடமும் சொல்லாமல் நான் எழுந்து வந்து கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தேன். கால் நாழிகைக்கு முன் திடீரென்று கட்டிலண்டையில் மனிதருடைய காலடியோசை உண்டாயிற்று. நான் உடனே திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்க்கிறேன். மதனகோபாலன் கட்டிலைப் பிடித்துக் கொண்டு பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறான்! என்னுடைய உடம்பு உடனே கிடுகிடென்று ஆடிப்போய் விட்டது. என் மனசில் பெருத்த திகில் உண்டாகிவிட்டது; மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்து, அவனைப் பார்த்து முதலில் தூரத்தில் நின்று பேசும்படி அதட்ட, அவன் கொஞ்சமே விலகி நின்றான். "என்னடா? எங்கே வந்தாய்?" என்று நான் உடனே கேட்க, அவன் இஞ்சிதின்ற குரங்கு போலப் பல்லைப் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு பைத்தியக்காரன் போல விழித்து இரண்டொரு நிமிஷம் ஊமையன் போல நின்று தத்தளித்தபின், "நீங்கள் நடுவில் எழுந்திருந்து வந்து விட்டபடியால், உங்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம் என்று இங்கே வந்தேன்" என்றான். அவ்னது முகக்குறிகளும், நடத்தையும், சொல்லும் எனக்குப் பெருத்த வியப்பையும் சந்தேகத்தையும் உண்டு பண்ணின ஆனாலும், விஷயத்தை நன்றாக அறிந்து கொள்ளாமல் ஆத்திரப்படக் கூடாது என்று நான் நினைத்து, "அதற்குத் தானே வந்தாய்? சரி; போய் விட்டுவா" என்றேன். அவன் புறப்பட்டுப் போகாமல் கட்டிலண்டை நெருங்கி வந்து என்னென்னவோ அசங்கியமான வார்த்தைகளைப் பிதற்றத் தொடங்கி விட்டான். அவன் அந்த விஷயத்தை எப்படி ஆரம்பித்தான் என்பது இப்போது சரியாக

நினைவுக்கு வரவில்லை. அவன் பேசியதைக் கேட்க, அது கனவோ, உண்மையில் நடந்த சம்பவமோ என்று நான் உடனே சந்தேகித்து விட்டேன். என்னுடைய காதுகளைக்கூட நான் நம்பவில்லை. மகா யோக்கியன் போல நடந்து வந்த அந்தப் பையன் இப்படியும் பேசுவானா என்ற மலைப்பு எனக்குத் தோன்றிவிட்டது. அவன் ஒருவேளை இன்றைய தினம் குடித்து விட்டு வந்திருப்பானோ என்று நினைத்து, நல்ல யோக்கியமான பையன் குடித்து விட்டதனால் எவ்வளவு கேவலமாக நடந்து கொள்ளுகிறான் என்று நினைத்து, அவன் விஷயத்தில் இரக்கங் கொண்டு நான் உடனே வேலைக்காரர்களைக் கூப்பிடாமல், நானே அதட்டி வெளியில் போகும்படி சொன்னேன்; அவன் போகாமல் என்னென்னவோ உளறுகிறான்; கொஞ்சுகிறான்; கூத்தாடுகிறான்; பல்லைக் காட்டுகிறான். அவன் சொன்னதை எல்லாம், அப்படியே எடுத்துச் சொல்ல என் வாய் கூசுகிறது. அவனுடைய ஆசை எல்லாம் என்மேல் விழுந்து விட்டதாம். நான் அவன் விஷயத்தில் இரக்கங்கொண்டு அவனுடைய ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யாவிட்டால், அவன் இன்றிரவே விஷத்தைத் தின்று உயிரை விட்டுவிடுவானாம்; பிறகு அந்தப் பழிக்கு நானே ஆளாக வேண்டுமாம். அவன் இந்த மாதிரி பத்து நிமிஷ நேரம் பிதற்றினான். உண்மையில் அவன் குடித்திருப்பதாகவே நினைத்து, நயமாக அவனை வெளியில் அனுப்பிவிடலாம் என்ற எண்ணம் கொண்டு நான் அவனை அப்போது வீட்டுக்குப் போய்விட்டு காலையில் வரும்படி சொல்ல, அவன் மறுக்க, எனக்குச் சகிக்க முடியாத கோபம் வந்து விட்டது. வேலைக்காரர்களை அழைத்து அவனைக் கட்டி வைத்து உதைக்கச் செய்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டு கட்டிலை விட்டிறங்கி வாசற்படியண்டை போனேன். அதைக் கண்ட பிறகு அவன் பயமடைந்து ஓட ஆரம்பித்தான்; நான் பின்னாகத் துரத்தினேன். அதற்குள் நீங்கள் வந்தீர்கள். இது வேலைக்காரர்களுக்குத் தெரிவதைவிட, தெரியாமல் இருப்பதே நல்லதென்று நினைத்து பேசாமல் வந்து விட்டேன். இவ்வளவு வயதான பெண் பிள்ளையான என்னிடத்திலேயே இவ்வளவு தூரம் வாலையாட்டிய இந்தத் துஷ்டன் ஒன்றையும் அறியாத சிறிய பெண்களிடம் எப்படித் தான் நடந்து கொள்ளமாட்டான்"

என்றாள். அதைக் கேட்ட துரைஸானி, "இப்படியும் நடந் திருக்குமா?" என்று வியப்போடு கேட்ட வண்ணம், அந்த வரலாற்றை நம்பாதவள் போல சந்தேகமான பார்வையாகத் தனது தாயின் முகத்தை உற்று நோக்கினாள்.

ஆனால் கோமளவல்லியோ தனது தாய் கூறிய ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் வேதவாக்கியமாக நம்பி, "என்ன ஆச்சரியம்! அந்த மனிதனுக்கு இவ்வளவு திமிரா!" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள் தனது மூத்த குமாரியின் சந்தேகப் பார்வையைக் கவனித்தும் கவனிக்காதவள் போல நடித்து, "இது திமிர் மாத்திரமல்ல; அவனுடைய ஜாதிபுத்தி இது; தாசிகளுக்கும் வேசிகளுக்கும் நடுவிலிருந்து பாட்டுப் பாடும் கேவலமான ஒரு மனிதனை நாம் உள்ளே சேர்த்து அவனிடத்தில் மிகவும் அன்பாக நடந்து பிரியமாகப் பேசினோம் அல்லவா; அதிலிருந்து அவன் ஏதோ சந்தேகமாக நினைத்துக் கொண்டான் போலிருக்கிறது. நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்டில் வைத்த மாதிரி அவன் செய்து விட்டான்" என்றாள்.

கோமளவல்லி, "இத்தனை மாத காலமாக, அவன் இங்கே வந்து விட்டுப் போன போதெல்லாம் பரம யோக்கியன் போல பயபக்தி மரியாதையாக நடந்து கொண்டதைப் பார்த்தால், அவன் நல்ல உத்தம குணமுடைய மனிதன் என்றல்லவா நினைக்கும்படியாய் இருந்தது. இத்தனை நாளும் இல்லாமல் இன்று மாத்திரம் அவனுக்கு என்ன கேடு வந்துவிட்டது" என்று மறுபடியும் வியப்பாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட துரைஸானியம்மாள், "அவனுடைய புத்திசாலித் தனமென்ன! அவனுடைய மரியாதை என்ன! அப்படிப்பட்ட மனிதனா இந்த அசட்டுக் காரியத்தைச் செய்யக் கூடியவன்! அவனுடைய சுய புத்தியோடு அவன் இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்யக் கூடியவனல்ல என்பதை நான் உறுதியாகச் சொல்லு வேன். இன்று வீணை மண்டபத்திலிருந்து புறப்பட்ட பிறகு அவனுக்கு ஒருகால் கொஞ்சம் பைத்தியந்தான் உண்டாகி இருக்க வேண்டும்" என்று மறுபடியும் சந்தேகமாகப் பேசினாள்.

கல்யாணியம்மாள், "அப்பத்தான் இருக்கும்; இல்லையானால் அவன் ஏன் அந்தப்புரத்துக்குள் வருகிறான். சரி; இதைப் பற்றிப் பேசுவதே அசங்கியமாக இருக்கிறது. இதோடு பேச்சை விடுங்கள். நாளை முதல் இந்த பங்களாவின் அண்டையிலும் கால் வைக்கக் கூடாதென்று கண்டித்து அவனிடம் சொல்லி விட்டேன். நல்ல யோக்கியனான வேறொரு வீணை வித்துவானைப் பார்த்து நாம் சீக்கிரத்தில் அமர்த்திக் கொள்வோம். நீங்கள் போய் இல்லை போடச் சொல்லுங்கள். சாப்பாட்டுக்கு நேரமாகிறது. நான் ஐந்து நிமிஷத்தில் வருகிறேன்" என்று முடிவாகக் கூற, பெண்கள் இருவரும் உடனே அவளது உத்தரவிற்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்களாய் அந்தச் சயன மாளிகையை விட்டு வெளியில் போய் போஜன மாளிகையை நோக்கி நடந்தனர்.

அவ்விருவரும் மறைந்தவுடனே கல்யாணியம்மாள் சகிக்க ஒண்ணாத சஞ்சலமடைந்த மனத்தினளாய் தனது பஞ்சணையின் மீது படுத்தாள். தான் கூறிய கட்டுக் கதையை தனது மூத்த புதல்வி நம்பவில்லை என்பதை அவள் கண்டு கொண்டாள் ஆதலால், முன்னிருந்த பற்பல வேதனைகளுக்குத் துணையாக அந்த வேதனையும் ஒன்றுகூடி அவளது மனத்தை உலப்ப ஆரம்பித்தது அவளது நிலைமை அப்படி இருக்க, அந்த மாளிகையை விட்டு வெளிப்பட்ட மடந்தையர் இருவரும் இரண்டொரு விடுதிகளைக் கடந்து அப்பாற் சென்றவுடனே மூத்தவளான துரைஸானியம்மாள் நாற்புறங்களையும் உற்று நோக்கி அண்டையில் அன்னியர் எவருமில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, தனது தங்கையை நோக்கி, "கோமளவல்லீ! அம்மாள் சொன்ன கதை எப்படி இருக்கிறது பார்த்தாயா?" என்று தணிவான குரலில் வினவினாள். அதைக் கேட்ட கோமளவல்லி தனது அக்காளது சொல்லின் உட்கருத்தை நுட்பமாக அறிந்து கொள்ளாதவளாய், "மதனகோபாலனுடைய நடத்தையை நினைக்க நினைக்க, என்னுடைய உடம்பு நடுங்குகிறது. இது வரையில் எவ்வளவோ யோக்கியமாக நடந்து வந்தவன் அவ்வளவு துணிச்சலான காரியம் செய்து விட்டான் பார்த்தாயா!" என்று வியப்போடு மொழிந்தாள்.

துரைஸானி:- நம்முடைய அம்மாள் சொன்னபடியே எல்லாம் நடந்திருக்கும் என்று நீ நம்புகிறாயா?

கோமளவல்லி (மிகுந்த வியப்போடு)**:-** என்ன அப்படிக் கேட்கிறாயே! நடக்காத சங்கதியை அம்மாள் சொல்லுவார்களா?

துரைஸானி:- சொல்லத்தான் கூடாது. அதிருக்கட்டும். இந்த மதனகோபாலன் நம்முடைய அம்மாளைக் காட்டிலும் வயதில் மிகவும் யௌவனப் பருவம் அழகும் வாய்ந்த எத்தனையோ பெண்களோடு பழகி வீணை கற்றுக் கொடுக்கிறானே. அவர்கள் எவரிடத்திலும் அவனுக்கு ஆசை உண்டாகாமல், இவ்வளவு வயதான நம்முடைய அம்மாள் மேல் அவன் ஆசைப்பட்டு இப்படிப் பைத்தியம் கொள்ளப் போகிறானோ! அதை நீ யோசித்தாயா?

கோமளவல்லி:- அம்மாளென்ன அவ்வளவு வயதான கிழவியா? இப்போது தானே முப்பத்து நான்கு வயதாகிறது. அவ்வளவு வயதானாலும், அம்மாள் நம் எல்லோரையும் விட அழகாக இருக்கிறார்கள் அல்லவா?

துரைஸானி:- அதெல்லாம் உண்மைதான். மதனகோபாலனுக்கு இப்போது சுமார் பதினெட்டு வயதிருக்கலாம். அவன் இயற்கையிலேயே மிகவும் நாணமுள்ள மனிதன்; பெண் பிள்ளைகளைக் கண்டால், நடுநடுங்கி நாலுகாத தூரம் ஓடுகிற சுபாவம் உடையவன். நம்முடைய அம்மாளோ மகா கம்பீரமும் அமர்த்தலும் நிறைந்தவர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட குணமுடைய சிறிய பையன் இப்படி தலைகால் தெரியாமல் மோகம் கொண்டு பிதற்றி, தான் கொலை செய்து கொள்ளுவதாகச் சொல்லுவானா? இது ஒரு நாளும் நடக்காத காரியம். இதில் என்னவோ சூது நடந்திருக்கிறது; அம்மாள் நம்மிடம் சரியானபடி உண்மையைத் தெரிவிக்கவில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

கோமளவல்லி:- அப்படியானால், அம்மாள் நம்மிடத்தில் ஏன் பொய் பேச வேண்டும்?

துரைஸானி:- உன்னிடம் எதைச் சொன்னாலும், நீ ஏன் ஏன் என்றே கேட்கிறாய். சில சூசனைகளைக் கொண்டு ஒரு விஷயத்தில்

நாம் சந்தேகப்படுகிறோம். அப்படி சந்தேகப்பட்டாலும், எல்லா வற்றிற்கும் திருப்திகரமான காரணம் சொல்ல முடியுமா? இதெல்லாம் காலக்கிரமத்திலே தான் நன்றாக விளங்கும். கேவலம் நம்முடைய பங்களாவில் குற்றேவல் செய்யும் பொன்னியைக் கண்டு அம்மாள் எவ்வளவு தூரம் பயப்படுகிறார்கள். அதன் காரணம் என்ன? இவைகளில் எல்லாம் ஏதோ ரகசியம் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், இத்தனை மாதமும் இல்லாமல், இன்று வீணை மண்டபத்திலிருந்து, இடைநடுவில் அம்மாள் எழுந்து நமக்குத் தெரியாமல் சயன மாளிகைக்கு வரவேண்டிய காரணம் என்ன?

கோமளவல்லி:- அதிருக்கட்டும்; தான் வீட்டுக்குப் போவதாக அம்மாளிடம் சொல்லி விடும்படி உன்னிடத்தில் கேட்டுக் கொண்டு வெளியில் போன அந்த மனிதன், அம்மாளுடைய படுக்கை அறைக்கு ஏன் போனான்? அது அவனுடைய குற்றந் தானே?

துரைஸானி:- அவனாகப் போனானோ என்னவோ! அது யாருக்குத் தெரியும்? கச்சேரி முடிந்து அவன் போகும் போது அவனைச் சயன மாளிகைக்கு அழைத்து வரும்படி எவனாவது வேலைக்காரனிடம் அம்மாள் சொல்லி வைத்திருக்கலாம். அதை உத்தேசித்தே அம்மாள் முன்னாக மண்டபத்திலிருந்து எழுந்து போயிருக்கலாம். தலைநோவினால் எழுந்து போனதாக அம்மாள் சொல்லுகிறார்களே. உண்மையில் தலைநோவிருந்தால், அதை நம்மிடம் சொல்லிவிட்டு எல்லோரும் அறியப் போவதை விட்டு, எவருக்கும் தெரியாதபடி கபட்டுத்தனமாக ஏன் மறைந்து போக வேண்டும்? அதுவும் தவிர, இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கவனித்தாயா? நாம் அம்மாளுடைய சயன மாளிகைக்குள் போன போது, அவன் வெளியில் ஓடினான் அல்லவா; அவனைப் பிடிப்பதற்கு அம்மாள் துரத்திக் கொண்டு போக வேண்டிய காரணம் என்ன? அப்படி உண்மையில் அவன் தாறுமாறாகப் பேசியிருந்தால், அவனை அதட்டி வெளியில் அனுப்பி இருக்க வேண்டும். அவன் வெளியில் போகாமல் அம்மாளைத் தொட முயன்றிருந்தால், அவனைப் பிடித்து தண்டிக்கும் பொருட்டு கூச்சலிட்டு, வேலைக்காரர்களை அழைத்திருக்க வேண்டும்.

அப்படிச் செய்யாமல், மௌனமாக அம்மாளே ஓடி அவனைப் பிடித்து அடிக்கப் போனார்களா? அல்லது, வேறே என்ன செய்யப் போனார்கள்? அவன் ஓடினால், சனியன் ஒழிந்தது நல்லதென்று அம்மாள் அதைப் பற்றி சந்தோஷப்பட்டு பேசாமல் அல்லவா இருக்க வேண்டும். அவன் ஓட, அம்மாள் துரத்தியதில் இருந்து, என் மனதில் இரண்டு வகையான சந்தேகங்கள் உதிக்கின்றன. அம்மாள் ஏதோ தவறான காரியத்தைச் செய்யச் சொல்ல, அவன் அதைச் செய்ய மறுத்து ஓட, அம்மாள் அவனைப் பிடிக்கும் பொருட்டு துரத்தி இருக்கலாம். அல்லது, அவன் பலவந்தமாக அம்மாளிடத்தில் ஏதேனும் துன்மார்க்கமான காரியம் செய்து விட்டு ஓட, அம்மாள் துரத்தி இருக்க வேண்டும். அவன் பலவந்தமாக ஏதாவது செய்ய முயன்றிருந்தால் அம்மாள் அவசியம் கூச்சலிட்டிருப்பார்கள். கூச்சலிடாததில் இருந்து முதல் சந்தேகமே உறுதியாக என் மனதில் படுகிறது — என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கோமளவல்லியின் கபடமற்ற மனம், மிகுந்த கலக்கமும் குழப்பமும் அடைந்தது. அதுகாறும் எந்த விஷயத் திலும் தனது தாய் பரிசுத்தமான நடத்தையுடையவள் என்பதை நன்றாகக் கண்டு, அதே உறுதியை மாறாமல் கொண்டிருந்தவள் ஆதலால் அந்தச் சம்பவம் எவ்விதமான சந்தேகத்தை உண்டாக்கிய தானாலும், தனது தாய் விஷயத்தில் கல்மஷமாக நினைக்க அவளது மனம் இடந்தரவில்லை. மூத்தவளோ தாய் விஷயத்தில் சந்தேகம் கொண்டுவிட்டாள். அவ்வாறு இளங்குமரிகள் இருவரும் தணிவான குரலில் சம்பாஷித்த வண்ணம் போஜன மாளிகையை அடைந்தனர். அவ்விடத்தில் வேலைக்காரர்களும் தாதிகளும் இருந்ததைப் பற்றி, அவர்களது சம்பாஷணை அவ்வளவோடு முடிவுற்றது.

அதன் பிறகு கால் நாழிகை நேரத்தில் கல்யாணியம்மாளும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர, அவர்களது இராப் போஜனம் வழக்கப் படி நிறைவேறியது. கல்யாணியம்மாள் தனக்கு இன்னமும் தலை நோவாய் இருப்பதாகக் கூறி, சொற்ப போஜனமும் செய்யாமல், தான் சீக்கிரம் சயனித்துக் கொள்ள விரும்புவதாகக் கூறி எழுந்து போய் விட்டாள். மடந்தையர் இருவரும் தங்களது போஜனத்தை

முடித்துக் கொண்டு தத்தம் சயன அந்தப்புரங்களுக்குப் போய் சயனித்துக் கொண்டனர்.

அந்த இரவு கல்யாணியம்மாளுக்கு மகா துன்பகரமான கொடிய இரவாக முடிந்தது. அன்று அவளுக்கு நேர்ந்த ஏமாற்றமும் இழிவும் அவமானமும் அவளது மனதில் பெருத்த விசனமாக நிரம்பி, கோபமாகப் பொங்கி, அவளது மனதைக் கொதிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தன. அதனால், அவளுக்கு ஆகாரத்தின் மீதே விருப்பம் செல்லவில்லை. இருந்தாலும், தான் போஜன மாளிகைக்குப் போகாமல் இருந்தால், அதைப்பற்றி தனது புதல்வியரும் பிறரும் ஏதேனும் வம்பு வளர்ப்பார்கள் என்ற நினை வினால், அங்கே போய்த் தலைநோய் கொண்டவள் போல நடித்து உணவருந்தாமல் திரும்பி சயன மாளிகைக்கு வந்தவள் ஜன்னல் களை எல்லாம் நன்றாக மூடிவிட்டுத் தனது சப்பிரமஞ்சத்தில் சயனித்துக் கொண்டாள். அன்றைய ஆகாரம் எப்படி நிராகார மாயிற்றோ, அப்படியே அன்றைய நித்திரையும் அவளுக்கு சத்துருவாகப் போய்விட்டது. அவள் படுத்திருந்த கட்டிலின் மீது மூன்று மெத்தைகள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக போடப்பட்டிருந்தன. அடியிலிருந்த மெத்தை ஒரு முழ உயரமுள்ளதாகவும், முற்றிலும் மிருதுவான உரோமங்கள் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. அதற்கு மேல் இருந்தது ஒரு சாணுயரம் பருத்ததாகவும், குள்ளவாத்துக் களின் உடம்பில் இறகிற்குள் முளைத்து பஞ்சைக் காட்டிலும் மகா நுட்பமாக இருக்கும் பூமயிர்களே நிரப்பப் பட்டதாகவும், வழுவழுப்பான மகமலால் போர்த்தப் பெற்றதாகவும் இருந்தது. அதன் மேல் வெல்வெட்டினால் ஆக்கப்பட்ட எண்ணிறந்த தலை யணைகள், திண்டுகள் முதலியவை பொருத்தப் பெற்றிருந்தன. அத்தகைய மகா சொகுசான சயனத்தின் மீது சயனித்திருந்தாள் ஆனாலும், கல்யாணியம்மாளுக்கு அது, கல்களும், முள்களும், தேள்களும் நிறைந்த மகா கொடிய பாறை போலத் தோன்றி வருத்தி, அவளது தேகத்தைப் புண்படுத்தின ஆதலால், அபாரமான செல்வத்திலும் சுகபோகங்களிலும் ஆழ்ந்து கிடந்த அந்தச் சீமாட்டிக்கு, துயில் என்ற ஒரு பொருள் மாத்திரம் பஞ்சமாகப் போய் அவளை நரகவேதனையில் ஆழ்த்தியது. எவ்வாறெனில், அவளது மனமான களத்தில் மகா உக்கிரமான கொடிய யுத்தம்

நடந்து கொண்டிருந்தது. அவள் பிறந்த நாள் முதல் அத்தனை வருஷகாலமாக ஏக சக்கராதிபதியாய் இருந்து, தனது சித்தமே சட்டமாக நிறைவேற்றி வந்த அந்தப் பெண்ணரசியின் மனது என்றைக்கும் இல்லாதவாறு அன்று புண்பட்டு முறிந்து போனது பற்றி அவள் கொண்ட ஆங்காரமும் கோபமும் மண்ணையும் விண்ணையும் நிரப்பக் கூடியதாக இருந்தன. அவளது உடம்பு அப்போதும் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தது. மனமோ அடங்காமல் பொங்கி எழுந்து கொந்தளித்தது; அதனால் அவளது இருதயம் வெடித்துவிடுமோ என்னும் நிலைமையில் இருந்தது. அவளது மனதில் பலவகைப்பட்ட எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன. அவள் நெடுமூச்செறிந்த ஒவ்வொரு முறையும், எழுந்து தணிந்த அவளது வனப்பு வழிந்த மார்பு படீரென்று தெறித்துக் கிழிந்து போகுமோ என்னலாம்படி கட்டுக்கடங்காத மூர்க்க குணம் உடையதாக இருந்தது. மதனகோபாலனது அதி சுந்தரவடிவம் அவளது மனதைவிட்டு நீங்காமலே பதிந்து நின்றுவிட்டது. அவன் மீது அவள் கொண்டிருந்த அன்பும் உருக்கமும் அப்போதும் அடிக்கடி தலைக்காட்டின ஆனாலும் அவன் தன்னை அவ்வளவு தூரம் அலட்சியம் செய்து அவமரியாதையாக நடத்தும்படி ஆனதே என்ற ஆத்திரமும் கோபமும், அதற்காக அவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைக்க வேண்டும் என்ற பதைப்பும் விலக்க ஒண்ணா வகையில் அவளது மனதில் பொங்கி எழுந்து, அவனது விஷயத்தில் அவள் அதுகாறும் கொண்டிருந்த பிரியத்தை எல்லாம் சிதற அடித்தன. அது நிற்க, அவளது மனதில் இன்னொரு பெருத்த பீதியும் எழுந்து வதைக்க ஆரம்பித்தது. தனக்குச் சம்பந்தியாக வரப்போகும் மீனாக்ஷி யம்மாளது பங்களாவிலும், இன்னம் பல ஜெமீந்தார்களது பங்களாக்களிலும் அவன் சென்று வீணை பயிற்றுவிப்பவன் ஆதலால், தனக்கும் அவனுக்கும் தனிமையில் நடந்த சம்பாஷணை முதலிய விவரங்களை அவன் ஒருகால் அவர்களிடம் வெளியிட்டு விடுவானோ என்ற கவலையே பெருத்த கவலையாக எழுந்து அவளைத் துயிலவிடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் அவ்வாறு விஷயங்களை வெளியிடுவா னாகில் அதனால் தனக்குப் பெருத்த மானஹானி நேருவதன்றி தனது பிள்ளைக்கும் பெண்களுக்கும் கலியாணம் நடப்பதற்கு

அது பெருத்த இடையூறாக முடியுமே என்று நினைத்து நினைத்து அவள் பெரிதும் கவலை கொண்டு அன்று இரவு நெடு நேரம் வரையில் மஞ்சத்தில் புரண்டு புரண்டு தவித்தவளாய், கடைசியில் ஒருவித முடிவிற்கு வந்தாள். மதனகோபாலன் பாடம் கற்பிக்கப் போகும் ஜெமீந்தார் வீடுகளில் உள்ள பெண்டீரில் சிலர் அவளுக்கு உறவினராயும், மற்றவர் நட்பினராயும் இருந்தமையால், அவன் அவர்களிடத்தில் உண்மையை வெளியிடுவதற்கு முன்னர், தான் ஒவ்வோர் இடத்திற்கும் சென்று, தனது பெண்களிடம் தான் சொன்ன கட்டுக்கதையை அவர்களிடமும் தந்திரமாக வெளிப்படுத்தி வைத்தால், பிறகு எவரும் அவனது சொல்லை நம்பமாட்டார்கள் என்றும், அவனை யாரும் தங்களது பங்களாக்களில் சேர்க்க மாட்டார்கள் என்றும் அவள் நினைத்ததன்றி, அத்தனை பங்களாக் களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் முற்றிலும் இல்லாமல் போமாயின், அவன் இந்த ஊரைவிட்டு வேறு ஊருக்குப் போய்விட நேருமாதலால், அதன் பிறகு அவனால் தனக்கு எவ்விதமான இடரும் நேராதென்று நினைத்து, அந்த நினைவின் படி காரியத்தை நிறைவேற்றிவிடத் தீர்மானித்துக் கொண்டவளாய்; மிகவும் பாடுபட்டு விடியற்காலை நான்கு மணிக்குத் துயிலில் ஆழ்ந்தவள், காலை ஏழு மணிக்குத் தனது பஞ்சணையை விட்டெழுந்தாள். எழுந்தவள் கட்டிலின் மேல், கால் பக்கத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த நிலைக்கண்ணாடியில், தனது வடிவம் தெரிந்ததைப் பார்க்க, தனது முகத்தில் பெருத்த மாறுபாடு தோன்றியிருக்கக் கண்டு, "இந்த ஒரு நாளைய கவலையில் முகம் ரத்தம் செத்து வெளுத்துப் போய்விட்டதே! கண்கள் இப்படிக் குழிந்து போய்விட்டனவே! அடாடா! நமக்குப் புதிய புதிய கவலைகளும் துன்பங்களும் அல்லவா உண்டாகின்றன. முன்னமேயே இருக்கும் கவலைகளுக்கு இது வட்டியா! சே! இந்தப் புதிய கவலையைச் சீக்கிரத்தில் ஒழித்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இது பெருத்த தீம்பாக வளர்ந்துவிடும். நகத்தால் கிள்ளி எறிவதை விட்டு, பிறகு கோடாரி கொண்டு பிளக்க நேரும்" என்று தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டு எழுந்து பிறர் தன்னைப் பார்த்து சந்தேகம் கொள்ளாதிருக்கும்படி, அன்றைய காலைக்கடன் களையும் பகற் போஜனத்தையும் வழக்கப்படி முடித்துக் கொண்ட

பிறகு சிறிது நேரம் படுத்திருந்து பிற்பகல் மூன்று மணிக்குத் தனது பெட்டி வண்டியைப் பூட்டச் செய்து, அதற்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு மீனாக்ஷியம்மாளது பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தாள்; சேர்ந்தவள் வண்டியை விட்டிறங்கி, மீனாக்ஷியம்மாள் மேன் மாடத்தில் இருப்பதாக காவல்காரனிடம் கேட்டறிந்து கொண்டு படிகளின் வழியாக மேலே ஏறினாள்; அப்போது தனது முகத்தை ஒருவாறாக மாற்றிக் கொண்டாள். மிகவும் அசட்டுத்தனமான ஒரு சம்பவத்தை கண்டு அதிருப்தி அடைந்து புரளிசெய்பவரது முகம் எவ்வாறு காணப்படுமோ அவ்வாறு அவள் தனது முகத்தை வைத்துக் கொண்டு மேன்மாடத்திற்குள் சென்று மீனாக்ஷியம் மாளும், கண்மணியம்மாளும் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு விடுதிக்குள் நுழைந்தாள். அப்போது மீனாக்ஷியம்மாள், தனது சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்து துயிலில் ஆழ்ந்து விழித்தவளாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கண்மணியம்மாள் ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு மூலையாகத் திரும்பி தனது முழு மனதையும் ஒரே நிலையில் நிறுத்தி வெறுவெளியை நோக்கிய வண்ணம் ஏதோ விசனத்தில் மூழ்கியிருப்பவள் போலவும், ஏக்கங் கொண்டவள் போலவும் அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தாள். தாங்கள் இருந்த விடுதிக்குள் யாரோ மனிதர் நுழைந்த ஓசையைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாளும், கண்மணியும் திடுக்கிட்டு வாசற்படிப் பக்கம் நோக்கி, கல்யாணியம்மாள் வந்ததைக் கண்டனர். அவளது வருகை எதிர்பார்க்கப்படாததும், அருமையானதுமாக இருந்தமை யால், அவர்கள் இருவரும் வியப்புற்று தடபுடலாக எழுந்தனர். மீனாக்ஷியம்மாள் நிரம்பவும் ஆசையோடும் மரியாதையோடும் எதிர்கொண்டு சென்று, "வரவேண்டும்; வரவேண்டும்; இப்படி சாய்மான நாற்காலியில் உட்காரவேண்டும்" என்று மிகுந்த அன்போடு உபசரித்து வரவேற்க, கல்யாணியம்மாள், பலவந்த மாகப் புன்னகை செய்த முகத்தினளாய், அருகிலிருந்த ஒரு சோபா வின் மீது உட்கார்ந்து கொள்ள, மீனாக்ஷியம்மாளும் சிறிது தூரத்தில் கிடந்த ஒரு சாதாரண நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். கல்யாணி யம்மாளைக் கண்டு எழுந்த கண்மணியம்மாள் தனக்கு மாமியார் ஆகப்போகும் அந்த அம்மாளிடத்தில் நிரம்பவும் மரியாதை, பணிவு முதலியவற்றைக் காட்டுகிறவள் போல நாணிக்கோணி

அவளைப் பேணிப் பாராட்டுபவள் போல நடித்து, இங்கே இருந்த பொருளை அங்கே வைத்து அங்கே இருந்த பொருளை இங்கே வைத்து ஏதோ வேலை செய்பவள் போல அதிக சுறுசுறுப்பைக் காட்டி அங்கும் இங்கும் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள். சோபாவில் உட்கார்ந்த கல்யாணியம்மாளும் நாற்காலியில் உட்கார்ந்த மீனாக்ஷியம்மாளும் ஒருவரை ஒருவர் அன்பாக க்ஷேமம் விசாரித்துக் கொண்ட பின்னர், மீனாக்ஷியம்மாள், மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரிணியின் முகத்தை ஒருவாறாக உற்று நோக்கி, "என்ன உங்களுடைய முகம் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறதே! ஏதேனும் விசேஷமுண்டா?" என்றாள். மீனாக்ஷியம்மாள் அந்தக் கேள்வி கேட்டதைக் குறித்து கல்யாணியம்மாள் அதிசயித்தவள் போல நடித்து, "விசேஷமா! என் முகம் மாறுபட்டா தெரிகிறது? நான் இங்கே வரும் போது வண்டியில் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி சிந்தனை செய்து கொண்டே வந்தேன். அதனால் ஒரு வேளை முகம் மாறுபட்டிருக்கலாம். நான் எந்த விஷயத்தை உங்களிடம் சொல்லக்கூடாதென்று நினைத்து வந்தேனோ அதே விஷயம் முன்னால் வந்து நிற்கிறது. நாம் மறைத்தாலும், நம்முடைய முகம் காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறது. உங்களிடம் அதை ஏன் மறைக்க வேண்டும் என இப்போது தோன்றுகிறது" என்று கூறிய வண்ணம், வேடிக்கை போல நகைத்தாள். அதற்குள் கண்மணியம்மாள் ஒரு கட்டிலிற்கருகில் மெல்ல நழுவி, மறைவாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவளது முகம் மாத்திரம் அப்பால் மறைந்திருந்தது. முதுகு முதலிய மற்ற பாகங்கள் யாவும் கல்யாணியம்மாளுக்குத் தெரிந்தது. மிகவும் அபூர்வமாக அன்று கல்யாணியம்மாள் வந்தது அவளது மனதில் பலவகையான யூகங்களுக்கு இடங்கொடுத்தது. முதல் நாள் தனது கலியாண விஷயத்தைப் பற்றி தான் மதன கோபாலனிடம் சம்பாஷித்திருந்த விஷயமாக, மீனாக்ஷியம்மாளும், துரைராஜாவும் ஏதேனும் யோசனை செய்து, அதன்பொருட்டு கல்யாணியம் மாளை வருவித்திருப்பார்களோ என்றும், தனது கலியாணத்தை அதிசீக்கிரத்தில் முடித்து விடும் விஷயமாக அவர்கள் பேசுவார்களோ என்றும் கண்மணி பெரிதும் கவலை கொண்டவளாய், அவர்களது சம்பாஷணையை நன்றாக உற்றுக் கேட்கலானாள். ஆனால், புஸ்தகம் வாசிப்பவள் போல அதைப்

பிரித்து முகத்திற்கெதிரில் பிடித்துக் கொண்டாள். அப்போது மீனாக்ஷியம்மாள் சிறிது சிந்தனை செய்த பின் கல்யாணியம் மாளை நோக்கி, "என்னிடம் வெளியிடக் கூடாமல் அப்படி மறைக்கக்கூடிய விஷயம் என்னவாக இருக்கலாம் என்று நான் எவ்வளவோ யோசனை செய்தும் ஒன்றும் புலப்படவில்லையே! விஷயம் நிரம்பவும் விபரீதமானதல்லவே?" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "அப்படி ஒன்றும் விபரீதம் நடக்கும்படி நான் விட்டுவிடவில்லை; அது ஒரு பைத்தியக்காரனுடைய சங்கதி. அதை வாயில் வைத்துப் பேசுவதே அசங்கியமாக இருக்கிறது. அதை வெளியிடுவதனால், நமக்கு அவமானம் உண்டாகப் போகிறதில்லை. அதை எப்படி வெளியிடுகிற தென்பதே எனக்குத் தெரியவில்லை; ஆனால் அதைக் கேட்பவர்கள் என்ன நினைப் பார்கள் தெரியுமா? இவள் ஏதோ சம்சயப்படும்படியாக நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். அதனாலே தான், அவன் இவ்வளவு தூரம் துணிந்து கேட்டிருக்கிறான் என்று எண்ணிக் கொள்ளலாம்."

மீனாக்ஷி (மிகவும் வியப்படைந்து):- விடுகதை போடுவது போல நீங்கள் மறைத்து மறைத்துப் பேசுகிறீர்கள். எனக்கு ஒன்றும் புரியவே இல்லை. நன்றாகத்தான் சொல்லுங்களேன். இங்கே வேறே யாரிருக்கிறார்கள்? நாங்கள் எல்லோரும் அன்னியர் கள் அல்லவே; நான் உங்களுடைய பழைய சிநேகிதை. கண்மணி யம்மாளோ உங்களுடைய மருமகள். நீங்கள் வெட்கப்படாமல், விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் – என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், கண்மணியின் பெயரைக் கேட்டவுடன், அப்போதே ஒரு விஷயத்தை நினைத்துக் கொண்டவள் போல நடித்து, அவளிருந்த பக்கம் சடக்கென்று திரும்பி, "ஏன் குழந்தாய் கண்மணீ! நீயும் வீணை கற்றுக் கொள்ளுகிறாய் என்பது இப்போது தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. உனக்கும் அந்த மதனகோபாலன் என்ற பையன் தானே கற்றுக் கொடுக்கிறான்?" என்றாள்.

எதிர்பாராத அந்தக் கேள்வி கண்மணியின் செவியில் பட்ட உடனே, அவள் திடுக்கிட்டு வியப்பும் திகைப்பும் கொண்ட வளாய், சடக்கென்று தனது முகத்தை கல்யாணியம்மாளிருந்த

பக்கம் திருப்பினாள். திடீரென்று ஒரு பெரும் பூதம் தோன்றி யதைக் கண்டிருந்தால் கூட, அவள் அவ்வளவு அதிகமாகப் பயந்திருக்க மாட்டாள். அவளது மனதின் குழப்பத்தையும் சஞ்சலத்தையும் அவளது முகம் கண்ணாடி போல நன்றாகக் காட்டியது; கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்ல வேண்டும் என்பதையும் உணராமல், கண்மணியம்மாள் சிறிது தடுமாறி அதன் பிறகு, "ஆம்" என்று மெதுவாக மறுமொழி கூறினாள். கல்யாணியம்மாள் நல்ல நுட்பமான புத்தி உடையவள் ஆதலால், கண்மணியின் மனது சரியான நிலைமையில் இல்லை என்பதை உடனே உணர்ந்து கொண்டதன்றி, மதனகோபாலனது பெயரைச் சொன்ன மாத்திரத்தில் அவள் திடுக்கிட்டு சஞ்சலம் அடைந்ததில் இருந்து, அவனிடத்தில் அவள் நிரம்பவும் அதிகமான அபிமானம் வைத்திருக்கிறாள் என்பதை யூகித்துக் கொண்டாள்.

அப்போது மீனாக்ஷியம்மாள், "சரி; நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால், அந்த மதனகோபாலனைப் பற்றியே ஏதோ சொல்லப் போகிறீர்கள் போலிருக்கிறது. நம்முடைய வீடுகளில் எல்லாம், அவனைச் சேர்த்ததே பிசகாய்ப் போய்விட்டது! வந்த ஆரம்பத்தில் பரம யோக்கியன் போல நடந்து கொண்ட பையன், வரவர கழுதை நிறத்துக்கு வந்து விட்டானே! அவன் இங்கே தான் அயோக்கியத் தனமாக நடந்து கொண்டான் என்றால் அங்கேயும் ஏதோ வாலை ஆட்டியிருக்கிறான் போலிருக்கிறதே!" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் ஒருவாறு வியப்படைந்த வளாய், கண்மணியிருந்த பக்கம் திரும்பி மிகவும் கூர்மையாகவும் சம்சயத்தோடும் அவளை உற்று நோக்கிய வண்ணம், "சரி; அப்படியானால், இங்கேயும் ஏதோ விசேஷம் நடந்திருக்கிறது! பெரிய மனிதருடைய வீடுகளில் எல்லாம் தன்னை அழைத்து பெருத்த பணத் தொகையைக் கொடுத்து அபிமானமாக நடத்து கிறார்கள் என்பதைக் கண்டவுடனே, பையனுக்குக் கொழுப்பும் குறும்பும் ஏறிவிட்டாற் போலிருக்கிறது. ஆனால், நல்ல வேளையாக அவன் அங்கே என்னுடைய குழந்தைகளினிடத்தில் தன்னுடைய அயோக்கியத்தனத்தைக் காட்டவில்லை; மூலஸ்தான தெய்வத் தினிடத்திலேயே தன்னுடைய கைவரிசையைக் காட்டிவிட்டான்!

அவன் இங்கே என்ன செய்தானோ தெரியவில்லையே! அவன் இங்கே ஏதாவது தாறுமாறாக நடந்து கொண்டிருந்தால், எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லியனுப்பி இருக்கக் கூடாதா! நான் முன்னாடியே அவனை வேலையைவிட்டு நீக்கியிருப்பேனே! நேற்று சாயுங்காலம், எனக்கு அவனால் ஏற்பட்ட இழிவு இல்லாமல் போயிருக்குமே!" என்று கூறிய வண்ணம் மிகவும் கபடமான பார்வையாக, மீனாக்ஷியம்மாளையும், கண்மணி யம்மாளையும் மாறிமாறிக் கூர்ந்து நோக்கினாள்.

அப்போது கண்மணியம்மாளது மனநிலைமை விவரிக்க இயலாததாக ஆகிவிட்டது. கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலனது பெயரைக் குறித்தது முதல், அந்த இரண்டு நிமிஷ நேரத்தில், அவளது மனதில் கோடாநுகோடி எண்ணங்களும் சம்சயங்களும் உதித்து உதித்து மறைந்தன. மதனகோபாலனைப் பற்றி கல்யாணி யம்மாள் எவ்விதமான விபரீத சமாசாரம் சொல்லப் போகிறாளோ என்ற கவலையும் அச்சமும் எழுந்து அவளது மனத்தை வருத்திப் புண்படுத்தின; விஷயம் இன்னதென்பதை உடனே வெளியிடா மல், கல்யாணியம்மாள் வளர்த்துப் பேசப் பேச கண்மணியம் மாளது மனம் கட்டிலடங்காத பெருத்த ஆவலினால் புண்பட்டு வேதனைக் கடலில் ஆழ்ந்து தவித்தது. நிற்க, தனது அத்தை தனது பங்களாவில் முதல் நாள் நிகழ்ந்த சம்பவத்தை வெளியிட மாட்டாள் என்று தான் நினைத்ததற்கு மாறாக அவளும் அதைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கியதைக் காணவே, கண்மணியம்மாளது நிலைமை பரம சங்கடமானதாக ஆய்விட்டது. அதனால் அவளது மனமும், மெய்யும் வெட்கத்தினாலும், துக்கத்தினாலும் குன்றிப் போய்விட்டன. இருந்தாலும் அவள் தனது வதனத்தை அப்புறம் திருப்பி இருந்தமையால் அவளது துன்பகரமான நிலைமையை மற்றவர் இருவரும் அவ்வளவாக கவனிக்கவில்லை.

அப்போது கல்யாணியம்மாளது மனதில் உற்சாகமும் ஒரு வகையான மகிழ்ச்சியும் உண்டாயின. ஏனெனில், அவள் அங்கே வந்த போது, தனது கட்டுக் கதையை மீனாக்ஷியம்மாள் நம்பு வாளோ மாட்டாளோ என்ற பெருத்த கவலையோடு வந்தவள் ஆதலால், மீனாக்ஷியம்மாளே அவன் மீது குற்றம் சுமத்தியதைக்

காணவே, இனி தனது வேலை சுலபத்தில் நடந்துவிடும் என்ற ஒரு துணிவும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டு விட்டன. நிற்க, தான் முதல் நாள் மதனகோபாலனை ஆலிங்கனம் செய்ய முயன்ற போது, அவன் அது தவறான காரியம் எனக் கூறி, அவ்வாறு செய்ய மறுத்துப் போனபின், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு அவன் மீது அபாண்டமான குற்றம் சுமத்தி அவனை இழிவாகப் பேசினாள் ஆனாலும், அவளது மனமோ அந்தரங்கத்தில் அவன் மகா நற்குணம் வாய்ந்த உத்தம புருஷன் என்றும், அன்னிய ஸ்திரீகளை விஷமென மதிக்கும் ஏகபத்தினி விரதன் என்றும் நினைத்து, அவனது மேம்பாட்டைப் பற்றி வியப்புற்றிருந்தது. ஆனால், அவன் மீனாக்ஷியம்மாளது பங்களாவில் ஏதோ தவறு செய்திருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டவுடனே, அவள் கொண்டிருந்த நல்ல அபிப்பிராயம் மாறிவிட்டது. எப்படியெனில், மீனாக்ஷியம்மாள் வயதான கிழவி ஆதலால், மதனகோபாலன் அவள் மீது விருப்பம் வைத்திருக்க மாட்டான் ஆதலால் அவனுக்கும் கண்மணிக்குமே அந்தரங்கமான நட்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கல்யாணியம்மாள் யூகித்துக் கொண்டு அதையே உறுதியாக நம்பினாள். நல்ல யௌவனமும் உயர்ந்த அழகும் வாய்ந்த கண்மணியிடத்தில் அவன் ஆசை வைத்திருப்பது பற்றியே, தனது ஆலிங்கனத்தை வித்தியாசமாகவும் அசட்டையாகவும் கருத நேர்ந்தது என்ற நினைவும் உடனே தோன்றியது. உலகத்தில் மனிதன் தான் தவறு செய்பவன் ஆனாலும், அது அவனது புத்தியில் படுகிறதில்லை. பிறர் தவறு செய்யக் கூடாது என்பதும், அப்படி எவரேனும் செய்தால், அதைக் கண்டு தூஷித்துப் புரளி செய்வதும் பெரும் பாலோரது இயற்கையாக இருக்கின்றதல்லவா! அதற்கிணங்க கல்யாணியம்மாள், தனக்கு மருமகளாக வரிக்கப்பட்டுள்ள கண்மணியம்மாள் மதனகோபாலன் மீது ஆசை கொண்டதாக தனக்குத் தானே நிச்சயித்துக் கொண்டு, அதைக் குறித்து, ஆத்திரமும், அதிருப்தியும், அவளது குணத்தைப் பற்றி இழிவான அபிப்பிராயமும் கொள்ளத் தொடங்கியே முன் கூறப்பட்ட கேள்வியைக் கேட்டாள்.

உடனே மீனாக்ஷியம்மாள், "இங்கே அப்படி ஒன்றும் விபரீத மான காரியம் நடந்து விடவில்லை. நேற்று சாயுங்காலம் அவன் இவளுக்கு வீணை கற்றுக் கொடுக்கும் போது, நான் ஏதோ அவசரமான காரியத்தின் பொருட்டு கொஞ்ச நேரம் வெளியில் போக நேர்ந்தது. போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து பார்க்கையில், அவன் தன்னுடைய வேலையாகிய வீணை கற்றுக் கொடுப்பதை மாத்திரம் செய்துவிட்டுப் போகாமல், தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களில் எல்லாம் தலையிட்டு இவளிடம் அதிகப் பிரசங்கமாக ஏதேதோ உளறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பேசியது அவ்வளவு பெரிய விஷயமல்ல ஆனாலும் அந்த அதிகப் பிரசங்கியை உள்ளே சேர்க்கக்கூடாது என்று நினைத்து, நான் உடனே அவனை இனி இங்கே வரவேண்டாம் என்று சொல்லி வெளியில் அனுப்பிவிட்டேன். இந்த விஷயத்தை உங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பினால் நீங்கள் ஏதேனும் வித்தியாசமாக நினைத்து விடப் போகிறீர்களே என்று நினைத்தே சொல்லியனுப்பவில்லை. இப்போது நீங்கள சொல்வதைப் பார்த்தால், அவன் எதையும் செய்யக் கூடிய அயோக்கியன் என்றும், இங்கே இன்னும் சில நாட்கள் வந்திருந்தால் அவன் உங்களிடம் நடந்து கொண்டது போல, இங்கேயும் அயோக்கியத்தனம் செய்திருப்பான் என்றும் நம்ப வேண்டியிருக்கிறது; நல்ல வேளையாய்ப் போய்விட்டது. அது போகட்டும்; அவன் உங்களிடத்தில் ஏதோ வாலையாட்டி னான் என்பது தான் எனக்கு நிரம்ப ஆச்சரியமாக இருக்கறிது!" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், "நீங்கள் இப்போதே இவ்வளவு ஆச்சரியப்படுகிறீர்களே! நான் முழு விவரத்தையும் சொன்னால், அது கனவோ நினைவோ என்று கூட நீங்கள் சந்தேகித்து விடுவீர்கள். இருந்து இருந்து அவன் நல்ல ஆளைப் பொறுக்கி எடுத்தான்! உலகத்தில் அவனுக்குத் தகுந்த சிறு பெண்கள் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்க, அவர்களை எல்லாம் விட்டு, சாகிறகாலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்றபடி அவனுடைய ஆசை எல்லாம் ஒரு கிழவி இடத்திலா ஏற்பட வேண்டும்! ஆளைப் பார்த்தால் சித்திரப்பதுமை போல மகா ஒழுங்காக இருக்கிறான். அவனுடைய துர்ப்புத்தியோ அசாத்தியமாக இருக்கிறது!

ஒவ்வொரு நாளும் அவன் வந்து போகும் போது, "நான் போய் விட்டு வருகிறேன்" என்று என்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவான். நான், சரி என்பேன். அதைத் தவிர அவனிடத்தில் நான் வேறே வார்த்தையே வைத்துக் கொண்டதில்லை; அவனுடைய முகத்தை ஏறெடுத்தும் பார்த்ததில்லை. அப்படி இருக்க, அவனுக்கு இவ்வளவு துணிச்சல் எப்படி உண்டாயிற்று என்பது தெரிய வில்லை" என்று பெருத்த பீடிகை போடத் தொடங்கினாள்.

அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள், "சரி; நீங்கள் சொல்வதில் இருந்து, விஷயம் இன்னதென்பது அநேகமாகத் தெரிந்து போய் விட்டது. ஆனால், காரியம் இப்படியும் நடக்குமா என்பதே எனக்கு முழுதும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்று வியப்போடு கூறினாள். கல்யாணியம்மாள், "நேற்று சாயுங்காலம் ஏழரை மணிக்கு அப்படியே நடந்தது" என்று மிகவும் அழுத்தமாகவும் உறுதியாகவும் மறுமொழி கூறினாள்.

அந்தப் பெண்டீர் இருவரும் பேசிய வார்த்தைகள் கண்மணி யம்மாளது மனத்தை ஆயிரம் வாள்கள் கொண்டு அறுப்பது போல இருந்தன. அவள் சகிக்க ஒண்ணா வேதனையால் தவித்துத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள். கல்யாணியம்மாளும் அவளது நிலைமையை அறிந்து கொண்டதன்றி, அவற்றிலிருந்து மதனகோ பாலனுக்கும் கண்மணிக்கும் அந்தரங்கமான காதல் ஏற்பட்டிருக் கிறது என்று எளிதில் உணர்ந்து கொண்டாள்; ஆதலால் விஷயத்தை எடுத்து விரிவாக உடனே சொல்லி விடாமல் மறைத்து மறைத்துப் பேசி, கண்மணியைச் சித்திரவதை செய்யத் தொடங்கினாள். ஏனெனில், தனக்கு மருமகளாக வரிக்கப்பட்ட அவள் வேறொருவன் மீது ஆசை கொண்டாளே என்பதனால் உண்டான பதைபதைப்பும், தான் அவன் மீது கபடமற்ற பிரேமை கொண்டு ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள விரும்பியதை மறுத்துத் தன்னை வெறுத்த மதனகோபாலன். அவள் மீது தவறான விருப்பங் கொண்டானே என்ற பொறாமையும் ஒன்றுகூடி எழுந்து கல்யாணியம்மாளது மனதில் சான்னித்தியம் செய்தன ஆதலால், அவள் விஷயத்தைச் சொல்லாமலே மறைத்துப் பேசிப் பேசி, கண்மணியம்மாளைக் கொன்று கொண்டே இருந்தாள்.

மீனாக்ஷியம்மாள், "அவனை நான் புத்திசாலி என்று சொல்ல மாட்டேன். அவன் பொறுக்கி எடுத்த மடையன். 'பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கிறோமே; ஜெமீந்தார் வீடுகளுக்குள் நம்மைச் சேர்த்து சரிசமானமாக வைத்துக் கொண்டு அன்பாக நடத்தி பணத்தை வாரி வாரிக் கொடுக்கிறார்களே. நம்முடைய அழகைக் கண்டு மோகித்தே அப்படிச் செய்கிறார்கள்' என்று நினைத்து விட்டான் போலிருக்கிறது. நீங்கள் புருஷருக்கு ஏங்கிப் போயிருப் பீர்கள் என்று தவறாக எண்ணியே, இப்படி அயோக்கியத்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறான். பிஞ்சில் பழுத்த தறுதலை. ஏதோ கொஞ்சம் வீணையில் தேர்ச்சி அடைந்திருக்கிறான் என்று எல்லோரும் புகழ்கிறார்கள் அல்லவா! இதற்குள் அகம்பாவம் வந்து மூடிவிட்டது. இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி கொண்டவன் இனி உருப்படமாட்டான். இனி அவனுடைய வித்தை வாண வித்தை தான்" என்று முற்றிலும் அருவருப்பாகக் கூறினாள்.

கல்யாணியம்மாள், "ஆம்; ஆம்; இனிமேல் அவன் குட்டிச்சுவர் ஏறிக் குதிக்கும் வித்தைதான் கற்றுக் கொள்ளப் போகிறான். இனி அவனுக்கு விருத்தியாவது புத்திராபி விருத்திதான். அவனை நான், அறியாத குழந்தைப் பையன் என்றே மதித்திருந்தேன். அவனுடைய முகத்தில் இன்னம் மீசைகூட முளைக்கவில்லை ஆனாலும், அவனுக்குள் ஒரு பெருத்த போக்கிரி ஆள் நுழைந்து கொண்டிருக் கிறான் என்பதை நேற்றுதான் கண்டேன். நான் என்னுடைய பெண்களின் விஷயத்தில் எப்போதும் ஜாக்கிரதையாகவே இருந்து வந்தேன். அவன் வந்தால், நானும் பெண்களோடு கூடவே இருந்து அவன் போன பிறகு, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போவேன். நேற்று இடைநடுவில் எனக்குத் தலைவலி வந்து விட்டது. அப்போதுதான் அவன் ஏதோ புதிய பாடம் ஆரம்பித்து சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். 'சரி; வழக்கம் போல சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவான்' என்று நினைத்துக் கொண்டு, நான் அவனுக்குத் தெரியாமலே எழுந்து என்னுடைய சயன மாளிகைக்குப் போய் கட்டிலில் படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தேன். கால் நாழிகைக்குப் பிறகு கட்டிலண்டை யாரோ வந்த காலடி ஓசை கேட்டது. நான் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டு பார்க்கிறேன். இந்தத் தறுதலை பல்லைப் பல்லைக் காட்டிக்

கொண்டு நிற்கிறான். அவனுடைய முகத்தில் அசடு வழிகிறது. திக்கித் திக்கி என்னவோ பேச வாயெடுக்கிறான்; அச்சம் நெஞ்சை அடைக்கிறது. உடம்பை விகாரப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். அதைக் கண்ட நான், தன்னுடைய சம்பளத்தில் ஏதாகிலும் கொஞ்சம் முன் பணமாகக் கேட்க வந்து அதை வெளியிடமாட்டாமல் அப்படித் தவிக்கிறானோ என்று அதை சாதாரணமாக நினைத்தேன். ஆனாலும், என்னுடைய அனுமதி இல்லாமல், அவன் என்னுடைய சயன மாளிகைக்குள் வந்தது, என் மனதில் பெருத்த ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணியது ஆனாலும், அவன் அறியாத மூடப்பையன் என்ற நினைவினால், அதை அடக்கிக் கொண்டு, வந்த காரியம் என்னவென்று கேட்கிறேன்; அவன் என்னென்னவோ தாறு மாறாகப் பேச ஆரம் பித்து விட்டான். நாடகங்களில் ராஜா வேஷக்காரன் ஸ்திரீ வேஷக்காரியை முதலில் கண்டு அவளுடைய அழகை வர்ணித்து, தான் அவளிடத்தில் காதல் கொண்டதாகப் பன்னிப் பன்னி வெளியிட்டு அசங்கியமாகப் பேசுகிறது போல, அவன் பெரிய ராமாயணமாக ஆரம்பித்து விட்டான். அவன் ஏதாவது புஸ்தகத்தில் இருந்து கதை வாசிக்கிறானோ, அல்லது, அவனே என்னிடத்தில் பேசுகிறானா என்ற சந்தேகம் என் மனதில் உதித்துவிட்டது. அவன் என்னைப் பார்த்து கண்ணே என்கிறான்; கண்மணியே என்கிறான்; என்னுடைய காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன் என்கிறான்; அவன் அன்றிரவு பிழைக்கிறதும் சாகிறதும் என்னுடைய ஒரு வார்த்தையில் அடங்கியிருக்கிறது என்கிறான். இந்த மாதிரி பைத்தியங் கொண்டவன் போல வாயில் வந்தபடி அவன் பிதற்றினான். எனக்கு உடனே வேறொரு சந்தேகம் உண்டாகிவிட்டது. "சரி; இவன் இன்றைக்கு நன்றாகக் குடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன். அதற்கு ஒத்தபடியே, கள்ளின் நாற்றமும் கொஞ்சம் வீசியதாகப் புலப்பட்டது. நான் மெய்மறந்து என்னுடைய காதுகளையே நம்பாமல், என்ன செய்வதென்பதை யும் அறியாமல் ஸ்தம்பித்து இரண்டொரு நிமிஷநேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டேன். அதைக் கண்ட அவன் இன்னம் அதிகமான துணிவடைந்து, என்னுடைய காலடியில் வந்து நின்று காலைத் தொட்டு வணங்கிக் கெஞ்ச ஆரம்பிக்கவே, எனக்குச் சகிக்க

முடியாத ரௌத்திராகாரமான கோபம் பொங்கி எழுந்துவிட்டது. அடாடா! நான் மாத்திரம் கொஞ்சம் மரியாதை பார்க்காதிருந்தால், என்ன செய்திருப்பேன் தெரியுமா? அவன் எட்டுக் குட்டிக்கரணம் போடும்படி, அவனை அந்தக் காலாலேயே உதைத்திருப்பேன். அவன் மகா கெட்டவன் ஆனாலும், ஆண்பிள்ளை ஆயிற்றே; நாம் கேவலம் விதவை ஜென்மமாயிற்றே என்று நினைத்து என்னுடைய பதப்பை எல்லாம் அடக்கிக் கொண்டேன்" என்று கூறிச் சிறிது நேரம் நிறுத்தினாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள் சகிக்க இயலாத வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்து, "ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! நான் பிறந்தது முதல் இப்படிப்பட்ட அதிசயத்தை என் காதாலும் கேட்டதே இல்லை. அடாடா! அந்த மனிதனுடைய உண்மை யான யோக்கியதை இப்படிப்பட்ட தென்பதை அறிந்து கொள்ளா மல், அவனை நம்முடைய பெண் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் கற்றுக் கொடுக்க வைத்திருந்தோமே! என்ன காரியம் செய்து விட்டோம்" என்று பரமசங்கடம் அடைந்தவளாகக் கூறினாள்.

கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த விசனத்தோடு, "ஆம் ஆம்! நேற்றிரவு முழுதும் நானும் அதைப்பற்றியே நினைத்து நினைத்து நிரம்பவும் சங்கடப்பட்டேன். ஆனால் அவன் என்னுடைய பங்களாவில் ஒன்றையும் அறியாத குழந்தைகளிடத்தில் போய் இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்யாமல், என்னிடத்தில் வந்து இப்படி நடந்து கொண்டானே; அதுவே எனக்கு ஓர் ஆறுதலாக இருந்தது. அவன் போகும் ஒவ்வோரிடத்திலும் இப்படித்தான் செய்வான் போலிருக் கிறது. அவன் இன்னும் யார் யார் இடத்தில் இப்படிப் பிதற்றி மரியாதை பெற்றுக் கொண்டு வந்திருக்கிறானோ தெரியவில்லை. (கண்மணியை நோக்கி) கண்மணியம்மா! அவன் நேற்று இங்கே வந்திருந்த போது, அவனுடைய குடிவெறியில் நல்ல வேளையாக உன்னிடத்தில் ஒன்றும் விஷமம் செய்யாமல் போனானே! அதுவும் நல்ல காலந்தான்" என்றாள்.

அப்போது கண்மணியம்மாள் நரக வேதனை அடைந்து கொண் டிருந்தாள் என்று சொல்வது குறைவாகக் கூறியதாகும். அவள் அனுபவித்த எண்ணிறந்த வேதனைகளைக் காட்டிலும், அவை

களை அழுகையின் மூலமாகவோ சொற்களின் மூலமாகவோ வெளியில் காட்டிக் கொள்ள மாட்டாமல் அடக்கிக் கொள்ள முயன்ற துன்பமே அசாத்தியமான துன்பமாக இருந்தது. அவள் மெல்லவும் மாட்டாமல் விழுங்கவும் மாட்டாமல், நெருப்பின் மேல் கிடந்த புழுவைப் போல உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றிப் போய்விட்டது.

மீனாக்ஷியம்மாளோ, கல்யாணியம்மாள் கூறிய வரலாற்றில் முற்றிலும் ஆழ்ந்து, தனது முழுமனதையும் அதிலேயே செலுத்தி இருந்தமையாலும், கண்மணியம்மாள் அவளது முதுகுப்பக்கத்தில் உட்கார்ந்து இருந்தமையாலும் அந்த மடந்தையின் பரமசங்கட மான நிலைமையை அவள் கவனிக்காதவளாய் கல்யாணியம் மாளை நோக்கி, "பிறகு இந்தக் கூத்து எப்படித்தான் முடிந்தது" என்று ஆவலோடு கேட்க, கல்யாணியம்மாள், "அது எப்படி முடிய வேண்டுமோ அப்படியே முடிந்தது. உடனே நான் கட்டிலை விட்டுக் கீழே இறங்கி மிகவும் கோபத்தோடு அவனை நோக்கி, "அடே நாயே! மரியாதையாக வெளியில் போகிறாயா? வேலைக்காரனை கூப்பிட்டு கழுத்தைப் பிடித்து வெளியில் தள்ளச் சொல்லட்டுமா? ஆகா! அவ்வளவு கொழுப்பா உனக்கு! யாரடா வேலைக்காரன்?" என்று கூறி வேலைக்காரனைக் கூவியழைக்க, அதற்குள் பையன் வெளியில் நழுவிவிட்டான்; போனபோது அவன் மிகவும் வெட்கித் தலையைக் கீழே குனிந்து கொண்டு போனானாகிலும், தான் ஏதோ செய்து விடுவதாக முணுமுணுத்துப் பௌரஷம் கூறிக் கொண்டே போயிருக்கிறான். அவன் கேவலம் மூடத்தனம் நிறைந்த அறியாத பையன் ஆகையால் அவனை நாம் சரிசமானமாக மதித்து அவனது விஷயத்தில் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வது ஒரு கொசுவை உலக்கை கொண்டு அடிப்பதைப் போலாகும். ஆகையால், என்னுடைய வேலைக்காரர்களுக்கு கூட நான் இதைச் சொல்ல வில்லை. ஆனால், நம்முடைய சொந்தக்காரர்களுடைய வீடுகளிலும், சிநேகிதர்களுடைய வீடுகளிலும், அவன் சிறு பெண்களிடம் பழகுவதற்கு இனிமேலாவது இடங்கொடுக்காமல் தடுத்துவிட வேண்டும். ஏனென்றால், அவன் சும்மா இருக்க மாட்டான்" என்று கூறினாள்.

மீனாக்ஷியம்மாள், "ஓகோ! குதிரை கீழே தள்ளியதுமன்றி புதைப்பதற்குக் குழியும் தோண்டியது என்பார்கள். அது போல, அவன் இந்த அயோக்கியமான காரியம் செய்ததுமல்லாமல், தான் உங்களுக்கு ஏதோ தீங்கு செய்வதாகவும் சொல்லிவிட்டா போனான்! சங்கதி நன்றாக இருக்கிறது!" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "அதனால் தான், அற்ப சகவாசம் பிராண சங்கடம் என்ற பழமொழி சொல்லுகிறார்கள். அவனிடம் பெரும் புத்தி இருந்தால், அவன் இந்தத் தவறையே செய்திருக்க மாட்டான். ஏதோ அறியாமையினால் தவறு செய்து விட்டாலும், அப்படிப் பட்ட மனிதன் அதைப்பற்றி விசனப்பட்டு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்வான். தான் பிழையும் செய்துவிட்டு, அந்தப் பிழைக்குப் பிறர் இணங்கி வராவிட்டால் அதற்காக மேலும் பழிக்குப்பழி வாங்க நினைப்பது கேவலம் அதமாதமர்கள் செய்யும் காரிய மல்லவா, இந்த மதனகோபாலன் அந்த ஜாப்தாவில் சேர்ந்தவன் தானே" என்றாள்.

மீனாக்ஷியம்மாள், "கேவலமான இந்த ஏழைப் பையன் பார்த்து நம்மை என்ன செய்யக் கிடக்கிறது? இது சூரியனைப் பார்த்து நாய் குலைக்கிற மாதிரித்தான். உங்களுடைய யோக்கியதை என்ன! செல்வாக்கென்ன! பெருமையென்ன! புருஷர் இறந்து போய் சுமார் 15-வருஷ காலமாகிறது. எவ்வளவு பரிசுத்தமான நடத்தை யோடு நீங்கள் காலந்தள்ளி வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களைப் பற்றி எப்படிப்பட்ட அவதூறான வார்த்தையையும் எவராகிலும் சொல்ல முடியுமா? அப்படிச் சொன்னாலும் எவராகிலும் அதை நம்புவார்களா? அப்படி இருக்க, இந்த அற்ப நாய் என்ன செய்யப் போகிறது? அவனால் ஆனதைச் செய்து கொள்ளட்டும். அவன் செய்த காரியத்தை நாம் நம்முடைய தனிதர்களிடம் எல்லாம் வெளியிட்டு விட்டால், அவன் வீணை கற்றுக் கொடுக்கும் போது ஒவ்வோரிடத்திலும் துடைப்பக்கட்டைப் பிரயோகம் செய்து அவனை வெளியில் விரட்டிவிடப் போகிறார்கள். அதன் பிறகு அவன் சோற்றுக்கே திண்டாடப் போகிறான். அப்போதல்லவா தன்னுடைய உண்மையான யோக்கியதையும் மதிப்பும் எவ்வள வென்பது அவனுக்குத் தெரியப் போகிறது!" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "மைசூரிலிருந்து வந்த ஆரம்பத்தில் ஒரு சூதும் அறியாமல் குழந்தை போல இருந்த பையன் இந்த ஏழெட்டு மாத காலத்துக்குள் எவ்வளவு பெருத்த காரியம் செய்யத் துணிந்துவிட்டான் பார்த்தீர்களா! அப்படி இருந்தமையாலே தான், அவன் அன்னிய புருஷனாயிற்றே என்பதையும் நாம் கவனியாமல் நம்முடைய குழந்தைகளிடம் பழகி வீணை கற்பிக்கும்படி அவனை வைத்தது; முதலில் அவனைப்பற்றி நீங்கள் தானே சிபாரிசு செய்து எங்களுடைய பங்களாவிலும் மற்ற பங்களாக்களிலும் அவனை வேலைக்கு அமர்த்தியது. **அன்னமிட்டவர் வீட்டிலேயே கன்னமிடுவது** போல, அவன் உங்களிடத்திலேயே ஏதோ தாறுமாறாக நடந்து கொண்டிருக்கிறான் என்கிறீர்களே! அது தான் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்றாள்.

மீனாக்ஷியம்மாள், "என்னுடைய மைத்துனர் அவனுக்குக் கொடுத்தனுப்பிய சிபாரிசுக் கடிதத்தை ஜாக்கிரதையாக இன்னமும் நான் பெட்டியில் வைத்திருக்கிறேன். வேண்டுமானால் அதை எடுத்துத் தருகிறேன். நீங்களே படித்துப் பாருங்கள்; அவர் அவனை இந்திரன் சந்திரன் என்றும், ஒரு பானைக் கஞ்சியை உப்பில்லாமல் குடிக்கக்கூடியவன் என்றும் வாய்கொண்ட மட்டும் புகழ்ந்து எழுதி இருக்கிறார். மைத்துனர் பதினைந்து இருபது வருஷ காலமாக மைசூரிலேயே இருக்கிறாரே; அவருக்கு அவனுடைய குணாதிசயங்கள் நன்றாகத் தெரிந்திருக்குமே; அவர் அவ்வளவு தூரம் எழுதும்போது, பையன் யோக்கியனாகவே இருப்பான் என்று நம்பியே நான் என்னுடைய பங்களாவிலும், மற்றவர்களுடைய பங்களாவிலும் அவனை அமர்த்தியது. அவன் இப்படிக் கழுதை நிறத்துக்கு வந்துவிடுவான் என்பதை யார் கண்டார்கள்?" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள்:- உங்களுடைய மைத்துனர் என்ன செய்வார்! அவனுடைய மேல் வேஷத்தைக் கண்டு நாம் இதுவரையில் அவனை யோக்கியன் என்று நம்பி மோசம் போக வில்லையா? அதைப் போலவே, அவன் அவரிடத்தில் இருந்தவரையில் பரம யோக்கியனாக நடந்து கொண்டிருப்பான். அவரிடத்தில் யௌவனப் பருவமுள்ள பெண்கள் இருந்து, அவன் அங்கே பழகி இருந்தால்,

அப்போது அவனுடைய உண்மையான யோக்கியதையை அவர் அறிந்து கொண்டிருப்பார். அவரோ ஏகாங்கி; அவனுடைய குணத்தை அறிந்து கொள்ள அவருக்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிராது. இப்போது அதையெல்லாம் நினைத்து வருத்தப்படுவதில் என்ன உபயோகம்? அவனை நாம் இதுவரையில் வைத்துக் கொண்டு இருந்து விட்டோம். அவனும் தான் எப்பேர்ப்பட்ட மனிதன் என்பதை சந்தேகமறக் காட்டிவிட்டான்; எனக்கு நேரமாகிறது; நமக்கு வேண்டிய மனிதர்களுடைய பங்களாக்களுக்கெல்லாம் போய் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்கிறீர்களே அந்த விஷயத்தில் நீங்கள் எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும். இந்தச் சங்கதியை பிறரிடம் நானே எடுத்துச் சொல்வது எனக்கு நிரம்பவும் லஜ்ஜையாக இருக்கிறது. ஆகையால், நீங்களும் என்னோடு கூடவே இப்போது வாருங்கள். நாம் இருவரும் போய் சொல்லிவிட்டு வருவோம்; இதில் இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது, நீங்களே அவனை முதலில் புகழ்ந்து அந்த இடங்களில் சிபார்சு செய்து அமர்த்தியவர்கள் ஆகையால், அவனைப் பற்றிய விரோதமான அபிப்பிராயமும் உங்களுடைய வாயிலிருந்து வருமானால் அதற்கு அதிகமான மதிப்புண்டு. நானே போய் இதைச் சொல்ல, என் சொல்லின் மேல் அவனை விலக்கினால், சிபார்சு செய்ததாலும் நினைக்கலாம். ஆகையால் நீங்களும் வரவேண்டும். என்னுடைய பெட்டி வண்டியிலேயே ஏறிக் கொண்டு போவோம்; இப்போது இங்கே நீங்கள் கவனிக்க வேண்டிய அவசர காரியம் ஒன்றுமில்லையே?" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள், "ஓ! வருகிறேன். எனக்குப் பிற்பகலில் என்ன வேலை இருக்கிறது. ஒன்றுமில்லை. போவோம் வாருங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் மிகவும் துடிப்பாக எழுந்து நின்றாள்.

அதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் மகிழ்ச்சியோடு புன்னகை செய்த, "சரி; சந்தோஷம்; போவோம் வாருங்கள்" என்று சொல்லிய வண்ணம் எழுந்தவள், கண்மணியை நோக்கினாள். அவள் தனது பக்கத்தில் முகத்தைக் காட்டாமல் வேறு பக்கத்தில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது, கல்யாணியம்மாளுக்கு நிரம்பவும் சம்சயமாக

இருந்தது; தான் போய் வருவதாக அவளிடம் சொல்லிக் கொள்ளப் போகிறவள் போல நடித்து,"குழந்தாய்! கண்மணீ! நான் போய் விட்டு வருகிறேன். அந்தத் தறுதலை போனால் போகிறான். அதைப்பற்றி கவலைப்படாதே; யோக்கியனான மனிதனாகப் பார்த்து வேறே ஒரு வீணை வித்துவானை அமர்த்தி விடுவோம்; நான் போய்விட்டு வருகிறேன்" என்று கூறிய வண்ணம் கண்மணியின் முகத்தை உற்று நோக்கினாள். அது மகா துக்ககர மாக இருந்ததைக் காணவே, அவள் மதனகோபாலனைப் பற்றி வருந்துகிறாள் என்றும், அவளை அதன் பொருட்டு தான் தண்டிக்க வேண்டும் என்றும் ஓர் எண்ணம் உதித்தது. கல்யாணியம்மாளது மனதில் உடனே ஒரு தீர்மானம் ஏற்பட்டது. அவள் அப்போது கண்மணியைப் பார்த்த போது தான் ஏதோ புதிய விஷயத்தை நினைத்துக் கொண்டவள் போல நடித்து, மீனாக்ஷியம்மாளை நோக்கிக் கைகொட்டி நகைத்தவளாய் நடந்து வந்து, தான் முதலில் உட்கார்ந்திருந்த சோபாவில் மறுபடியும் உட்கார்ந்து கொண்டு, "நினைக்க நினைக்க, எனக்கே சிரிப்பு உண்டாகிறது. இன்று நான் புறப்பட்டு இங்கே வந்ததன் காரணமே வேறு. நான் அதைச் சுத்தமாக மறந்துவிட்டேன். என்னுடைய முகம் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது என்று நீங்கள் கேட்டதிலிருந்து நம்முடைய சம்பாஷணை வளர்ந்து, முழுதும் வேறு விஷயத்தைக் குறித்த தாகவே போய்விட்டது. கொஞ்சம் உட்காருங்கள்; நான் என்ன கருத்தோடு வந்தேன் என்பதைச் சொல்லுகிறேன்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாளும் சந்தோஷமாக நகைத்த வண்ணம், "ஆம் ஆம் உண்மைதான்; அந்தத் தறுதலையின் பேச்சில், இதைப்பற்றிக் கேட்க நானும் சுத்தமாக மறந்து விட்டேன்" என்று கூறிய வண்ணம் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு கல்யாணியம்மாள் எதைப்பற்றிப் பேசுவாளோ என்று ஒருவித ஆவல் கொண்டவளாய் அவளது வாயைப் பார்த்திருந்தாள்.

கல்யாணியம்மாள், "வேறொன்றும் இல்லை. இந்தப் பட்டணத் தைப் போல கெட்டுப் போன ஊர் இந்த ராஜதானிக்குள் எங்குமே இல்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. எப்பேர்ப்பட்ட பரம யோக்கியனாக இருந்தாலும், அவன் இந்த ஊரில் வந்து

தொடர்ச்சியாக மூன்று மாதகாலம் இருந்தால், அவன் புதுமனிதன் ஆகிவிடுகிறான். அவன் கெட்டுப் போகிறதற்கு எத்தனையோ மார்க்கங்களும், இடங்களும், சந்தர்ப்பங்களும் ஒவ்வொரு தெருவிலும் இருக்கின்றன. அதிலும், சிறுபிள்ளைகளாய் இருந்து, அவர்களுக்குப் பணமும் அதிகமாகக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தால், அவர்களைப் பலவகையான துன்மார்க்கங்களில் கொண்டு போய் நுழைத்துவிட்டு அடியோடு கவிழ்த்துவிட, எத்தனையோ அயோக்கியர்கள் நண்பர்களாக ஏற்பட்டுவிடுகிறார்கள். இதோ இந்த மதனகோபாலனையே நீங்கள் திருஷ்டாந்தமாகப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அவன் இந்த ஊருக்கு வந்தபோது, எவ்வளவு நற்குண நல்லொழுக்கம் உடையவனாக இருந்தான்! இந்தச் சொற்ப காலத்துக்குள் எப்படி மாறிவிட்டான் பார்த்தீர்கள் அல்லவா! அவன் இப்படி மாறியது அவனுடைய குற்றமல்ல; அது இந்தப் பட்டணத்து மண்ணின் குணம்; இவைகளை எல்லாம் கவனித்துப் பார்க்கப் பார்க்க, என்னுடைய மனதில் ஒரு பெருத்த கவலை இன்றைக்குத் தான் உண்டாயிற்று, நம்முடைய மைனர் பையன் பலரிடத்தில் சிநேகம் வைத்துக் கொண்டு, நாடகம் முதலிய பல இடங்களுக்கும் நினைத்தபடி போய்க் கொண்டிருக்கிறேனே! அவனும் இப்படி துன்மார்க்கங்களில் இறங்கிவிட்டால், அதனால், அவமானமும், துன்பங்களும், வியாதிகளும், இன்னும் பலவகையான உபத்திரவங்களும் சம்பவித்து விடுமே என்ற நினைவு என் மனதை வதைக்க ஆரம்பித்து விட்டது. இறந்து போன என்னுடைய எஜமானர் மரணாந்த சாஸனத்தில் எழுதிவைத்திருக்கிறபடி செய்வதானால், அவனுடைய கலியாணத்தை இன்னம் ஒரு வருஷகாலம் நிறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் என்னைக் கேட்டு, நான் இந்தக் கலியாணத்துக்கு இணங்கிய போது, அதை உத்தேசித்தே கலியாணத்தை அடுத்த வருஷம் செய்வதாக நாம் தீர்மானித்திருந்தோம், இப்போது நம்முடைய கண்ணுக்கு முன் நடக்கும் விநோதமான சம்பவங்களைப் பார்க்கவும், பையனுடைய நடத்தைகளைக் கவனிக்கவும், என்னுடைய உறுதியே மாறி விட்டது தவிர இன்று பையன் என்னோடு பேசிய சில வார்த்தைகளில் இருந்து, அவன் கலியாணத்தைச் சீக்கிரம் செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறான் என்பதும் தெரிந்தது. அவனுடைய

மனதுக்கு விரோதமாக, ஒரு வருஷகாலம் இதை நாம் தாமதப் படுத்தினால், பையனுடைய புத்தி எப்படி இருக்குமோ; இந்த நீண்ட காலத்தில் அவனுக்கு யார் யாருடைய சிநேகம் ஏற்படுமோ; பிறகு இந்தக் கலியாணம் வேண்டாம் என்று அவன் சொன்னாலும் சொல்லி விடுவான்; ஆகையால் கலியாணத்தை இப்போதே நடத்தி விட்டால், பையன் கெட்ட வழியில் போகாமல் இருப்பதற்கு அது ஒரு தடையாக இருப்பதன்றி, அவன் ஆசைப்படும் போது அந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ததாகவும் இருக்கும். அவனுடைய மனம் முறிந்து போன பிறகு செய்வதைவிட அவன் ஆசைப்படும் போது செய்தால், இவர்கள் இருவருக்கும் அதிக ஒற்றுமையும், பரஸ்பரம் பிரேமையும் மனதுக்கு எப்படி இருக்குமோ? உங்களோடு கலந்து பேசி இதை முடித்துக் கொண்டு போகவே வந்தேன்" என்றாள்.

அவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள், மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் காட்டி, "நான் என் மனதுக் குள்ளேயும் இதே எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், நீங்கள் உங்களுடைய எஜமானரின் உத்தரவுப்படியே இதை நடத்த வேண்டும் என்று சொன்னதைக் கருதி, நான் உங்களை வற்புறுத்தவில்லை. உங்கள் இஷ்டம் எதுவோ அது போல நான் எந்த விஷயத்திலும் நடக்கத் தயாராகக் காத்திருக்கிறேன். இந்தக் குழந்தையை நான் ஆயிரம் பாடுபட்டு கிளிபோல மகா அருமை யாக வளர்த்து வந்திருக்கிறேன். உங்களுடைய இரண்டு பெண் குழந்தைகளோடு மூன்றாவது குழந்தையாக இவளையும் நீங்கள் பாவித்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இனி உங்களுடை யது. குழந்தை மகா நற்குணவதி. வீட்டில் உள்ள பெரியோர்களது மனம் கோணாமலும், ஒரு வார்த்தையும் அதிர்ந்து பேசாமலும் மகா புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொள்வாள். எந்த தினத்தில் கலியாணத்தை நீங்கள் வைத்துக் கொண்டாலும், அது எனக்கு சந்தோஷம். குழந்தைக்கும் இது சரியான பக்குவகாலம். சரியான காலத்தில் இவள் தன்னுடைய புருஷனை அடைந்து சந்தோஷப் பட்டு வாழவேண்டும். நான் இவ்வளவு காலமும் வளர்த்ததற்கு, நான் இவளுக்குக் கொடுத்தனுப்ப என்னிடம் பெருத்த ஐசுவரியம் இல்லாவிட்டாலும், பெருத்த ஐசுவரியமிருக்கும் இடத்திலாவது இவளைக் கட்டிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனால், என்னுடைய மனம்

ஏழேழு ஜென்மத்திலும் குளிர்ந்திருக்கும். ஆனால், இதில் இன்னொரு விஷயமிருக்கிறது. மைனருடைய மற்ற போஷகர்கள் சாஸனப்படியேதான் கலியாணத்தை நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லுவார்களோ என்னவோ?" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "அவர்களே முன்னொருதரம் இதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். பையன் அதிகமான பணச் செலவு செய்கிறதைக் கண்டு அவர்களே என்னிடம் வந்து, நாங்கள் எல்லோரும் மாரமங்கலத்துக்காவது போக வேண்டும், அல்லது, கலியாணத்தையாவது செய்துவிட வேண்டும்; இப்படி விட்டிருந் தால் பையன் கெட்ட வழியில் இறங்கிவிடுவான் என்று கூறினார்கள். அதை நான் பையனிடம் தெரிவித்தேன். அவன் இந்த ஊரை விட்டே போக மாட்டானாம்; கலியாணம் செய்து கொள்ளுவானாம். ஆகையால், போஷகர்கள் இதற்கு எளிதில் இணங்கி விடுவார்கள். இந்த விஷயத்தில் ஆட்சேபனை செய்பவர்கள் என்னைத் தவிர, வேறே ஒருவருமில்லை. போஷகர்கள் வரவழைத்து, நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அவர்கள் அதற்கு உடனே இணங்கி விடுவார்கள். அதில் கொஞ்சமும் கஷ்டமில்லை" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள், "நிரம்ப சந்தோஷம். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது, இந்த விஷயத்துக்கு நீங்கள் எப்போது இணங்குவீர்களோ என்று நான் காத்திருக் கிறேன்" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "சரி; செய்வதை எப்போதாவது செய்து தானே தீர வேண்டும். பையனுடைய மனதையும் பெண்ணி னுடைய மனதையும் அநாவசியமாக வருத்துவதில் என்ன உபயோகம்; இறந்து போன என்னுடைய எஜமானர் இதை எப்படி எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? பையனுடைய மைனர் பருவம் நீங்குவதற்குள், கண்மணியம்மாள் என்ற பெண் அவனுக்கு சம்சாரமாக ஆவதற்கு தயாராக இருப்பாள் என்பதை அவர்கள் எதிர்பார்க்க நியாயமும் இல்லை. அவர்கள் இப்போது உயிரோ டிருந்தால், போன வருஷமே இந்தக் கலியாணத்தை முடித்துவைத் திருப்பார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக

நாம் எதையும் செய்தோம் என்ற தவறும் அவ்வளவாக ஏற்படாது. அவர்களுடைய இந்த வருஷத்து திதி இன்றைக்குப் பதினைந்தாம் நாள் வருகிறதென்பதைச் சொல்லிவிட்டுப் போவதற்காக புரோகிதர் நேற்றைக்கு முந்திய நாள் பங்களாவுக்கு வந்திருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் அவரோடு நான் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, நாளைய தினம் முகூர்த்த நாளென்றும், நாளைக்கு இரவில் மாத்திரம் இந்த ஊரில் பத்து வீடுகளில் கலியாணம் செய்து வைக்க அவர் போக வேண்டும் என்றும் சொன்னதாக, எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. ஆகையால், நாம் நாளைய இரவில், எல்லோரையும் அழைத்து விருந்து செய்து நிச்சய தாம்பூலம் மாற்றிக் கொள்வோம். இன்னம் ஒரு வாரத்தில் ஏதாகிலும் முகூர்த்த நாளிருந்தால், அதில் கலியாணத்தை முடித்து விடுவோம்" என்று மிகுந்த மகிழ்ச்சி யோடும், உற்சாகத்தோடும் கூறிய வண்ணம் கண்மணியை நோக்கினாள்.

அப்போது கண்மணி எவ்விதமான நிலைமையில் இருந்தாள் என்பதை எடுத்துச் சொல்வதைவிட யூகித்துக் கொள்வதே தக்க தாகும். மரண தண்டனை விதிக்கப் பெற்ற ஒருவன் தூக்கு மேடையின் மீது ஏறும் போது என்ன பாடுபடுவானோ அதைக் காட்டிலும் கோடிமடங்கு அதிகமாக அந்தப் பெண்மணி வாதைப் பட்டு தனது சரீரம் மண்ணிலிருந்ததோ விண்ணிலிருந்ததோ என்பதை உணர்மாட்டாமல், மதிமயங்கி, திக்பிரமை கொண்டு, உணர்வு கலங்கி, உயிரழிந்து சித்திரப் பாவை போல அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தாள். பரமயோக்கியன் என்று மிகவும் உறுதியாக தான் எண்ணியிருந்த மதனகோபாலன் கல்யாணி யம்மாளிடத்தில், காமாதுரனாக நடந்து கொண்டான் என்ற செய்தியும் தனக்கும் மைனருக்கும் அதிசீக்கிரத்தில் கலியாணம் ஆகப் போகிறதென்ற செய்தியும், மறுநாள் இரவில் நிச்சயதார்த்தம் நடக்கப் போகிறது என்ற செய்தியும், மூன்று பெருத்த இடிகள் போல அவளது மனத் தைத் தாக்கவே, வேடனது கூரிய அம்பு பாய்ந்து ஊடுருவிச் செல் வதனால், உயிரிழந்து விழும் மணிப்புறாவைப் போலவும், உயிரற்ற ஓவியம் போலவும், நெருப்புத் தணல்களுக்குள் புதையுண்டு கிடப்பவள் போலவும், அவள் வேதனையே நிறைவாக உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளது மனம், எண்ணாத

எண்ணம் எல்லாம் எண்ணியெண்ணித் தவித்தது. மறுநாள் தன்னையும் மாரமங்கலம் மைனரையும் ஒன்றாக மணை மீது உட்கார வைத்து நிச்சயதார்த்தம் செய்வார்களே என்றும், தான் அதிலிருந்து எவ்வாறு தப்புவது என்றும் அவள் பலவாறு எண்ண மிடலானாள். தான் மீனாக்ஷியம்மாளிடம் எவ்வளவு நயமாக வேண்டினாலும் அவள் அந்தச் சம்பந்தத்தை விடவே மாட்டாள் ஆதலால், அந்த மணத்தில் தனக்கு விருப்பமில்லை என்பதை கல்யாணியம்மாளிடத்திலேயே அப்போது சொல்லிவிடலாமா என்ற ஓர் எண்ணம் அவளது மனதில் உதித்தது. ஆனால், அவள் மிகவும் மிருதுத் தன்மையும் நாணமும் வாய்ந்தவள் ஆதலால், அவ்வாறு துணிந்து கூற அஞ்சினதன்றி, தான் அவ்வாறு கூறினால், மீனாக்ஷியம்மாளுக்குத் தன்மீது கோபம் பிறக்கும் என்ற நினைவும், தான் அவளது மனத்தை வருத்தலாகா தென்ற நினைவும் உண்டாயின. தனது குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்து, தன்னைச் சீராட்டிப் பாராட்டு வளர்த்து எண்ணிறந்த பாடுகள் பட்டு தன்னை மனுஷியாக்கி, இன்னமும் தனது நன்மை ஒன்றையே கருதும் அத்தையின் மனம் வருந்தும்படி தான் நடப்பது பற்றி, அவள் தனக்குத்தானே பெரிதும் துன்புற்று விசனித்தாள். இருந்தாலும் மிகுதியுள்ள தனது ஆயுட்காலம் முழுதையும் அந்தக் கலியாணம் பாதித்து, தன்னைத் துயரக்கடலில் ஆழ்த்தக்கூடிய தென்பது நிச்சயமாக விளங்கியது ஆகையால், தனது அத்தை செல்வம் ஒன்றையே கருதியதன்றி தனது சந்தோஷ வாழ்க்கையைச் சிறிதும் கருதவில்லையே என்ற கவலையும் ஏக்கமும் கொண்ட வளாய், கண்மணி, தனது பேருபகாரியான அத்தையின் மனம் கோணும்படி நடந்து கொள்வதைவிட தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதே தக்க காரியம் என்ற ஓர் முடிவையே தனது மனதில் ஏற்படுத்திக் கொண்டாள். அடுத்த நாள் இரவில் நிச்சயதார்த்தம் செய்வதற்கு தன்னை அவர்கள் அழைக்கும் முன் தான் கிணற்றில் விழுந்தோ, அல்லது, விஷத்தைத் தின்றோ இறந்து போக வேண்டும் என்ற ஓர் உறுதி செய்து கொண்டவளாய், கண்மணி யம்மாள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

கல்யாணியம்மாள் கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியும் குதூகலமும்

அடைந்தவளாய், "சரி; அப்படியே செய்யலாம்; நாளைக்கு இரவில் ஒன்பது ஒன்பதரை மணிக்குள் விருந்தை முடித்துக் கொண்டு, பத்து மணிக்குள் நிச்சயதார்த்தத்தை நடத்தி விடுவோம். ஏன்? நாம் இன்னொரு காரியம் செய்தால் என்ன? இப்போது நாம் நம்முடைய பந்துக்களுடைய பங்களாக்களுக்கும், சிநேகிதர் களுடைய பங்களாக்களுக்கும் போகிறோமே; நாளை இரவில் நடக்கும் விருந்துக்கும் நிச்சயதார்த்தத்துக்கும் வரும்படி எல்லோரையும் நேரில் அழைத்துவிட்டு வருவோமே. இன்னொரு முறை போவதற்கு நமக்கு அவகாசம் எங்கே இருக்கிறது" என்றாள். கல்யாணியம்மாள், "அதுவும் நல்ல யோசனைதான். அப்படியே செய்வோம். அதில் இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது; நாம், இந்த மதனகோபாலனுடைய விஷயத்திற்காக மாத்திரம் வந்தோம் என்று பிறர் நினைப்பது நமது யோக்கியதைக்கும் கண்ணியத்துக்கும் தகாத காரியம். அவர்களை அழைக்கப் போனது போலப் போய் இந்த விஷயத்தையும் நடுவில் மெதுவாகத் தெரிவித்து விடுவோம்" என்றாள்.

மீனாக்ஷியம்மாள், "ஆம் நிஜந்தான்; நாம் அப்படிச் செய்தால், அந்த விஷயத்தில், எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை அதிகமாக ஏற்படும். நம்முடைய வேலையும் சுலபமாக முடிந்து போகும்" என்றாள்.

அவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் தீர்மானம் செய்து கொண்டவர் களாய், தங்களது ஆசனங்களை விட்டு எழுந்தனர். மீனாக்ஷியம் மாள் போய் அதி சீக்கிரத்தில் திரும்பி வருவதாகவும், அது வரையில் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவும் கண்மணியிடம் கூற, அதன் பின் இருவரும் மேன்மாடத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கினார்கள். கீழே இருந்த வேலைக்காரி ஒருத்தியை அழைத்து மேன்மாடத்தில் உள்ள கண்மணிக்குத் துணையாய் இருக்க அவளை மேலே அனுப்பி விட்டு மீனாக்ஷியம்மாள் பெட்டி வண்டிக்குள் ஏறி உட்கார, கல்யாணியம்மாளும் தான் எதிர்பாராத வெற்றி தனக்கு உண்டாவதை நினைத்து நினைத்து உள்ளார்ந்த குதூகலம் கொண்டவளாய் வண்டியில் ஏறி உட்கார, வண்டி புறப்பட்டது.

★ ★ ★

11–ம் அதிகாரம்

ஏழையழுத கண்ணீர்

அந்த இரண்டு பெண்டீரும் அன்றைய மாலைப் பொழுதிற்குள் சுமார் இருபது பங்களாக்களிற்குள் நுழைந்து, அவற்றில் இருந்தோரை தாம் மறுநாள் நடத்த எண்ணியிருந்த விருந்திற்கும் நிச்சயதார்த்தத்திற்கும் அழைத்துவிட்டு, மதனகோபாலனைப் பற்றிய கட்டுக் கதையை மிகவும் தந்திரமாகவும் சம்சயத்திற்கு இடமின்றியும் வெளியிட்டு, அவர்களுக்கெல்லாம் அவன் மீது பெருத்த கோபமும், அருவருப்பும், பகைமையும் உண்டாகும்படி செய்தவராய், இரவு ஏழரை மணிக்குத் திரும்பினர். அதன் பிறகு மீனாக்ஷியம்மாளை அவளது பங்களாவில் இறக்கிவிட்ட கல்யாணியம்மாள் மைனரது போஷகர்களான வக்கீல் சிவஞான முதலியார், சோமநாதபுரம் ஜெமீந்தார் ஆகிய இவர்களது மாளிகை களுக்கும் சென்று, நிச்சயதார்த்த விஷயமாகப் பேசி அவர்களது சம்மதியைப் பெற்றவளாய், அன்று இரவு எட்டரை மணிக்குத் தனது பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். தனது மனம் குளிரும்படி அவ்வளவு அதிகமாக மதனகோபாலனுக்கு தான் அன்று தீங்கிழைத்து, தனது கட்டுக்கதையை உண்மை என்று எல்லோரும் நம்பும்படி எளிதில் செய்துவிட்டு வந்ததைப் பற்றியும், அதி சீக்கிரத்தில் கண்மணியின் கலியாணத்தை முடித்து, அவளைத் தனது பங்களாவிற்குக் கொணர்ந்து, அவள் மதனகோபாலன் மீது சரியம் வைத்ததைப் பற்றி, புத்திரனை ஏவி, தக்கபடி அவளைத் தண்டிக்கலாம் என்பது பற்றியும், பரம சந்தோஷமும் குதூகலமும் அடைந்த கல்யாணியம்மாள் முதல் நாள் இரவில் தான் பட்ட பாடுகளை எல்லாம் முற்றிலும் மறந்தவளாய், தனது அந்தப் புரத்திற்குள் நுழைந்தாள். அன்று அவளுக்கெதிரில் குறுக்கிட்ட வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளிடம் எல்லாம், அவள் மிகவும் சந்தோஷமாகவும் உற்சாகமாகவும் பேசி, மறுநாள் நிச்சயதார்த்தம் என்ற செய்தியை வெளியிட்டதன்றி, தனது புத்திரிகளை உடனே தனது அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்து வரும்படி ஒரு வேலைக் காரியை அனுப்பினாள்.

புதல்வியர் இருவரும், பகல் மூன்று மணிக்கு வெளியில் சென்ற தங்களது தாய், இரவு எட்டரை மணி நேரம் வரையில் திரும்பி

வாராதிருந்தது பற்றி பெரிதும் வியப்பும் கவலையும் கொண்டிருந் தனர் ஆதலால் தங்களது தாய் திரும்பி வந்து அழைத்துவரச் சொன்னாள் என்ற செய்தியைக் கேட்கவே, அவர்கள் விரைவாக எழுந்து மிகுந்த ஆவலோடு வந்து தாயின் அந்தபுரத்தை அடைந்தனர். கல்யாணியம்மாள் சென்றிருந்ததன் காரணம், மதன கோபாலனது முதல் நாளைய நடத்தையைக் குறித்ததாக இருக்குமோ என்று சந்தேகித்திருந்த மடந்தையர், அவ்வளவு நேரம் கழித்து வந்த தாய் தங்களிடம் சுமுகமாகப் பேசமாட்டாள் என்று நினைத்து ஒருவாறு அச்சம் கொண்டு வந்தனர். ஆனால் தங்களது நினைவிற்கு மாறாக, அவள் மகா சந்தோஷத்தோடும் கரை கடந்த அன்போடும் தங்களோடு பேசத் தொடங்கியதைக் காணவே, அவர்கள் இருவருக்கும் அது எதிர்பார்க்கப்படாத இன்பமாக இருந்ததன்றி, தங்களது தாய் எவ்விதமான சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்லப் போகிறாளோ என்று நினைத்து, மிகுந்த ஆவல் கொண்டவராய், தங்களது தாய்க்கருகில் நெருங்கி நின்றனர்.

அவர்களைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் கோமளவல்லியையும், துரைசானியம்மாளையும் மாறி மாறி நோக்கிப் புன்னகையும் மகிழ்ச்சியும் காட்டி, "நான் சீக்கிரம் வந்துவிடலாம் என்று நினைத்து உங்களிடத்தில் கூட விவரத்தைச் சொல்லாமல் போனேன். போன இடத்தில் ஒரு முக்கியமான காரியத்தினால் இவ்வளவு நேரம் ஆகி விட்டது. நீங்கள் எட்டு மணிக்கே சாப்பிடுகிறவர்கள்; அம்மாள் வரவில்லையே என்று பட்டினியாகக் காத்துக் கொண்டிருப்பீர் களே என்று நினைத்தே நான் என்னுடைய வேலைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு ஓட்டமாக ஓடிவந்தேன். நான் என்ன காரணத்தினால், இவ்வளவு நேரம் வெளியில் தங்கினேன் என்பதை நீங்கள் யூகித்துச் சொல்ல முடியுமா? எங்கே உங்களுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பார்க்கலாம். கோமளவல்லிக்கு அவ்வளவு யூகம் உண்டாகாது. துரைஸானியம்மாள் புத்திசாலி; அவள் சொல்லி விடுவாள்" என்று தனது ஆனந்த பரவசத்தில் தன்னை மறந்தும், தனது புதல்வியரை சந்தோஷப்படுத்த முயன்றும், துரைசானி யம்மாளை வஞ்சகப் புகழ்ச்சி செய்தும் பேசினாள்.

உடனே கோமளவல்லி தனது தாயினிடத்தில் மிகுந்த பயபக்தி வாத்சல்யத்தோடு பேசத் தொடங்கி, "இவ்வளவு நேரம் ஆயிற்றே!

ஒரு நாளும் நீங்கள் இப்படி வெளியில் தங்கினதில்லையே! வழியில் போன போது ஏதாகிலும் விபத்து நேர்ந்ததோ என்னவோ ஒன்றும் தெரியவில்லையே என்று நாங்கள் இவ்வளவு நேரம் எவ்வளவு தூரம் பயந்து விட்டோம் தெரியுமா! நீங்கள் அந்த மதன கோபாலன் விஷயமாகவே எங்கேயோ போயிருக்கிறீர்கள் என்று அக்காள் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள்; அதற்காகப் போயிருந் தால் இவ்வளவு நேரம் தாமதிக்க வேண்டியதில்லையே என்று நான் மாத்திரம் சந்தேகித்துக் கொண்டே இருந்தேன். இரண்டாவது வேளைக்குக்கூட நீங்கள் தாகத்துக்கு சாப்பிடவும் வரவில்லை ஆகையால், என் மனசு பலவகையில் பயந்துவிட்டது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், அவளது அன்பையும் பேதமையையும் கண்டு நகைப்பவள் போல இரக்கமாக நகைத்து "சேச்சே, அப்படி ஒன்றும் வழியில் ஏற்படவில்லை. நான் இந்த அற்ப நாயான மதனகோபாலனை ஒரு பொருட்டாக மதித்து, அதற்காக ஒரு பகல் நேரத்தை எல்லாம் வீணாக்குவேனோ? நான் இப்போது சொல்லப் போகும் சங்கதி உங்களுக்கு நிரம்பவும் ஆச்சரியகரமாக இருக்கும். இந்த மதனகோபாலன் இங்கே நம்முடைய பங்களாவில் மாத்திரம் அயோக்கியத்தனமாக நடந்தான் என்று நாம் நினைத்தோமே. அவன் பல இடங்களில் இப்படியே செய்திருக்கிறானாம். நேற்று சாயுங்காலம் அவன் இங்கே வந்ததற்கு முன், மீனாக்ஷியம்மாளுடைய பங்களாவிலும் இப்படி நடந்து கொண்டானாம்; கண்மணியம்மாளுக்கு அவன் வீணை கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது; அவன் கண்மணியம்மாளிடத்தில், ஏதேதோ தகாத வார்த்தைகளை எல்லாம் பேசத் தொடங்கினானாம். அதை உணர்ந்த மீனாக்ஷி யம்மாள் அவனைத் திட்டி, துடைப்பக் கட்டையால் அடிக்காதது குறையாக, அவனை வெளியில் அனுப்பிவிட்டார்கள். அவன் நேற்று தினம், நல்ல பனங்கள்ளில் சரியாக ஒரு குடம் குடித்து விட்டு வந்தானாம், அந்த வெறியினாலே தான் அவன் ஏதோ உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி பாசாங்கு செய்ததன்றி தலைகால் தெரியாமல் மயங்கி, கண்ட பெண் பிள்ளைகளை எல்லாம் பிடித்திழுக்கத் தொடங்கி விட்டான். நானாவது, பேசாமல் இருந்து விட்டேன்; மீனாக்ஷியம் மாள் என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா? அவசரமாக அவர்களுடைய

பங்களாவுக்கு வரும்படி எனக்கு இன்று பகலில் செய்தி சொல்லி அனுப்பினார்கள். நான் உங்களிடத்தில் கூட சொல்லிக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டுப் போய்ப் பார்க்கிறேன். அதற்குள் மீனாக்ஷியம்மாள், அந்த மதனகோபாலன் வீணை கற்றுக் கொடுக்கும் பங்களாக்களுக்கெல்லாம் செய்தி சொல்லி அனுப்ப, எல்லோரும் வியப்பும் கோபமும் கொண்டார்களாம்; சிலர் அதைப் போலவே அவன் தங்களுடைய ஜாகையிலும் நடந்து கொண்டான் என்று மறுமொழி சொல்லி அனுப்பினார்களாம். இந்த விவரத்தை எல்லாம் மீனாக்ஷியம்மாள் எடுத்து என்னிடம் சொன்னார்கள். எனக்கு இந்த விஷயம் நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருந்ததன்றி அவன் என்னிடத்தில் மாத்திரம் அப்படி ஏன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் அடைந்திருந்த சந்தேகமும் கவலையும் உடனே தீர்ந்து போயின. அவன் என்னிடத்தில் நடந்து கொண்டது முன் யோசனையின் மேல் செய்ததல்ல என்றும், அது தற்செயலாக நடந்த காரியம் என்றும் நான் உடனே கண்டு கொண்டேன். நேற்றோடு அவனுடைய வாயில் மண் விழுந்து விட்டது. அவனை இன்றைய தினம் ஒரு வீட்டிலும் சேர்க்காமல் மீனாக்ஷியம்மாள் செய்து விட்டார்கள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கோமளவல்லி "ஐயோ பாவம்! இத்தனை நாளும் அவன் நிரம்பவும் யோக்கியன் போல காணப்பட்டானே; அவன் கள் குடிக்கிறவனா! அடாடா! அவனுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு முன்னூறு ரூபாய் கிடைக்கும் என்று முன்னொரு தரம் அவன் உங்களிடம் தெரிவித்தானே. அவ்வளவு பணமும் போய்விடுமே! இனிமேல் அவன் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வான்?" என்று இரக்கத்தோடு கூறினாள்.

கல்யாணியம்மாள், "அவனுக்குச் சாப்பாட்டைப் பற்றிக்கூட அவ்வளவு கவலை இல்லை. கள்ளைக் குடித்துக் கண்டவன், ஒரு நாளைக்கு அது இல்லாமல் போனால், சும்மா இருக்க மாட்டான்; எங்கேயாவது திருடியாவது முடிச்சவிழ்த்தாவது, குடித்தே தீருவான். ஆனால் பல நாளைய திருடன் ஒரு நாளைக்குப் பிடிபட்டு சிறைச்சாலைக்குப் போவது நிச்சயம். அந்த அயோக்கியன் எப்படியாவது ஒழியட்டும். இனிமேல் அவனுடைய பேச்சு நமக்கு எதற்காக? அவன் என்னிடத்திலும் மற்ற இடங்களிலும்

செய்த தவறுக்கு சுவாமியே பார்த்து அவனை நன்றாக தண்டித்து விட்டார். உங்களிடம் நான் இன்னொரு சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்லப் போகிறேன். நம்முடைய தம்பியின் கலியாணத்தை இன்னம் ஒரு வாரத்துக்குள் முடித்துவிடத் தீர்மானம் ஆகிவிட்டது. நாளைய தினம் இங்கே விருந்தும் நிச்சயதார்த்தமும் நடக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டோம். இனிமேல், கல்யாணியம்மாள் அதி சீக்கிரத்தில் நம்முடைய பங்களாவுக்கு வந்துவிடுவாள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மடந்தையர் இருவரும் பெரிதும் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் அடைந்து தங்களது செவிகளையே நம்பாமல் நின்றனர், உடனே கோமளவல்லி, "நம்முடைய ஐயா மரண சாஸனத்தில் ஏதோ எழுதியிருப்பதாகவும், அதனால் இன்னம் ஒரு வருஷ காலம் போக வேண்டும் என்றும், நீங்கள் சொன்னீர்களே;" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "அது உண்மைதான். நம்முடைய தம்பி நேற்று சாயுங்காலம் என்னிடத்தில் இதைப்பற்றித் தான் பேசினான். தனக்கு உடனே கலியாணத்தைச் செய்த வைக்க வேண்டும் என்று அவன் பிடிவாதமாக என்னிடம் பேசினான். இந்த ஊரோ நிரம்பவும் கெட்டுப் போன ஊர். கெட்ட வழியில் பையனைக் கொண்டு போய்விட எத்தனையோ துஷ்டர்கள் சேருவார்கள். ஆகையால் அவன் ஆசைப்படும் போதே, கலியாணத்தை முடித்து அவனையும் கண்மணியையும் ஒன்றாக வைத்துவிட்டால், அவனுடைய புத்தி வெளியில் அவ்வளவாக நாடாது. அதுவும் தவிர, அவன் அடிக்கடி மீனாக்ஷியம்மாளுடைய பங்களாவுக்குப் போய் கண்மணியம்மாள் தனிமையில் இருக்கும் இடங்களில் அவளிடம் விஷமங்கள் எல்லாம் செய்கிறானாம். அதையும் கேள்விப்பட்டேன். ஆகையால், அநாவசியமான தாமதம் செய்தால், ஒரு வருஷத்துக்குள் என்னென்ன விபரீதங்கள் நேருமோ என்று நினைத்து, நானும் மீனாக்ஷியம்மாளும் கலியாணத்தை உடனே முடித்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு கட்டிவிட்டோம். நாளைய தினம் முகூர்த்த நாள் ஆகையால், நாளைய ராத்திரி நம்முடைய ஜனங்களுக்கெல்லாம் விருந்து நடந்தி, நிச்சயதாம்பூலம் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இன்று பகல் முழுதும் அதே வேலையாக நானும் மீனாக்ஷியம்மாளும் அலைந்து, நம்முடைய பந்து ஜனங்களை எல்லாம் அழைத்துவிட்டு

வந்தோம். அதன்பிறகு நான் நம்முடைய சிவஞான முதலியாரையும், சோமநாதபுரம் ஜெமீந்தாரையும் பார்த்துவிட்டு வர இந்நேரம் ஆகிவிட்டது" என்றாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கோமளவல்லியின் கபடமற்ற அதி சுந்தரவதனம் பெருங்களிப்பினால் தாமரை மலர் போல மலர்ந்தது. கண்கள் இரண்டும் ஆனந்தக் தாண்டவம் புரிந்தன. அவ்வாறே, துரைஸானியம்மாளும் கலியாணம் அதிசீக்கிரமாக நடக்கப் போவது பற்றி பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாளேனும், மதனகோபாலனைப் பற்றி தங்களது தாய் வெளியிட்ட வரலாற்றைக் கேட்டதனால் ஏற்பட்ட பெருத்த வியப்பும் திகைப்பும் அப்போது அவளது மனதில் நின்று மிகுந்த சஞ்சலமும் சந்தேகமும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தமையால், அவள் கலியாணத்தைப் பற்றிய சந்தோ ஷத்தை அவ்வளவாக வெளியிடவில்லை. மகா கூர்மையான அவளது மனம் பலவகையில் யூகங்கள் செய்து கொண்டிருந்தது. அவள் கடைசியாக கோமளவல்லியை நோக்கிய வண்ணம், "சரி; இப்போது தான் நம்முடைய சந்தேகம் நிவர்த்தி ஆயிற்று. இதற்கு முன் நம்முடைய பங்களாவில் நடந்த விசேஷங்களுக்கெல்லாம் ஜனங்களை அழைக்க அம்மாளே நேரில் போகாமல் இதற்கு மாத்திரம் போன காரணம் என்னவென்று நீ சந்தேகப்படுவதாக உன்னுடைய முகம் காட்டுகிறது. அந்த மதன கோபாலனுடைய அயோக்கியத்தனத்தை எல்லோருக்கும் எடுத்துச் சொல்லி, அவர்களுடைய வீடுகளிலும் அவன் வராமல் செய்ய வேண்டும் அல்லவா. அதற்காகத்தான் அம்மாளும் மீனாக்ஷியம்மாளும் நேரில் போய்விட்டு வந்திருக்கிறார்கள்; இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு நேரம் தாமதம் ஆக என்ன காரணம் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அவனை நான் கிருஷ்ண பகவான் என்றே நினைக்கிறேன். அவர் பதினாயிரம் கோபிகாஸ்திரீகளை விரட்டி அடித்ததைப் போல இந்த மதனகோபாலன் இத்தனை வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகளின் மேலும் துராசை கொண்டு அவர்களை எல்லாம் பிடித்திழுத் திருக்கிறான். பெரிய பெரிய மனிதர்களாகிய இத்தனை சீமாட்டிகள் அவன் அயோக்கியன் என்று நற்சாட்சிப் பத்திரம் கொடுக்கையில்,

அதற்கு மாறாக நீயும் நானும் சொன்னால், அதை யார் நம்புவார்கள். இதனால் ஒரு சங்கதி நிச்சயமாகிறது. அவன் வீணை கற்றுக் கொடுக்கப் போன வீடுகளில் உள்ள எல்லாப் பெண்டு களிலும், நீயும் நானுமே அழகில்லாத ரூபிகளாகையால், அவனுடைய கிருபா நோக்கமும் அருளும் நமக்கில்லாமல் போய்விட்டன என்று நான் துணிந்து சொல்லுவேன்; இதில் நமக்கு இன்னொரு துரதிர்ஷ்டம் பார்த்தாயா? நேற்று அவன் வீணை கற்றுக் கொடுத்த போது, அவனுக்கருகில் நானே முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தேன் அல்லவா. அவன் ஒரு குடக் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு வந்திருந்தும், அதில் ஒரு துளிக் கள்ளாவது வாசனையாவது எனக்காவது எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த உனக்காவது கிடைக்கவில்லையே! அவன் எழுந்து என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டு போன போது அவன் முன்னிலும் அதிக சமீபத்தில் நெருங்கி வந்து பேசினான். அப்போதும், அந்த பாக்கியம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவன் வயிற்றிற்குள் ஒரு குடக் கள்ளை மறைத்து வைத்திருந்து மற்றவருடைய கண்ணுக்கு மாத்திரம் தெரிந்திருக்கிறது பார்த்தாயா! என்னவோ அந்தப் பையனுக்கு நேற்றைய தினம் பொல்லாத நாள் போலிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், இத்தனை பெரிய மனிதர்களுடைய கோபமும், பகைமையும் ஒரே காலத்தில் அவன் மேல் விழ நியாயமில்லை அல்லவா. ஆணிலும் சரி, பெண்ணிலும் சரி, அழகு அதிகமாக இருந்தால் அவர்களுடைய பாடு துன்பந்தான்" என்று புரளி யாகவும் குத்தலாகவும் வேடிக்கையாகவும் அடங்கிய விசனத் தோடும் கூறினாள். அந்த வார்த்தைகள் கல்யாணியம்மாளது இருதயத்தில், மிகவும் கூர்மையான அம்புகள் போலப் பாய்ந்து அறுக்கத் தொடங்கின. அவள் மிகுந்த வெட்கம் அடைந்தாள் என்பதை அவளது வதனம் சடேரென்று காண்பித்தது; ஆனால், அவள் அதை உடனே மறைத்துக் கொள்ள முயன்று, வேறு எதையோ கவனிப்பவள் போல அப்பால் திரும்பினாள்; அதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை அறியாதவளாய் கல்யாணி யம்மாள் தத்தளித்தவளாய், தனது மூத்த புதல்வி எந்த விஷயத்திலும் உண்மையை அதிநுட்பமாக கிரகித்துக் கொள்வதில் அபார வல்லமை வாய்ந்தவள் என்பதை அவள் நாளடைவில்

கண்டவள் ஆதலால், அவளிடத்தில் தான் அதிகமான பேச்சை வளர்த்தால், தனக்கே அவமானம் ஏற்படும் என்பதை எண்ணி மௌனம் கலகம் நாஸ்தி என்று பேசாதிருந்தாள். துரைஸானியம் மாளது உள் கருத்தை சிறிதும் உணராதவளும் கபடமற்றவளு மான கோமளவல்லி, தனது அக்காளை நோக்கி, "அம்மாள் இவ்வளவு நேரம் வரவில்லையே, என்று நாம் இதுவரையிலும் கவலைப்பட்டிருந்ததற்கு, அவர்கள் கடைசியில், எப்படிப்பட்ட சந்தோஷ சமாசாரம் கொண்டு வந்தார்கள் பார்த்தாயா? நாளைக்கு நிச்சயதாம்பூலம் என்பதைக் கேட்க, என்னுடைய உடம்பு அப்படியே பூரித்துப் போகிறது. என் மனம் வேறே எதிலும் செல்லாமல் சந்தோஷத்தினால் பொங்குகிறது. என்னுடைய பசிகூட அடங்கிவிட்டது" என்று மிகுந்த மன எழுச்சியும் களிப்பும் அடைந்தவளாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட துரைஸானியம்மாள், "அப்படியானால், நீ அதிர்ஷ்டசாலிதான். என்னுடைய மனதிலோ ஒருவிதமான உணர்வும் ஏற்படவில்லை" என்றாள். கோமளவல்லி, "ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? கண்மணியம்மாள் நம்முடைய பங்களாவுக்கு வரப்போகிறாள் என்ற சந்தோஷ சங்கதியை அம்மாள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்க, நீ, உன் மனதில் சந்தோஷம் உண்டாகவில்லை என்று சொல்லுகிறாயே! அது நியாயமா?" என்றாள்.

துரைஸானியம்மாள், "அம்மாள் துக்கத்தையும் சந்தோஷத்தை யும் கலந்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் அல்லவா. அபூர்வமான நற்குண நல்லொழுக்கம் வாய்ந்தவனும் சிறந்த வீணை வித்துவானு மான மதனகோபாலனையும், அவனிடம் வீணை கற்றுக் கொள்ளும் பாக்கியத்தையும் நாம் இழப்பதனால் உண்டாகும் விசனமும், கண்மணியம்மாள் வருகிற சந்தோஷமும் ஒன்றை ஒன்று கொன்று விட்டன. அருமையான ஒரு பொருளை இழந்தோம்; அருமையான இன்னொரு பொருள் வரப்போகிறது. ஆகையால் லாபமும் இல்லை நஷ்டமும் இல்லை. ஒரே காலத்தில் சந்தோஷமும் விசனமும் எப்படி உண்டாகும்? ஆகையால் என் மனதில் எவ்வித உணர்ச்சியும் ஏற்படவில்லை. கண்மணியம்மாள் நாளைக்கு வராவிட்டால், இன்னம் ஒரு வருஷம் கழித்தாகிலும்

வந்தே தீருவாள். தள்ளிவிடப்பட்ட மதனகோபாலன் இனிமேல் திரும்பிவர மாட்டான் அல்லவா; ஆகையால் என்னுடைய மனதில் இப்போது சிறிதளவு விசனமே மிஞ்சி நிற்கிறதென்று சொல்ல வேண்டும்" என்றாள். அவளது வார்த்தைகள் கல்யாணியம் மாளுக்கு முற்றிலும் கன்னகடூரமாக இருந்தன; அவர்கள் மேன் மேலும் சம்பாஷிக்கும்படி தான் விட்டிருந்தால், துரைஸானியம் மாள் குத்தலாகவும் மறைபொருளாகவும் பேசிப்பேசி தன்னை மேன்மேலும் வருத்திக் கொண்டே இருப்பாள் ஆதலின், அவர்களது வாயை அவ்வளவோடு அடக்க நினைத்தாள்; தான் தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக நடந்த மதனகோபாலனை மிகவும் கடுமையாகவும் மனங்குளிரவும் தண்டித்து, அதனால் பூரிப் படைந்திருந்த சமயத்தில், துரைஸானியம்மாள, அவனைப் புகழ்ந்து பேசியது, அவளுக்குச் சகிக்க ஒண்ணாத துன்பமாக இருந்தது. ஆதலால் கல்யாணியம்மாள் தனது இயற்கையான நிமிர்வையும் கம்பீரத்தையும் அதிகாரத் தோற்றத்தையும் காட்டி, "சரி; அதிக நேரம் ஆகிவிட்டது. முதலில் நாம் சாப்பாட்டுக்குப் போவோம்; அதிகப் பிரசங்கம் எல்லாம் இவ்வளவோடு நிற்கட்டும்" என்று கூறிய வண்ணம் அமர்த்தலாகவும் அலட்சிய மாகவும் எழுந்தாள். அந்த வார்த்தை துரைஸானியம்மாளை நேருக்கு நேர் காட்டிப் பேசியதாக இல்லாவிட்டாலும், அது அவளது கன்னத்தில் பளீரென்று அறைந்தது போல இருந்தது. ஆனால் அந்த வார்த்தை கோமளவல்லியைக் குறித்ததென்றா யினும், அவள் நடுங்கி அடங்கி ஒடுங்கி தனது வாயை இறுக மூடிக் கொண்டாள்; துரைஸானியம்மாளோ, தனது தாய் தன்னையே அவ்வாறு கண்டித்தாள் என்பதை உணர்ந்தாள் ஆனாலும், அவளது கோபத்திற்கு தான் அவ்வளவாக அஞ்சவில்லை என்பதை தனது அசட்டையான பார்வையால் காட்டி, வேறு எதையோ பார்ப்பவள் போல, சிறிதும் பயமற்றவளாக நின்றாள். அப்போது அந்தச் சயன மாளிகையின் கதவு திறக்கப்பட்டது. பொன்னம்மாள் என்னும் வேலைக்காரி உள்ளே நுழைந்தாள். அவளைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள், "ஏ! பொன்னம்மா! போய் சீக்கிரமாக இலை போடச் சொல்; நாங்கள் இன்னம் ஒரு நிமிஷத்தில் வருகிறோம்" என்று சிறிது அதிகாரத்தோடு கூற, பொன்னம்மாள்

உடனே திரும்பிப் போகாமல், கல்யாணியம்மாளுக்கு மிகவும் சமீபத்தில் நெருங்கினாள்.

அதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாளது மனதில், அவள் மறுபடியும் ஏதோ புகார் சொல்ல வந்திருக்கிறாள் என்ற சந்தேகம் தோன்றவே, அவள் உடனே தனது பொறுமையை இழந்து, "என்ன நான் சொல்லுகிறேன்! காதில் வாங்காமல் வருகிறாயே! மற்ற சங்கதி எல்லாம் அப்புறம் ஆகட்டும். எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது. போ சீக்கிரம்" என்று அதிகாரமாகவும் அன்பாகவும் கூறினாள். அதைக் கேட்ட பொன்னம்மாள், அவளிடத்தில் ரகசியமான ஏதோ சங்கதி சொல்ல வந்தவள் போலவும், அவள் தடுப்பதால், தான் வந்த காரணத்தை வெளியிட மாட்டாமல் தவிப்பவள் போலவும், தோன்றி, "போறேன் அம்மா! நம்ப பங்களா வாசல்லே, ஒருத்தி வந்திருக்கிறா. அவ ஒங்களோடே இப்பவே அவசரமாய் பேசணுமாம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், மிகுந்த ஆத்திரம் கொண்டவளாய், "அவள் யாரடி அவ்வளவு கண்டிப்பாக உத்தரவு செய்கிறவள்? அவள் யார் என்பதையும், என்ன வேலையாக என்னிடம் பேச வந்தாள் என்பதையும், கேட்டுக் கொண்டு வா; நாங்கள் அதற்குள் போய் போஜனம் செய்துவிட்டு வருகிறோம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பொன்னம்மாள் சிறிதும் அசையாமல் நின்ற படியே, "அவ இஞ்சே ரெண்டு நிமிசத்துக்கு மேலே நிக்க முடியாதாம். ஒடனே நீங்க வரச்சொன்னா ஆச்சு; இல்லாமெப் போனா அவளே உள்ளற வந்துவிடுவாளாம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளுக்கு ரௌத்திராகாரமான கோபம் பிறந்தது. அவள் தனது பசியிலும் கோபத்திலும் தன்னை முற்றிலும் மறந்து, "அது யாரடி அவ்வளவு தூரம் துணிந்து பேசுகிற நாய்? வெளியில் யாராவது வேலைக்காரன் இருந்தால், அவளை செருப்பாலடித்து பங்களாவுக்கு வெளியிலே கொண்டு போய் விடச்சொல்" என்று மிகவும் கண்டிப்பாக உத்தரவு செய்தாள். பொன்னம்மாள் அதற்கும் அசையாமல் நின்று,

"நீங்கோ இப்போ பேச முடியாதுன்னு சொன்னாக்கா, தம் பேரு அம்பட்டக் கருப்பாயி இன்னு சொல்லச் சொன்னா" என்று தணிவான குரலில் கூறினாள்.

அந்தப் பெயரைக் கேட்டவுடனே கல்யாணியம்மாள் பெரிதும் திகைப்பும், வியப்பும், திகிலும் அடைந்தவளாய், "யார் அது? அம்பட்டக் கருப்பாயா? அவள் எங்கே வந்தாள் இந்தச் சமயத்தில்?" என்று கேட்டாள். தனது படத்தை விரித்துச் சீறும் நாகப்பாம்பு மந்திரவாதியின் மந்திரக் கோலைக் கண்டு படத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு கீழே விழுந்து ஒடுங்கிப் போவது போல, அம்பட்டக் கருப்பாயி என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனே கல்யாணியம்மாளது கோபம் முழுதும் பறந்தது. ஆனால் அந்தப் பெயரைக் கேட்டு தான் அஞ்சுவதாகத் தனது புத்திரிகளுக்கெதிரில் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாதென்ற எண்ணம் கொண்டவளாய் பொன்னம்மாளை நோக்கி, "சரி; அந்த அம்பட்ட நாயை இங்கே அழைத்து வா; அவளுடைய குறும்புக்குத் தக்கபடி நன்றாக தண்டித்து அனுப்புகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, தனது புதல்வியர் இருந்த பக்கம் திரும்பி "குழந்தாய் கோமளவல்லீ! நீயும் அக்காளு மாக முன்னால் போய் இலை போடச் சொல்லுங்கள்; நான் இதோ ஒரே நிமிஷத்தில் வந்து விடுகிறேன்" என்று மிகவும் அன்பாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கோமளவல்லி தனது கையில் துரைஸானி யம்மாளை மெதுவாகத் தொட்டு, "நாம் போவோம்" என்று கூற, அவள் நடக்க ஆரம்பித்தாள். அப்போது பொன்னம்மாள் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் நடக்க, புதல்வியர் இருவரும் தான் உத்தரவின்படி போஜன மாளிகைக்குப் போகும் நோக்கத் தோடு வெளியில் சென்றனர். அவ்வாறு வெளியிற் சென்ற இரண்டு இள நங்கையரும் இரண்டொரு விடுதிகளைக் கடந்து சென்றனர். அதுகாறும் வாய் பேசா ஊமை போலவும் ஆழ்ந்து யோசனை செய்பவள் போலவும் நடந்த துரைஸானியம்மாள் தனது தங்கையை நோக்கி, "கோமளவல்லீ! பதில் பேசாமல் என்னோடு கூடவே வா; ஏன் ஏன் என்று கேட்காதே; இப்போது அம்மாளுடைய சயன மாளிகையில் ஏதோ ஒரு பெருத்த ரகசியம்

வெளியாகப் போகிறது. நாம் இப்படியே பின்புறத்தில் போய் இருந்து என்ன நடக்கிறதென்பதைக் கவனிப்போம்" என்று கூறவே, அதைக் கேட்ட கோமளவல்லி, பெரிதும் அச்சமும் கவலையும் கொண்டு "அக்கா! வேண்டாம். அம்மாள் கோபித்துக் கொள்வார்கள். அவர்களிடம் ஆயிரம் ரகசியங்கள் இருக்கும். அதை நாம் ஏன் கவனிக்க வேண்டும்? அவர்கள் இலை போடுவிக்கச் சொன்னபடி நாம் செய்யாமல் இதெல்லாம் நமக்கென்ன? நம்முடைய அம்மாளின் உத்தரவுக்கு நாம் கீழ்ப்படியாமல், அவர்களுடைய மனதுக்குப் பிடிக்காத காரியத்தை நாம் செய்வது எனக்குச் சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை" என்றாள். "இதனால் தான் நான் உன்னை சுத்தப் பட்டவர்த்தனம் என்று சொல்லுகிறது. அங்கே நடப்பதை பொன்னம்மாள்கூட இருந்து கேட்கப் போகிறாள். நமக்கு மாத்திரம் அது தெரியக் கூடாதோ? நாம் போய் சங்கதி என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டு, அம்மாள் புறப்படுவதற்கு முன் போய் இலை போடச் செய்வோம்" என்று மிகவும் பதை பதைப்பாகக் கூறினாள். கோமளவல்லி தாம் செய்ய நினைக்கும் காரியம் அம்மாளின் விஷயத்தில் தாம் பெருத்த தவறு செய்வது போன்றதென்பதை அறிந்தாள் ஆனாலும், அக்காளின் மனம் கோணும்படி தான் நடந்து கொள்ளக் கூடாதென்ற நினைவினால், இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல, எதையும் துணிந்து செய்ய மாட்டாமல் தயங்கினாள். அதைக் கண்ட துரைஸானியம்மாள், "சரி; நீ மீனமேஷம் பார்த்துக் கொண்டிரு; நீ வரவேண்டாம்; நான் போகிறேன்" என்று கூறிய வண்ணம் விசையாக நடந்து ஒரு குறுக்கு வழியில் சென்றாள். பேதமையே நிறைவாக இருந்த கோமளவல்லி, தனிமையில் போஜன மாளிகைக்குப் போக மாட்டாமல், தனது மனதிற்கு விரோதமாக, அக்காளைப் பின் தொடரலானாள். அவ்வாறு அந்த இளங்குமரிகள் இருவரும் விரைவாக நடந்து வேறு வழியாகச் சென்று, கல்யாணியம்மாளது சயன மாளிகையின் பின்புறமாகச் சென்று, அங்கிருந்த தாழ் வாரத்தில் நின்றபடியே, ஒரு ஜன்னலில் தொங்கிய விளாமிச்சம் வேர்த்தட்டியிலிருந்த இடுக்கின் வழியாக உட்புறத்தை நோக்கினர், அந்த ஜன்னல் அந்த மாளிகையின் உட்புறத்தில் ஒரு மூலையில்

இருந்தமையால், கல்யாணியம்மாள், தான் அம்பட்டக் காருப்பாயி யோடு சம்பாஷிப்பதை தனது புதல் வியராகிலும் பிறர் எவராகிலும் கவனித்து விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினாலும் முன்னெச் சரிக்கையாலும், அந்த ஜன்னலில் இருந்த மூலையில் போடப் பட்டிருந்த ஒரு சோபாவிற்கு வந்து அதன் மேல் உட்கார்ந் திருந்தாள். அவள் அந்த ஜன்னலின் பக்கம் தனது முதுகைத் திருப்பி உட்கார்ந்து இருந்தமையால் பின் புறத்தில் தட்டியின் மறைவில் தனது புத்திரிகள் இரந்து தன்னை உற்றுக் கவனிக் கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி அவள் சந்தேகிக்கவும் கூடாமல் இருந்தது.

அவ்வாறு புதல்வியர் நின்ற இரண்டு நிமிஷத்திற்குப் பிறகு, பொன்னம்மாள் முன்னும், அம்பட்டக் கருப்பாயி பின்னுமாக கல்யாணியம்மாள் இருந்த சோபாவிற்கு வந்து அவளுக்கெதிரில் நின்றார்கள். கருப்பாயியைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் தான் மிகுந்த கோபம் கொண்டிருப்பவள் போல நடித்து, அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து, அவள் யார் என்பதை அறிந்து கொள்ள மாட்டாதவள் போல சந்தேகமான பார்வையாகப் பார்த்து, "யார் நீ? ஓகோ! நீயா! உன்னைப் பார்த்து அநேக வருஷங்கள் ஆகின்றன ஆகையால், சீக்கிரத்தில் அடையாளம் தெரயிவில்லை. அதிருக்கட்டும்; நீ வந்தால் என்ன ஒரு பெருத்த கவர்னர் பெண்டாட்டி வருவதைப் போல ஆடம்பரம் செய்கிறாயே! என்னிடம் பேச வேண்டுமானால், சரியான சமயம் பார்த்து, என்னுடைய சௌகரியத்தை அறிந்து, அதற்கு ஒத்தபடி வருகிறதா! அல்லது, வாசலில் வந்து நின்று கொண்டு, உடனே உள்ளே வரச் சொல்லாவிட்டால், நீயே வந்து விடுவதாக மிரட்டு கிறாயாமே; நீ திருடுவதற்காக வந்தாய் என்று சொல்லி உன்னை உடனே போலீசாரிடம் நாங்கள் ஒப்புவித்து விட்டால் நீ என்ன செய்வாய்? இனிமேல் இம்மாதிரி, மற்றவர் சந்தேகிக்கும்படியாக ஆடம்பரம் செய்யாதே; தெரிகிறதா? அப்படிச் செய்தால், நான் உனக்கு மேல் போக்கிரியாக நடந்து கொள்வேன்" என்று நயமாகவும் அதிகாரமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி மிகவும் புரளியாக, "அடியாத்தே ஒனக்குவார கோவத்தப்பாறேன்! என்ன போலீசுலே வச்சுடு வியோ! எங்கே? கொஞ்சூண்டு வச்சுத்தான் பாரேன்; அப்புறம் ஒன்னே நான் இந்த வங்களாவுலே வச்சுடுவேன்னு பாத்துக் கினியா? அந்த உறும்பலெல்லாம் இஞ்சே உறும்பாதேங்கறேன். ஒன்னோடெ உசிருநெலை எல்லாம் எங்கிட்ட இருக்குதுங்கறத்தே மறந்து விட்டியோ? ஒங்கவூட்டு வாசல்லே வந்து காத்துக்கிட்டுக் கெடக்க, நான் என்ன ஒங்க வூட்டு எச்சிக்கலே திங்கற நாயின்னு ரோசனை பண்ணிக்கிட்டியா! சவாசு! சவாசு! நல்லாச்சொன்னேன்! நான் என்னமோ மின்னெப்பின்னே ரோசனை பண்ணி, நம்ப மனிசியாச்சே; அவளுக்குக் கெடுதவந்துடுமேன்னு இம்புட்டுத் தூரம் ஓடியாந்தா, சுத்தமா நன்னி கெட்டவளாய்ப் பேசிறியே?" என்று நொண நொணவென்று சரமாரியான சொல் அம்புகளை எடுத்துப் பிரயோகம் செய்யத் தொடங்கினாள். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் தனது கோபத்தை எல்லாம் உடனே விலக்கி, பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப் புன்சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு "ஏது கருப்பாயிக்கு இன்று இவ்வளவு கோபம் வருகிறது? ஊரிலிருந்து நடந்து வந்த அலுப்பு போலிருக்கிறது. ஒரு வண்டியிலாவது வரக்கூடாதா? அதற்காகும் செலவை நான் கொடுத்திருப்பேனே; அதிருக்கட்டும்; நீ நிற்காதே; உட்கார்ந்து கொள்; அப்புறம் பேசுவோம்" என்று மிகவும் அன்பாக கூறி அவளை உபசரித்தாள். அப்போது பொன்னம்மாள் சிறிதும் சலனமின்றி பேசாமல் பக்கத்தில் நின்று கொண்டே இருந்தாள். ஆனால் ஜன்னலிற்கு வெளியில் நின்ற இளங்குமரிகள் இருவரும் அந்த விபரீதமான சம்பாஷணையைக் கேட்க, தமது கண்களையும் செவிகளையும் நம்பாமல் அது கனவோ, அல்லது நனவோ என்ற ஐயமும் திகைப்பும் குழப்பமும் அடைந்து, கல்லாகச் சமைந்து நின்றனர். அப்போது கருப்பாயி நின்றபடியே, "ஓ இப்பத்தான் புத்தி தெளிஞ்சிச்சோ; காரியம் ஆவணுமின்னா களுதையோடே காலெயும் புடீன்னு சொல்லுவாங்க; அதப் போலெ நீயும் செய்யிறியே. ஒன்னோடெ வேல ஆவற வரையிலே கெஞ்சா தெல்லாம் கெஞ்சினே; எங்காலெக்கூடப் புடிச்சுக்கினே; இப்ப இன்னடான்னா என்னெப் பிச்செக்காரியெப் போலே நெனெச்சு

உடாக்கியே! நேத்து ராத்திரியே ஒம்மவன் செத்திருந்தா இந்நேரம் அம்மா பட்ற பாடு தெரிஞ்சிருக்கும். வங்களா கிங்களா, செமீன் கிமீன் எல்லாம் அடியோடே கோயிந்தான்னு போயிருக்கும்; இந்தக் கருப்பாயியாலே ஒம்மவன் தப்பினான்" என்றாள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே கல்யாணியம்மாளது தேகம் பதறியது. அவள் பெரிதும் வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தவளாய், "என் மகனுடைய உயிரையா காப்பாற்றினாய்? எப்போது? அவன் எங்கே வந்தான்? அவனுடைய உயிருக்கு என்ன அபாயம் வந்தது? நீ எப்படிக் காப்பாற்றினாய்? அவன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்? சீக்கிரமாகத் தெரிவி" என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க, அம்பட்டக் கருப்பாயி, "எங்க ஊட்டுக்குப் பக்கத்துலே ஆலந்தூருப் பாட்டே மேலே ஒரு வங்களா இருக்குது. அதுலே ஒரு நாடவக்காரப் பொண்ணு இருக்கறா. ஒம்மவனுக்கு அவமேலே பிரியமாங்காட்டியும். அவன் என்னா சேஞ்சான், நேத்துப் பகல்லே அவன் வேவற வெய்யில்லே ஊரெல்லாம் திரிஞ்சுப்புட்டு, வேத்து விருவிருத்து எங்க ஊட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் இன்னான்னு எனக்கு அப்ப தெரியல்லே. நீ யாரப்பா? எங்கனே வந்தேன்னு கேட்டேன். அவன் அந்த நாடவக்காரியெப் பத்தின சங்கதி எல்லாம் அறிஞ்சு சொன்னா எனக்கு எனாம் தாறென்று சொன்னான்; தான் ஒரு செமீந்தாரு வீட்டுப் புள்ளே இன்னும் சொன்னான். சரி, அப்படியே ஆவட்டும்; சாயந்தரம் வாடாப்பா இன்னு நான் சொல்லி அனுப்பினேன். அந்த மாதிரியே பையன் நேத்து ராத்திரி எங்க ஊட்டுக்க வந்து சேர்ந்தான். அப்பவும் அவன் யாருன்னு எனக்குத் தெரியலே. அந்த வங்களாவுலே வாசப் பெ்ருக்கறவளே எனக்குத் தெரியும்; அவளெக் கேட்டுப் பார்க்கலாம்; இஞ்சேயே படுத்திருன்னு சொல்லிப்புட்டு நான் போயித்தேன். பையன் காதுலே வைரக் கடுக்கன், வெரலெல்லாம் வைர மோதரம், கையிலே நாலாயிரம் அஞ்சாயிரம் ரூபா நோட்டு எல்லாம் வைத்திருந்தானாங் காட்டியும்; அவன் அலஞ்சி திரிஞ்ச காலத்துலே அதை ஆரோ எப்பிடியோ பாத்துப்புட்டாங்க போலே இருக்குது; நான் ராத்திரி 12-மணிக்கு ஊட்டுக்கு வந்து பார்க்கறேன்

நாலஞ்சு திருடரு எங்க ஊட்டே வளச்சுக்கினாங்க; எல்லாரெங் காட்டியும் பெரிய திருடன் கத்தியெ உருவி கையிலே புடிச்சுக்கினு ஒரே வெட்டா வெட்டறதுன்னு உள்ளற நொளஞ்சுட்டான். நானும் துணிஞ்சு உள்ளற நொளஞ்சி அந்தத் திருடனெக் கெஞ்சா தெல்லாம் கெஞ்சி, பையனை தொடவாணாமுன்னு அவனோடே காலைக் கெட்டியாய்ப் புடிச்சுக்கினு, அவனெ மொள்ள வெளியே இட்டாந்து எங்க ஊட்டுக்குப் பக்கத்துலே தென்னந் தோப்புலே நிறுத்திக்கினு "பையனெ வெட்ட வாணாம்; அவங்கிட்ட இருக்கிற சொத்தை எல்லாம் வாங்கித் தந்துட்றேன்" இன்னு கெஞ்சா தெல்லாம் கெஞ்ச, அவன் சரிதான்னு ஒப்பிக்கினான். உடனே நான் உள்ளற நொளஞ்சு பார்க்கறேன்; பையனைக் காணும். அவன் எப்படியோ தப்பிச்சு மாயமா மறஞ்சு ஓடிப்புட்டான். எனக்கு நடுக்கம் எடுத்துக்கிச்சு; ஒடனே ஊடுமுளுதும் தேடிப் பாத்தா, பையன் ஓடியே பூட்டான். ஒடனே அந்தத் திருடன் என்ன சேஞ்சான்? எங்கிட்ட வந்து என்னோடெ கொரவளெயெக் கெட்டியா புடிச்சுகினான். " ஒன்னோடே கைவரிசெயெ எங்கிட்டவா காட்டறே? இப்ப பையனெக் கொண்டாறியா இல்லா மெப் போனா ஒரே வெட்டுலே ஒன்னோடே ஊட்டியே அறுத்துப் புடுவேன். அந்தப் பையன் இதோடெ உட்டுடு வேன்னு ரோசனை பண்ணாதே. அவன் மாரமங்கலம் செமீந்தாரு ஊட்டுப் பையன். இன்னக்கி இல்லாமெப் போனாலும், நாளைக் குள்ளற அவனெக் கண்டுபுடிச்சி அவன் இன்னெக்கி ஏமாத்தின சொத்தெப் புடுங்கிக்கினு அவனெ ஆடறுக்கறாப்பலே அறுத்துப் போட்டுட்றேன்" இன்னு பயமுறுத்தினான். அந்தப் பையன் ஒன்னோடே மவனின்னு சொன்ன ஒடனே எனக்கு நடுக்கம் உண்டாயிடிச்சு; ஏன்னுன்னா? அந்தத் திருடன் மொரட்டு ராக்கசன். அவன் மனசு வச்சான்னா, இந்திரன் சந்தரனாயிருந் தாலும், கொன்னே போட்டுடுவான். அன்னியாயமா அவன் ஒம்மவனே கொன்னு போட்டுட்டான்னா, அப்பறம் ஒனக்கு ஒண்ணுமில்லாமெ பூடுமேன்னு எனக்கு பயம் வந்திடுச்சு; ஒடனே என்னா செஞ்சேன் தெரியுமா? அவன் காலுலே வுளுந்து கெட்டியாப் புடிச்சுக்கினு "அப்பா! ஒனக்கு எம்பிட்டுப் பணம் ஒணுமானாலும் சொல்லு; நாளெராத்திரி அவுங்க அம்மாக்கிட்டப்

போயி வாங்கியாந்து தாறேன். நீ இன்னமே அந்த பையனுக் கிட்டப் போவதே" இன்னு கெஞ்தா தெல்லாம் கெஞ்ச, அவன் ஆறாயிரம் ரூவா நாளெ சாயந்தரம் கொண்டாந்து வைக்காமெப் போனா, என்னெயும் ஒம்மவனெயும் கொன்னுப்புடுவேனுன்னு சொல்லி, அவுங்க கொலெ தெய்வத்து மேலே ஆணெ வச்சுப்புட்டுப் போயிருக்கறான். அதுக்காவத்தான் நான் வந்தேன். இன்னெக்கிப் பகலு நேரத்துலே வந்தா ஆராச்சும் என்னமாச்சும் நெனெச்சுகு வாங்கன்னு, இப்ப இருட்டுலே வந்தேன். நாளெ சாயந்தரம் நான் அவங்கிட்டப் பணத்தெச் சேக்கணும்; இல்லாமெப் போனா நானும் ஒளிஞ்சேன்; ஒம்மவனையும் நீ அப்பாலெ பாக்க முடியாது. ஒனக்குப் பிரியமானா பணங்குடு; இல்லாமெப் போனா அதெயும் சொல்லிப்புடு; நான் போறேன்" என்றாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் வியப்பும் திகைப்பும் விசனமும் கொண்டவளாய் என்ன செய்வதென்பதை உணராமல் கீழே குனிந்து இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் சிந்தனை செய்த பின்னர் நிமிர்ந்து, "நீ சொல்வதெல்லாம் சரிதான். இப்போது என்னுடைய பையன் எங்கே இருக்கிறான்?" என்றாள். உடனே கருப்பாயி வியப்படைந்து "அவன் இஞ்சே இன்னம் வரலியா? நேத்து ராத்திரி எங்க வூட்டிலிருந்து தப்பிச்சு ஓடியாந்தவனெ நான் அப்பாலெ பாக்கவே இல்லை. அவன் இஞ்சே வந்திருப்பானல்ல நெனெச்சேன்" என்றாள். கல்யாணியம்மாள் பெரிதும் கவலை கொண்டு, “நேற்று சாயுங்காலம் போன பையன் இன்னமும் பங்களாவுக்கே வரவில்லையே! அவன் எங்கே போயிருப்பான்? ஒரு வேளை அந்தத் திருடர், அதற்குப் பிறகு, அவனைக் கண்டு பிடித்து ஏதாகிலும் தொந்தரவு செய்திருப்பார்களோ என்னவோ தெரியவில்லையே!" என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட கருப்பாயி, "அப்பிடி இருக்காது; அந்தத் திருடன் பணத்துக்கு ஆசெப் பட்டவன். நான் பணம் குடுக்கறேனுன்னு சொல்லியிருக்கச்சே, பையனெ என்னாத்துக்கு அவன் தொந்தரை செய்யறான். பையன் வேறே எந்தத் தேவிடியா வூட்டுலே படுத்துக் கெடக்கறானோ; அவனுக்கே சலிச்சுப் போனா, இன்னக்கி ராத்திரி யாச்சும் காலமேயாச்சும் வந்துற மாட்டானா, அப்பிடியானா, நீ

பணங்குடுக்க மாட்டியா? எனக்கு நேரமாவுது. நான் அவசரமாப் போவணும். நொம்ப அவசரம்" என்று நெருப்பின் மேற் நிற்பவள் போல மிகவும் தவிப்பாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகவும் சலிப்பாக, "ஆகா! நமக்கு நல்ல பிள்ளை வந்து வாய்த்தான்! அணிப்பிள்ளை தென்னம் பிள்ளை! அவனால் இன்னும் என்னென்ன மானக்கேடு வரப் போகிறதோ தெரியவில்லையே! ஊரில் இருக்கும் பிள்ளை எல்லாம் அன்னியப் பெண்பிள்ளை கையைப் பிடித்து இழுத் தாலும், அதற்கு இணங்காமல் பயந்து ஓடுகிறது. நம்முடைய பிள்ளை எந்த எலிப்பாழியில் எந்தத் தேவடியாள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று அலைந்து திண்டாடி எல்லோரையும் சந்தியில் இழுத்துவிடுகிறது. இதெல்லாம் என்னுடைய தலை எழுத்து" என்று மிகுந்த வெறுப்போடும் விசனத்தோடும் தனக்குத் தானே வெளிப்படையாகக் கூறிய வண்ணம் மெதுவாக எழுந்து, அருகில் இருந்த இரும்புப் பெட்டியண்டை போய் அதன் கதவைத் திறந்து ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளாக ஆறு நோட்டு களை எடுத்து வந்து, கருப்பாயிடம் கொடுத்து, "இந்தா இதோ இருக்கிறது ஆறாயிரம் ரூபாய்; எடுத்துக் கொண்டு போய்க்கொடு. அவன் பையனுக்கு எப்படிப்பட்ட துன்பமும் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள். நீ என்னோடு பழகிய பழைய மனுஷியாயிற்றே என்று உன்னுடைய சொல்லை நிஜம் என்று நம்பி நான் இவ்வளவு பெருத்த தொகையை உடனே கொடுக்கிறேன். நீ பொய் சொல்லி இதை என்னிடத்திலிருந்து அபகரித்துக் கொண்டு போனதாக பின்னால் எனக்குச் சங்கதி தெரியுமானால், நான் உன்னை லேசில் விடமாட்டேன்; அந்தத் திருடனுக்கு நானே இன்னம் எவ்வளவு பெருத்த பணத்தொகை வேண்டுமானாலும் கொடுத்து உன்னை சித்திரவதை செய்து உயிரோடே புதைத்து விடச் சொல்லுவேன். நான் முட்டாள் என்றும் என்னை இப்படி அடிக்கடி ஏமாற்றலாம் என்றும் நினைத்துக் கொள்ளாதே; சரி; நோட்டை எண்ணிக் கொண்டாயா? ஒவ்வொன்றும் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டு; ஆறு நோட்டு இருக்கிறது. வேறே யாராவது பார்க்கப் போகிறார்கள்; நீயும் அவசரமாகப் போக வேண்டும் என்கிறாய்; நீ போய்விட்டு இன்னொரு சமயம் வா" என்றாள்.

அவளால் கொடுக்கப்பட்ட நோட்டுகளை வாங்கி மடித்து தனது சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து கொண்ட கருப்பாயி, "பையனைக் காப்பாத்தணுமின்னு தானே நான் இம்பிட்டுத் தூரம் ஓடியாந்தேன்; எனக்கு அதுலே கவலை இருக்காதா. தெரியாதவளுக்குச் சொல்லறாப்பல ஆயிரம்தரம் எனக்குச் சொல்லணுமா! சரி; எனக்கு நேரமாவது; நான் போயித்து வாறேன்; இன்னமேயாச்சும், நான் வந்தா ஒன்னோடெ அதியாரத்தெ எல்லாம் காட்டாதே" என்று சொல்லிக் கொண்டே வாசற்படியை நோக்கி நடக்க, பொன்னம் மாளும் அவளைத் தொடர்ந்து சென்றாள்.

தான் அதிகமாகத் தாமதித்தால், தனது புதல்வியர் சந்தேகம் கொள்ளுவார்கள் என்று அஞ்சிய கல்யாணியம்மாள் உடனே எழுந்து தனது அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் வந்து போஜன மாளிகையை நோக்கி விசையாக நடக்கலானாள். ஜன்னலின் வெளிப்புறத்தில் தட்டியின் மறைவில் நின்ற வண்ணம், உள்புறத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவத்தையும் சம்பாஷணையையும் முற்றிலும் நன்றாகக் கவனித்திருந்த இளநங்கையர் இருவரும் தங்களது தாய்க்கு முன் தாங்கள் போஜன மாளிகைக்குப் போய் விட வேண்டும் என்னும் நினைவைக் கொண்டவர்களாய், குறுக்கு வழியாக ஓட்டமாக ஓடி, மூவருக்கும் இலைகள் போடச் செய்து, ஒன்றையும் அறியாத பேதைப் பெண்கள் போல இருந்து தங்களது தாயின் வருகையை எதிர்பார்த்தனர். அதன் பிறகு இரண்டு நிமிஷ நேரத்தில் கல்யாணியம்மாள் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். சயன மாளிகையில் சிறிது நேரத்திற்கு முன்னர் நடந்த அசங்கியமான சம்பவத்தைப் பற்றிய நினைவினால் அவளது மனம் பெரிதும் துன்புற்றிருந்தது எனினும், அவள் தனது துன்பத்தையும் கவலையையும் வெளியில் காட்டாமல் அடக்கிக் கொண்டு போஜன மாளிகையை அடைந்தாள். அவள் தனது முகத் தோற்றத்தை மாறுபடுத்திக் கொண்டாள் ஆனாலும், தனது புத்திரனைப் பற்றிய கவலை மிக உரமாக எழுந்து மனத்தை வதைத்தமையால், அவளது நினைவு முழுதும் வேறிடத்தில் சென்றிருந்தது. தான் மதனகோபாலனை நன்றாகத் தண்டித்தது பற்றியும், கண்மணியம்மாளைத் தண்டிக்கப் போவது பற்றியும்

தான் அடைந்திருந்த பெருங்களிப்பும் குதூகலமும் நீடித்து நிற்காத படி செய்து, தனது புத்திரனது சம்பவம் துன்பத்தை உண்டாக்கி விட்டதையும், தனக்கு மூத்த குமாரி தனது ரகசியங்களை எல்லாம் நுட்பமாக அறிந்து தன்னை ஜாடை ஜாடையாக இடித்திடித்துப் பேசுவதையும் நினைக்க நினைக்க அவளது மனம் பெரிதும் சஞ்சலமுற்றுத் தளர்வடைந்ததன்றி, தனது மூத்த புத்திரியாலும், புத்திரனாலும் இனி தனது வாழ்நாள் முழுதும் துன்பங்களுக்கு இலக்காகிக் கசந்து போகும் என்பது நிச்சயமாகப்பட்டது. அவள் மைனரது துர்க்குணத்தை நினைக்க நினைக்க, மதனகோபாலனது நற்குணமும், நன்னடத்தையும் அவளது மனதில் தோன்றி, அவளது கோபம், துயரம், வயிற்றெரிச்சல் முதலியவற்றை அதிகரிக்கச் செய்தன. மதனகோபாலனது விஷயத்தில், அக்கிரம மான கொடுமை செய்துவிட்டோமே என்ற எண்ணம் அவளது மனதில் அடிக்கடி தோன்றி மறைந்து நெஞ்சை அறுத்துக் கொண்டே இருந்தது. அதற்காகத் தன்னைத் தண்டிக்கும் பொருட்டே ஈசுவரன் தனது புத்திரன் மூலமாக இழிவையும் துன்பங்களையும் உண்டாக்கினானோ என்ற அச்சமும் கழிவிரக்க மும் கொண்டவளாய், அவள் போஜனத்தை அதிகமாக நாடாமல் உள்ளூற வருந்தியவளாய், வெளி வேஷமாக இலைக்கருகில் உட்கார்ந்து கொள்ள, இரண்டு செல்வியரும் அவ்வாறே தத்தம் இலைகளுக்கருகில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். தாயும் பெண்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் வாய் திறந்து பேசாமல் மௌனம் சாதித்தவர் களாய் இருக்க, சிறிது தூரத்தில் ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்த சமையற்காரி பக்குவ பதார்த்தங்களையும் அன்னத்தையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எடுத்து வந்து பரிமாறத் தொடங்கினாள். அந்த மூன்று சீமாட்டிகளும், அதற்கு முன் போஜனம் செய்யுங் காலங்களில், சந்தோஷமாகவும் வேடிக்கையாகவும் சம்பாஷித்த வண்ணம் உட்கார்ந்து போஜனம் செய்து விட்டுப் போவது வழக்கம் ஆதலால், அதற்கு மாறாக அன்றைய தினம் ஒருவரும் வாய் திறவாமலும் கவலையில் ஆழ்ந்து போயும் இருந்ததைக் காண, சமையற்காரிக்கு அது விபரீதமான காட்சியாகக் காணப் பட்டது அதனால், அன்றைய தினம் ஏதேனும் துன்பகரமான சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று அவள் யூகித்துக்

கொண்டு, மிகுந்த பயபக்தி அடக்க வொடுக்கத்தோடு மிகவும் சுருசுருப்பாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் பரிமாறினாள். கல்யாணி யம்மாள் வெளியுலகத்தை அடியோடு மறந்து, தனது மனமாகிய வேறு உலகத்தின் பாரதப் போரில் ஆழ்ந்து மெய்ம்மறந்தவளாய், முன்னது பின்னது பாராமல், கையில் அகப்பட்டதை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினாள். அவ்வாறு அவள் ஒரு கவளம் சாப்பாட்டை எடுத்து வாயில் வைக்கும் முன் அந்தக் கூடத்தில் சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த வாசற்படியின் வழியாக திடீரென்று தோன்றிய பொன்னம்மாள் சனியன் போல மறுபடியும் அவளுக்கெதிரில் வந்து நிற்க, அடுத்த நிமிஷம் வக்கீல் சிவஞான முதலியார் வாசற்படிக்கு அப்பால் இருந்த வண்ணம் தமது பாதி உடம்பை காட்டி உட்புறத்தில் எட்டிப் பார்த்து, "ஓகோ! போஜன சமயம் போலிருக்கிறது" என்று வற்புறுத்தி வருவித்த புன்சிரிப்போடு கூறினார். உடனே பொன்னம்மாள் கல்யாணியம்மாளைப் பார்த்து, "வக்கீலையா வந்திருக்காங்க சாப்பாட்டு வேளெ; நாக்காலிலே குந்தியிருங்க இன்னு சொன்னேன். குந்த நேரமில்லெ. அவசரமாக ஒரு பேச்சிப் பேசிப்புட்டுப் போவணுமின்னு சொன்னாரு. இஞ்சேயே இட்டாந்தேன்" என்று அவரது எதிர்பாராத வருகைக்கு முகவுரை கூறினாள்.

அந்த இருவரது வருகையும், அவர்களது வாக்கியங்களும், தூங்குவோரைப் போலிருந்த அந்த மூன்று சீமாட்டிகளையும் தட்டி எழுப்பின. உடனே மூவரும் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து, தாங்கள் போஜனம் செய்கையில் சிவஞான முதலியார் வந்ததினால் மிகுந்த லஜ்ஜை அடைந்து சிறிது தத்தளிக்க, அவர்களுள் கல்யாணி யம்மாள் அவரை நோக்கி "வாருங்கள்; வாருங்கள். உங்களுடைய ஜாகையிலிருந்து புறப்பட்டவுடனே நான் சோமநாதபுரத் தாருடைய பங்களாவுக்குப் போய் நேராக வந்து இப்போது தான் இலையில் உட்கார்ந்தேன்; இதோ ஆகிவிட்டது. அடீ பொன்னம்மா! சீக்கிரமாகப் போய் ஒரு நாற்காலி கொணர்ந்து போடு; ஐயா இப்படியே உட்கார்ந்து கொள்ளட்டும்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார், "இருக்கட்டும், இருக்கட்டும். நீங்கள் சாப்பிடுங்கள். எனக்கு நாற்காலி வேண்டாம்;

நான் வாசற்படிக்கு அப்புறத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறேன், நீங்கள் சீக்கிரமாக சாப்பிட்டுவிட்டு வாருங்கள். எனக்காக அவசரப் பட்டு, சாப்பாட்டை குறைத்துவிட வேண்டாம்" என்று மிகுந்த கிலேசத்தோடு கூறிய வண்ணம் வாசற்படியை நோக்கி இரண்டோர் அடி நடந்தார் ஆனாலும், அவரது சரீரமும் முக ஜாடையும் பதைபதைத்து மிகுந்த அவசரத்தைக் காட்டின.

அவரது நிலைமையைக் கண்ட கல்யாணியம்மா, அதன் காரணம் என்ன என்பதை யூகித்துக் கொள்ள மாட்டாமல், மிகுந்த திகில் கொண்டவளாய்ப் பெரிது பெரிதாக இரண்டு மூன்று கவளங்களை எடுத்து உள்ளே செலுத்த முயல, அது உள்ளே நுழைய மாட்டாமையால்; அவளது விழி பிதுங்குவது போல ஆகிவிட்டது; விக்கல் எடுத்தது, அவள் தனது வாயில் போட்ட கவளத்தைக் கீழே உமிழ்ந்து விட்டுத் தண்ணீர் அருந்தினாள். தான் அரை நாழிகைக்கு முன் அவரது ஜாகைக்குப் போய்வந்திருக்க, அவர் அதற்குள் அவசரமாக வந்ததிலிருந்தும், என்றைக்கும் இல்லாமல் அன்றைய தினம் அவர் போஜன மாளிகைக்கே வந்ததும் அவளது மனதில் பெருத்த வியப்பையும், திகைப்பை யும் உண்டாக்கியதன்றி, தனக்கு ஏதோ பெருத்த துன்பம் வந்திருப்பது பற்றி அவர் அவ்வளவு தூரம் பதைக்கிறார் என்ற நினைவும் அச்சமும் தோன்றின; அதற்கு மேல், அவளுக்கு சாப்பாட்டிலேயே புத்தி செல்லவில்லை. அவள் உடனே தனது கையை உதறிவிட்டு, "சரி; எனக்குப் போதும்; நான் முன்னால் போகிறேன்; நீங்கள் சரியாக சாப்பிட்டுவிட்டு நிதானமாக வாருங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் எழுந்து பக்கத்தில் இருந்த முற்றத்தில் கையலம்பிக் கொண்டாள். அதைக் கண்ட சிவஞான முதலியார், "அடாடா! உங்களுடைய சாப்பாட்டுக்கு சத்துருவாக நான் வந்து சேர்ந்தேன். நீங்கள் இன்னும் ஐந்து நிமிஷ நேரம் இருந்து சாப்பிட்டு வருவதற்குள், தலை போய்விடாது" என்று அவளுக்கு உபசார வார்த்தை சொல்ல, கல்யாணியம்மாள், "இல்லை இல்லை; நான் சாப்பிட்டாகி விட்டது; போதும்" என்று கூறிய வண்ணம், அவர் இருந்த இடத்திற்கு வந்தாள். அவள் அப்போதே போஜனத்திற்கு ஆரம்பித்தாள் என்பதும், அவள் ஒர

கவளமேனும் உண்ணவில்லை என்பதும், அவருக்கு நன்றாகத் தெரிந்தன ஆதலால், அவர் அதைப்பற்றி இரக்கங் கொண்டார் ஆனாலும், இரண்டொரு உபசார வார்த்தைகளோடு நிறுத்தி விட்டு, "சரி; எழுந்துவிட்டீர்கள்; இனிமேல் நான் எவ்வளவு தூரம் சொன்னாலும் நீங்கள் மறுபடியும் உட்கார்ந்து சாப்பிடப் போகிற தில்லை. உங்களிடம் அவசரமான ஒரு சங்கதியைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்; உங்களுடைய அந்தப்புரத்துக்கே போய்விடு வோமா?" என்றார். கல்யாணியம்மாள், "சரி; போவோம்" என்று மறுமொழி கூறிய வண்ணம் மிகவும் சுருசுருப்பாகவும் விசையாகவும் அவருக்கு முன்னால் நடக்கலானாள். அவளது மனமோ அதிவேகமாக எங்கேயோ பறந்து சென்று எண்ணாததை எல்லாம் எண்ணித் தவித்தது. அவர் தன்னை அவ்வளவு தூரம் அவசரப்படுத்தும் படியாக நேரக்கூடிய விபரீதமான சம்பவம் என்ன இருக்கப் போகிறது என்று நினைத்து நினைத்து அவள் பலவித யூகங்கள் செய்து செய்து பார்க்கிறாள். எதுவும் நிச்சயமாக விளங்கவில்லை. குற்றமுள்ள மனது குறுகுறுக்கும் என்றபடி, அன்று மதனகோபாலனது விஷயத்தில் தான் செய்த தவறுகள் இருந்து தனக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்திருக்குமோ என்றும், தான் முதல் நாள் அவனை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள முயன்றதைப் பற்றி அவன் தன்மீது அவதூறான செய்தி பலரிடம் வெளியிட, அது அப்போதே சிவஞான முதலியாருக்கு எட்ட, அவர் அதன் பொருட்டு வந்திருப்பாரோ என்று அவளது சந்தேகம் முழுதும் மதனகோபாலன் மீதே சென்றது. அன்று அவள் மீனாக்ஷியம் மாளோடு பல இடங்களுக்குச் சென்று மதனகோபாலனைப் பற்றிய கட்டுக்கதையைக் கூறிய பின்னர் போஷகர்களது வீடுகளுக்குச் சென்றவள், அவர்களிடத்தில் நிச்சய தாம்பூலத்தைப் பற்றி மாத்திரம் தெரிவித்து, அவர்களது சம்மதியைப் பெற்று வந்தாளே அன்றி மதனகோபாலனைப் பற்றி அவர்களிடம் எந்த விஷயமும் சொல்வது அநாவசியம் என்று நினைத்து வந்து விட்டாள். மற்றவர்களிடம் தெரிவித்தது போல அவர்களிடமும் முன் ஜாக்கிரதையாக அந்த விஷயத்தைச் சொல்லி வைக்காமல் வந்ததைப் பற்றி அவள் தனது மூடமதியை இகழ்ந்து கொண்டாள். சிவஞான முதலியார் மதனகோபாலனது விஷயத்தைக் கேட்பாரோ

என்ற நினைவினால் அவளது உடம்பு அவமானத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் அப்போதே குன்றியதன்றி, அவளது மனோதைரியமும், எடுப்பான சொல்லும் ஒடுங்கிப் போய், முற்றிலும் தளர்வும், நடுக்கமும், ஆவலும், கவலையும், அச்சமும் உண்டாயின. அந்த நிலைமையில், அவள் அவரை அழைத்துக் கொண்டு தனது அந்தப்புரத்தை அடைந்து, ஒரு சோபாவில் உட்கார்ந்து கொள்ளும் படி அவரை உபசரிக்க, அவர் அப்படியே உட்கார்ந்து கொள்ள, அவரது வாயிலிருந்து என்னவிதமான செய்தி வரப்போகிறதோ என்ற பெருத்த ஆவலோடும் பீதியோடும் அவரது முகத்தில் வைத்த தனது விழியை வாங்காமல் உற்று நோக்கி, "விசேஷம் என்ன? சீக்கிரம் சொல்லும். அது இன்னதென்பது தெரியாமையால், என் மனம் நிரம்பவும் பாடுபடுகிறது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் தமது சட்டைப் பையில் இருந்த சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்த வண்ணம் அவளை நோக்கி, "இது இன்றைய சுதேசமித்ரன் பத்திரிகை; நீங்கள் என்னுடைய ஜாகைக்கு வந்திருந்த போதே இந்தப் பத்திரிகை வந்திருந்தது. ஆனால் நான் இதை அப்போது பிரித்துப் பார்க்காமல் வைத்திருந்தேன். நீங்கள் புறப்பட்டு வந்த பிறகு போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டு இதைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். இதில் ஒரு விபரீதமான சங்கதி வந்திருக்கிறது; இது நமக்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிவதால் இதை உங்களிடம் காட்டி இதற்குத் தக்கபடி முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஓடி வந்தேன். இதோ இந்த விஷயத்தைப் படியுங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் அந்தப் பத்திரிகையைப் பிரித்து நீதிஸ்தலம் என்ற தலைப்பின் கீழ் இருந்த ஒரு பாகத்தை மடக்கியபடி அவளிடம் நீட்ட, அவள் நெருப்பின் மேல் இருப்பவள் போலப் பதறிய வண்ணம், "நீங்களே படியுங்கள்; என்னிடம் கொடுப்பதேன்" என்று கூறினாள். அவளது உடம்பும், கைகளும், கால்களும் அப்போது கட்டுக்கடங்காமல் வெடவெட என்று நடுங்கின. அச்சத்தினால் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் வியர்வை குபீரென்று பொங்கி எழுந்தது. அவளது சொல்லைக் கேட்ட

சிவஞானம் முதலியார் உடனே அதை விளக்கிற்கருகில் பிடித்துக் கொண்டு அடியில் வருமாறு படிக்கலானார்:-

பெருத்த கூட்டுக் கொள்ளை!

மூன்று படுகொலைகள்

திருடர்களுள் ஒருவன் பிடிபட்டான்

ஆலந்தூருக்கு அருகில், ராஜபாட்டையின் மேல் உள்ள மோகன விலாஸ் என்ற பங்களாவில் நேற்று இரவு மூன்று மணிக்கு ஒரு பெருத்த பயங்கரமான கூட்டுக் கொள்ளை நடந்ததாம். அவ்விடத்தில் பாலாம்பாள் என்ற ஓர் அழகிய பெண் இருந்து வருகிறாள். மைசூரிலிருந்து வந்துள்ள பாலிகா மனமோகன நாடகக் கம்பெனியில் உள்ள முக்கியமான பெண் வேஷக்காரி களுள் அவள் ஒருத்தியாம். அவளது அழகையும் திறமையையும் கண்டு மோகித்து, அவளை அடைய மாட்டாமல் ஆயிரக் கணக்கில் பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் மதிமயங்கி அலை கிறார்களாம். அவர்களுள் ஒருவனான யௌவனப் புருஷன் ஒருவன் சென்ற இரண்டு தினங்களாக அந்த பங்களாவுக்கு அருகில் காத்திருந்து அவளிடம் தனது ஆசையை வெளியிட, அவள் அதற்கு இணங்கவில்லையாம். அதனால் அவள் மீது கோபங் கொண்ட பையன் அவளைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் கருத்தோடு சுமார் பத்து ஆள்களுடன் அவளது பங்களாவில் நுழைந்தானாம். அங்கே கூச்சலிட்ட மூன்று வேலைக் காரிகளை ஸ்மரணை தப்பிப் போகும்படி அடித்துப் போட்டு விட்டு, பாலாம்பாள் இருந்த மேன்மாடத்திற்குள் போய் சுமார் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள ஆடை ஆபரணங்களை அபகரித்துக் கொண்டு, அவளைப் பலவந்தமாகத் தூக்கும் முன், அவளால் டெலிபோன் மூலமாக அனுப்பப்பட்ட செய்தியைக் கேட்ட ஆலந்தூர் போலீஸார் மோட்டாரில் சென்று உள்ளே நுழைய, திருடர்கள் எல்லோரும் தப்பியோடி விட்டனர். அவர்களை அழைத்து வந்த யௌவனப் புருஷன் மாத்திரம் ஓட மாட்டாமல் படுக்கையின் கீழே ஒளிந்து கொள்ள, அவனைப் போலீஸார் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும், அவன் தனது பெயரையும்,

தான் யாவன் என்பதையும் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறான். தான் அன்று இரவு இரண்டு மணிக்குத் தான் அந்த பங்களாவுக்குள் நுழைந்து அவளோடு சிநேகம் செய்து கொண்டதாக அவன் தாறுமாறாகப் பேசுகிறான். அவள் தான் மாத்திரம் தனிமையில் இருந்ததாகச் சொல்லிவிட்டு மூன்று மணிக்கு ஸ்மரணை தப்பிப் படுத்தவள் இன்னமும் எழுந்திருக்கவில்லை; டாக்டருடைய பார்வையில் இருந்து வருகிறாள். அந்த யௌவனப் புருஷனுக்கு வயது இருபதிற்கு மேலிராது; அவன் குள்ளமாகவும் கருப்பாகவும் மெலிந்தும் காணப்படுகிறான். முதுகு சிறிது கூனலாக இருக்கிறது. தலை மயிர் கிராப் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய மார்பில் மாம்பிஞ்சு போன்ற வடிவமுள்ள ஒரு மச்சம் இருக்கிறது. தேனாம் பேட்டையில் உள்ள பங்களாக்களில் அவனை எங்கேயோ பார்த்திருப்பதாக சில போலீஸ் ஜெவான்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவன் தேனாம்பேட்டையில் உள்ள யாரோ ஒரு ஜெமீந்தாரது வீட்டுப் பையன் என்று போலீஸார் சந்தேகித்து பல இடங்களிலும் விசாரித்து வருகிறார்கள். பாலாம்பாள் வாய் பேசும்படியான நிலைமைக்கு வந்தபிறகு, போலீஸார் அவளிடம் சரியான வாக்கு மூலம் வாங்கப் போகிறார்கள்.

—என்று எழுதப்பட்டிருந்த செய்தியை சிவஞான முதலியார் தணிவான குரலில் தெளிவாக வாசிக்க, அதைக் கேட்ட கல்யாணி யம்மாளது நிலை கலங்கியது. மூளை குழம்பியது. குலை நடுங்கியது. கை கால்கள் வெடவெட என்று ஆடியது. அந்தச் சயன மாளிகையும் அதற்குள் இருந்த பொருட்களும் சுழன்று ஆகாயத்தில் கிளம்புவன போலத் தோன்றின. அது கனவோ நினைவோ என்று சந்தேகித்து அவள் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாள். வாய் குழறியது; தேகம் பதறியது; வெட்கமும் துக்கமும் பொங்கி வளைத்து அவளது எண்சாண் உடம்பையும் ஒரு சாணாகச் சுருக்கின. அவ்வாறு அவள் உணர்வு தடுமாறி இருந்த போது, சிவஞான முதலியார், "என்ன அம்மா! படித்ததைக் கவனித் தீர்களா? இதில் குறித்திருக்கும் யௌவனப் புருஷன் யார் என்பதை நீங்கள் சொல்லக்கூடுமா?" என்று கேட்க, அதற்குள் சிறிது தெளிவடைந்த கல்யாணியம்மாள், "இதில் சந்தேகம் என்ன

இருக்கிறது! நம்முடைய குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாறிக்காம்பு தான் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். இதில் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடி அவன் செய்யக்கூடியவன் தான். சந்தேகமில்லை. அடாடா! ஈசுவரன் எனக்கென்று எப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையைப் படைப் பித்தான் பார்த்தீர்களா! இவனால், நமக்கு ஏதேனும் பெருத்த துன்பமும் மானஹானியும் நேரும் என்று நான் நிரம்ப காலமாக நினைத்திருந்தேன். அந்த நினைவு இன்றைக்குப் பலித்தது! அவன் சுகப்பட வேண்டும் என்று நாம் நாளைய தினம் நிச்சயதாம்பூலம் மாற்ற நினைத்ததென்ன! அவனுடைய துரதிர்ஷ்டமென்ன! கண்மணியம்மாள் சாதாரணமாகக் கிடைக்கக்கூடிய பெண்ணா! மகா லக்ஷுமி என்பதும் அவளுக்குத் தகும். அப்பேர்ப்பட்ட உத்தமியை அடைய அவன் பாக்கியம் செய்யவில்லையே! ஆகா! என் வயிறு பற்றி எறிகிறதே! என்ன செய்யப் போகிறேன்?" என்று கூறித் தனது அடிவயிற்றில் பலமாக அறைந்து கொண்டு கண்ணீர் விட்டு கலங்கி அழவே, அதைக் கண்ட சிவஞான முதலியார், "அவன் மேல் ஏற்பட்டிருக்கும் குற்றங்களோ சாதாரணமானவை அல்ல. கூட்டுக் கொள்ளை கொலை முதலிய பெருத்த குற்றங் களுக்கு மரண தண்டனையல்லவா சம்பவிக்கும். அதனால் இந்தக் குடும்பத்தாருக்கு என்றைக்கும் அழியாத மானக்கேடு வருவதோடு, இந்த சமஸ்தானமே அநியாயமாக பங்காளிகளுக்குப் போய் விடுமே. உங்களுடைய செல்வாக்கும், செல்வமும், ஜெமீந்தார் என்ற பட்டப்பெயரும், அவன் ஒருவனிடத்தில் அடங்கி இருக்கையில் அவன் நினைத்த இடங்களில் கெட்டலைந்து இப்படிப்பட்ட துன்பங்களில் மாட்டிக் கொள்ளலாமா?" என்று துன்பகரமாகவும் கலக்கமாகவும் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், "அப்படியானால் பையன் இதிலிருந்து தப்ப முடியாதென்றா நினைக்கிறீர்கள்? இதனால் நமக்கு எத்தனை லட்சம் ரூபாய் செலவானாலும் பாதகமில்லை. பையனை மீட்கும்படியான வழி ஏதாவது இருந்தால், அதைச் செய்யுங்கள்" என்று மிகுந்த கவலையோடும், விசனத்தோடும் கூறி இறைஞ்சினாள்.

சிவஞான முதலியார் சிறிது யோசனை செய்து, "இந்தப் பத்திரிகையில் வந்திருக்கும் விவரங்களைப் பார்த்தால், பையன் தப்புவது அந்த பாலாம்பாளுடைய கையில் இருக்கிறது. அவளை நாம் சரிப்படுத்தி, பையனுக்கும் தனக்கும் சிநேகம் உண்டென்றும், அவனுக்கும் திருட்டுக்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லை என்றும் அவள் வாக்குமூலம் கொடுக்கும்படி நாம் செய்ய முடியுமானால், பையன் தப்பலாம். இல்லாவிட்டால், அவன் தப்பமுடியாதென்று நினைக்கிறேன். அவள் எப்படிப்பட்ட மனுஷியோ? அவள் வேறே யாருக்காவது வைப்பாக இருப்பவளோ? நாம் சொல்வதை அவள் கேட்பாளோ மாட்டாளோ? சரி; வேறே வழி இல்லை. அவள் மூலமாகத்தான் தப்ப வழிசெய்ய வேண்டும். எல்லாவற்றிற் கும், நீங்கள் கையில் கொஞ்சம் பணம் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுங்கள். என்னுடைய பெட்டி வண்டி வாசலில் நிற்கிறது. நாம் இருவரும் உடனே ஆலந்தூருக்குப் போய், அவன் நம்முடைய பையன் தானா என்பதை நிச்சயித்துக் கொண்டு அந்த பாலாம்பாளிடம் போய்ப் பேசிப் பார்ப்போம்" என்று கூற, அந்த யோசனையை மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொண்ட கல்யாணி யம்மாள், "சரி; அப்படியே செய்வோம்; நான் இதோ வந்து விட்டேன்" என்று கூறிய வண்ணம் மிகவும் விரைவாக இரும்புப் பெட்டியண்டை ஓடி, அதைத் திறந்து, அதற்குள் இருந்து ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளில் ஒரு கற்றை நோட்டுகளை எடுத்துத் தனது மடியில் கட்டிக் கொண்டு, பெட்டியைப் பூட்டிவிட்டுத் திரும்பி வந்து "போகலாம் வாருங்கள்" என்றாள்.

உடனே சிவஞான முதலியார் எழுந்தார். இருவரும் நிரம்ப துரிதமாக நடந்து வெளியில் வந்தனர். கல்யாணியம்மாள் தான் ஓர் அவசர காரியமாக வெளியிற் போவதாகவும், வீட்டை ஜாக்கிரதை யாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படியாகவும் பொன்னம்மாளிடம் கூறிவிட்டு, சிவஞான முதலியாரோடு பங்களாவிற்கு வெளியில் வந்தாள். அங்கே ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்த முதலியாரது பெட்டி வண்டியில் இருவரும் அமர்ந்து கொண்டு விசையாக ஆலந்தூருக்கு ஓட்டும்படி உத்தரவு செய்ய, வண்டிக்காரன் சவுக்கை நன்றாக நீட்டி சடேரென்று இரண்டு அடிகள் கொடுக்க, குதிரை வாயுவேக மனோவேகமாகப் பறக்க ஆரம்பித்தது.

★ ★ ★

12–ம் அதிகாரம்

புதிய மருமகள்

பெட்டி வண்டிக்குள் இருந்த சிவஞான முதலியாரும், கல்யாணியம்மாளும் வண்டி இரண்டொரு மயில் தூரம் செல்லும் வரையில் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசாமல் முற்றிலும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அந்த அபாயகரமான பெருத்த தீங்கில் இருந்து மைனரை எப்படித் தப்புவிக்கலாம் என்பதைப் பற்றியே சிவஞான முதலியார் யோசனை செய்திருந்தார். கல்யாணியம்மாளது மனதோ முற்றிலும் கலக்கமும் குழப்பமும் துன்பமும் சஞ்சலமும் நிறைந்ததாய், சொல்லொணா வகையில் வதைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தாம் மறுநாள் நிச்சயதார்த்தம் ஏற்படுத்தி பெரிய மனிதர்களான பலரை அழைத்திருக்க, அப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் மைனர் நிரம்பவும் தலைகுனிவான பெருத்த சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டது சகிக்க இயலாத விசனகரமான நிகழ்ச்சியாக இருந்ததன்றி, அது ஒரு பெருத்த அபசகுனமாகவும் தோன்றியது. மதனகோபாலனது விஷயத்தில் தான் செய்த பெருத்த சதியே தனக்கு அத்தகைய மீளாத்துன்பமாக வந்து நேர்ந்து விட்டது என்னும் எண்ணம் அடிக்கடி அவளது மனத்தில் எழுந்து அவளைக் கண்டித்து ஈட்டியால் குத்துவது போல அவளது மனதை வதைத்துப் புண்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இருந்தாலும், மைனர் மரண தண்டனை முதலியவற்றில் இருந்து தப்பித்து வரவேண்டுமே என்ற கவலையும், தப்பி வரா விட்டால், ஏராளமான செல்வமும் செல்வாக்கும் தாயாதிகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடுமே என்ற பேரச்சமும் அவளது மனத்தை முற்றிலும் கவர்ந்து கொண்டமையால் மதனகோபாலனது விஷயம் மறைந்து மறைந்து நினைவிற்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த விஷயத்தில் எத்தனை லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்ய நேர்ந்தாலும், அதை இலட்சியம் செய்யாமல், பணத்தை வாரி இறைத்து போலீசாரையோ, அல்லது, பாலாம்பாளையோ, அல்லது, இருவரையுமோ சரிப்படுத்தி, மைனரை அன்று இரவு அந்த வண்டியிலேயே அழைத்து வந்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதியே கல்யாணியம்மாளது மனதில் வேரூன்றி நின்றது.

ஆனால், அவளது மனதில் ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் குழப்பம் இருந்து கொண்டே வந்தது. எவ்வாறெனில், கருப்பாயி கூறிய வரலாற்றிற்கும் பத்திரிகையில் வந்திருந்த வரலாற்றிற்கும் ஒன்றிற் கொன்று சம்பந்தமில்லாமலும் தோன்றியது; இரண்டும் முரண் படுவதாகவும் தோன்றின. இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு கருப்பாயி யின் வீட்டிலிருந்து தப்பியோடிய மைனர், அதன் பிறகு இரண்டு மணிக்கு பாலாம்பாளது பங்களாவுக்குப் போவது சாத்தியமான காரியமாகத் தோன்றியது. ஆனால் அவன் அங்கே இருந்து தப்பித்து ஓடிய பிறகு திருடர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பாலாம்பாளது பங்களாவில் நுழைவது அவனுக்கு எப்படி சாத்தியப்பட்டது? அவனோடு பங்களாவில் நுழைந்த திருடர் வேறே திருடர்களா, அல்லது, இதே திருடர்களா என்ற ஐயம் அவளது மனதில் உண்டாயிற்று; நிற்க அவன் பாலாம்பாளைப் பற்றிய விவரங்களை எல்லாம் அறிந்து சொல்லும்படி கருப்பாயி யிடம் கேட்டு, அதன் பொருட்டே அவளது வீட்டிற்கு வந்திருந்தான் என்று கருப்பாயி சொன்னதில் இருந்து, அதற்கு முன் அவனுக்கும் பாலாம்பாளுக்கும் எவ்விதமான சம்பாஷணை யும் நடக்கவில்லை என்பது தெரிவதால், அவன் திருடர்களை முன்பாகவே அமர்த்தி வைத்து அவளை பலாத்காரமாக எடுத்துப் போக முயன்றான் என்பது அசம்பாவிதமாக இருந்தது. தன்னிடம் கருப்பாயி பொய் சொல்லி, தன்னை ஏமாற்றி ஆறாயிரம் ரூபாயைப் பிடிங்கிக் கொண்டு போயிருப்பாளோ என்ற சந்தேகமும் கல்யாணியம்மாளது மனதில் தோன்றியது. தங்களிடம் அவள் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள மாட்டாள் என்ற ஒரு வகையான உறுதியும் இடையிடையில் தோன்றி மனதைக் குழப்பியது. ஒருகால் மைனர் திருடர்களை அமர்த்தி வைத்து விட்டு, இரவு 2-மணி வரையில் தான் தங்கி இருப்பதற்கு இடம் கிடைக்கும் என்ற நினைவினால் ஒன்றையும் அறியாதவனைப் போல, கருப்பாயியிடம் பாசாங்கு செய்து, அவளது வீட்டில் போய் படுத்திருப்பானோ என்றும், அப்போது தற்செயலாக, வேறு திருடர்கள் அவனது பொருட்களைக் கொள்ளை அடிக்க முயன்றிருப்பார்களோ என்றும் கல்யாணியம்மாள் ஐயமுற்றாள். அவ்வாறு கருப்பாயின் மீதும், மைனரின் மீதும், திருடர்களின்

மீதும், மாறி மாறி சந்தேகம் உற்றவளாய், கல்யாணியம்மாள் எவ்விதமான முடிவிற்கும் வரமாட்டாமல் தத்தளித்திருந்தாள். ஆனால், கருப்பாயி சிறிது நேரத்திற்கு முன் கூறிய வரலாற்றையும், அவள் ஆறாயிரம் ரூபாய் பெற்றுக் கொண்டு போன செய்தியையும் அவள் சிவஞான முதலியாரிடம் சொல்லாமலே இருந்து விட்டாள்.

அவ்வாறு பெட்டி வண்டி இரண்டு மயில் தூரம் போக, அதன் பிறகு, அவர்கள் மைனரைத் தப்புவிக்கும் விஷயமாக ஒருவரோடு ஒருவர் பேசி ஆக்ஷேபனை சமாதானம் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தனர். அந்த வி ரங்களை எல்லாம் இப்போது கூறுவது அவசியமன்று ஆதலால், அவர்கள் ஆலந்தூரை அடைந்த பிறகு நடந்த விஷயத்தை கவனிப்போம். தேனாம்பேட்டை பங்களாவில் இருந்து ஒன்பதேகால் மணிக்குப் புறப்பட்ட அவர்கள் சரியாகப் பத்து மணிக்கு ஆலந்தூர்ப் போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடைந்தனர். ஆனால் ஸ்டேஷனுக்குச் சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் பெட்டி வண்டி நிறுத்தப்பட்டது. கல்யாணியம்மாளை வண்டிக்குள் ளேயே உட்கார்ந்திருக்கச் செய்து, சிவஞான முதலியார் மாத்திரம் கீழே இறங்கி ஸ்டேஷனுக்குள் நடந்தார். அதற்குள் சப்இன்ஸ் பெக்டர் தமது தினசரி டைரியை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குச் சமீபத்தில் ஐந்தாறு ஜெவான்கள் நின்று கொண்டிருந் தனர். திடீரென்று ஸ்டேஷனுக்குள் ஒரு மனிதர் நுழைந்ததைக் கண்ட சப் இன்ஸ்பெக்டரும் மற்றவர்களும் திரும்பி வாசற் பக்கம் நோக்க, "நமஸ்காரம்! வருகிறது; சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் தமது வேலையைச் செய்யும் போது தடுக்கும் குற்றத்தை நான் இப்போது செய்து கொண்டே உள்ளே வருகிறேன். தயவு செய்து இந்தியன் பினல்கோட் 186-வது பிரிவின்படி என்மேல் குற்றம் சுமத்த மாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்" என்று வேடிக்கையாக இங்கிலீஷில் பேசிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். அப்படி வந்தவர் இன்னார் என்பதை சப் இன்ஸ்பெக்டர் உணர்ந்து கொண்டார் ஆனாலும், அந்த அகால வேளையில் வந்ததிலிருந்து, அவர் ஏதோ ஒரு கேஸ் விஷயத்தில் தமது தயவை எதிர்பார்த்தே வந்திருக்கிறார் என்பதை சுலபத்தில் யூகித்துக் கொண்டவராய்,

அவருக்கும் தமக்கும் அதற்கு முன் இருந்த பழக்கத்தை அவ்வளவாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலும், எவ்வித முகமாறுதலும் தோற்றாமலும், சந்தேகமான பார்வையாக அவரைக் கூர்ந்து நோக்கி, "ஓகோ! நீங்களா! வாருங்கள்; என்ன விசேஷம்? இந்த அகாலத்தில் எங்கே இவ்வளவு தூரம் வந்தது?" என்று கேட்ட வண்ணம் திரும்பவும் கீழே குனிந்து எழுதத் தொடங்கினார். உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி தம்மை அவர் உபசரிக்காதது பற்றி சிவஞான முதலியார் தமது மனதிற்குள் சிறிது வருந்தினார் ஆனாலும் அதை வெளியிற் காட்டிக் கொள்ளாமல், "வேறொன்று மில்லை; ஒரே ஒரு நிமிஷம் உங்களோடு தனிமையில் பேச வேண்டும் என்பது; என்னுடைய வருகையால் உங்களுடைய வேலைக்குக் குந்தகம் ஏற்படுகிறதோ என்னவோ?" என்று நயமாக மறுமொழி கூறினார். அதைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர், "நீங்கள் சொல்வதும் உண்மைதான். ஒரு முக்கியமான கேசின் சம்பந்தமாக நான் இதுவரையில் கெட்டலைந்து விட்டு இப்போது தான் வந்து டைரியை எழுத எடுத்தேன். இதை எழுதி முடிக்க, குறைந்தது ஒரு மணியாவது பிடிக்கும். நீங்கள் என்னோடு சாவகாசமாகப் பேச வேண்டுமானால், நாளைய தினம் காலையில் வந்தால் சௌகரிய மாகப் பேசலாம்" என்றார். அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் நிரம்பவும் கிலேசமடைந்தவர் போலக் காட்டிக் கொண்டு, "இல்லை இல்லை; நான் ஒரு நிமிஷத்துக்கு மேல் அதிகமாக உங்களைத் தாமதப்படுத்துவதில்லை. விஷயம் அவசரமானது ஆகையால் அதை காலை வரையில் நிறுத்தி வைக்கக் கூடாமையால் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் சிரமம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது; ஒரே நிமிஷம்" என்று மிகவும் நயமாக மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ள, சப் இன்ஸ்பெக்டர் அரை மனதோடு, "சரி; இதோ வருகிறேன்" என்று மறுமொழி கூறிய வண்ணம் தமது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து ஸ்டேஷனுக்கு வெளியில் இருந்த திண்ணைக்கு வர, சிவஞான முதலியாரும் பின் தொடர்ந்து அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

தமது வேலை முடிய வேண்டும் என்ற நினைவினால் மிகுந்த பதைபதைப்பையும் பொறுமையின்மையும் காட்டி நின்ற சப்

இன்ஸ்பெக்டர், "என்ன சங்கதி? சீக்கிரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்க, சிவஞான முதலியார் தமது சட்டைப் பையில் இருந்த சுதேசமித்திரன் பேப்பரைக் கையில் எடுத்த வண்ணம், "ஒன்றும் இல்லை; இது இன்றைய சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை. ஒரு பெருத்த கொள்ளை நடந்ததாக ஒரு செய்தி இதில் வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது" என்று கூறி மேலே எவ்வாறு பேசுவதென்பதைப் பற்றி யோசித்தவராய் சிறிது தயங்கினார்.

அதற்குள் சப் இன்ஸ்பெக்டர், "ஆம் ஆம். அந்தக் கொள்ளைக் கேஸைப் பற்றியே நான் இன்று இவ்வளவு நேரம் அலைந்து விட்டு வந்தேன். ஏன்! அந்த விஷயமாகப் பேசத்தான் நீங்கள் வந்தீர்களோ? பாலாம்பாளைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமோ?" என்றார்.

சிவஞான:- இல்லை, இல்லை; இதில் யாரோ ஒரு பையன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதே; அந்தப் பையன் இன்னான் என்பது தெரிந்ததா?

சப் இன்ஸ்:- இல்லை. நாங்கள் நயமாகவும், பயமுறுத்தியும் எவ்வளவோ கேட்டுப் பார்த்தும், பையன் அதை மாத்திரம் வெளியிடமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்கிறான். அவனைப் போல புகைப்படம் தயாரித்து, இரண்டு சேவகர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பி இருக்கிறேன். அவன் யார் என்பதை விசாரித்து அறிந்து கொண்டு வரும்பொருட்டுப் போன அவர்கள் இன்னம் வரவில்லை.

சிவஞான:- அப்படியானால் நீங்கள் போய் அலைந்து விட்டு வந்தது பற்றி விசாரிக்க அல்லவோ?

சப் இன்ஸ்:- இல்லை. நான் மற்ற திருடர்களையும் சொத்துக் களையும் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு போயிருந்தேன். அது இருக்கட்டும். நீங்கள் வந்த காரியம் இன்னதென்பதைத் தெரிவியுங்கள்; எனக்கு நேரமாகிறது.

சிவஞான:- அந்தப் பையன் இப்போது இங்கே தான் இருக்கிறானா? அல்லது, அவனை சப்ஜெயிலுக்கு அனுப்பி விட்டீர்களா?

சப் இன்ஸ்:- எப்படி அனுப்புகிறது? அவனைப் பற்றிய விவரத்தை நன்றாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதோடு அந்த பாலாம்பாள் இன்னமும் நன்றாகத் தெளிவடையவில்லை. அவளிடத்திலும் நாங்கள் இன்னொருதரம் நன்றாக வாக்குமூலம் வாங்க வேண்டும். நாளைய காலையிலே தான் பையனை சப் ஜெயிலுக்கு அனுப்பப் போகிறோம். ஒருவேளை இந்தப் பையன் அனுப்பப் போகிறோம். ஒரு வேளை இந்தப் பையன் உங்களுக்குத் தெரிந்தவனாய் இருப்பானோ? தெரிந்தால், சொல்லுங்கள்.

சிவஞான:- இல்லை இல்லை. அவன் யார் என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது.

சப் இன்ஸ்:- அப்படியானால், அவனிடம் பேசி, அவனுடைய பக்கத்தில் உங்களை வக்கீலாக வைத்துக் கொள்ளும்படி கேட்க வந்தீர்கள் போலிருக்கிறது. அதற்கு நாங்கள் அனுமதி கொடுக்க முடியாது. நாளைய காலையில் அவனை சப்ஜெயிலுக்கு அனுப்பி விடுகிறோம்; அதன் பிறகு நீங்கள் மாஜிஸ்டிரேட்டின் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு போய் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இவ்வளவு தானே? நான் போகலாம் அல்லவா?

சிவஞான:- நான் என்னுடைய உத்யோக முறையிலே வரவில்லை. என்னுடைய நண்பரான ஒருவருடைய வீட்டுப் பையன் நேற்று முதல் காணாமல் போயிருக்கிறான் என்று சொன்னார்கள். இவன் அவனாய் இருப்பானோ என்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவனா அல்லவா என்பதை பார்த்து நிச்சயித்துக் கொண்டு போகவே வந்தேன். – என்றார்.

சப் இன்ஸ்:- ஓகோ அப்படியா! காணாமல் போயிருப்பவன் யார் வீட்டுப் பையன்? – என்றார்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் உண்மையை உடனே சொல்லி விடக் கூடாதென்றும் முன் எச்சரிக்கையினால் சிறிது இழுப்பாகப் பேசத் தொடங்கி, "அவர்கள் இருப்பது வெளியூர். அவர்கள் யார் என்பதை நான் சொன்னால் கூட உங்களுக்குத் தெரியாது. பையனோடு நான் பேசமாட்டேன். தூரத்தில் நின்று

அவன் நான் தேடும் பையன் தானா என்பதை நிச்சயித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறேன். நீங்கள் சட்டப்படி உங்களுடைய கடமையை நடத்திக் கொள்ளுங்கள். நான் அதில் தலையிடுவதே இல்லை" என்றார்.

அதைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர், "பையன் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். கதவுக்கு வெளியில் இருந்து பார்க்க உங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறேன். ஆனால், அவன் நீங்கள் தேடும் பையனாய் இருந்தால், அவனுடைய பெயர், ஊர், தகப்பன் பெயர் முதலிய விவரங்களை எனக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டும். அதற்கு சம்மதமானால், நீங்கள் வந்து பார்க்கலாம்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார், "ஆகட்டும். அப்படியே செய்கிறேன்" என்று கூறிய இணங்க, உடனே சப் இன்ஸ்பெக்டர் "சரி; வாருங்கள் காட்டுகிறேன்" என்று கூறிய வண்ணம் உள்ளே செல்ல, சிவஞான முதலியார் பின்னால் தொடர்ந்து சென்றார். சப் இன்ஸ்பெக்டர், தமது மேஜையின் மீதிருந்த ஒரு லாந்தரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு மைனர் அடைப்பட்டிருந்த அறையை நோக்கி நடந்து, வெளிச்சத்தை உட்புறத்தில் திருப்பி நன்றாகக் காட்ட, சிவஞான முதலியார், இரும்புக் கம்பிகளான கதவிற்கு வெளியில் நின்ற வண்ணம் உட்புறத்தில் படுத்திருந்த மனிதனை உற்று நோக்கினார்; அலுத்துப் போய் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த பையனை நோக்கி சிவஞான முதலியார், அவன் மாரமங்கலம் மைனர் தான் என்பதை ஒரே விநாடியில் நிச்சயமாகக் கண்டு கொண்டார். ஆனால், அவன் இன்னான் என்பதை அப்போது வெளியிடுதல் கூடாதென உறுதி செய்து கொண்டவராய், அவர் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "சரி; நான் உங்களுக்கு வீணில் இவ்வளவு தூரம் சிரமம் கொடுத்ததன்றி, உங்களுடைய எழுத்து வேலைக்கும் தடை செய்து விட்டேன். இவன் நான் தேடி வந்த பையனல்ல. தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும்; நான் உத்தரவு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறிய வண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார். சிறிதும் சந்தேகிப்பதற்கு இடங் கொடாமல் முதலியார் மிகவும் தந்திரமாக நடந்து கொண்டார்

ஆதலால், சப் இன்ஸ்பெக்டர், அவரது மொழியை உண்மையான தென்று நம்பிவிட்டார். உள்ளே அடைபட்டிருந்த பையன் யாவன் என்பதை அவர் மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்த அவரது எண்ணம் ஏமாற்றம் அடையவே, அவர் அதற்கு மேலே வார்த்தை ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாமல் மௌனம் சாதித்தவராய்த் தமது மேஜையை நோக்கி நடந்தார்.

சிவஞான முதலியார் இன்னொரு முறை அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டு, ஸ்டேஷனை விட்டு வெளிப்பட்டார். வெளிப்பட்டவர், விசையாக நடந்து தமது பெட்டி வண்டி நின்ற இடத்திற்கு வந்து, அதில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு, வண்டியைத் திருப்பி விடும்படி வண்டிக்காரனிடம் கூற, அவன் அவ்வாறே திருப்பி, வந்த வழியிலேயே ஓட்ட ஆரம்பித்தான். அவர் எவ்விதமான செய்தி கொண்டு வருவாரோ என்று பெரிதும் ஆவல் கொண்டு தவித்திருந்த கல்யாணியம்மாள் அவரது முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தாள். வண்டி சிறிது தூரம் சென்றவுடனே, சிவஞான முதலியார், பின்னால் திரும்பிப் பார்த்து போலீஸ்காரன் எவனும் தொடர்ந்து வரவில்லை என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டு, கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, "சரி; அவன் தான் இருக்கிறான். வேறே வழி இல்லை; அந்த நாடகக்காரி யிடம் போய் முயற்சி செய்தாலல்லது பையன் தப்பமுடியாது. அவளிடம் போவோம்" என்று மிகுந்த கவலையோடு கூறினார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் சகிக்க ஒண்ணாத சஞ்சலம் அடைந்து, "அப்படியானால், பையனும் உங்களைப் பார்த்தானா? என்ன சொன்னான்?" என்று மிகுந்த விசனத்தோடு கேட்க, முதலியார் "அலுத்துப் போய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். தான் யார் என்பதை அவன் இன்னமும் வெளியிடவில்லையாம். அவனுடைய புகைப்படத்தோடு சில ஜெவான்கள் அவனைப் பற்றி விசாரிக்கப் போகிறார்களாம். இந்த பாலாம்பாள் நோயாகப் படுத்திருக்கிறாளாம். போலீஸார், நாளைக் காலையில் இவளிடம் வாக்குமூலம் வாங்கியவுடன், அவனைப் சப் ஜெயிலுக்கு அனுப்புவார்கள். அதற்குள் நாம் முற்பட்டு இவளை சரிப்படுத்த வேண்டும். பையன் இன்னான் என்பதை வெளியிடாமல், நான்

தந்திரமாகப் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்த நாடகக்காரி இப்போது என்ன நிலைமையில் இருக்கிறாளோ, இவளை நாம் இப்போது பார்க்க முடியுமோ முடியாதோ, அது தான் கவலையாக இருக்கிறது" என்று மிகுந்த கவலையோடு கூறினார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், "அவளுடைய பங்களா எங்கே இருக்கிறது? அதை நீங்கள் இதற்கு முன் பார்த்திருக்கிறீர்களா?" என்றாள்.

சிவஞான முதலியார், "அந்த பங்களா இங்கே இருந்து அரைக்கால் மயில் தூரத்தில் இருக்கிறது. இந்தப் பாதையில், அந்த ஒரு பங்களாவே இருக்கிறது; அதைத் தவிர, வேறே பங்களா இல்லை" என்றார்.

அதன் பிறகு பத்து நிமிஷ நேரத்தில் அவர்களது பெட்டி வண்டி பாலாம்பாள் இருந்த பங்களாவின் வாசலில் வந்து நின்றது. உடனே சிவஞான முதலியார் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி, மூடப்பட்டிருந்த இரும்புக் கம்பிக் கதவண்டை சென்று, அதைத் தள்ளித் திறக்க முயல, அது பூட்டப்பட்டிருந்தது என்பது உடனே தெரிந்தது; பாலாம்பாள் தனிமையில் அந்த பங்களாவில் இருக்க அஞ்சி, அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போயிருப்பாளோ என்ற சந்தேகம் அவரது மனதில் எழுந்தது; அவர் பூட்டை இன்னொரு முறை தொட்டு நன்றாகத் தடவிப் பார்த்தார்; வெளிப்புறத்தில் இருந்து பூட்டினாலும், உட்புறத்தில் இருந்து பூட்டினாலும் அந்தப் பூட்டு அதே இடத்தில் இருக்கக் கூடியதாகக் காணப்பட்டது. இராக்காலம் ஆதலால் அவள் கதவை உட்புறத்தில் பூட்டிக்கொண்டு இருப்பாளோ என்ற நினைவும் உண்டாயிற்று. அவர் உடனே நிமிர்ந்து, உட்புறத்தில் இருந்த கட்டிடத்தை உற்று நோக்கினார்; கதவிற்கும் கட்டிடத்திற்கும் இடையில் தென்னம்பிள்ளைகளும், பாக்கு மரங்களும் வரிசையாக வைத்து வளர்க்கப்பட்டு இருந்தமையால் அவற்றின் பச்சை மட்டைகள் வழியை மறைத்து இருள் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அப்படி இருந்தும், உட்புறத்தில் வெளிச்சம் இருப்பதாகக் காணப்பட்டது. அதிலிருந்து, அதற்குள் மனிதர் அவசியம் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் உறுதி செய்து கொண்டு, பெட்டி

வண்டிப் பக்கம் திரும்பி வண்டிக்காரனைக் கீழே இறங்கி வரும்படி கூற, அவன் உடனே கீழே இறங்கிக் கதவண்டை வந்து சேர்ந்தான். சிவஞான முதலியார், "அம்மா அம்மா" என்று கூப்பிடும்படி கூற, அவன் மிகவும் உரத்த குரலில், "அம்மா அம்மா" என்று கூவி, சவுக்கின் கோலால் இரும்புக் கம்பியில் லொட லொடவென்று ஓசை செய்தான். கால் நாழிகை நேரம் வரையில் எவ்வித மறுமொழியும் கிடைக்காது இருந்தமையால், அவன் முன்னிலும் அதிகமாக ஓங்கிக் கூவத் தொடங்கினான். அப்போது சுமார் பத்தரை மணி நேரம் இருக்கலாம் ஆதலால், உள்ளே இருந்தோர் அயர்ந்து தூங்கி இருப்பார்களோ என்ற நினைவோடு சிவஞான முதலியார் விடாமல் கூப்பிடும்படி வண்டிக்காரனைத் தூண்ட, அவன் அவ்வாறே செய்து கொண் டிருந்தான். மறுநாட் காலையில் எப்படியும் சப் இன்ஸ்பெக்டர் பாலாம்பாளிடத்தில் வாக்குமூலம் வாங்கி விடுவார் ஆதலால் தாம் எப்பாடு பட்டாகிலும் அன்று இரவிற்குள் அவளைக் கண்டு அவளை சரிப்படுத்தி, மைனர் சப்ஜெயிலுக்குப் போகாமல் தடுத்து அவனை வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்ற உறுதி செய்து கொண்டிருந்தவர் ஆதலால், சிவஞான முதலியார், அவனது தொண்டை எட்டிய வரையில் ஓங்கி அழைக்கும்படி வண்டிக்காரனைத் தூண்ட, அவன் அவரிடம் மாதச்சம்பளம் வாங்கும் ஆள் ஆதலால், தனது கன்னத்தில் கையை வைத்துத் தொண்டை கிழிந்து போகாமல் முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு, "ஏ அம்மோ! ஓ அம்மோ!" என்று கூச்சலிட்டு எழும்பி எழும்பிக் குதித்தான். அவ்வாறு அரை நாழிகை நேரம் கழிய, கட்டிடத்தில் ஒரு விளக்கு நகருவது போலக் காணப்பட்டது. அது வரையில் மிகுந்த ஏக்கம் கொண்டு தளர் வடைந்து நின்ற சிவஞான முதலியாரது மனதில் அப்போதே பெருத்த உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாயின. விடாமல் கத்திக் கொண்டே இருக்கும்படி அவர் அப்போதும் வண்டிக்காரனைத் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தார். அந்த வண்டிக்காரனது நிலைமையோ மகா பரிதாபகரமாக ஆகிவிட்டது. ஏனெனில், அவன் தனது தொண்டையை எவ்வளவு தூரம் கிழித்துக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவும் தொண்டையைக் கிழித்துக் கொண்டு

கூச்சலிட்டுக் கூத்தாடி ஆரவாரம் செய்ய கடைசியில் லாந்தர் கைத் தடிகளோடு இரண்டு மனிதர்கள் கதவின் உட்புறத்தில் தோன்றி மிகவும் அஞ்சிய பார்வையாக வெளியில் நின்றோரைப் பார்த்து, "யாரையா அது? நடு இரவில் வந்து ஏனையா இப்படிக் கூச்ச லிடுகிறீர்கள்?" என்று அதட்டி வினவ, அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார், மிகவும் நயமான குரலில் அவர்களை விளித்து, "யாரப்பா அது? இப்படிக் கொஞ்சம் வாருங்கள்; நேற்று திருடர்கள் வந்தபடியால், இந்த அகாலத்தில் இருளில் நாங்கள் வந்தது உங்களுக்கு சந்தேககரமாய் இருப்பது இயற்கை தான்; திருடர்களாய் இருந்தால், மதில் மேல் ஏறி இந்நேரம் உள்ளே வந்திருப்பார்கள் அல்லவா; வெளிக்கதவை நீங்கள் திறந்து விடுகிற வரையில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். நாங்கள் இவ்வளவு அதிகமாகக் கூச்சலிட்டு உங்களை அழைத்ததில் இருந்தே, நாங்கள் வித்தியாசமான மனிதர்கள் அல்ல என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். நீங்கள் கொஞ்சமும் யோசனை செய்ய வேண்டாம். நாங்கள் தக்க மனிதர்கள். ஒரு முக்கியமான சங்கதியைப் பற்றி, இந்த வீட்டு அம்மாளிடத்தில் பேசி விட்டுப் போக வந்தோம். நாங்கள் பலர் வரவில்லை. நானும் இன்னொரு அம்மாளுமே வந்திருக்கிறோம். இந்த பங்களாவிலிருக்கும் பாலாம் பாள் அம்மாளுக்கு உடம்பு இன்னமும் அசௌக்கியமாக இருக்கிற தென்று போலீசார் சொன்னார்கள். இருந்தாலும், நாங்கள் கருதி வந்த காரியம் மிகவும் அவசரமானது ஆகையால், அந்த அம்மாளுக்குக் கொஞ்சம் சிரமம் கொடுப்பதாய் இருந்தாலும் பாதக மில்லை என்று நினைத்து வந்தோம். தயவு செய்து நீங்கள் உள்ளே போய் நாங்கள் வந்திருப்பதாகவும், உள்ளே வர வேண்டும் என்று பிரியப்படுவதாகவும் சொல்லுங்கள்" என்று மிகுந்த அன்போடு கூறினார்.

உட்புறத்தில் நின்ற மனிதர் இருவரும் முதலியார் பேசி முடிப்பதற்குள், தமது லாந்தரை வெளிப்பக்கம் நன்றாகத் திருப்பி, சிவஞான முதலியாரையும், அருகில் நின்ற பெட்டி வண்டியையும், அதற்குள் உட்கார்ந்து தனது முகத்தை வெளியில் நீட்டிக் கொண் டிருந்த கல்யாணியம்மாளையும், வண்டிக்காரனையும் ஏற இறங்க

நோக்கி, அவர்கள் யாரோ தக்க பெரிய மனிதர்கள் என்பதை சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டனர் ஆதலால், முதலியாரது சொல் நம்பத்தக்கதாக இருந்ததன்றி அவர்களது மனதில் துணிவையும் உண்டாக்கியது.

இருவருள் ஒருவன் "இங்கே நேற்று ராத்திரி கொள்ளை நடந்தது முதல் இதுவரையில் இந்த வீட்டு எஜமானியம்மாள் படுத்த படுக்கையாய் இருப்பதால், எவர் வந்தாலும் உள்ளே விட வேண்டாம் என்று உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். டாக்டர் மாத்திரம் வந்துவிட்டுப் போகிறார். ஆனால் நீங்கள் தக்க பெரிய மனிதர்களாகக் காணப்படுவதாலும், மிகவும் அவசரமான காரியமாக வந்திருப்பதாகச் சொல்லுவதாலும், நாங்கள் போய் அம்மாளிடம் சொல்லுகிறோம். அவர்கள் அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி அனுமதி கொடுத்தால் அழைத்துப் போகிறோம். அது வரையில் இங்கேயே இருங்கள்" என்று கூற, சிவஞான முதலியார் "அப்படியே செய்யப்பா!" என்று நயமாக மறுமொழி கூறினார். உள்ளே இருந்து பேசிய மனிதன், மற்றவனை லாந்தரோடு அங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கும்படி சொல்லி விட்டு விரைவாக உள்ளே சென்றான்.

அவ்வாறு சென்றவன் பத்து நிமிஷ நேரத்தில் திரும்பி வந்து சேர்ந்தான். பாலாம்பாள் அப்போது தங்களோடு பேச இணங்கு வாளோ மாட்டாளோ என்றும், அவளுக்கு ஆசை நாயகனுண் டானால், அவன் அப்போது அந்த பங்களாவில் இருப்பானோ என்றும் பெரிதும் கவலை கொண்டு நின்றிருந்த சிவஞான முதலியார், அவன் எவ்விதமான மறுமொழி சொல்வானோ என்ற ஆவலோடு அவனது முகத்தை நோக்கினார். அந்த மனிதன் கதவண்டை நெருங்கி வந்து மிகவும் பணிவான குரலில், "நான் போய்ச் சொன்னேன். நேற்றைய பயத்தினால், கதவைத் திறப்பதற்கே அம்மாள் பயப்படுகிறார்கள். இருந்தாலும், வந்திருப்பது யார் என்பதைக் கேட்டுக் கொண்டு வரச் சொன்னார்கள். நீங்கள் யார், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் என்பதை சொல்லுங்கள். நான் போய்ச் சொல்லிப் பார்க்கிறேன்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் சிறிது யோசனை செய்தவராய், "அந்த விவரத்தை அவர்களிடத்தில் நேரிலேயே சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று உத்தேசித்தேன். இருந்தாலும் பாதகமில்லை. தேனாம்பேட்டையில் இருந்து ஒரு ஜெமீந்தாரிணி யம்மாளும், மைலாப்பூரில் இருந்து ஒரு வக்கீல் ஐயாவும் வந்திருப் பதாகத் தெரிவி; அதுவே போதும். அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள்" என்றார். அந்த மனிதன் அவர் சொன்ன விவரத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு, மறுபடியும் உள்ளே ஓடினான். அவன் அவ்வாறு சென்ற பின் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் கழிந்தது. சிவஞான முதலியார், உட்புறத்தில் லாந்தரோடு நின்று கொண்டிருந்த மனிதனை நோக்கி, "ஏனப்பா! இப்போது உள்ளே அம்மாள் மாத்திரம் இருக்கிறார்களா? அல்லது, அவர்களுடைய பந்துக்கள் யாராகிலும் கூட இருக்கிறார்களா?" என்று சந்தேகத் திற்கு இடமின்றி அலட்சியமாகக் கேட்டார். அதைக் கேட்ட அந்த மனிதன் "அம்மாள் மாத்திரம் தான் இருக்கிறார்கள். துணைக்காக, நாங்கள் ஆண்பிள்ளைகள் நான்கு பேரும் பெண்பிள்ளைகள் மூன்று பேரும் இருக்கிறோம்" என்றான்.

சிவஞான முதலியார், "நேற்று கொள்ளை நடந்த போது நீயும் இங்கே இருந்தாயோ?" என்றார். அந்த மனிதன், "இல்லை இல்லை. நாங்கள் எழு பேரும் புரசைப்பாக்கத்தில் இருந்து இன்று காலையிலே தான் வந்தோம். இதற்கு முன் வேறே மூன்று ஆண் பிள்ளைகளும், மூன்று பெண் பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். நேற்றைய கொள்ளையில் மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் இறந்து போய்விட்டார்கள். மூன்று பெண் பிள்ளைகளும் அடிபட்டு வைத்திய சாலையில் கிடக்கிறார்கள். இங்கே ஒரு ஆள் கூட இல்லை என்று எஜமான் எங்கள் ஏழு பேரையும் துணைக்காக இங்கே அனுப்பினார்" என்றான்.

சிவஞான:- எஜமான் அனுப்பியதாகச் சொல்லுகிறாயே; அவர் யார்? இந்த அம்மாளுடைய புருஷனோ?

அந்த மனிதன்:- இல்லை இல்லை. இந்த அம்மாளுக்கு இன்னம் கலியாணமே ஆகவில்லை. இவர்கள் நாடகக் கம்பெனியைச் சேர்ந்தவர்கள்; நாடகத்தின் சொந்தக்காரர், மற்ற எல்லா வேஷக்காரர்

களையும் புரசைப்பாக்கத்தில் வைத்திருக்கிறார். இந்த அம்மாள் வேறே துணையில்லாமல் ஏகாங்கியாக இருப்பதால், இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் அவரே செய்து வருகிறார். அவர் தான் எங்களை அனுப்பியது.

சிவஞான:- ஓகோ அப்படியா! அவர் இந்த பங்களாவுக்கு எப்போதாவது வருவதுண்டா?

அந்த மனிதன்:- பகல் வேளைகளில் வந்து ஆக வேண்டிய சங்கதிகளைப் பேசிவிட்டுப் போய்விடுவார்.

சிவஞான:- இந்த நாடகத்தில் ஆடும் பெண் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒருவருக்கொருவர் சொந்தக்காரர்களா? சொந்தம் இல்லாதவர்களா?

அந்த மனிதன்:- சொந்தக்காரர்கள் அல்ல. இதில் பல ஜாதியைச் சேர்ந்த பெண்களும் இருக்கிறார்கள்; பிராமணப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்; நாயுடு ஜாதிப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்; முதலியார் ஜாதிப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்; தாசி பெண்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லா ஜாதிப் பெண்களும் இருக்கிறார்கள்.

சிவஞான:- (நயமாக) இந்த அம்மாள் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த வர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?

அந்த மனிதன்:- தெரியும்; இந்த அம்மாள் ஒரு முதலியார் வீட்டுப் பெண்ணாம்.

சிவஞான:- இந்த அம்மாளுடைய தாய் தகப்பன்மார் எல்லோரும் எங்கே இருக்கிறார்கள் தெரியுமா?

அந்த மனிதன்:- இரண்டு பேரும் இந்த அம்மாளுடைய சிறு வயதிலேயே இறந்து போய் விட்டார்களாம். யாரோ பாத்தியஸ்தர் வளர்த்துப் படிக்க வைத்தார்களாம்; பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்த படியே, எஜமான் இவர்களை இந்த நாடகத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் – என்றான்.

சிவஞான:- இந்த அம்மாளுக்கு மாசம் எத்தனை ரூபாய் சம்பளம்?

அந்த மனிதன்:- அது எனக்கு நன்றாகத் தெரியாது. சுமார் ஓர் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கிடைக்கும் — என்றான்.

அந்தச் சமயத்தில், உள்ளே சென்ற மனிதன் திரும்பி விரைவாக வந்து, ஒரு திறவுகோலால் பூட்டைத் திறந்து விட்டு, "வாருங்கள்" என்று பணிவாகக் கூற, சிவஞான முதலியார் அவனை நோக்கி, "பெட்டி வண்டியை உள்ளே கொண்டு வரலாம் அல்லவா?" என்றார். அந்த மனிதன், "ஆகா! கொண்டு வரலாம்" என்றான். உடனே வண்டிக்காரன், கடிவாளவாரைப் பிடித்து குதிரையை உள்ளே நடத்திக் கொண்டு சென்றான். லாந்தர் வைத்திருந்தவனும் சிவஞான முதலியாரும் வண்டிக்கு முன்னாக நடந்தனர். திறவு கோல் கொணர்ந்தவன் பின்னால் நின்று கதவை மறுபடியும் சாத்திப் பூட்டிக் கொண்டு வண்டியைப் பின் தொடர்ந்து வந்தான். அடுத்த நிமிஷம் பெட்டி வண்டி, கட்டிடத்தின் பக்கத்தில் போய் நின்றது. வண்டியின் கதவைத் திறந்து கொண்டு கல்யாணியம் மாள் கீழே இறங்கினாள். திறவுகோலை வைத்திருந்தவன், லாந்தரையும் தனது கையில் வாங்கிக் கொண்டு, சிவஞான முதலி யாரையும் கல்யாணியம்மாளையும் அழைத்துக் கொண்டு மேன் மாடத்திற்குச் சென்றான்.

அப்போது பாலாம்பாள் என்ன நிலைமையில் இருந்தாள் என்பதை கவனிப்போம். முதல் நாள் இரவில் கொள்ளைக்காரர்கள் கதவைத் தள்ள, கட்டிலின் மேல் இருந்த மைனர் கீழே விழுந்த போது, அவனது உடம்பில் வலுவான அடிபட்டது ஆனாலும், திருடர்கள் உள்ளே வந்து விட்டார்கள் என்ற பெரும்பீதியில், அந்த அடி அவனது உடம்பில் உறைக்காது போனதன்றி, தான் திருடர்களது திருஷ்டியில் படாமல் எங்காகிலும் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணம் அவனது மனதில் எழுந்து அவனைத் தூண்டியது. அவன் பலவகைப்பட்ட சாமான்களுக் கிடையில் கிடந்தான் ஆதலால், அவன் தனது கையை நாற்புறங் களிலும் நீட்டித் தடவ, பெருத்த மெத்தை ஒன்று கவிழ்ந்து வீழ்ந்து இருந்ததை உணர்ந்து, மெல்ல நகர்ந்து, அந்த மெத்தையின் கீழே சென்று ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். திருடர்கள் விளக்கைக் கொளுத்தியதற்கு முன்பாகவே, அவன் அவ்வாறு மறைந்து

பதுங்கிக் கொண்டான் ஆதலால் அவன் இருந்ததை அதன் பிறகு எவரும் கவனிக்க சந்தர்ப்பம் ஏற்படாதிருந்தது. திருடர்கள் உள்ளே நுழைந்து விளக்கைக் கொளுத்தியது முதல், அங்கிருந்த பொருள் களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போனது வரையில், பாலாம் பாள் திருடர்களோடு போராடிக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தது ஆகையால், அவளுக்கு அதுவரையில் மைனரைப் பற்றிய நினைவே ஏற்படவில்லை. திருடர்கள் ஓடிய போது வெளியில் மோட்டார் வண்டி வந்து நின்ற ஓசை உண்டாகவே, நாடகத் தலைவர் ஆள்களோடு வந்திருக்க வேண்டும் என்ற நினைவு பாலாம்பாளது மனத்தில் உண்டாயிற்று. ஜன்னலில் கட்டுப்பட் டிருந்தபடியே அவள் நாற்புறங்களிலும் திரும்பி நோக்கி, மைனர் இருக்கிறானோ என்பதை கவனித்தாள், திருடர்கள் வெளியிற் சென்ற பின்னரும், அவன் எவ்வித ஓசையும் செய்யாமல் படுத்திருந்தான் ஆதலால், அந்த அறைக்குள் அவன் இல்லை என்றும், திருடர்கள் கதவைத் திறந்த உடனே அவன் தப்பித்து வாசல் வழியாக வெளியில் ஓடிப் போயிருக்க வேண்டும் என்றும் உறுதியாக எண்ணிக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில், நாடகத் தலைவரான கிழவரும், போலீஸாரும் உள்ளே நுழைந்து, அவளது கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டபோது, மைனர் அவ்விடத்தில் இல்லை என்னும் நினைவினாலேயே, அவள் கிழவரிடம் ஓடி, "அப்பாடா" என்று ஆவலோடு அவரைக் கட்டிக் கொண்டாள். மைனர் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்த காலத்தில், மறுநாள் முதல் கிழவரது தொடர்பை விலக்கிவிட வேண்டும் என்ற உறுதியை அவள் கொண்டிருந்தாள் என்பது முன்னரே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்த மகா ஆபத்தான நிலைமையில் அந்தக் கிழவரை அலட்சியம் செய்வது உசிதமாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், தனது பொருட்டு அவர் அந்த அகாலத்தில் மோட்டார் வண்டி அமர்த்திக் கொண்டு போலீஸா ரோடு வந்து தன்னை அவிழ்த்து விட்டதுமன்றி, அன்று இரவு முழுதும் அவர் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுவது முக்கியமான தாக இருந்தது. அதுவும் நிற்க, தன்னிடம் இருந்த பொருட்களை எல்லாம் திருடர்கள் துடைத்துக் கொண்டு, தன்னை ஓட்டாண்டி ஆக்கிப் போய்விட்டனர் ஆதலால் அந்த நிலைமையில், முன்பின்

தெரியாதவனும், ஆபத்து சமயத்தில் கைவிட்டு ஓடிப்போனவனு மான ஒரு மைனரை நம்பி, கிழவரது சிநேகத்தையும், தனது நாடக உத்தியோகத்தையும் விட்டுவிட அவளது மனம் ஒப்பவில்லை. ஆதலால், மைனர் ஓடிப்போனான் என்ற விஷயம் அவளுக்கு மிகவும் அனுகூலமாகத் தோன்றியது; தனக்கும், மைனருக்கும் அன்று இரவு சிநேகம் ஏற்பட்டதாகவே அவள் நினையாமல், கிழவரிடத்தில் வழக்கத்திற்கும் அதிகமான வாத்சல்யத்தோடு நடந்து கொண்டு போலீஸார் இருந்ததைக் குறித்தும் லஜ்ஜைப் படாமல் அவரை அணைத்துக் கொண்டாள். ஆனால், அவர்கள் கீழே கிடந்த மெத்தையை எடுக்க, அதன் கீழிருந்து மைனர் கிளம்பியதைக் காணவே, அவள் திடுக்கிட்டு, பேரச்சமும், பெருந் திகைப்பும் கலக்கமும் கொண்டுவிட்டாள். அந்தச் சமயத்தில் மைனர் எப்படியும் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டி இருக்கும் ஆதலால், அதற்குத் தானும் உத்தரம் சொல்வதோடு, தனது இரவிக்கைக்குள் இருந்த பத்திரத்தையும் ஒருகால் காட்ட நேருமோ என்ற கவலையும் பீதியும் கொண்டவளாய், அவள் ஒரு நிமிஷ நேரம் ஒன்றும் தோன்றப் பெறாதவளாய், ஸ்தம்பித்து நின்றாள் ஆனாலும், அவளது சமயோசிதமான சாகசபுத்தி அவளுக்கு உடனே துணை புரிந்தது. தான் மைனரை அறியாதவள் போல நடித்து, தனக்கு மயக்கம் வருகிறதென்று சொல்லிப் படுத்துக் கொண்டாள். அதன் பிறகு மைனர் எப்படியாவது போகட்டும் என்று நினைத்து அவள் அவ்வாறு கூறி சயனித்துத் தனது கண்களை மூடிக்கொண்டாள். ஆனால், அவள் உண்மையில் தனது ஸ்மரணையை இழக்காமல், அங்கே நிகழ்ந்தவற்றை கவனித்துக் கொண்டே படுத்திருந்தாள். போலீசார் மைனரை திருடர்களுள் ஒருவனென்று நினைத்துப் பிடித்துக் கொண்டதை யும், அவன் தெரிவித்த வரலாறுகளையும், கிழவர் தனது கற்பைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசியதையும், அலமாரியில் பத்திரம் தேடப் பட்டதையும், அவள் நன்றாக உணர்ந்தவளாய், அசையாமலும், பேச்சு மூச்சின்றியும் படுத்திருந்தாள். ஆனால், அவர்கள் தனது இரவிக்கைக்குள் இருந்த பத்திரத்தை ஒருகால் கண்டு எடுத்துவிடப் போகிறார்களே என்ற அச்சமும் கவலையும் கொண்டு, ஒரு புறமாகக் குப்புறப் படுத்து, பத்திரம் இருந்த பக்கத்தை

மெத்தையில் புதைத்த வண்ணம் படுத்திருந்தாள். போலீசார் மைனருக்கு விலங்கிட்டு அவனை வெளியில் அழைத்துப் போன சமயத்தில் கிழவர் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து பங்களாவின் வாசல் வரையில் போய், அங்கே மூர்ச்சித்துக் கிடந்தவர்களை மோட்டார் வண்டியிலே வைத்து அனுப்பிவிட்டு, மேன் மாடத்துக்குத் திரும்பி வருவதற்குள், அவள் தனது கொண்டை ஊசியை எடுத்து தான் படுத்திருந்த இடத்திற்கு அடியில் மெத்தையைக் கிழித்து அதற்குள் மைனரது பத்திரத்தைச் சொருகி, மேலே துப்பட்டியை விரித்துவிட்டு முன் போலப் படுத்திருந்தாள்.

திரும்பவும் அங்கே வந்த கிழவர் அவளுக்கருகில் மெத்தை மீது உட்கார்ந்திருந்து, அவளது முகத்தைத் தடவி, சைத்தியோபசாரம் செய்து பொழுது விடியும் வரையில் மிகுந்த துன்பமும் கவலையும் கொண்டவராக இருந்து, மறுநாள் காலையில் பிரேதங்களை சோதனை செய்வதற்காக போலீசாரோடு வந்த டாக்டரைக் கொண்டு பாலாம்பாளுக்கு ஔஷதம் கொடுக்கும்படி செய்தார். அவர் பத்து முறை அவளை அழைத்தால், அவள் கிணற்றிற்குள் இருந்து பேசுகிறவள் போல மிகவும் மெலிந்து தளர்ந்து போன குரலாகப் பேசி, பெருத்த பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால் உண்மையில் அவளது மனத்தில் பல வகையான எண்ணங்கள் எழுந்து வதைத்துக் கொண்டிருந்தன; கிழவரது நட்பு தனக்கு வேண்டுமானால், மைனரைத் திருடன் என்று தான் கட்டாயமாகச் சொல்லியே தீர வேண்டியிருந்தது. ஆனால், மைனரோ, பெருத்த பணக்காரனாக இருப்பதன்றி, எழுத்து மூலமாகத் தன்னிடம் ஒழுங்காக அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஆதலால், கிழவரிடத்தில் இருந்து தனக்குக் கிடைக்கும் பொருளைவிட, அபாரமான செல்வத்தை அவனிடம் பறித்து விடலாம் என்ற நினைவும், தான் பெருத்த சமஸ்தானத்தின் ஜெமீந்தாரிணி ஆகிவிடலாம் என்ற நினைவும் எழுந்து இடை யிடையில் அவளது மனதைக் கலைத்தன. ஆனால் மைனரால் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட பத்திரம் செல்லுமோ, செல்லாதோ, செல்லாவிடில், தனது கதி அரசனை நம்பிப் புருஷனை விலக்கின வளது கதி போலாகுமோ என்ற ஐயமும் தோன்றி வதைத்தது.

இடையில் கிழவர் ஆகாரம் உண்ணும்படியாவும், மருந்தை உட்கொள்ளும் படியாகவும், அடிக்கடி உபசரித்தது அவளுக்குப் பெருத்த வதையாக இருந்தது. போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டர் மறுபடியும் அவளிடம் எல்லா விவரங்களையும் நன்றாக அறியும் பொருட்டு வாக்குமூலம் வாங்க வேண்டுமென்று இரண்டு முறை ஜெவானை அனுப்ப, அப்போது அவள் பேச சிறிதும் வல்லமையற்றவள் போல நடித்து, வாக்குமூலம் வாங்குவது மறுநாள் ஆகட்டும் என்று சொல்லும்படி நயமாகக் கூறிவிட்டு, தான் என்ன செய்வதென்பதைப் பற்றியும், மைனரை விலக்குவதா, கிழவரை விலக்குவதா என்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்தவளாகப் படுத்திருந்தாள்; அன்று வி.பி. ஹாலில் நாடகம் நடத்தப்படும் என்ற விளம்பரம் வெளியிடப்பட்டு இருந்தமை யால், கிழவர் அன்று மாலையிலேயே அவளை விட்டுப் போக நேர்ந்தது; தனிமையில் இருக்க அவள் மிகவும் பயந்தனள் ஆதலால், அதன் பொருட்டு, தனது ஆட்களில் நால்வரையும், வேலைக்காரிகளில் மூவரையும் வருவித்து அவளது பணிவிடை யின் பொருட்டும் பாதுகாப்பின் பொருட்டும் வைத்திருந்தார் ஆதலால் அன்று இரவில் நாடகம் முடிந்தவுடன் இரண்டு மணிக்குத் தாம் அங்கே வருவதாகக் கூறிவிட்டு, கிழவர், மாலை ஐந்து மணிக்குப் புரசைப்பாக்கம் போய்விட்டார். அதன் பிறகு பாலாம்பாள் தனது புதிய வேலைக்காரர்களுள் முக்கியமான ஒருவனை அழைத்து, வெளிக்கதவைப் பூட்டிவைக்கும்படி யாகவும், எவர் வந்தாலும் உள்ளே விட வேண்டாம் என்றும், போலீசார் வாக்குமூலத்திற்காக வந்தால் இன்னம் குணமடைய வில்லை ஆதலால் மறுநாள் வரும்படி சொல்லவும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, தனது போஜனத்தை நன்றாக முடித்துக் கொண்டு, சயனமாளிகையின் கதவை உட்புறத்தில் தாளிட்டுக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தாள். பொழுது சென்று கொண்டே இருந்தது. துயில் வேண்டும் என்று அவள் பெரிதும் முயன்றாள் ஆனாலும், அவளது மன எழுச்சியும், கலக்கமும் நித்திரை உண்டாகாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த நிலைமையில் இரவு பத்தரைமணி சமயத்தில், வேலைக் காரன் கதவை இடிக்கவே, அதைக் கேட்ட அந்த அணங்கு

திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி, ஒருகால் அன்று இரவிலும் திருடன் வந்து விட்டானோ என்ற நினைவும், பேரச்சமும் பெருந் திகிலும் அடைந்து, "யார் அங்கே?" என்று மெதுவாகக் கேட்க, வேலைக் காரன் யாரோ சில பெரிய மனிதர் வெளியில் நின்றதாகவும், ஓர் அவசரமான விஷயத்தின் பொருட்டு தங்களைப் பார்க்க விரும்புவ தாகவும் கூறவே, அவளது பெருத்த பீதி சிறிது தணிந்தது ஆனாலும், அவர்கள் யாராயிருப்பார்கள் என்ற சிந்தனையும், அதனால் தனக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேருமோ என்ற அச்சமும், அவர்கள் தன்னிடம் என்ன விஷயத்தின் பொருட்டு வந்திருப்பார் களோ என்ற ஐயமும் எழுந்து அவளது மனத்தை உலப்ப ஆரம் பித்தன. மைனரது விஷயத்தில் எவ்வித முடிவிற்கும் தான் வரமாட் டாமல் சஞ்சலமடைந்து தவித்திருந்த அந்தத் துன்பகரமான நிலைமையில் இன்னம் என்னென்ன துன்பங்கள் வந்து நேருமோ என்ற கவலை கொண்டிருந்தாள். தேனாம்பேட்டையில் இருந்து ஒரு ஜெமீந்தாரியம்மாளும் மைலாப்பூர் வக்கீல் ஒருவரும் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கேட்கவே, அவளது சந்தேகம் உடனே நீங்கியது. அவர்கள் மாரமங்கலம் மைனரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அவள் உடனே யூகித்துக் கொண்டாள். தான் மைனரை விலக்கலாமா, அல்லது, கிழவரை விலக்கலாமா என்பதைப் பற்றி எவ்வித முடிவிற்கும் வரமாட்டாமல் இருந்த தருணத்தில் அவர்களது வருகை, அந்த விஷயத்தை தான் ஒரு வகையாகத் தீர்மானிப்பதற்கு அனுகூலமாக இருக்கும் என்ற நினைவைக் கொண்டவளாய், அவர்களை அழைத்து வரும்படி சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, கதவின் தாளை மாத்திரம் விலக்கியபடி கதவை மூடிய வண்ணம் வைத்து விட்டு ஒரு பெருத்த சால்வையால் கழுத்து வரையில் மூடிக்கொண்டு, நோயாளி போலக் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். அவ்வாறு 10-நிமிஷ நேரம் கழிந்தது. பாலாம்பாளது மனதில் ஆவல் அபாரமாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்த தருணத்தில், கையில் லாந்தரோடு முதலில் வந்த வேலைக்காரன், "இப்படி உள்ளே வாருங்கள். அம்மாள் இதோ கட்டிலில் படுத்திருக்கிறார்கள்" என்று பின்புறம் திரும்பி உபசரிக்க, சிவஞான முதலியார் முன்னும், கல்யாணியம்மாள் பின்னுமாக, மிகுந்த லஜ்ஜை அடைந்தவளாய், அந்தச் சயன அறைக்குள்

நுழைந்தனர். சிவஞான முதலியார் கட்டிலை நோக்கி சிறிது தயங்கி, பிறகு வேலைக்காரனது முகத்தைப் பார்த்து, "அம்மாளுக்கு நல்ல தூக்க சமயம் போலிருக்கிறது. நேற்று முதல் உடம்பும் சரியாக இல்லை என்று கேள்விப்பட்டோம். நாங்கள் சமீபத்தில் போகலாமா, பேச சௌகரியப்படுமா என்று பார்; அதிகமாக நாங்கள் தொந்தரவு கொடுப்பதில்லை. இரண்டொரு வார்த்தையே பேச வேண்டும்" என்று பாலாம்பாளது செவியில் படும் வண்ணம் மிகவும் அன்பாகவும் நயமாகவும் பேச அப்போதே தனது உறக்கத்திலும், அயர்விலும் இருந்து தெளிவடைகிறவள் போல, பாலாம்பாள் திடீரென்று தனது சிரத்தை உயர்த்தி கண்களைத் திறந்து முற்றிலும் வலிமை இழந்த குரலில், "வாருங்கள் வாருங்கள்; இப்படி வாருங்கள். இந்த நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்று மிகுந்த மரியாதை, பணிவு, அன்பு முதலியவை ஒழுக உபசரித்து அவர்களை வரவேற்ற வண்ணம், தனது சால்வையை அப்பால் தள்ளிவிட்டு, எழுந்திருக்க முயன்று பலவீனத்தினால் எழுந்திருக்க மாட்டாமல் தத்தளிப்பவள் போல நடித்து அரைப்பாகம் எழுந்தவள் திடீரென்று படுக்கையில் வீழ்ந்தாள். அவளது வார்த்தையைக் கேட்ட சிவஞான முதலியாரும், கல்யாணியம்மாளும் கட்டிலிற்கு எதிரில் வந்து, அங்கே கிடந்த இரண்டு ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். அந்தத் தருணத்தில், பாலாம்பாள் படுக்கையில் வீழ்ந்ததைக் கண்ட சிவஞான முதலியார் மிகுந்த கவலையும் உருக்கமும் காட்டி, "அம்மா! நீ எழுந்திருக்க வேண்டாம்; அப்படியே படுத்துக் கொண்டிரு; இந்த அகாலத்தில் நாங்கள் உனக்கு நிரம்பவும் சிரமம் கொடுக்கிறோம். நேற்று இரவில் கொள்ளைக்கார நாய்கள் உங்களை எல்லாம் மிகுந்த துன்பத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டார்கள் என்ற சங்கதி எங்களுக்குத் தெரியும்; உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிற சமயத்தில் நீ எழுந்து உட்கார்ந்து எங்களுக்கு உபசாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. சௌக்கியமாகப் படுத்துக் கொண்டபடியே இரம்மா" என்று தேனொழுகக் கூற, சிவஞான முதலியார் ஒரு பெருத்த குள்ளநரி என்பதை மிகவும் எளிதில் கண்டு கொண்ட பெண் குள்ளநரியான பாலாம்பாள், அவரதைக் காட்டிலும் அதிக நயமான குரலில், "ஆகா! நன்றாய் இருக்கிறதே

நியாயம்! வரக்கிடைக்காத இப்பேர்ப்பட்ட பெரிய மனிதர்களுக்கு மரியாதை செய்யாமல் இந்த உடம்பை அப்படியாவது நான் காப்பாற்ற வேண்டுமோ! தக்க பிரபுக்களான தாங்கள் இருவரும் கேவலம் நாடகம் ஆடுகிற தொழிலுள்ள என்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து இவ்வளவு தூரம் வந்ததையே நான் என்னுடைய பூர்வ ஜென்ம புண்ணியமாக நினைக்க வேண்டும். என்னுடைய உடம்பு மாத்திரம் சரியான நிலைமையில் இருக்கும் போது தங்களை வரவேற்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருந் தால், நானே ராஜபாட்டைக்கு ஓடி வந்து, மரியாதை செய்து தங்களை அழைத்து வந்திருப்பேனே" என்று கூறிய வண்ணம் தட்டித் தடுமாறி மெதுவாக எழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவளது பரிபக்குவமான யௌவனத்தையும், கண்களையும், மனத்தையும் ஒருங்கே கொள்ளை கொள்ளும் கட்டழகையும், அருமையான நற்குண நல்லொழுக்கத்தையும், எதிர்பாராது கண்ட கல்யாணியம்மாள் பெரிதும் திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்து, "ஆகா! இப்படிப்பட்ட அற்புத சிங்காரியான பெண்மயிலாள் நாடக மேடையில் தோன்றி இனிமையாகப் பாடி நடித்தால், உலகைத் துறந்த தபசிகள்கூட அவசியம் தங்களுடைய மனவுறுதியை இழந்து விடுவார்கள் என்பது நிச்சயம்; அப்படி இருக்க, மைனர் இவளுடைய வலையில் வீழ்ந்தது ஓர் ஆச்சரியம் அல்ல" என்று தனக்குள்ளாக நினைத்துக் கொண்டவளாய், அவளது சொல்லழகிலும் பல்லழகிலும் ஈடுபட்டு அவளது வதனத்தை உற்று நோக்கிய வண்ணம் இருந்தாள். சிவஞான முதலியாரோ முன்னிலும் அதிகக் குழைவாக பாலாம்பாளை நோக்கி, "என்ன குழந்தாய்! நிரம்பவும் படித்த பெண்ணான நீ கூட இப்படி பேசுகிறாயே! மனிதர் திருடக்கூடாது; பொய் சொல்லக் கூடாது; வேறே எந்தத் தொழிலைச் செய்தால் என்ன. முக்கியமான சங்கதி, நாணயமான வழியில் ஜீவனம் செய்ய வேண்டியது அவசியமானது. நீ நாடகத்தில் சேர்ந்திருந்தால், அதனாலேயே உனக்கு ஓர் இழிவு உண்டாகி விடுமா? மனிதருக்கு பணத்தின் மிகுதியாலும், அவர்கள் செய்யும் தொழிலினாலுமா மரியாதை ஏற்படுகிறது? மனிதருடைய நற்குணத்துக்கும் நல்ல நடத்தைக்கும் தக்கபடியே பெருமையும் சிறுமையும் ஏற்படுகின்றன.

உன்னுடைய அருமையான குணங்களைப் பற்றி ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறபடியே நீயும் நடந்து கொள்ளுகிறாய். நடு இரவில் போகிறோமே; மிகவும் அசௌக்கியமாகப் படுத்திருக்கையில் போகிறோமே; எப்படி இருக்குமோ, எப்படிப்பட்ட மரியாதை கிடைக்குமோ, என்று நாங்கள் தயங்கித் தயங்கி வந்தோம். இப்போது உன்னைக் கண்டு உன்னுடைய அருமையான குணத்தைப் பார்க்க, எங்களுடைய மனம் குளிர்ந்து விட்டது. நாங்கள் கோரிவந்த காரியம் முடிவடைந்ததற்கு மேல் அதிக சந்தோஷம் உண்டாகிறது" என்று புன்னகை செய்த வண்ணம் கூற, அந்த ஸ்தோத்திர மொழியைக் கேட்ட பாலாம்பாள் மிகுந்த வெட்கமும் நாணமும் அடைந்தவள் போலக் கோணிக் குனிந்து புன்னகையும் மகிழ்ச்சியும் தாண்டவமாடிய வதனத்தோடு தனது கைவிரல்களைப் பார்த்த வண்ணம், "சரி தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்; பெரியவர்களாக இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் புகழ்ச்சியைப் பற்றி ஆக்ஷேபனை சொல்ல சிறியவர்களுக்கு அதிகாரமே இல்லை. சிறியவர்கள் அதை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடும் நன்றியறிதலோடும் ஏற்றுக் கொள்ளுவதே கடமை; நேற்று நடு இரவில் எனக்கு இரண்டு லட்சம் ரூபாய் களவு போனது; இன்று இரவில், மிகவும் பெரிய மனிதர்களான தாங்கள் இருவரும் வந்தது, இரண்டு கோடி ரூபாய் வந்தது போலாயிற்று. நேற்றைய விசனம் எல்லாம் இன்றைய சந்தோஷத்தில், இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து போய்விட்டது. அது ஒரு புறம் இருக்க, தாங்கள் ஏதோ அவசரமான காரியத்தைப் பற்றி என்னிடத்தில் பேச வேண்டும் என்று சொன்னதாக, வேலைக்காரன் தெரிவித்தான். அதை இன்னதென்று கேட்காமல், நான் தங்களுடைய கவனத்தை வேறே விஷயத்தில் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதுவும் தவிர இந்த ஏழையை இவ்வளவு தூரம் பெருமைப்படுத்தி, இந்த இரவில் வந்துள்ள தாங்கள் இன்னார் என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவும் என் மனம் ஆசைப்படுகிறது" என்று அன்பாக மொழிந்தாள்.

உடனே சிவஞான முதலியார் புன்னகை செய்து, "எல்லா விஷயத்தையும் தெரிவிக்கிறேன். அதற்கு முன் ஒரு சிறிய

விஷயம் கேட்க விரும்புகிறேன். நீ ஒவ்வொரு நாளும் ஏதாவது சமாசாரப் பத்திரிகை படிப்பது வழக்கமுண்டா" என்றார்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள், அவரது கருத்தை உணரமாட்டாமல் சிறிது திகைப்படைந்து, "பத்திரிகைகள் படிக்க எனக்கு சாவகாசமே இருக்கிறதில்லை. ஆகையால் நான் படிக்கிறதில்லை. ஏன்? எதற்காக அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

உடனே சிவஞான முதலியார் தமது சட்டைப் பையில் இருந்த சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையை எடுத்த வண்ணம், "இது இன்றைய சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை. நேற்று இரவில் இங்கே கொள்ளை நடந்ததைப் பற்றிய விவரம் இதில் வெளியாகி இருக்கிறது. நீ பத்திரிகை படிப்பதில்லை என்று சொன்னதில் இருந்து, இதில் வந்துள்ள சங்கதியை நீ படித்திருக்க மாட்டாய் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் நான் இதைப் படிக்கிறேன்; கேள்" என்று கூறிய வண்ணம் தமக்கு சிறிது தூரத்தில் மாட்டப் பட்டிருந்த விளக்கிற்கு அருகில் பத்திரிகையை நீட்டி வைத்துக் கொண்டு படிக்க முயன்றார். அவரது மொழியைக் கேட்ட பாலாம் பாள் உண்மையில் வியப்படைந்து "என்ன ஆச்சரியம்! நேற்று நடந்த கொள்ளையைப் பற்றிய சங்கதியை இதற்குள் பத்திரிகையில் போட்டுவிட்டார்களா? எங்கே என்ன எழுதி இருக்கிறார்கள்? படியுங்கள்" என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க, சிவஞான முதலியார் பத்திரிகையில் இருந்த சமாசாரத்தை திரும்பவும் ஒரு முறை அடியில் கண்டபடி படிக்கலானார்:-

பெருத்த கூட்டுக் கொள்ளை!

மூன்று படுகொலைகள்

திருடர்களுள் ஒருவன் பிடிபட்டான்

ஆலந்தூருக்கு அருகில், ராஜபாட்டையின் மேல் உள்ள மோகன விலாஸ் என்ற பங்களாவில் நேற்று இரவு மூன்று மணிக்கு ஒரு பெருத்த பயங்கரமான கூட்டுக் கொள்ளை நடந்ததாம். அவ்விடத்தில் பாலாம்பாள் என்ற ஓர் அழகிய பெண் இருந்து வருகிறாள். மைசூரிலிருந்து வந்துள்ள பாலிகா மனமோகன நாடகக் கம்பெனியில் உள்ள முக்கியமான பெண் வேஷக்காரி

களுள் அவள் ஒருத்தியாம். அவளது அழகையும் திறமையையும் கண்டு மோகித்து, அவளை அடைய மாட்டாமல் ஆயிரக் கணக்கில் பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் மதிமயங்கி அலை கிறார்களாம். அவர்களுள் ஒருவனான யௌவனப் புருஷன் ஒருவன் சென்ற இரண்டு தினங்களாக அந்த பங்களாவுக்கு அருகில் காத்திருந்து அவளிடம் தனது ஆசையை வெளியிட, அவள் அதற்கு இணங்கவில்லையாம். அதனால் அவள் மீது கோபங் கொண்ட பையன் அவளை பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் கருத்தோடு சுமார் பத்து ஆள்களுடன் அவளது பங்களாவில் நுழைந்தானாம். அங்கே கூச்சலிட்ட மூன்று வேலைக் காரிகளை ஸ்மரணை தப்பிப் போகும்படி அடித்துப் போட்டு விட்டு, பாலாம்பாள் இருந்த மேன்மாடத்திற்குள் போய் சுமார் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள ஆடை ஆபரணங்களை அபகரித்துக் கொண்டு, அவளை பலவந்தமாகத் தூக்கும் முன், அவளால் டெலிபோன் மூலமாக அனுப்பப்பட்ட செய்தியைக் கேட்ட ஆலந்தூர் போலீஸார் மோட்டாரில் சென்று உள்ளே நுழைய, திருடர்கள் எல்லோரும் தப்பியோடி விட்டனர். அவர்களை அழைத்து வந்த யௌவனப் புருஷன் மாத்திரம் ஓட மாட்டாமல் படுக்கையின் கீழே ஒளிந்து கொள்ள, அவனை போலீஸார் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும், அவன் தனது பெயரையும், தான் யாவன் என்பதையும் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறான். தான் அன்று இரவு இரண்டு மணிக்குத் தான் அந்த பங்களாவுக்குள் நுழைந்து அவளோடு சிநேகம் செய்து கொண்டதாக அவன் தாறுமாறாகப் பேசுகிறான். அவள் தான் மாத்திரம் தனிமையில் இருந்ததாகச் சொல்லிவிட்டு மூன்று மணிக்கு ஸ்மரணை தப்பிப் படுத்தவள் இன்னமும் எழுந்திருக்கவில்லை; டாக்டருடைய பார்வையில் இருந்து வருகிறாள். அந்த யௌவனப் புருஷனுக்கு வயது இருபதிற்கு மேலிராது; அவன் குள்ளமாகவும் கருப்பாகவும் மெலிந்தும் காணப்படுகிறான். முதுகு சிறிது கூனலாக இருக்கிறது. தலை மயிர் கிராப் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய மார்பில் மாம்பிஞ்சு போன்ற வடிவமுள்ள ஒரு மச்சம் இருக்கிறது. தேனாம் பேட்டையில் உள்ள பங்களாக்களில் அவனை எங்கேயோ பார்த்திருப்பதாக சில போலீஸ் ஜெவான்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

அவன் தேனாம்பேட்டையில் உள்ள யாரோ ஒரு ஜெமீந்தாரது வீட்டுப் பையன் என்று போலீஸார் சந்தேகித்து பல இடங்களிலும் விசாரித்து வருகிறார்கள். பாலாம்பாள் வாய் பேசும்படியான நிலைமைக்கு வந்தபிறகு, போலீஸார் அவளிடம் சரியான வாக்கு மூலமும் வாங்கப் போகிறார்கள்.

—என்று சிவஞான முதலியார் படித்து நிறுத்தினார். அந்த விவரங்களைக் கேட்ட பாலாம்பாள் ஒருவாறு இகழ்வுக்கும் பழிப்புக்கும் இடமில்லாதிருந்ததைக் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தவளாய், மைனர் தன்னிடத்தில் நடந்து கொண்ட விவரத்தை அந்த சமாசாரத்திற்கு ஒத்தாற் போல தானும் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தனக்குள் உடனே தீர்மானம் செய்து கொண்டவளாய், அவர்களது செவியில் படும்படியாக தனக்குத் தானே பேசலானாள், "ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! இப்போது தான் நன்றாகத் தெரிகிறது! அந்தப் பையனே இந்தத் திருடர்களை அழைத்து வந்திருப்பானோ என்று நானும் சந்தேகப்பட்டேன். அதுவே நிஜமாக முடிந்திருக்கிறது; சரி ஒழியட்டும்; துஷ்டனுக் கெல்லாம் இந்த கதிதான் வந்து சம்பவிக்கும்; அவன் தான் யார் என்ற விவரத்தை மறந்துவிட்டால், அதை நான் சொல்ல மாட்டேன் என்று நினைத்துக் கொண்டான் போலிருக்கிறது. சேவலின் தொண்டையைப் பிடித்து விட்டால் பொழுது விடியாமல் நின்று போய் விடும் என்று நினைப்பது போல இது இருக்கிறது. ஆனால் இதில் ஒரு விஷயம் மாத்திரம் தவறாக இருக்கிறது. என்னுடைய நகைகளும் பணங்களும் ஆடைகளும் சுமார் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் பெறும்; ஆனால், இதில் ஐம்ப தாயிரம் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் என்னைக் கேட்காமல் வேலைக்காரிகளிடம் கேட்டு உத்தேசமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது" என்று கூறி நிறுத்தினாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் வக்கீல் ஆதலால், மைனர் திருடனோடு வந்ததைத் தான் கண்டதாக அவள் சொல்லாததில் இருந்து, மைனர் கொள்ளையில் கலந்தவன் என்பதற்கு நேரான சாட்சியமில்லை என்பதையும் ஏதோ சம்சயத்தின் மேலேயே, அவன் சம்பந்தப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறான் என்பதையும் யூகித்துக்

கொண்டு, அவனை தாம் எளிதில் தப்ப வைத்து விடலாம் என்ற ஒரு வகையான தைரியத்தை அடைந்தவராய், "இதில் வந்துள்ள விவரம் எப்படியாவது இருக்கட்டும். இங்கே நேற்று இரவில் நடந்த உண்மையான வரலாற்றை நீ எங்களிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள், "இதில் வந்திருக்கும் விவரம் சரியானது தான். நான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் சொன்னபடி, களவு போன பொருள் எவ்வளவு என்பது மாத்திரம் சரியாகப் போடப்படவில்லை. மற்ற விவரம் எல்லாம், நடந்தபடியே தான் போடப்பட்டிருக்கிறது" என்றாள்.

சிவஞான முதலியார் புன்சிரிப்போடு, "திருட்டின் விவரம் அல்லவா இதில் இருக்கிறது. நான் கேட்பது, உனக்கும் அந்தப் பையனுக்கும் இரண்டு நாட்களாக ஏதோ தகராறு ஏற்பட்ட தென்பது தெரிகிறதே; அவன் விவரத்தைக் கேட்க எங்களுக்கு விருப்பமாக இருக்கிறது" என்று நயமாக கூறினார்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் சிறிது தயங்கி, "தாங்கள் அந்தப் பையனுடைய வக்கீல் போலிருக்கிறது. நான் அறியாத பெண் பிள்ளை; என்னிடம் தாங்கள் இந்த விவரங்களை எல்லாம் இப்போது கேட்டுக்கொண்டு போய், நாளைய தினம் கச்சேரியில் வந்து தாறுமாறகக் கேள்விகள் கேட்டு என்னை அழவைத்து விடுவீர்களோ என்னவோ! அது தான் பயமாக இருக்கிறது. முதலில் எனக்கு ஒரு விஷயம் தெரிய வேண்டும். தங்கள் இருவருக்கும் அந்தப் பையனுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதை யும் என்னிடம் தாங்கள் என்ன காரியமாக வந்தீர்கள் என்பதையும் தெளிவாகச் சொன்னால், அதன்மேல், நான் உண்மையான விவரங்களை உள்ளபடியே சொல்லிவிடுகிறேன். தாங்கள் எதிர்க்கட்சி வக்கீலாக இருந்தால், நான் இந்த விவரத்தையும் போலீஸாரைக் கேட்ட பிறகு தான் சொல்ல முடியும். நான் இப்படிச் சொல்வதைப்பற்றி தாங்கள் வருத்தப்படக்கூடாது" என்று மிகவும் நயமாக மறுமொழி கூறினாள்.

சிவஞான முதலியார்:- நான் வக்கீல் என்பது உண்மை தான். ஆனால், உன்னுடைய ரகசியங்களை எல்லாம் கிரகித்துக் கொண்டு

போய், கச்சேரியில் வந்து உனக்கு விரோதமாக வாதாட வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடு நான் வந்தவனல்ல. இதோ இருக்கிற இந்த அம்மாள், அந்தப் பையனுடைய தாயார். நான் அந்தப் பையனுடைய போஷகர்களுள் ஒருவன். இவர்கள் நிரம்பவும் கண்ணியமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெருத்த சமஸ்தானாதிபதி. அந்தப் பையன் இவர்களுடைய ஒரே மகன். அவன் யௌவனப் பருவம் உடையவன் ஆகையால், உன்னைப் போன்ற நல்ல சுந்தரவதிகளைக் கண்டால், ஆசைப்படுவது இயற்கை தான். அது அவனுடைய குற்றமாகாது. உன்னுடைய அற்புதமான அழகும், திறமையும், நற்குணமே அதற்குக் காரணம்; அதனால் பையன் உன்னிடத்தில் வந்து, ஏதாவது தகாத விஷயங்களைச் சொல்லி இருக்கலாம். அதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. ஆனால், அவன் அதற்காக திருடர்களைக் கொணர்ந்து இப்படிப்பட்ட அக்கிரமங் களைச் செய்விக்கக் கூடியவனல்ல. திருடர்கள் வந்தது தற்செயலாக நடந்த காரியமாகவே இருக்க வேண்டும். இந்தப் பையனுக்கு நாங்கள் அதிசீக்கிரத்தில் கலியாணம் நடத்த உத்தேசித் திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சமயத்தில், அவன் மேல் இவ்விதமான வழக்கு வருவது எங்களுக்கு நிரம்பவும் மானஹானி யாய் இருப்பதோடு, அவனுடைய கலியாணத்துக்கும், ஒரு பெருத்த இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. அந்தப் பையனை தண்டனைக்குக் கொண்டு போவதில் உனக்கும் எவ்விதமான லாபமும் உண்டாகப் போகிறதில்லை. ஆகையால், நாங்கள் இங்கே முக்கியமாக எதற்காக வந்தோம் என்றால், அந்தப் பையன் உன்னிடத்தில் ஏதாவது தவறாக நடந்து கொண்டிருந்தால், அவனுக்காக உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்வதற்கும், உனக்கு ஏற்பட்டுள்ள நஷ்டம் அதனாலே தான் ஏற்பட்டதென்று நீ அபிப்பிராயப்பட்டு, அதன் பொருட்டு ஏதாவது பணம் பெற்றுக் கொள்ள நீ ஆசைப்பட்டால், அதையும் உனக்குக் கொடுத்து, அந்தப் பையனைத் தப்புவிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்வதற்குமே அன்றி வேறல்ல. ஆகையால், நீ எங்களைப் பற்றி வித்தியாசமாக நினைக்காதே அம்மா! எங்களுடைய பையனாலும், திருடர்களா லும், நீ எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்கும் நஷ்டங்களுக்கும் ஆளாகி இருக்கையில், அவைகளை எங்களால் ஆன வரையில் நிவர்த்திக்க

வழி தேடவேண்டுமே அன்றி, இந்தச் சமயத்தில், நாங்கள் மேலும் உனக்குத் துன்பமுண்டாக்க வருவோமா? நாங்கள் அப்படிச் செய்யக் கூடியவர்கள் அல்ல இந்த அம்மாளுடைய சமஸ்தானம் ஒரு மகாராஜாவின் ஆதீனத்துக்கு சமமானது. இவர்கள் சாதாரணமாக இந்த இடத்துக்கு வரக்கூடியவர்கள் அல்ல. உண்மையில் நடந்த விவரங்களைக் கொஞ்சமும் விடாமல் நீ தெரிவி. நாங்கள் உன்னுடைய பிரியப்படி நடந்து கொள்ளு கிறோம் – என்று தேனொழுக மொழிந்தார்.

பாலாம்பாள்:- (சிறிது யோசனை செய்து) ஓகோ! அப்படியா! அவர் இந்த அம்மாளுடைய பிள்ளையா! நான் பார்த்த வரையில் அவர் இப்படிப்பட்ட மேலான இடத்துப் பிள்ளையாகக் காணப் படவில்லையே! அவருடைய பேச்சும் நடத்தையும் சுத்தக் கேவலமாக அல்லவா இருந்தன. இரண்டு மூன்று நாள்களாக அவர் என்னுடைய வேலைக்காரன் ஒருவன் மூலமாக எனக்கு ஆயிரம் பதினாயிரம் கொடுப்பதாகவும், தனக்கு வைப்பாட்டியாக இருக்கும்படியாகவும் சொல்லிச் சொல்லி அனுப்பினார். நான் குடும்ப ஸ்திரீ என்றும், அப்படிப்பட்ட கேவலமான நடத்தைக்கு உடன்படக் கூடியவள் அல்ல என்றும், இனி என்னுடைய நினைவையே மறந்து விடும்படியாகவும் நான் கண்டிப்பான மறுமொழி சொல்லி அனுப்பி விட்டேன். நேற்று இரவு ஒரு மணிக்கு நான் நாடகக் கொட்டகையில் இருந்து இங்கே வந்து படுத்துக் கொண்டேன். அவர் என்ன செய்திருக்கிறார்? அந்த வேலைக்காரனைக் கைவசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் போலிருக் கிறது. என்னிடம் பேச வேண்டும் என்று யாராவது வந்தால், என்னுடைய அனுமதி இல்லாமல் உள்ளே விடவேண்டாம் என்று நான் கண்டிப்பாக என்னுடைய வேலைக்காரர்களுக்குச் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அந்த வேலைக்காரன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? நேற்று ராத்திரி ஒரு மணிக்கு நான் படுத்துக் கொண்ட போது என்னுடைய படுக்கை அறையின் வாசலண்டை வந்து நின்று, "அம்மா! உங்களுடைய சிநேகிதர் ஒருவரை நீங்கள் இப்போது இங்கே வரும்படி சொல்லி இருந்தீர்களாம்; அவர் இதோ வந்திருக்கிறார்" என்று சொல்லிக் கொண்டே, கதவைத்

திறந்து, உங்களுடைய பிள்ளையை உள்ளே அனுப்பிவிட்டுப் போய்விட்டான். அவர் மளமளவென்று என்னுடைய கட்டிலண்டை வந்துவிட்டார். அந்த அபூர்வமான நிகழ்ச்சியைக் காண என்னுடைய ஆச்சரியம் பிரமாதமாகப் போய்விட்டது. எனக்கெதிரில் வந்து நின்ற மைனரைப் பார்த்து "யாரையா நீர்!" என்று நான் கேட்க, அவர் தம்முடைய பல்லைக் காட்டி நயமாக, தாம் மாரமங்கலம் மைனர் என்றும், சென்ற மூன்று நாள்களாய் வேலைக்காரனிடத்தில் சொல்லி அனுப்பிய சங்கதியைப் பற்றி நேரில் கேட்டுக் கொள்ளும்படி வந்ததாகவும் சொன்னார். உடனே எனக்குச் சகிக்க முடியாத கோபம் உண்டாகிவிட்டது. நான் அவரைப் பார்த்து, "ஐயா! நான் குடும்ப ஸ்திரீ என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லியிருந்தும் நீர் என்னுடைய அனுமதி இல்லாமல் இந்த அகாலத்தில் என்னுடைய படுக்கை அறைக்கு வந்தது கொஞ்சமும் யோக்கியமான காரியமல்ல. எனக்கு நாதன் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய அபாரமான சொத்தெல்லாம் எனக்கே வந்த சேரப் போகிறது. அப்படி இருக்க, நீர் இங்கே வந்து அநியாயமாக என்னுடைய வாயில் மண்ணைப் போட்டு விடுவீர் போலிருக் கிறது. முதலில் நீர் வெளியில் போம்; ஒரு நிமிஷம்கூட இங்கே இருக்க வேண்டாம்" என்று கண்டித்துச் சொன்னேன். அவர் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகாமல் என்னுடைய கட்டிலண்டையில் நெருங்கிவர முயன்று, மிகவும் நயந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடி, நான் அவருக்கு வைப்பாட்டியாக இருந்தால் அல்லது, அவர் இங்கேயே உயிரை விட்டு விடுவதாகப் பிதற்றி, அவர்மேல் இரக்கம் கொள்ளும்படியாகவும் வேண்டி, அவர் என்னை சம்சாரம் போலவே பாவிப்பதாகவும், எனக்குக் கிடைக்கும் சொத்தைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமான சொத்தை அவர் தருவதாகவும் சொல்லியதன்றி, அதை ஓர் எட்டணா முத்திரைக் கடுதாசியில் எழுதிக் கொணர்ந்திருப்பதாகவும் கூறி, அவருடைய சட்டைப் பையில் இருந்த ஒரு பத்திரத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார். நான் அதை வாசிக்காமல் அலட்சியமாக அப்பால் போட்டுவிட்டு, அவரை நோக்கி, "நீர் சொல்லுவது எதுவும் எனக்கு சம்மதமில்லை. நீர் தயவு செய்து வெளியில் போம். எனக்கு வேறொரு நாதன் இருக்கிறார் என்றால், அதன் பிறகு பேசுவதே சரியல்ல" என்று

கடுமையாகப் பேசினேன். அவர் முற்றிலும் பைத்தியம் கொண்டவர் போலப் பிதற்றி, என்னை அணைத்துக் கொள்ளும் எண்ணங்கொண்டு, மோகவிகாரக் குறிகளோடு என்மேல் பாய, நான் கூச்சலிட்டு வேலைக்காரர்களை அழைக்க, அதற்குள் அவர் பயந்து கொண்டு, வெளயில் போனவர், "ஓகோ! உயிரோடு உன்னை நான் விட்டுவிடுவேன் என்று நினைக்காதே; ஏதோ இரண்டு வேலைக்காரர்கள் இருப்பதைப் பற்றி நான் பயந்து விடுவேன் என்று நினைக்காதே. இன்றைய இரவு முடிவதற்குள் உண்டு இல்லை என்பது இரண்டில் ஒன்றை நான் அறிந்து விடுகிறேன். உன்னுடைய வேலைக்காரர்கள் என்ன பாடு படுகிறார்கள் என்பதைப் பார்" என்று சொல்லி விட்டு வெளியில் போய்விட்டார். அதன் பிறகு என்னுடைய வேலைக்காரர்களை அழைத்து, அவருக்கு உதவியாக இருந்தவன் மேல் கோபித்து அவனைக் கண்டித்துவிட்டு, பங்களாவை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, அவர் எழுதிய பத்திரத்தை எடுத்துப் படித்துப் பார்த்தேன். அதில் மகா வேடிக்கை யான சங்கதிகள் பல இருந்தன. அவர் அப்படியும் செய்வாரா என்ற ஆச்சரியம் அடைந்தவளாய் நான் அந்தப் பத்திரத்தை பந்தோபஸ்தாக வைத்துவிட்டுக் கட்டிலில் படுத்துத் தூங்க ஆரம்பித்தேன்; உடனே திருடர்கள் வந்துவிட்டார்கள். கீழே இருந்த வேலைக்காரர்கள் பெருத்த கூக்குரல் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டனர். நான் உடனே டெலிபோன் மூலமாக என்னுடைய நாடக எஜமானருக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். திருடர்கள் அரை நாழிகை நேரம் வரையில் கீழே இருந்த அறைகளை எல்லாம் சோதனை செய்து விட்டு மேலே வந்து என்னுடைய ஆடை ஆபரணங்கள் முதலிய சொத்துக்களை எல்லாம் எடுத்து மூட்டை களாகக் கட்டினர்; வேறே சிலர் என்னுடைய வாயில் துணியை அடைத்து கைகால்களைக் கட்டி, என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போக முயன்றனர். அதற்குள் போலீஸாரும் நாடக எஜமானும் வந்துவிடவே, திருடர்கள் என்னை மாத்திரம் ஜன்னலின் கம்பியில் கட்டிவிட்டு, சாமான்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டனர். என்னுடைய வாயில் துணி அடைக்கப் பட்டிருந்த வேதனையாலும், கை கால்கள் கட்டப்பட்டதனால்

உண்டான வேதனையாலும் என்னுடைய ஸ்மரணை தப்பிக் கொண்டிருந்தது. போலீஸார் வந்தது போலவும், மெத்தையின் கீழே ஒளிந்து கொண்டிருந்த யாரோ ஒருவரைப் பிடித்தது போலவும் எனக்கு ஒரு நினைவுண்டாகிறது; அதன் பிறகு என்ன நடந்த தென்பது எனக்கு சுத்தமாகத் தெரியாது. ஆனால், அந்த மைனரே திருடரை அழைத்து வந்து, ஓடமாட்டாமல் ஒளிந்திருந்து, கடைசியில் பிடிபட்டுப் போனார் என்பது இப்போது தான் நன்றாகத் தெரிகிறது" என்றாள். அவள் சொன்ன வரலாற்றைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளும் சிவஞான முதலியாரும், அதை உண்மை என்றே நம்பிவிட்டதன்றி, அங்கே நடந்த கொள்ளை கொலை முதலிய குற்றங்களில் மைனரும் சம்பந்தப்பட்டவன் என்று கோர்ட்டார் நம்பி மைனரை தண்டிக்கப் போதுமான ருஜு இருப்பதைக் கண்டு, பெரிதும் கவலையும் அச்சமும் கொண்டவர் களாய், மேலே தாம் என்ன சொல்வதென்பதை அறியாமல் சிறிது மௌனமாக இருந்தனர். அவளை சரிப்படுத்தி தங்களது விருப்பத்திற்கு இணங்கும்படி செய்வது மிகவும் கடினமாகத் தோன்றியது. முதலில் தாம் அவளுக்கு அந்த சொற்ப விஷயத்தைக் கருதி அபாரமான தொகையான இரண்டு லட்சம் ரூபாயைக் கொடுக்க வேண்டுமே என்ற மலைப்பு அவ்விருவருக் கும் தோன்றியது; அவ்வளவு தொகையைக் கொடுக்க தாங்கள் இணங்கினாலும் அவள் தங்களது சொற்படி நடப்பாளோ என்ற சந்தேகமும் பெரிதாக எழுந்தது. என்றாலும், சிவஞான முதலியார் தமது மனோ தைரியத்தை விடாமல், மறுபடியும் அவளிடம் பேசத் தொடங்கி, "குழந்தாய்! நீ சொன்ன விவரத்தைக் கேட்க, நிரம்பவும் விசனமாக இருக்கிறது. மைனர் பௌரஷம் கூறிவிட்டுப் போனதற்கு ஒத்ததாக உடனே திருடர்களும் வந்துவிட்டதில் இருந்து, அவனே அவர்களை அழைத்து வந்தவன் என்று நீ நினைப்பது சகஜந்தான். நான் கச்சேரிகளில் இதைப் போல எத்தனையோ வழக்குகள் வருவதை அனுபவத்தில் பார்த்திருக் கிறேன். காக்கை உட்கார்ந்ததும் பனம் பழம் விழுந்ததும் ஒத்ததைப் போலவே இது நடந்திருக்கிறது. பையன் சொல்லிப் போனது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் திருடர்கள் வந்தது மாத்திரம் தற்செயலாக நடந்ததாகவே இருக்க வேண்டும். உன்

விஷயத்தில் இவ்வளவு அதிகமான பிரியம் வைத்த பையன் இவ்வளவு கொடுமையான காரியத்தை ஒரு நாளும் செய்திருக்க மாட்டான் என்பதை நீ நிச்சயமாக நம்பலாம்; ஏனென்றால், பையனுடைய குணம் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவனுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட கொள்ளைக்காரர்களுடைய பழக்கமே கிடையாது. பையன் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கவே மாட்டான் என்பதை நாங்கள் உனக்கு ஆயிரந்தரம் உறுதிப்படுத்திச் சொல்லக்கூடும்; அவன் செய்திருக்க மாட்டான் என்று உன் மனம் திருப்தி அடைவது தான் தரும நியாயமாகும்; அப்படித் திருப்தி அடையாமல் அவன்தான் செய்திருப்பான் என்ற சந்தேகம் இன்னமும் உன் மனதில் இருக்குமானால், நாங்கள் இவ்வளவு தூரம் கேட்டுக் கொள்வதைக் கருதியாவது, நீ அவனுக்கும் எங்களுக்கும் மானஹானி உண்டாகாமல் அவனைத் தப்புவித்து விடவேண்டியது உன்னுடைய பொறுப்பு; நீ அவனை தண்டனைக்குக் கொண்டு போவதில், உனக்கு ஏற்பட்டுள்ள நஷ்டத்தில் ஒரு காசுகூட திரும்பி வரப்போகிற தில்லை. நீ அவனைத் தப்புவித்து விடுவதாக எங்களுக்கு வாக்குக் கொடுக்கும் பட்சத்தில், அந்த நஷ்டத்துக்கு ஈடாக, நீ எங்களிடம் நியாயத் துக்குப் பொதுவாக எவ்வளவு தொகை கேட்பதானாலும், அதை நாங்கள் இப்போதே கொடுத்து விடுகிறோம். நீ உண்மையில் மேலான குணமுடையவள் என்பதை இந்த விஷயத்தில் நீ அவசியம் காட்ட வேண்டும்" என்று மிகவும் உருக்கமாக மொழிந்தாள்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் சிறிது யோசனை செய்தவளாய் "உங்கள் வீட்டுப் பிள்ளையின் மேல் நான் பகைமை பாராட்ட வில்லை. அவர் ஜெயிலுக்குப் போவதிலும், நீங்கள் மானஹானி அடைவதிலும், எனக்கு எவ்வித லாபமாவது பெருமையாவது உண்டாகப் போகிறதில்லை. இந்த விஷயத்தில் என்னால் ஆகக் கூடிய உதவி என்ன இருக்கிறது? அவர் வந்து கொள்ளை அடித்ததைக் கண்டதாக நான் பொய் சொல்லப் போகிறதில்லை. இப்போது நான் உங்களிடம் எந்த விவரத்தைச் சொன்னேனோ அதையே நான் வேறே எந்த இடத்திலும் சொல்ல வேண்டும்.

ஆகையால் நீங்கள் ஒரு காரியம் செய்தால் என்ன? என்னை சாட்சிக்கு அழைக்காமலே இந்தக் கேசை முடிவு செய்துவிடும்படி போலீஸாரிடத்தில் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளக் கூடாதோ? நான் இதைப்பற்றி போலீஸார் மேல் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை என்பதை உங்களுக்கு எழுதி வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறேன்" என்றாள்.

சிவஞான:- சரி; சரி; அதெப்படி முடியும்? உன்னுடைய சாட்சியைத் தவிர, இதில் வேறே சாட்சியமே கிடையாதே. கொள்ளை, கொலை முதலிய பல குற்றங்கள் நடந்திருப்பதாகப் பத்திரிகை மூலமாக வெளியாகி இருக்கிறது. அதற்கு ருஜுவாக உன்னுடைய பங்களாவில் பிணங்களும் அகப்பட்டு டாக்டர் முதலியோர் கொலை நடந்திருப்பதாகத் தீர்மானம் செய்திருக்கிறார் கள். அப்படி இருக்க, உன்னுடைய சாட்டியமில்லாமல் இந்தக் கேஸை முடிக்கக் கோர்ட்டார் இணங்குவார்களா? அதைப் போலீஸார் ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டார்கள்; அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டாலும், அவர்களுடைய உத்தியோகம் போவதுமன்றி இந்தக் கேஸும் மறுபடி விசாரணைக்கு வந்துவிடும். ஆகையால் எப்படியும் நீ வாக்குமூலம் கொடுத்தே தீரவேண்டும். அப்படிக் கொடுப்பதில் சில முக்கியமான விஷயங்களை நீ மாற்றிச் சொன்னால், அதனால் நமக்கு அனுகூலம் உண்டாகிவிடும். இது வரையில் போலீசாரும் உன்னிடத்தில் எவ்வித வாக்குமூலமும் வாங்காமல் இருப்பதால், நீ இப்போது எப்படிச் சொன்னாலும், அவர்கள் அதைக் குறித்து உன்மேல் ஆயாசப்படவும் நியாய மில்லை — என்றார்.

பாலாம்பாள்:- அப்படியானால், என்னுடைய வாக்குமூலத்தை எப்படி மாற்றிக் கொள்ளச் சொல்லுகிறீர்கள்?

சிவஞான:- மைனர் இதற்கு முன் உனக்குப் பழக்கமானவன் என்றும், திருடர்கள் வந்ததற்கு முன்பாகவே அவன் விருந்தாளி யாக இங்கே வந்திருந்ததாகவும், திருடர்களுக்கும் அவனுக்கும் எவ்வித சந்பந்தமும் இல்லை என்றும் நீ சொல்லிவிட்டால், அவனை விட்டுவிடுவார்கள். இதைப்பற்றி உன்னையும் கோர்ட்டார் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

பாலாம்பாள்:- ஆகா! நல்ல காரியம் செய்யச் சொன்னீர்களே! என்னை என்ன தாசியென்று நினைத்துக் கொண்டீர்களா? அல்லது வேசையென்று மதித்தீர்களா? ஒரு பெரிய தனவந்தர் தமக்கிருக்கும் ஏராளமான சொத்துகளையும், சம்பாத்தியங்களை யும் எனக்கு எழுதி வைத்துவிட்டு என்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறார். கண்மணியை இமைகள் காப்பது போல, அவர் என்மேல் தம்முடைய உயிரையே வைத்து என்னைக் காப்பாற்றி வருகிறார். நான் இந்த மாதிரி அன்னிய புருஷனோடு சிநேகம் வைத்துக் கொண்டு, அவனோடு நடு இரவில் என்னுடைய படுக்கை அறையில் இருந்தேன் என்பதை அவர் கேள்விப் படுவாரானால், அவர் இனிமேல் என்னுடைய முகத்திலும் விழிப்பாரா? தங்கள் பையனுடைய தயவினால், எனக்கு இப்போது இரண்டு லட்சம் பெறுமான சொத்துகள் போய் விட்டன. தங்களுடைய தயவினால் நான் இனிமேல் எனக்கு வரப்போகும் புருஷனையும், அபாரமான பேருதவியை யார் செய்யப் போகிறார்கள்! – என்று கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் ஒருவாறு ஏமாற்றமும் வெட்கமும் அடைந்தார் ஆனாலும், அவற்றை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் சிறிது தத்தளித்தவளாய், "குழந்தாய்! கோபித்துக் கொள்ளாதே; நீ இப்போது சொன்ன கலியாண விவரம் எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாதிருந்தமையால், நான் அப்படிச் சொல்ல நேர்ந்தது. இதனால் பெருத்த சங்கடங்கள் நேரும் என்று நீ சொல்வதும் நியாயமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், நாம் இன்னொரு காரியம் செய்வோமே? உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகும் அந்த தனவந்தரிடமே நாங்கள் இதைத் தெரிவித்து எங்களுடைய பையனை எப்படியாவது காப்பாற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டால் என்ன? அவருடைய அனுமதியின் மேல் நீ உன்னுடைய வாக்குமூலத்தை நாங்கள் சொன்னபடி மாற்றிக் கொண்டால் உனக்கு எவ்விதமான சங்கடமும் ஏற்படாதல்லவா; அப்படிச் செய்தால் என்ன? அவர் உன்னிடத்தில் நிரம்பவும் அபிமானம் உள்ளவர் என்று நீ சொல்லுகிறாயே! எங்களுக்கு உண்மையில் உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற ஓர் அவா உனக்கு

இருந்தால் நீயும் இந்த விஷயத்தில் அவருடைய மனம் கோணாத படி அவருடைய அனுமதியைப் பெறக்கூடாதா? எங்களுக்காக நீ இந்த உதவி செய்யக்கூடாதா? எப்போதும் இரப்பதற்கே வாராத வர்கள் வந்துவிட்டால், அவர்களை வெறுங்கையோடு அனுப்புவது கண்ணியமாகுமா?" என்று மகா உருக்கமாக இறைஞ்சிக் கேட்க, பாலாம்பாள், "அவர் இதற்கு ஒருநாளும் இணங்கி வரமாட்டார். தன்னுடைய சம்சாரம் சந்தேகமான நடத்தையுள்ளவள் என்பதைக் கோர்ட்டின் மூலமாக உலகத்தார் அறிவதற்கு எந்தப் புருஷனாவது இணங்குவானா? அவர் இதற்கு இணங்குவதாக வைத்துக் கொண்டாலும், முதலில், நானே இதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டேன். பணம் அதிகமாகக் கிடைப்பதனால், அதன் பொருட்டு எப்படிப்பட்ட இழிவான காரியத்தையும் செய்யத்தக்க மனிதர் உலகில் எத்தனையோ பேர்கள் இருக் கிறார்கள். நான் அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவள் அல்ல. என்னுடைய நல்ல நடத்தையும் தேக பரிசுத்தமுமே இணையற்ற ஆபரணம். அவைகளே பெருத்த செல்வம். உங்களுடைய பிள்ளை எழுதி என்னிடம் கொடுத்த பத்திரத்தை நீங்கள் படிப்பீர்களானால், என்னுடைய உண்மையான யோக்கியதை உங்களுக்கே தெரியவரும். அவர் எனக்கு எப்போர்ப்பட்ட பெருத்த ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார் தெரியுமா? அதைப் படித்தவுடனே, அதற்கு சம்மதித்து விடலாமா என்ற ஓர் எண்ணம் என் மனதில் உண்டாயிற்று. என்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள ஒருவர் ஆசைப்பட்டு என்னைக் காப்பாற்றி வருகிறார் என்று சொன்னேன் அல்லவா; அவருக்கு நான் இன்னமும் முடிவான உறுதி செய்து கொடுக்கவில்லை; அதை மாற்றுவதென்றால் ஒரு நொடியில் மாற்றிக் கொள்ள எனக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. இருந்தாலும் எனக்கு அவரைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதே உத்தமமாகத் தோன்றுகிறது. எப்படி என்றால், மகாராஜனுக்கு வைப்பாட்டியாக இருந்து மகோன்னத போகம் அனுபவிப்பதைவிட, பிச்சைக் காரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு சம்சாரி என்ற பெயரெடுப்பதே பெண் பிள்ளைகளுக்கு லட்சணம் என்பது என்னுடைய கொள்கை. ஆகையால், உங்களுடைய பிள்ளை எழுதிக் கொடுத்த பத்திரத்தைக்கூட நான் அலட்சியமாகப் போட்டுவிட்டேன்.

வேறே எவளாயிருந்தாலும், அந்தப் பத்திரத்தை வைத்துக் கொண்டு மைனரைத் தன் வசமாக்கிக் கொள்வாள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியாரது முகம் மிகுந்த கிலேசத்தைக் காட்டியது. மனம் தளர்வையும் ஏமாற்றத்தையும் அடைந்து விட்டது; அவள் மூலமாகப் பையனைத் தப்ப வைக்க லாம் என்று தாம் நம்பிவந்தது பயனற்றுப் போய்விட்டது என்றே நினைத்தவராய், அவர் கல்யாணியம்மாளது முகத்தை இடை யிடையில் இரண்டொரு முறை நோக்கினார். அவரது முகக் குறிப்பால், அவரது மன நிலைமையை ஒருவாறு யூகித்துக் கொண்ட கல்யாணியம்மாள், தான் தனது சாமர்த்தியத்தை சிறிதளவு உபயோகித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவளாய், "ஏனம்மா! மைனர் ஏதோ பத்திரம் எழுதிக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததாகச் சொன்னாயே! அந்தப் பத்திரத்தை எங்கேயாகிலும் எறிந்து விட்டாயா? அல்லது, அது உன்னிடத்தில் இருக்கிறதா? அதைக் கொஞ்சம் பார்க்க வேண்டும் போல ஆசையாக இருக்கிறது எங்கே? அது இருந்தால், தயவு செய்து காட்ட முடியுமா?" என்று அன்பாகவும் நயமாகவும் கூற, அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் தனக்குள் ஒருவாறு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஏனெனில், அதுகாறும் கல்யாணியம்மாள் வாய்திறவாது அமர்த்த லாக உட்கார்ந்திருந்ததில் இருந்து, அவள் அகம்பாவமும் துஷ்டத் தனமும் துடுக்கும் நிறைந்தவளாக இருப்பாளோ என்று பாலாம்பாள் ஒருவாறு சந்தேகித்திருந்ததற்கு மாறாக, அவள் லலிதமான மனுஷியாய் இருந்ததைக் கண்டது அவளுக்குப் பெரிதும் திருப்திகரமாக இருந்தது. உடனே பாலாம்பாள் புன்னகை பூத்த வதனத்தோடு "அந்தப் பத்திரம், இந்தக் கட்டிலில் தான் எங்கேயோ கிடந்தது. இங்கே தான் இருக்க வேண்டும். இதோ எடுத்துக் கொடுக்கிறேன்; பாருங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் பின்புறம் திரும்பி, தலையணையைத் தூக்கி, சால்வையைப் புரட்டி, அங்குமிங்கும் சிறிது நகர்ந்து தேடுகிறவள் போலப் பாசாங்கு செய்து, துப்பட்டியை சிறுகச்சிறுக மடக்கி, அதன் கீழ் மெத்தைக்குள் சொருகப்பட்டிருந்த பத்திரத்தை மெதுவாக இழுத்து மேலே வைத்துவிட்டு, மேலும் இரண்டொரு

நிமிஷம் வரையில் தேடியபின், அதைக் எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, "இதோ இருக்கிறது; ஆனால் நீங்கள் இதைப் படித்தவுடனே என்னிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும்; ஏனென் றால், என்னுடைய எஜமானர் கேட்டால், நான் காட்ட வேண்டி யிருக்கும்" என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள் முன்னிலும் அதிகரித்த அன்போடு, "அப்படியே ஆகட்டும்; பார்த்தவுடனே கொடுத்து விடுகிறோம்" என்று மிகவும் உறுதியாகக் கூறிய வண்ணம் சடக்கென்று தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து விரைவாகக் கட்டிலண்டை சென்று, பத்திரத்தை வாங்கி, சிவஞான முதலியாரிடம் கொடுத்து, அதை உரக்க வாசிக்கும்படி கூற, அவர் அதை வாங்கி அடியில் வருமாறு படிக்கலானார்:-

சென்னை ஆலந்தூருக்கு அருகில், மவுண்டுரோட்டில் உள்ள ஜெகன்மோகன விலாஸ் என்று பெயர் கொண்ட பங்களாவில் இருக்கும் மைசூர் பாலாம்பாள் அம்மாளுக்கு, சென்னை தேனாம் பேட்டையில் உள்ள மாரமங்கலம் மைனர் ஜெமீந்தாரான .... துரையவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த விவாக ஒப்பந்தப் பத்திரம்.

நான் என் மனப்பூர்வமாக உன்மேல் காதல் கொண்டு, என்னுடைய ஆயிசுகால பரியந்தம் உன்னையே என்னுடைய பாரியாளாக பாவிக்க, நான் என் மனதார விரும்புகிறேன். நமது ஜாதி வித்தியாசத்தைக் கருதி, நான் உன்னை அக்கினி சாட்சியாகப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது இருந்தாலும், இந்த ஒப்பந்தத்தையே அப்படிப்பட்ட கலியாணம் நடந்ததற்கு சமானமாக ஒப்புக்கொள்ள இதன் மூலமாக நான் கட்டுப் படுகிறேன். நான் உன்னைத் தவிர, என் ஆயிசு காலத்தில், வேறே எவளையும் இனி அக்கினி சாட்சியாகக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுகிறதில்லை. தவறி செய்து கொண்டாலும், நீயே முதல் மனைவியாகவும், உன் வயிற்றில் பிறக்கும் முதல் புத்திரனே சமஸ்தானத்துக்கு பிந்திய வார்சாகவும் ஆக, இதன் மூலமாய் உங்களுக்கு நான் உரிமை ஏற்படுத்தி இருக்கிறேன். உன்னை நான் பார்யாளாக ஏற்றுக் கொண்ட இந்த நாள் முதல் மாதம் ஒன்றுக்கு

உன்னுடைய தேகபோஷணைச் செலவுக்காக ரூபாய் ஐயாயிரம் கொடுத்து வர நான் கட்டுப்படுகிறேன். உன்னுடைய வயிற்றில் குழந்தைகள் ஜனிக்குமானால் அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னம் பத்து நாட்களுக்குள் இருபத்தைந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு நீ கேட்கும் ஆபரணங்களை வாங்கித் தரக் கடமைப்பட்டவனாய் இருக்கிறேன்; தவிர என்னுடைய மைனர் பருவம் நீங்கி, நான் சமஸ்தானத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் தினத்தன்று, உனக்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு ஆபரணங்கள் தரித்து, சமஸ்தானத்து அரண் மனையில் பட்டமகிஷியின் ஸ்தானத்தில் கொண்டு போய் உன்னை வைத்துக் கொள்ள இதன் மூலமாக நான் கட்டுப்படு கிறேன். இந்த நிபந்தனைகளில் எதையாகிலும் நான் செய்யத் தவறுவேனாகில் நீ சிவில் கிரிமினல் முதலிய நியாய ஸ்தலங்களின் உதவியைக் கொண்டு இந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள உனக்கு இதன் மூலமாக அதிகாரம் உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறேன். இந்தப் பத்திரம், சட்டப்படி விவாகத்துக்கு சமதையாக ஆகாதென்று கோர்ட்டார் தீர்மானித்தாலும், அல்லது, நான் இதற்கு மாறாக, அக்கினி சாட்சியாக இன்னொரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டாலும், அது வரையில் உன்னுடைய கற்பை அழித்ததற்காக ஒரு கோடி ரூபாய் நஷ்டஈடு கொடுக்க இதன் மூலமாக நான் கட்டுப்படுகிறேன். இந்தப் பத்திரத்தை திரிகரண சுத்தியாக நான் நல்ல அறிவோடிருக்கையில் என் மனப்பூர்வமாக எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு எழுதியதுள்பட,

மாரமங்கலம் மைனர்............................துரை

—என்று எழுதப்பட்டிருந்த பத்திரத்தை சிவஞான முதலியார் படித்தார்; அவரது மனதிலும் கல்யாணியம்மாளது மனதிலும் பெருத்த வியப்பும் திகைப்பும் எழுந்து அவற்றை முற்றிலும் குழம்பச் செய்தன. அவ்வளவு சிறிய பையனான மைனர், பெண் மோகங் கொண்டு, எவ்வளவு அபாரமான காரியத்தைச் செய்திருக் கிறான் என்பதைக் காண, அவர்கள் இருவரும் பெருத்த திக்பிரமை கொண்டவராய் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் மௌனம் சாதித்தனர்.

அந்தப் பத்திரம் மைனரது கையினாலேயே எழுதப்பட்டது என்பதை அவர்கள் நிச்சயமாக உணர்ந்து கொண்டனர். மைனர் அவளைக் கலியாணம் செய்யக் கூடாமல் இருந்த நிலைமையில் அவளைப் பட்டமகிஷியாக ஆக்க இணங்கியதில் இருந்து அவள் மீது அவன் கொண்டுள்ள காமாந்தகாரம் எவ்வளவு அதிகமான தென்பது சந்தேகமற விளங்கியது ஆகையால், அவள் அதற்கு இணங்காதது பற்றி அவன் பலாத்காரமாக அவளைக் கொண்டு போக முயன்றிருப்பான் என்பதும் நிச்சயமாக ஏற்பட்டது. சிவஞான முதலியாரது மனதில் உடனே ஓர் எண்ணம் உதித்தது. அந்தப் பத்திரத்தை பாலாம்பாள் மாஜிஸ்டிரேட்டின் கோர்ட்டில் பதிவு செய்தால் அந்தக் கொள்ளைக்கும் கொலைக்கும் மைனரே காரணகர்த்தா என்பது ருஜுவாகிவிடும் ஆதலால், எப்படியாவது தந்திரம் செய்து அந்தப் பத்திரத்தை பாலாம்பாளிடம் கொடாமல், தாங்கள் கொண்டு போவது நல்லதென்று நினைத்தார். ஆனால், கல்யாணியம்மாளது மனதிலோ வேறே விதமான அச்சம் தோன்றியது. தாங்கள் பத்திரத்தை அவளிடம் திருப்பிக் கொடாமல் அப்போதே கிழித்து எறிந்தாலும், அல்லது, வேறே வகையில் தந்திரம் செய்து அதைக் கொண்டு போய்விட்டாலும், பாலாம்பாள் தங்கள் மீது பகைமை கொண்டு, பையனும் கொள்ளைக்காரர் களோடு வந்து கொள்ளை கொலை முதலியவற்றைச் செய்தான் என்று தனது வாக்குமூலத்தை அவள் மாற்றிக் கொண்டால், பையனது காரியம் முன்னிலும் அதிகமாகக் கெட்டுப் போய் விடும் என்று நினைத்தவளாய், பத்திரத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிட நினைத்து, சிவஞான முதலியாரிடத்தில் இருந்து அதை வாங்கி, பாலாம்பாளிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டாள். அவர்கள் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல், ஏதாவது மோசம் செய்துவிடுவார்களோ என்ற ஐயம் பாலாம்பாளது மனத்திலும் உண்டானது ஆனாலும் மைனரது உயிரும் அவர்களது மானமும் தனது கையில் இருப்பது பற்றி, அவர்கள் எவ்வித மோசமும் செய்ய மாட்டார்கள் என்ற துணிவினால், அவள் பத்திரத்தை அவர்களிடம் அலட்சியமாகக் கொடுத்தாள். அவளது நினைவின்படியே கல்யாணியம்மாளும் அதைத் திரும்பவும் அவளிடம் கொடுத்து விடவே, அதை

வாங்கிக் கொண்ட பாலாம்பாள், "பார்த்தீர்கள் அல்லவா? இந்தப் பத்திரம் அவருடைய கையெழுத்து தானே?" என்றாள்.

கல்யாணி:- ஆம்; அவனுடைய எழுத்தைப் போல் தான் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், நீ பொய் சொல்லவா போகிறாய்?

பாலாம்பாள்:- அவர் என்மேல் அபாரமான பிரியம் வைத்திருக்கிறார் என்பது இதிலிருந்து நன்றாகத் தெரிகிறது. அவரோ சிறுபிள்ளை; பெரிய சமஸ்தானத்தின் அதிபதியாகப் போகிறவர்; என்னை பட்டமகிஷியாக ஒப்புக் கொள்ளவும் கட்டுப்படுகிறார். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால், ஒரு கோடி ரூபாய் நஷ்டஈடு கொடுப்பதாக எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். இத்தனை பெருத்த நன்மைகளையும், நான் எதனால் மதிக்கவில்லை. இப்போது என்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதாக இருப்பவர் நிரம்பவும் வயதானவர். அவருடைய சொத்தெல்லாம் சேர்ந்தால், நாலைந்து லட்சத்துக்கு இருக்கும். அப்படி இருந்தும், நான் ஏன் இந்த மைனருடைய ஏற்பாடுகளை அலட்சியம் செய்தேன் என்றால், வீட்டில் உள்ள பெரியவர்களுக்குத் தெரியாமலும் ஒழுங்கான கலியாணம் இல்லாமலும் திருட்டுத்தனமாக அவருக்கு சம்சாரமாக இருக்க என் மனம் ஒப்பவில்லை. அதுவே முக்கியமான காரணம். இதனால் மானஹானியும், வழக்குகளும், வியாஜ்ஜியங்களுமே எனக்கு வந்து நேருமல்லாது, உண்மையான பெருமையும் சந்தோஷமும் ஏற்படப் போவதில்லை அல்லவா - என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் சிறிது துணிவடைந்தாள். ஏனெனில், அதுகாறும் சிறிதும் பிடிகொடாமல் பேசிய பாலாம்பாள் அப்போது தனது முறுக்கை சிறிதளவு தளர்த்தியதைக் காணவே, கல்யாணியம்மாள் மேலும் பேசத்தொடங்கி, "எப்படியாவது ஒரு யோசனை செய்து, நீ தான் எங்களுடைய மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உங்களைப் பார்க்கும் போதே நீ மகா உத்தமி என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. நீ எப்படிப்பட்ட பெருத்த நிதியையும் ஒரு திரணமாக நினைத்து, மானத்தையே முதன்மையானதாக மதிக்கிறவள் என்பதற்கு இதைத் தவிர வேறே ருஜுவே தேவையில்லை. அப்படி இருப்பதால், உன்னிடம் தாறுமாறான ஏற்பாடுகளைப் பேச எனக்கு மனம் துணியவில்லை. நீ மாத்திரம்

எங்களுடைய ஜாதியைச் சேர்ந்தவளாக இருந்தால், இந்நேரம் நான் இவ்வளவு தூரம் தாமதிக்க மாட்டேன்; யார் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டும் என்று உன்னையே என்னுடைய பையனுக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்து விடுவேன். பையனோ உன்னிடத்தில் தன்னுடைய உயிரையே வைத்திருக்கிறான். அழகிலும் நற்குண நல்லொழுக்கத்திலுமோ உனக்குச் சமமானவள் இந்த உலகத்தில் இருப்பாளோ என்பதே சந்தேகம். ஆனால், நாடகத்தில் சேர்ந்திருந்த ஒரு பெண்ணை, மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரிணியம்மாள் தன்னுடைய பிள்ளைக்குக் கட்டிவிட்டாள் என்று ஜனங்கள் அவதூறாகப் பேசுவார்கள். அதைப்பற்றி நான் கொஞ்சமும் இலட்சியமே செய்கிறவள் அல்ல. காரியம் பெரிதேயன்றி வீரியம் பெரிதல்ல. எப்படியாவது நீ தான் பெரிய மனசு செய்து, இந்தச் சமயத்தில் எங்களுக்குக் கைகொடுக்க வேண்டும்" என்று மிகவும் இரக்கமாக நயந்து வேண்டிக் கொண்டாள். அப்போது கல்யாணியம்மாளது நிலைமையோ நிரம்பவும் பரிதாபகரமாக இருந்தது. சிவஞான முதலியாரோ மேலே என்ன செய்வதென்பதை அறிய மாட்டாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராய், மைனரால் எழுதப்பட்டுள்ள பத்திரத்தில் கண்ட விஷயங்கள் எல்லாம் சட்டப்படி செல்லக் கூடியவைகளா அல்லவா என்பதைப் பற்றி மனதிலேயே சட்ட ஆராய்ச்சி செய்யலானார். என்றாலும், அவரது கவனம் மற்ற இருவரும் சம்பாஷித்ததிலும் சென்று கொண்டே இருந்தது.

கடைசியாக, கல்யாணியம்மாள் வேண்டிக் கொண்டவுடனே பாலாம்பாள் மிகுந்த குழப்பம் அடைந்தவள் போலத் தனது இடது கையால் நெற்றியை அழுத்திக் கொண்டு இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் ஏதோ யோசனை செய்தவளாய், "நீங்கள் என்னை தரும சங்கடத்தில் விட்டுவிட்டீர்களே. இப்பேர்ப்பட்ட பெரிய பிரபுக்களாகிய நீங்கள், கேவலமான நிலைமையில் உள்ள என்னிடம் ஒரு விஷயத்தை அபேக்ஷிக்க, அதை நான் செய்யக்கூடாதவளாய் இருக்கிறேனே என்பது தான் என் மனதை வதைக்கிறது. அந்தப் பிள்ளையால், மானத்தோடிருக்கும் எத்தனை பேருக்கு தீராத் துன்பம்; மீளாத அவமானம்; நான் நன்றாக யோசனை செய்து

பார்க்கப் பார்க்க, மைனர் விஷயத்திலும் எனக்குப் பெருத்த இரக்கமும் விசனமும் உண்டாகின்றன; என்னிடம் அவர் வைத்திருக்கும் பிரேமைக்கும் காதலுக்கும் கைம்மாறாக நான் அவருக்கு விரோதமாக கோர்ட்டில் வாக்குமூலம் கொடுத்து, அவரைக் கடுமையான தண்டனைக்கு ஆளாக்க வேண்டி இருக்கிறதே என்பது தான் என் மனதிலும் ஒரு புறத்தில் அறுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் கேட்டுக் கொள் வதைக் கருதி, என்னாலான உதவியை நான் செய்யத் தடை இல்லை. நீங்களே ஒரு யோசனை சொல்லுங்கள்; நான் அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால், முன்னே நீங்கள் பிரஸ்தாபித்த படி, என்னுடைய கற்பைப்பற்றி பிறர் சந்தேகிக்கும்படியாக, நான் கோர்ட்டில் நடந்து கொள்ளாமல் வேறே விதத்தில் ஏதாவது யோசனை சொல்லுங்கள். அதன்படி செய்கிறேன்" என்றாள். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். மைனரால் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட பத்திரத்தை பாலாம்பாள் ஒப்புக் கொண்டு, அதன்படி மைனருக்கு வைப்பாக அவள் இருக்க விரும்பினால், அதன் பொருட்டு கடைசியில் மைனர் அவளுக்கு ஜீவனாம்சமோ, அல்லது, நஷ்டஈடோ கொடுக்க நேருமன்றி, சட்டப்படி அவள் பட்டமகிஷி ஆகமாட்டாள் என்று கல்யாணியம்மாள் அபிப்பிராயப்பட்டாள். தவிர, மைனருக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க உத்தேசப்பட்டிருப்பவளான கண்மணியம்மாளை மிகவும் நன்றாகத் தண்டிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கல்யாணியம்மாள் மிகவும் பிடிவாதமாகக் கொண்டிருந்தவள் ஆதலால், பாலாம்பாளை மைனருக்கு வைப்பாட்டியாக, தானே ஏற்பாடு செய்து வைத்துவிட்டால், அதனால் பல விஷயங்கள் அனுகூலமாக முடிந்து விடும் என்று அந்த அம்மாள் எண்ணினாள். முதலில் மைனர் விடுதலை அடைந்து விடுவான்; அதனால், தனக்கு ஏற்படவிருக்கும் மானஹானியும் துன்பங்களும் நிவர்த்தியாகிவிடும்; மைனர், தான் நாடகப் பெண் விஷயத்தில் கொண்ட விருப்பத்தை, தனது தாயே பூர்த்தி செய்து வைத்தாள் என்று நினைத்து இனியாகிலும் தனது சொற்படி நடந்து கொள்வான். இவைகளைவிட அதிக முக்கியமான இன்னொரு பலன், மைனரை மணக்கப் போகும்

கண்மணியம்மாளையும், இது பெரிதும் தண்டிப்பது போலாகும். பாலாம்பாளுக்கு பட்ட மகிஷியின் ஸ்தானமும், அவளது வயிற்றில் உதிக்கும் பிள்ளைக்கு ஜெமீந்தார் என்ற பட்டமும் உண்மையில் கிடைக்கப் போகிறதில்லை ஆனாலும், அவற்றின் பொருட்டு பாலாம்பாளும், கண்மணியம்மாளும் பிற்காலத்தில் பலவகையில் சச்சரவுகள் செய்து கொள்ளவும் நேரும் ஆதலால், அதனால் உண்டாகும் துன்பங்களைக் கண்மணியம்மாள் அனுபவிக்க வரும் என்ற ஒரு திருப்தியையும் கல்யாணியம்மாள் எதிர்பார்த்ததன்றி, மைனர் பாலாம்பாளை வைப்பாக வைத்துக் கொண்டிருப்பது பற்றி கண்மணியம்மாள் எப்போதும் தொந்தர வுப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் விரும்பினாள். மேற் கூறப்பட்ட இத்தனை அனுகூலங்களையும் கருதி, மைனரது விருப்பப்படி பாலாம்பாள் அவனுக்கு வைப்பாக இருக்க தான் அனுமதி கொடுத்து விடலாம் என்ற ஒருவகையான முடிவிற்கு கல்யாணியம்மாள் வந்தாள் ஆனாலும், அதற்கு பாலாம்பாள் இணங்குவாளோ மாட்டாளோ என்ற ஐயம் அவளைப் பெரிதும் வதைத்தது. அவள் தான் இருந்த நாற்காலியை விட்டு எழுந்து, தானும் சிவஞான முதலியாரும் தனிமையில் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் பேசிவிட்டு வருவதாக பாலாம்பாளிடம் சொல்லிவிட்டு, அவரோடு அந்த அறையின் வாசற்படிக்கப்பால் மறைவாகப் போய், தாங்கள் என்ன செய்யலாம் என்பதைப் பற்றி அவரிடம் கலந்து யோசனை செய்யத் தொடங்கினாள். அவ்வாறு கால் நாழிகை நேரம் சென்றது. இருவரும் ஒரு வகையான முடிவு செய்து கொண்டு திரும்பி உள்ளே வந்து ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். உடனே கல்யாணியம்மாள் பாலாம்பாளை நோக்கி ஏதோ பேச வாயைத் திறந்தவள், அந்த இழிவான விஷயத்தை எப்படிப் பிரஸ்தாபிப்பது என்ற நினைவினால் லஜ்ஜை அடைந்து தயங்கி இரண்டொரு தரம் கனைத்துக் கொண்டாள். அவள் தன் மனதை வெளியிட மாட்டாமல், பின் வாங்குகிறாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட பாலாம்பாள் புன்சிரிப்போடு அவளை நோக்கி, "மனதில் உள்ளதைச் சொல்லி விடுங்கள். அதைப் பற்றி ஏன் இவ்வளவு யோசனை? நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம். அதைப்பற்றி நான் வருத்தப்படுவேன் என்று

நினைக்க வேண்டாம். நீங்கள் சொல்வது என்னுடைய மனப் போக்குக்கு ஒத்ததாக இருந்தால், ஆகட்டும் என்று நான் இணங்கி விடுகிறேன்; இல்லையானால் வேறே ஏதாகிலும் வழியுண்டா என்று பார்க்கலாம்" என்று அந்தரங்க அன்போடு கூற, அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் துணிவடைந்தவளாய், "நமக்குள் ஒருவருக்கொருவர் அந்தரங்கமான நட்பு ஏற்பட்டுவிட்ட பின், இனி நாம் விஷயங்களை மறைப்பது சரியல்ல. உலகத்தார் அறிய எங்களுக்கு மானஹானி வராமல் தடுப்பதாக வாக்குறுதி சொல்லி இருக்கும் உன்னிடம், நான் தவறான பிரரேபணை ஏதாவது செய்து, அதை நீ ஒப்புக் கொள்ளாமல் தள்ளிவிடுவதனால், எனக்கு அவ்வளவு பிரமாதமான அவமானம் வந்து விடுமோ? அது இல்லை. விஷயம் என்னவென்றால், நாம் இருவரும் இது வரையில் சம்பாஷித்ததில் இருந்து நம் இருவருக்கும் அதிகமான பேதம் ஒன்றுமில்லை. நீ எனக்கு மருமகள் ஆவதற்கு வேண்டிய சகலமான சிறப்புகளும் மேம்பாடுகளும் உன்னிடத்தில் நிறைவாக இருக்கின்றன. கடைசியில் ஜாதி வித்தியாசம் ஒன்றே நடுவில் நின்று போராடுகிறது, அதைக்கூட நான் லட்சியம் செய்யக் கூடியவள் அல்ல. ஆனால், ஜாதி வித்தியாசம் உள்ளவர்கள் சாஸ்திரப்படி கல்யாணம் செய்து கொள்ள, புரோகிதரும் சுற்றத் தாரும் ஜனங்களும் ஆட்சேபனை சொல்லுவார்களே என்ற ஒரே அச்சத்தினால் நான் பின் வாங்குகிறேன். என்னுடைய சமஸ்தானத்துக்கு நானே ஏகசக்ராதிபதி ஆகையால், நான் இந்நேரம் உன்னை என்னுடைய பையனுக்கு ஜாம் ஜாம் என்று தாலி கட்டி வைத்து விடுவேன். நீயும் என்ன சொன்னாய்; வீட்டில் உள்ள பெரிய மனிதர்களுக்குத் தெரியாமல் திருட்டுத்தனமான சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டிருப்பதனால், இழிவும் துன்பங்களுமே நேரும் என்று நீ சொன்னாய். அதில் இருந்து நான் தெரிந்து கொள்வ தென்ன என்றால், பெரியோர் அறிய ஒழுங்கான முறையில் ஏற்படும் பட்சத்தில், இந்த சம்பந்தத்துக்கு நீயும் ஒப்புக் கொள்ளுவாய் என்றே எண்ணுகிறேன். ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் நம் இருவர் மனமும் ஒத்துப் போய்விட்டது. குறுக்கில் நிற்பது, ஜாதி என்ற அர்த்தமில்லாத ஆட்சேபனை ஒன்றே. நமக்கு

ஜாதியும் வேண்டாம், கலியாணமும் வேண்டாம். இயற்கையாக நம்முடைய மனம் எந்த விஷயத்தை நாடுகிறதோ, அதை நாம் பூர்த்தி செய்வதே உத்தமம் என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஆகையால், மைனர் உனக்கு எழுதிக் கொடுத்திருக்கிற பத்திரத்தை நீ ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொள். அவனுடைய தாயாராகிய நானும் போஷகர்களுள் ஒருவராகிய இந்த ஐயாவும் இதற்குச் சம்மதிக்கிறோம். இன்னொரு போஷகர் இருக்கிறார்; அவரும் இதற்குச் சம்மதிக்கும்படி நான் செய்கிறேன். கலியாணம் நடந்து ஏற்பட்ட மருமகளைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு சிறந்த அருமையான மருமகளாக உன்னை நான் இன்று முதல் பாவிக்கிறேன். உனக்கு இந்தப் பத்திரம் ஒன்றே போதுமான ஆதாரம். உனக்கு இரண்டு லட்சம் ரூபாய் அல்லவா நஷ்டம் உண்டாயிற்று. இந்தக்ஷணம் முதல், என்னுடைய சமஸ்தானம் முழுதிற்கும் நீயே எஜமானியாக இருந்து, இரண்டு லட்சமல்ல இருபது லட்சம் ரூபாய் வேண்டுமானாலும் நஷ்டஈடு செய்து கொள்; சம்மதம். இனி உன்னுடைய இஷ்டப்படியே நாங்கள் எல்லோரும் நடந்து கொள்ளுவோம் என்பதை நீ உறுதியாக நம்பலாம்" என்று மிகவும் குழைவாகவும் அன்பாகவும் பேதம் பாராட்டாமல் மிகவும் அன்னியோன்னியமாக நெருங்கி விட்டவள் போலவும் பேசினாள். பாலாம்பாள் அப்படிப்பட்ட பிரஸ்தாபத்தையே எதிர்பார்த்தாள் ஆனாலும், அதை எதிர்பாராதவள் போல சிறிது வியப்பும் திகைப்பும் காட்டி, குழப்பம் அடைந்தவள் போல திரும்பவும் தனது நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே குனிந்த வண்ணம் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் யோசனை செய்தவளாய், மிகுந்த நாணம் அடைந்தவள் போல நடித்து மெதுவாக நிமிர்ந்து, புன்னகை செய்து, "நீங்கள் கேட்டுக் கொள்வதற்கு, இன்னவிதமான மறுமொழி சொல்வதென்பது எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனென்றால், இப்படிப்பட்ட காகிதக் கலியாணம் நடப்பதும், இவ்விதமான மருமகள் ஏற்படுவதும் இப்படிப்பட்ட பிரஸ்தாபம் செய்வதும் உலகத்திலேயே இது வரையில் நடக்காத காரியங்கள் ஆகையால், இதற்கு இணங்குவதா, அல்லது இதை மறுப்பதா என்பது எனக்கே

தெரியவில்லை. எவ்வளவோ பெருத்த சமஸ்தானத்தின் அதிகாரியான பெருத்த சீமாட்டி தமக்கு வந்திருக்கும் துன்பத்தையும் மானஹானியையும் விலக்கும்படி இவ்வளவு தூரம் நயந்து கேட்கும் போது, கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி நிர்தாக்ஷண்யமாகப் பேச, என் மனம் ஒப்பவில்லை. ஆனால், மைனர் என் விஷயத்தில் செய்த கொடுமையான காரியங்களை நினைத்தால், அவருடைய விஷயத்திலும் இரங்குவதாக என்ற ஒரு பதைப்பு உண்டாகிறது. அதுவும் தவிர, இவ்வளவு நீண்ட காலமாக, என்னைத் தம் உயிர் போலப் பாதுகாத்து, ஏராளமான தம்முடைய சம்பாத்தியங்களை எல்லாம் என் விஷயத்தில் திரணமாக மதித்து வாரி இறைத்து, என்னை சந்தோஷப்படுத்து வதையே பெருத்த பாக்கியமாக மதித்திருக்கும் அந்த மனிதரை விலக்குவதென்றால், அதற்கு என் மனம் எளிதில் இடங் கொடுக்குமா? இப்போது என்னுடைய நிலைமை மிகவும் தரும சங்கடமானதாக இருக்கிறது. தங்களுடைய பெருத்த துன்பத்தைப் பார்த்தால் தங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது; என்னுடைய எஜமானுடைய பரிதாபகரமான நிலைமையை நினைத்தால், அவரைக் கைவிடாமல், அவருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க வேண்டும் என்றும் இருக்கிறது. இதை எப்படி முடிவுகட்டுகிறது? தாங்கள் வக்கீல் ஆதலால் தான் நியாய அநியாயங்களை எடுத்து என்மனம் திருப்தி அடையும்படி சொல்லுவீர்களானால், அதன்படி நான் உடனே செய்து விடுகிறேன்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் சிறிது தத்தளித்தார் ஆனாலும், அவ்வளவு தூரம் வழிக்கு வந்திருப்பவளை விடக் கூடாதென்றும், ஏதேனும் ஒருவிதமான நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அவளது சம்மதியைப் பெற்றுவிட வேண்டும் என்று நினைத்தவராய், "அம்மா குழந்தாய்! நீ தயாள குணமும் நடுநிலை தவறாத தர்ம குணமும் உள்ள மனதைக் கொண்டவள் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இப்படிப்பட்ட உத்தமகுணம் எல்லாரிடத் திலும் இருப்பது அருமை. உன்னைப்பற்றி நான் அடையும் சந்தோஷமும் பெருமையும் இவ்வளவு அவ்வளவு என்று சொல்ல

முடியாது. நீ இந்த ஒரு விஷயத்தை முடிவுகட்டுவதற்கு இவ்வளவு சங்கடப்படுகிறாயே! நியாயஸ்தலங்களில் ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனையோ வழக்குகளும் வியாஜ்ஜியங்களும் வந்து வாதாடப் படுகின்றன. சில வழக்குகளில் வாதி சொல்வதும் நியாயமாக இருக்கிறது; பிரதிவாதி சொல்வதும் நியாயமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வழக்குகளில் நியாயாதிபதி எவ்வளவு பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது தெரியுமா! அந்த மாதிரி எத்தனையோ தரும சங்கடமான வழக்குகள் ஒரு நாளில் முடிவடைகின்றன. இரண்டு கட்சிகளுக்கும் நியாயாதிபதி அனுகூலம் செய்ய எப்படி முடியும்? ஏதாவது ஒரு கட்சிக்குத்தானே அனுகூலம் கிடைக்கும்; அதைப் போல நீயும் ஏதாவது ஒருவருக்குத் தான் அனுகூலம் செய்ய வேண்டும். ஆனால், எவருக்கு அனுகூலம் செய்கிறதென் பதை எப்படித் தீர்மானிக்கிறது என்றல்லவா என்னைக் கேட்டாய்? அதற்கு ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். அதை நீ நன்றாக கவனிக்க வேண்டும். என்னவென்றால், நீ இப்போது, உன்னுடைய பழைய நண்பரையே கலியாணம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்; அப்போது எங்களுக்கு நேரும் துன்பம் என்னவென்றால், மைனர் மரண தண்டனையோ, தீவாந்தர தண்டனையோ, அல்லது, சிறைச்சாலை தண்டனையோ அடைவது நிச்சயம். அதனால், அவனுக்கும், அவனுடைய தாயார், கலியாணம் ஆகாத இரண்டு சகோதரிமார் முதலியோருக்கும் என்றைக்கும் நீங்காத அவமானமும், தலை குனிவும் ஏற்படும். அவன் சிறைச்சாலையில் இருந்து திரும்பி வந்தால், அவனுக்குத் தக்க இடத்தில் கலியாணம் நடப்பதே சந்தேகமாகிவிடும். அதனால் பலவகையான துன்பங்கள் ஏற்படும். அப்படியின்றி, நீ எங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, இந்த அம்மாளுக்கு மருமகளாக வர இசைந்தால், உடனே மைனர் விடுதலை அடைந்து விடுவான்; அவனுடைய குடும்பத்தாருக்கு எவ்வித துன்பமும் துயரமும் இல்லாமல் போகின்றன. ஆனால் உன்னுடைய பழைய சிநேகிதருக்கு என்ன நஷ்டம் என்பதை கவனிப்போம். தாம் ஆசைப்பட்ட பெண் தமக்குக் கிடைக்க வில்லையே என்ற விசனம் அவருக்கு உண்டாகும்; அதைப் பற்றி

சந்தேகமில்லை. அது சொற்ப காலத்தில் படிப்படியாக மறைந்து போகும். உலகத்தில் வேறே எத்தனையோ அழகான பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுள் எவளையாவது கலியாணம் செய்து கொள்வது அவருக்கு எளிய காரியம். அதனால் அவருடைய ஆசை பூர்த்தியாகிவிடும்; நீ அவரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளாமல் போவதால், அவருக்குப் பிரமாதமான துன்பம் வந்துவிடும் என்று நினைக்கவே நியாயமில்லை. அவருடைய விஷயம் முற்றிலும் சிற்றின்ப ஆசையைப் பொருத்தது. எங்களுடையதோ பிரமாதமான விபத்தைப் பொருத்தது. அவரை நீ கலியாணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்வதற்கு உனக்கு அதிகாரமிருக்கிறது; அப்படிச் செய்தால், உனக்கு எவ்வித மான இழுக்கும் உண்டாகாது; ஆனால் பெருத்த ஆபத்தில் இருக்கும் எங்களுக்கு, உன்னால் எளிதில் செய்யக்கூடிய இந்த உதவியை செய்ய மறுத்தால், அதனால் உனக்குப் பெருத்த பாவம் வந்து சம்பவிக்கும். நான் சொல்லும் தாரதம்மியத்தை நீ நன்றாக யோசித்துப் பார்" என்று, நியாயஸ்தலத்தில் வாதாடுவது போல நயமாக எடுத்துரைத்தார்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் ஒருவாறு திருப்தி அடைந்தவள் போல நடித்து, "தாங்கள் சொல்வதும் நியாயமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் பழைய அன்பு குறுக்கிட்டுப் போராடு கிறது. சரி; நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கிறது போலிருக்கிறது. அக்கினி சாட்சியாகக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்ததற்கு, காகிதம் சாட்சியாகக் கலியாணம் நடக்கிறது போலிருக்கிறது; சரி, அவரவர்கள் கொடுத்து வைத்த அளவு தானே கிடைக்கும். தங்களுடைய விருப்பம் போலவே நடந்து கொள்ளுகிறேன். ஆனால் என்னைக் கேவலம் வைப்பாட்டியைப் போல இழிவாக மதிப்பதாய் இருந்தால், நான் இதற்கு இணங்கவே மாட்டேன். எந்த விஷயமும் இந்தப் பத்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியே நடக்க வேண்டும். அது உங்களுக்குச் சம்மதந்தானே" என்றாள்.

சிவஞான முதலியார்:- ஆகா! தடையில்லை.

கல்யாணியம்மாள்:- இதுவரையில் நாங்கள் சொன்னதெல்லாம் அந்த நிபந்தனைகளின்படி நடப்பதாகவே தான் சொன்னோம்.

பாலாம்பாள்:- நிரம்ப சந்தோஷம். ஆனால் இதில் இன்னொரு காரியம் இருக்கிறது. மைனர் நிரம்பவும் சிறுபிள்ளை ஆகையால், அவரை நான் வஞ்சித்து மயக்கி, அவருடைய மனதுக்கு மாறாக இந்தப் பத்திரத்தை எழுதி வாங்கிக் கொண்டதாக, நாளைக்கு ஜனங்கள் என்மேல் அவதூறு சொல்ல ஆரம்பிப்பார்கள்; அப்படிப்பட்ட துன்பமெல்லாம் எனக்கு நேராமல் தாங்கள் பார்த்துக் கொள்வீர்களா? – என்றாள்.

சிவஞான:- அதற்குச் சந்தேகம் என்ன? உன்னை நாங்களே சேர்த்து வைத்திருக்க, பிறகு நாங்கள் பிறழுவோமா?

பாலாம்பாள்:- அப்படியானால், என்னுடைய திருப்தியின் பொருட்டு ஒரு காரியம் செய்யுங்கள். தாங்கள் இருவரும், இதற்கடியில் சாட்சிகளாகக் கையெழுத்துச் செய்து விடுங்கள். அந்த ஓர் உறுதியே எனக்குப் போதுமானது. அந்த மைனரே ஏகதேசத்தில் எழுதியிருப்பதை வெளியில் காட்டுவதற்கே எனக்கே வெட்கமாக இருக்கிறது – என்றாள்.

அவளது சொல்லைக் கேட்ட இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போயினர். ஏனெனில், அவள் அவ்வாறு தங்களையும் அதில் மாட்டி விடுவாள் என்பதை அவர்கள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அந்தப் பத்திரத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொள்ளச் செய்து, அந்த ஆபத்தை நிவர்த்தி செய்து கொண்டால், பிறகு அவளுக்கு ஏதேனும் ஜீவனாம்சம் கொடுத்து விடலாம் என்பது அவர்களது கருத்து; ஆனால் அவள் அவர்களது கையெழுத்தையும் வாங்கி விடவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடேயே தொடக்கத்தில் இருந்து அந்தப் பத்திரத்தை தான் அலட்சியமாக மதிப்பதாகவும், அவர்களது விருப்பத்திற்கு இணங்க மனமில்லாதவள் போலவும் நடித்து வந்தாள் ஆதலால், அவள் தந்திரமாக, அவர்களது கையெழுத்தை அவசியம் போட்டே தீர வேண்டிய நிலைமைக்கு அவர்களைக் கொணர்ந்து விட்டாள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் கையெழுத்தைச் செய்யத் தயங்கினால், அவர்களது சொல் ஏமாற்ற

மானது என்று அவள் நினைத்து, உதவி செய்ய மறுத்து விடுவாளோ என்ற அச்சம் பிறந்து விட்டமையால், அவர்கள் அதற்கு எவ்வித சமாதானமும் சொல்ல முடியாமல் போய்விட்டது. இருந்தாலும் சிவஞான முதலியார் அவளைப் பார்த்து, "என்ன குழந்தாய்! பெரிய மனிதர்கள் என்று ஆதியில் இருந்தே நீ எங்களைப் புகழ்ந்ததென்ன? எங்களுடைய வார்த்தையில் உனக்கு இன்னம் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையா? சூரியன் திசை மாறிப் போனாலும், நாங்கள் சொன்ன வாக்குறுதியை மீற மாட்டோம்" என்று தளுக்காக மொழிந்தார்.

உடனே பாலாம்பாள் புன்னகை செய்து, "எத்தனையோ ஜனங்களுக்கு முன்னால், அக்கினி சாட்சியாகத் தாலி கட்டும் போது கூட, ஆகாயவாணியையும் பூமாதேவியையும் சாட்சி வைக்கிறார்களே! இப்போது நான் அதிகமாக ஒன்றையும் கேட்க வில்லை. மகா ஜனங்களுடைய சாட்சியும் எனக்கு வேண்டாம்; அக்கினியின் சாட்சியையும் நான் கேட்கவில்லை. ஆகாயவாணி யாகிய வக்கீல் ஐயாவும் பூமாதேவியான என்னுடைய மாமியாரும் சாட்சியாக இருப்பதே போதுமானது; அதிகமாக ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று வேடிக்கையாக மொழிந்தாள்.

அதன் பிறகு கல்யாணியம்மாளும், சிவஞான முதலியாரும் திருடனுக்குத் தேள்கொட்டிய நிலைமையை அடைந்து, தங்களது மனதிற்கு நேர்விரோதமாக, அந்தப் பத்திரத்தின் அடியில் தங்களது கையெழுத்தைச் செய்து கொடுத்தனர். அதை வாங்கிக் கொண்ட பாலாம்பாள், எதிர்பாராமல் தனக்கு வந்து வாய்த்த அபாரமான அதிர்ஷ்டத்தையும் மகோன்னத பதவியையும் நினைத்துக் கரை கடந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, பூரித்துப் புளகாங்கிதம் எய்தியவளாய், தனது ஆனந்தப் பெருக்கைத் தாங்க மாட்டதவளாய்த் தத்தளித்து, "சரி; இதுவரையில், எனக்கு நானே எஜமானியாக இருந்து வந்தேன். இது முதல் அந்த நிலைமை நீங்கிவிட்டது. இனிமேல் புருஷன், மாமியார் ஆகிய இருவருடைய சொல்லின்படி கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியவள் ஆகிவிட்டேன். என்னுடைய கஷ்ட சுகங்களையும் இன்ப துன்பங்களையும் நீங்களே ஏற்றுக்

கொண்டு விட்டீர்கள் ஆகையால் அதைப் போலவே, நானும் நடந்து கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்" என்று மிகுந்த பணிவோடும் நன்றியறிதலோடும் கூறினாள்.

கல்யாணியம்மாளும், சிவஞான முதலியாரும் வெளிப் பார்வைக்குச் சந்தோஷமாக அந்தப் பத்திரத்தில் கையெழுத்துச் செய்து கொடுத்தனர் ஆனாலும், அவர்களது மனம் தாங்கள் செய்த பெருத்த தவறைக் குறித்து அப்போதே பெருத்த விசனமும் கவலையும் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. இருந்தாலும், அந்தச் சமயத்தில் தங்களது உண்மையான உணர்ச்சியை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் மறைத்துக் கொண்டனர். உடனே சிவஞான முதலியார் பாலாம்பாளை நோக்கி, "இப்போது சுமார் பதினொன்றரை மணி ஆகியிருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். உன்னுடைய பலவீனமான நிலைமையில் உனக்கு இப்போது இன்னமும் அநாவசியமான தொந்தரவு கொடுக்க எங்களுக்கு மனமில்லை; உன்னிடம் இருந்த சொத்துகள் எல்லாம் கொள்ளை போய் விட்டன ஆதலால், உனக்குப் பண விஷயத்தில் அசௌகரியம் இருக்கலாம். அதுவும் தவிர, நீ இனி உன்னுடைய பழைய நண்பரையும் விலக்க வேண்டியவள் ஆகையால், அவரிடத்தில் இருந்தும், இனி நீ பணத்தை எதிர்பார்ப்பது நியாயமல்ல. ஆகையால், இப்போது உனக்கு ஏதாவது அவசரச் செலவுக்குப் பணம் தேவையானால் வாங்கிக் கொள். கொடுத்து விட்டுப் போகிறோம்; இனி நீ எங்கே இருப்பது என்ற மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் நாம் நாளைய தினம் கலந்து பேசிக் கொள்வோம்" என்றார்.

பாலாம்பாள்:- அப்படியே பேசிக் கொள்வோம். எனக்குப் இப்போது பணம் ஒன்றும் தேவையில்லை; எல்லாம் நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இன்னொரு விஷயம்; நேற்று இங்கே கொள்ளை நடந்த பிறகு, இரவில் இங்கே தனியாக இருப்பதற்கு நிரம்பவும் பயமாக இருக்கிறது; இன்றையப் பொழுதை எப்படியாவது இங்கேயே போக்கிவிடுகிறேன். நாளைக்கு நான் பட்டணத்துக்கே வந்துவிட வேண்டும்; தாங்கள் பார்த்து எங்கே வைக்கிறீர்களோ அங்கே இருக்கிறேன் – என்றாள்.

கல்யாணி:- எங்களுடைய பிள்ளைக்கு வேறோர் இடத்தில் பெண் பார்த்திருக்கிறோம். திடீரென்று அந்தச் சம்பந்தத்தை வேண்டாம் என்று சொல்லுவது சந்தேகத்துக்கு இடமாகும். ஆகையால் சிறுகச் சிறுக அதை ஒருவகையாகப் பங்கீடு செய்ய வேண்டும். அதன் பிறகு, நம்முடைய பங்களாவுக்கே வந்து விடலாம். அது வரைக்கும், உனக்கு வேறே தனியான நல்ல ஜாகை அமர்த்திக் கொடுக்கச் செய்கிறேன். அதில் சொற்ப காலம் நீயும் மைனரும் சந்தோஷமாக இருங்கள்.

பாலாம்பாள்:- ஆம்; அதுதான் நியாயம்; அப்படியே செய்கிறேன் – என்றாள். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் தனக்குள்ளாகவே பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். ஏனெனில், அவள் தன்னை தங்களோடு தேனாம்பேட்டை பங்களாவுக்கு உடனே அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பாளோ என்றும், அந்த வெட்கக்கேட்டைத் தனது பெண்களும், மற்றவரும் அறிந்து கொள்வார்களே என்றும் அவள் பெரிதும் அஞ்சியிருந்தாள் ஆதலால், முக்கியமான அந்தக் கவலை நீங்கியது. அதன் பிறகு சிவஞான முதலியார் பாலாம்பாளை நோக்கி, "உன்னைச் சந்தோஷமாகவும் வசதியாகவும் வைக்க வேண்டிய பொறுப்பு இனி எங்களுடையது; இப்போது நாம் செய்ய வேண்டிய முதல் காரியம் மைனரைப் போலீஸாரிடத்தில் இருந்து விடுவிப்பதல்லவா? அதை எப்படி செய்யலாம்? சப் இன்ஸ்பெக்டர் இப்போதும் கச்சேரியில் இருக்கிறார். நான் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். ஆனால், நான் பையனுக்குச் சம்பந்தமானவன் என்பதைச் சொல்லவில்லை. உன்னுடைய உடம்பு இன்னமும் குணப்படவில்லை என்று அவர் தெரிந்து கொண்டிருப்பதால், நாளைக்குக் காலையில் அவர் வாக்குமூலம் வாங்க இங்கே வருவார். இப்போது நீ நேரிலாவது ஆள் மூலமாக வாவது, மைனரைப் பற்றிய செய்தியை நீ அவரிடம் தெரிவித்தால், அவர் ஒருவேளை சந்தேகப்படலாம். ஆகையால் நாம் காலை வரையில் பொறுத்திருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. நாங்கள் இப்போது எங்களுடைய பங்களாவுக்குப் போய் விட்டுக் காலை 10 மணிக்கு இங்கே வருகிறோம்; அதற்குள் சப் இன்ஸ்

பெக்டர் வந்து வாக்குமூலம் கேட்டால், நீ என்ன சொல்லப் போகிறாய்?" என்றார்.

பாலாம்பாள்:- நீங்கள் முதலில் சொல்லிக் கொடுத்தபடியே சொல்லி, அவரை உடனே விடுவிக்கும்படி செய்கிறேன். இனி மேல் அந்தப் பொறுப்பு என்னுடையதல்லவா? தாங்கள் வருவதற்குள், அவரை மீட்டு அழைத்து வந்து இங்கே இருக்கச் செய்கிறேன். இந்த அகாலத்தில் நீங்கள் தேனாம்பேட்டைக்குப் போவதுகூட எனக்குச் சம்மதமில்லை. இங்கேயே வசதியாகப் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி விடுவேன். ஆனால், அதில் ஓர் இடைஞ்சல் இருக்கிறது; நான் இங்கே தனிமையில் இருக்க மிகவும் அஞ்சினேன் ஆகையால், என்னுடைய நண்பரான நாடக எஜமான், இன்று வி.பி. ஹாலில் நாடகம் முடிவடைந்த உடனே, இங்கே வருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்; தாங்கள் இருப்பதை அவர் காணவும், தாங்கள் இன்னார் என்றும், இன்ன காரியமாக வந்தீர்கள் என்றும் நான் சொல்லவும் நேரும். அது என் மனதுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனென்றால், நாளைமுதல், அந்த நாடகத்தையும், அவருடைய நட்பையும் நான் விட்டொழிக்கப் போகிறவள் ஆகையால், அவரிடம் நம்முடைய ரகசியங்களை எல்லாம் எதற்காக வெளியிடுகிறது? – என்றாள்.

சிவஞான:- சரியான காரியம். ஆனால் இப்போது நீ சொன்னதி லிருந்து எனக்கு இன்னொரு கவலை உண்டாகிவிட்டது. உன்னுடைய பழைய நண்பரும், உனக்கு இது வரையில் பேருப காரியாக இருந்து வந்தவருமான அவரை நீ மறுபடியும் காணும் போது உன்னுடைய மனம் ஒருவேளை அவர் விஷயத்தில் இரக்கம் கொண்டாலும் கொண்டுவிடும். அதனால், நீ உன்னுடைய மனதை மாற்றிக் கொள்ள நேர்ந்துவிடும். அதற்காக நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும்; இதனால் உன்னை நான் நம்பவில்லை என்று நினைத்துவிடாதே. உன்னுடைய மனது தயாளமான மனதாகை யால், நான் இதைச் சொல்லுகிறேன் – என்றார்.

பாலாம்பாள்:- நான் ஒருதரம் வாக்குக் கொடுத்தால், இந்த உலகம் அழிந்தாலும், என்னுடைய அந்த உறுதி மாத்திரம் மாறாது.

இருந்தாலும், தாங்கள் அதற்காக என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்? — என்றாள்.

சிவஞான:- வேறொன்றும் இல்லை. நீ உன்னுடைய கையால் ஒரு கடிதம் எழுதி எங்களிடம் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் நாங்கள் நேரில் வந்ததாகவே இருக்கக்கூடாது. இந்தப் பத்திரம் நெடுநாளைக்கு முன்னரே எழுதப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்; நீ இப்போதே ஸ்மரணையில் இருந்த தெளிவடைந்ததாகவும், உன்னுடைய சயன அறையில் இருந்த மைனரைப் போலீசார் தவறுதலாகத் திருடன் என்று மதித்துப் பிடித்துக் கொண்டு போயிருப்பதாக இப்போதே நீ கேள்விப்பட்டதாகவும், நாளைக் காலையில், போலீசாரிடம் உண்மையைத் தெரிவித்து அவரை விடுவிக்கப் போவதாகவும், மைனரைப் பற்றி இன்று இரவு கவலைப் படாதிருக்கும்படி நீ இங்கிருந்து எங்களுக்கு ஆள் மூலமாக இப்போது எழுதி அனுப்பியது போல ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடு. அதுவே போதும் — என்றார்.

அதைக் கேட்ட பாலாம்பாள் அதற்கிணங்க, சிவஞான முதலியார் தமது சட்டைப்பையில் இருந்த வெறுங் காகிதங்களுள் ஒன்றை யும், தமது பவுண்டன் பேனாவையும் எடுத்து பாலாம்பாளிடம் கொடுக்க, அவள் அவரது சொற்படி ஒரு கடிதம் எழுதி, அவரிடம் கொடுத்ததன்றி, பத்திரத்தின் அடியிலும், இரண்டு மாதத்திற்கு முந்திய ஒரு தேதியை சிவஞான முதலியார் போடும்படி செய்வித்தாள். கடிதத்தை வாங்கி ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொண்ட பின், சிவஞான முதலியார், தாம் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்திருக்க, கல்யாணியம்மாளும் எழுந்து பாலாம் பாளிடம் செலவு பெற்றுக் கொண்டாள். உடனே அவர்கள் இருவரும் அந்தச் சயன அறையை விட்டு வெளிப்பட்டு மெத்தைப் படிகளின் வழியாகக் கீழே இறங்கி வர, லாந்தரோடு ஆயத்தமாக நின்ற வேலைக்காரன், அவர்களுக்கு முன்னால் வெளிச்சம் காட்டி, பெட்டி வண்டியில் அவர்களை ஏற்றுவிக்க, வண்டிக்காரன் குதிரையைத் தட்டி ஓட்ட ஆரம்பித்தான். லாந்தர் வைத்திருந்த வேலைக்காரன் முன்னால் ஓடி இரும்புக் கம்பிக் கதவைத் திறந்து விட, அடுத்த நிமிஷம் பெட்டி வண்டி

ராஜபாட்டையை அடைந்து, சென்னையை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது; லாந்தரோடு வந்த வேலைக்காரன் திரும்பவும் கதவை மூடிப் பூட்டிக் கொண்டு பங்களாவிற்குள் போய்விட்டான்.

அப்போது இரவு சுமார் பதினொன்றரை மணிக்கு மேல் ஆகியிருக்கலாம். அன்று இரவு சாதாரண இருளாக இருந்தமை யாலும், ஆகாயத்தில் எண்ணிறந்த நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தமையாலும், வழியும், மரங்களும், வயல்களும் நன்றாகத் தெரிந்தன. பெட்டி வண்டியின் முன்னும் பின்னும் நான்கு லாந்தர்கள் பொருத்தப் பட்டிருந்தன ஆதலால், வண்டியைச் சுற்றி, நாலைந்து கஜ தூரம் வரையில், வெளிச்சம் நன்றாகப் பரவி இருந்தது. நடு இரவாகிவிட்டதைக் கருதி சிவஞான முதலியார், வண்டியை விசையாக ஓட்டும்படி சொல்ல, வண்டிக் காரன் தனது சவுக்கை மிகவும் தாராளமாக உபயோகிக்கத் தலைப் பட்டான். அவன் சற்றேறக்குறைய நாற்பது வயதடைந்த முரட்டு மனிதன் ஆதலால், அவனது அடிகள் குதிரைக்குச் சகிக்க இயலாது போகவே, அது நாற்கால் பாய்ச்சலில் பிடுங்கிக் கொண்டு பறக்க ஆரம்பித்தது. அந்த அதிர்ச்சியும், அலட்டலையும் தாங்க மாட்டாமல் கல்யாணியம்மாள் பெரிதும் வருந்தினளேனும், நடு இரவில் தாங்கள் நிருமானுஷ்யமான பாதையில் போவதைக் கருதி அத்தனை துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். வண்டி கிடுகிடாயமாகச் சென்று கொண்டே இருந்தது. அன்றைய சம்பவங்களைக் குறித்தும், தாங்கள் பத்திரத்தில் கையெழுத்துச் செய்த விஷயங்களைக் குறித்தும், அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தங்களது எண்ணங்களை வெளியிட விரும்பினார்கள் ஆனாலும், தாங்கள் பேசும் சங்கதிகள் வண்டிக்காரனது செவிக்கு எட்டி விடுமோ என்ற நினைவினால் அஞ்சி அந்த விஷயங்களைப் பற்றியே பேசாமல், மெதுவான குரலில், அந்தப் பாதையைப் பற்றியும், மரங்களைப் பற்றியும், அதிக இருள் இல்லாதிருந்ததைப் பற்றியும், அப்போதைக்கப்போது லோகாபிராமமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்; பெட்டி வண்டி, கிண்டி ரயில்வே ஸ்டேஷனைக் கடந்து சைதாப்பேட்டை தாலுக்காக் கச்சேரி அடையாற்றுப் பாலம் முதலியவற்றைக் கடந்து மவுண்டு ரோட்டின் வழியாகச் சென்றது.

எங்கும் ஒரு மனிதராகிலும் காணப்படாதிருந்தனர். உலகமே மூர்ச்சை ஒடுக்கி யோகாப்பியாசம் செய்ததோ என்னலாம்படி எங்கும் நிச்சப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. மரம், செடி, புல், பூண்டு, விலங்கு, பறவைகள் முதலிய யாவும் இரவாகிய போதையில் ஆழ்ந்து உணர்வற்றுக் கிடந்தன. நாய்கள் குரைப்பதும் ஒடுங்கிப் போயிருந்தது. உலகத்தில் உள்ள சகல கோடி ஆன்மாக்களும், எவரது பாதுகாப்பும் இன்றி நிராதரவாகத் துயில்கின்றனவே என்று நினைத்துக் கவலை கொண்டு நட்சத்திரங்களாகிய பாராக்காரர்கள் விழித்த கண் மூடாமல் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு காவல் புரிந்திருக்க, பெட்டி வண்டி மாத்திரம் சென்று கொண்டிருந்தது. அவ்வாறு சென்று கொண்டிருந்த வண்டி கலெக்டர் பங்களாவுக்கு அப்பால் உள்ள பெருத்த ஏரியின் பக்கமாக வந்த போது, படேரென்று குதிரையின் முகத்தில் ஓர் அடி விழுந்தது. அதே நிமிஷத்தில் வண்டிக்காரனது தலைமீது ஓர் அடி விழ, அவன், "அப்பாடா" என்று வீரிட்டுக் கொண்டு பாட்டையில் வீழ்ந்து விட்டான். குதிரை அடியைப் பொறுக்க மாட்டாமல் துள்ளிக் குதித்து, வண்டியைச் சடேரென்று பின்னால் தள்ளிய வண்ணம் நின்று விட்டது. அதற்குள் வண்டியின் கூண்டிலும், பக்கத்தில் இருந்த பலகைகளிலும், மழை பெய்வது போல, மூங்கில் தடிகளின் அடிகள் தடதடவென்று வந்து விழுந்தன. உள்ளே இருந்த கல்யாணியம்மாளும்; சிவஞான முதலியாரும் பெருந்திகில் கொண்டு நடுங்கி, அன்றோடு தங்களுக்கு முடிவு காலம் வந்துவிட்டது என்று நினைத்த, மூலைகளில் பதுங்கிய வண்ணம், "யாரப்பா அடேய்! எங்களைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். எங்களிடம் இருப்பதை எல்லாம் கொடுத்து விடுகிறோம். அடிக்க வேண்டாம் அடிக்க வேண்டாம்" என்று கூச்சலிட்டு அலற, கையில் பெருத்த மூங்கில் தடிகளோடு பனை மரங்கள் போல நின்ற இரண்டு திருடர்கள், வண்டியில் இருந்த லாந்தரில் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு "சரி; எறங்கு கீளே! ஒண்ணுகூட பாக்கி இல்லாமெ, எல்லாத்தியும் போடு இப்பிடி! வாயைக் கீயை தொறக்கப்போறெ, அத்தோடே மண்டைப்பூச்சு மாண்டுபூடும்" என்று அதட்டிய வண்ணம், கதவைத் திறந்துவிட, சிவஞான

முதலியாரும், கல்யாணியம்மாளும் கலகலத்துப் போய், உடனே கீழே இறங்கி விட்டனர். அவர்களது உடம்பு முழுதும் வியர்வை வெள்ளத்தால் அபிஷேகமாகி விட்டது. கால்கள் பூமியில் நிற்க மாட்டாமல் நடுங்குகின்றன. தங்கள் மீது அடி வீழ்ந்து விடுமோ என்ற பெரும் பீதியினால், அவர்கள் இருவரும் தங்களது ஆடை ஆபரணங்களை எல்லாம் கழற்றிக் கொடுக்கலாயினர். சிவஞான முதலியாரது தங்க மூக்குக் கண்ணாடி முதல், கால் ஜோடு வரையில் உள்ள சகல பொருட்களும் பிரயாணம் புறப்பட்டுவிட்டன. அவர்மீது ஒரு கோவணம் ஒன்றே செயற்கைப் பொருள் மிஞ்சியது. அதைப்போல, கல்யாணியம்மாள் கொண்டு வந்திருந்த சுமார் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் பெறுமான நோட்டுகளும், அவளது தேகத்தில் இருந்த அபாரமான விலையுள்ள வைர ஆபரணங்களும் ஆகிய சகலமானவற்றையும் அவள் கொடுக்கும்படி ஆகிவிட்டது. அவளது விலை உயர்ந்த பட்டுச் சேலையையும் விட்டுவிட மனமற்ற திருடர்கள் சிவஞான முதலியாரிடத்தில் இருந்து பறித்த வஸ்திரம் ஒன்றை அவளுக்குக் கொடுத்து அணியச் செய்து, சேலையையும் பிடுங்கிக் கொண்டனர். அவ்வாறு, அவர்கள் இருவரும் மரங்களைப் போல பிறந்த மேனியாக நிறுத்தப்பட்ட பின்னர், திருடர்கள் வண்டிக்குள் ஏறி, அங்கே ஏதேனும் பொருளை அவர்கள் போட்டிருப்பார்கள் என்ற நினைவினால் தேட, அங்கே ஒரு காகிதம் கிடக்கக் கண்டனர். அது பாலாம்பாளால் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட காகிதம் ஆதலால், அதை மாத்திரம் காப்பாற்றும்படி சிவஞான முதலியார் அதை உள்ளே போட்டிருந் தார். அது ஏதேனும் முக்கியமான தஸ்தாவேஜாக இருக்கும் என்றும், அதனால் தங்களுக்குப் பெருத்த ஆதாயம் ஏற்படலாம் என்றும் நினைத்த திருடர்கள் அந்தக் கடிதத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினார்கள்; சிவஞான முதலியார் கல்யாணி யம்மாள் ஆகிய இருவரிடத்திலும் அபகரித்த பொருட்கள் யாவும் தரையில் தாறுமாறாகக் கிடந்தமையால் இரண்டு திருடர்கள் லாந்தரையும், கைத்தடிகளையும், தரையில் வைத்துவிட்டு, ஒரு துணியை விரித்துக் கீழே கிடந்த நோட்டுகள், கடிதம், ஆபரணங்கள், எல்லாப் பொருட்களையும் எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டினர்.

பாய்ந்து அவனது உடம்பை நன்றாகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்ட வண்ணம், "ஐயா! எஜமானே! பெட்டியிலே கவுறு இருக்குது எடுங்க" என்று சிவஞான முதலியாரை அழைக்க, அவர் ஓடோடியும் சென்று, பெட்டிக்குள் இருந்த பெருத்த மணிக் கயிற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவர, அந்தக் கயிற்றால் வண்டிக் காரன் திருடனது கைகளை மார்போடு சேர்த்து இறுகக் கட்டி விட்டான். அதே சமயத்தில் "பலே! சபாஷ்!" என்ற சந்தோஷ கூச்சலுடன் குதிரைப் பிரயாணி அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அப்படி வந்தது யார் என்று யாவரும் வியப்போடு பார்க்க, அவர் ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராக இருக்கக் கண்ட சிவஞான முதலியாரும், கல்யாணியம்மாளும் பரம சந்தோஷம் அடைந்த தன்றி "அப்பாடா! பிழைத்தோம்" என்று கூறிய வண்ணம், மிகவும் பரிதாபகரமான பார்வையாக இன்ஸ்பெக்டரது முகத்தை நோக்கினர்; அந்த ஆபத்து வேளையில் கடவுளே தங்களைக் காப்பாற்ற அவ்வாறு வந்ததாகவே நினைத்து ஈசுவரனைத் துதித்தனர். அங்கே வந்த இன்ஸ்பெக்டர் சிவஞான முதலியாரை அழைத்து, அங்கே நிகழ்ந்த சம்பவத்தின் விவரங்களையும், அவர்கள் யார் என்பதையும் கேட்டறிந்த பின்னர், "சரி; நான் சைதாப்பேட்டை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். இது என்னுடைய டிவிஷனைச் சேர்ந்தது. நீங்கள் எல்லோரும் ஸ்டேஷனுக்கு வர வேண்டும். வந்து வாக்குமூலம் கொடுத்து விட்டு, உங்கள் ஊருக்குப் போகலாம். ஏறுங்கள் வண்டியில்; அடே வண்டிக்காரா! இந்தத் திருடர்கள் இரண்டு பேரையும் வண்டிக்குள் எடுத்துப் போடு" என்று அதிகாரத்தோடு கூற, வண்டிக்காரன் செத்துப் போய்க் கிடந்த திருடனையும், கட்டப்பட்டுக் கிடந்த திருடனையும் எடுத்துப் பெட்டி வண்டிக்குள் போட்டு, கதவுகளை மூடி நன்றாகத் தாளிட்டான். வண்டியின் பின்புறத்தில், சேவகர் உட்காரும் பலகையில் சிவஞான முதலியாரும் கல்யாணியம் மாளும் உட்கார்ந்து கொண்டனர். திருட்டுச் சொத்துகள் அடங்கிய மூட்டையை, தாமே பந்தோபஸ்தாகக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று கூறி, இன்ஸ்பெக்டர் தமது கையில் வாங்கிக் கொண்டார்; வண்டிக்காரன் வண்டியில் உட்கார்ந்து அதைத் திருப்பி ஓட்டத்

தொடங்கினான். சிவஞான முதலியார் தங்களது ஆடைகளை மாத்திரம் தங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்க, இன்ஸ்பெக்டர். ஸ்டேஷனுக்கு வந்து தான் எதையும் தர வேண்டும் என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டு, குதிரை தமக்கு அடங்காமல் விரைவாகப் போகிறதாகையால், தான் முன்னால் ஸ்டேஷனுக்குப் போவதாகச் சொல்லி விட்டு குதிரையைத் தட்டிவிட்டு, வண்டிக்கு முன்னால் சென்று மறைந்து போனார். அவ்வாறு அங்கே வந்து தந்திரம் செய்து மூட்டையை அபகரித்துப் போனது, முதல் நாள் அதே வேஷத்தோடு வந்த பெண் ஆதலால், அவள் அடியில் வருமாறு மனதில் எண்ணமிட்டுக் கொண்டு சென்றாள். 'சரி; மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாருக்கு நாம் பூர்வ ஜென்மத்தில் கடன் கொடுத்து வைத்தோம். அது இப்போது தானாக என் வழியில் வந்து குறுக்கிடுகிறது. நேற்று, இவளுடைய மகனான மைனர் தன்னிடம் இருந்ததை எல்லாம் கொடுத்தான். இன்று அவனுடைய தாயார் கொடுத்தாள். 'கொடுக்கும் தெய்வம் கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு கொட்டாதா' என்று தனக்குள் நினைத்து அளவளாவிய வளாய் மாயமாக மறைந்து போனாள். கால் நாழிகையில் பெட்டி வண்டி சைதாப்பேட்டை போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடைந்தது. உடனே சிவஞான முதலியார் உள்ளே நுழைந்து விசாரிக்க, அந்த ஸ்டேஷனுக்கு இன்ஸ்பெக்டரே கிடையாது என்றும் சற்று முன் எந்த இன்ஸ்பெக்டரும் அங்கே வரவில்லை என்றும், அவ்விடத்தி லிருந்த சப் இன்ஸ்பெக்டரிடத்தில் அவர்கள் கேள்வியுற்று முற்றிலும் திகைத்து ஸ்தம்பமாக நின்றனர்.

★ ★ ★

13–ம் அதிகாரம்

தேள்கொட்டித் திருடன்

கல்யாணியம்மாள் சிவஞான முதலியாரோடு ஆலந்துரை அடைந்து தனக்கு ஒரு புதிய மருமகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டதற்கு முன் அன்றைய தினம் பிற்பகலில் மீனாக்ஷியம் மாளது பங்களாவிற்குச் சென்று, மதனகோபாலனைப் பற்றி பல வகையான அவதூறு மொழிகளைக் கூறி, கண்மணியம்மாளது

நிச்சயதாம்பூல முகூர்த்தத்தை மறுநாள் இரவில் நடத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டு, அந்த மங்கையை விவரிக்க இயலாத வேதனைகளுக்கு இலக்காக்கி, மீனாக்ஷியம்மாளை அழைத்துக் கொண்டு தனது பந்துக்களும் நட்பினருமான பலரது பங்களாக்களுக்கும் சென்ற காலத்தில் தனிமையில் விடப்பட்ட கண்மணியம்மாளை நாம் சிறிது கவனிப்பது அவசியமாகிறது. அந்த அழகிய மடந்தையின் முகமாறுதல்களையும் துயரத்தையும் தத்தளிப்பதையும் கண்டு, அவள் மதனகோபாலன் மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்று கல்யாணியம்மாள் செய்த யூகம் தவறானதல்ல. ஏனெனில், ஒப்புயர்வற்றதான மனோகர வடிவத்தையும், கபடமற்ற தயாள மனத்தையும், இனிய கலியாண குணங்களையும், குளிர்ந்த நளின மொழிகளையும், அபாரமான சங்கீத ஞானப் பயிற்சியையும் பரிபூரணமாகப் பெற்றிருந்த அந்த அற்புத மோகனாங்கனான மதனகோபால னிடம் சிறிது நேரமாகிலும் பழகுவோர், ஆண்பாலரானாலும் பெண்பாலரானாலும், அவனால் கவரப்பட்டு, அவனிடம் வாத்சல்யம் கொண்டே தீரவேண்டும். அவனது இனிய சுந்தர வடிவத்தை, அவனுக்குத் தெரியாமலே தங்களது மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொண்டு, இரவு பகலாக அவனை நினைத்து ஏங்கி, ரகசியத்தில் நெடுமூச்செறிந்து உயிர் சோர்ந்த பெண்டீர் கணக்கில் அடங்காதவர். அவ்வாறே அவனது தெய்வீக அமைப்பைக் கண்டு அவனது சிறப்புகளுள் ஒன்றேனும் தங்களிடத்தில் இல்லையே என்று நினைத்துப் பொறாமையால் வயிறு வெடிக்கும் நிலைமையை அடைந்த ஆண்பாலரது தொகை அனந்தம். அங்ஙனம் இருக்க, ஒத்த அழகும், ஒத்த குணமும், ஒத்த மனப்போக்கும் பெற்றவளான கண்மணியம்மாளது மனதில் அவனது விஷயத்தில் வாத்சல்யமும் பிரேமையும் ஏற்பட்டது விந்தையாகுமா? ஒருகாலும் ஆகாது. ஆனால், அவன் அன்னிய புருஷரிடத்திலும், ஸ்திரீகளிடத்திலும், மகா அடக்க வொடுக்கமாக வும் மரியாதை தவறாமலும் நடந்து, மனதாலும் சொல்லாலும் செயலாலும் எவ்விதமான தீமையும் கருதாமல் பரம யோக்கிய னாக நடந்து வந்தான் ஆதலால், அவனைக் கண்ட மாதர்கள் அவன் மீது மோகங் கொண்டது அவனது நடத்தைத் தவறினால்

ஏற்பட்டதாகுமோ என்று எவரும் நினைப்பது உண்மைக்கு மாறான விஷயமாகும். அவனது அற்புத அமைப்பும் இயற்கை யான நற்குணங்களுமே விலக்க ஒண்ணா மோகனாஸ்திரங்களாகப் பொலிந்து, காண்போரது மனதை அவ்வாறு கவர்ந்தன. காந்தங்கள் சிறிதும் முயற்சி செய்யாமல் இருக்க, இரும்புகள் எப்படித் தாமாகவே அவைகளிடம் செல்கின்றனவோ அப்படியே, மதன கோபாலன் தனது முயற்சியின்றியே பிறரது மனதை வசீகரிக்கக் கூடிய உத்தம புருஷனாக இருந்தான். சௌந்தரியத்திலும், நற்குண நல்லொழுக்கத்திலும், மிருதுவான அழகிய சொற்களிலும், அவனது சங்கீத வித்தையிலும் ஈடுபட்டு மாறாவகையில் லயித்து விட்டது ஆதலால், அவள், தான் மணப்பதானால், அந்தப் புருஷனையே மணக்க வேண்டும் என்றும், இல்லையானால் தான் தனது உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், தனக்குள்ளாக உறுதி செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளது கருத்தை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்ட மீனாக்ஷியம்மாள் நயத்தினாலும், பயத்தினாலும் அவளது மனவுறுதியை மாற்ற எவ்வளவோ முயன்றதும் வீணாயிற்று. அந்த மங்கையோ தன் மனத்தில் இருந்த காதலையும் கருத்தையும் மதனகோபாலனிடம் எப்படி வெளியிடுவது என்பதையும், தான் மாரமங்கலம் மைனரையே மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று பிடிவாதமாகக் கூறும் தனது அத்தையின் மனதைத் தான் எப்படி மாற்றுவது என்பதையும் அறியாமல், தனது மன நிலைமையை வெளியிட மிகுந்த லஜ்ஜை அடைந்தவளாய், பரம சங்கடமான நிலைமையில் இருந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். முதல் நாளைய பிற்பகலில், அழுது விசனித்துக் கொண்டிருந்த தனக்கு மதனகோபாலன் அன்பாகவும் உருக்கமாகவும் தேறுதல் கூறிய காலத்தில், அவள் தனது காதலை ஒருவாறாக வெளியிட நினைத்தாள் ஆனாலும் உத்தம ஜாதி ஸ்திரீகளது ஆபரணங்களான நாணம், மடம், அச்சம் என்ற உணர்ச்சிகளால் அவள் தடுக்கப்பட்டுத் தயங்கி, இன்பமோ துன்பமோ என்று விவரிக்க ஒண்ணாத விதம் சஞ்சலமுற்றிருந்த காலத்தில், மீனாக்ஷியம்மாளும் துரைராஜாவும் தோன்றியதும், அவர்கள் மதனகோபாலனை இழிவு படுத்தி, அவன் அதன் பிறகு அந்த பங்களாவிற்குள் வரக்கூடாதென்ற உத்தரவோடு, அவனை

வெளிப்படுத்தியதும், பெருத்த இடிகளாக அவளது மனதைத் தாக்கின. அவள் அதே ஏக்கமாக இருந்து வருத்தி ஊணுறக்கம் இன்றி மன மறுகிச் சோர்ந்து கிடந்தாள். அதன் காரணம் இன்ன தென்பதை உணர்ந்தவளான மீனாக்ஷியம்மாள் பலவகையில் அவளுக்கு நற்புத்தி புகட்டி அவளை அன்போடு தேற்றி வந்த தன்றி, சிலமாத காலத்தில் அவள் மதனகோபாலனை மறந்து விடுவாளென எண்ணியிருந்தாள்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே மறுநாள் பிற்பகலில் கல்யாணி யம்மாள் அவர்களது பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்து, புண்ணில் கோலிடுவது போல கண்மணியம்மாளைச் சித்திரவதை செய்து விட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தாள். அந்தச் சீமாட்டியும் மீனாக்ஷியம் மாளும் மதனகோபாலனைப் பற்றிக் கூறிய அத்தனை சொற்களும், அத்தனை வாள்களைப் போலவும், வேல்களைப் போலவும் அவளது இருதயத்தைத் துளைத்துக் கொண்ட சென்றன. மதனகோபாலனது துர்நடத்தையைப் பற்றி அவர்கள் சொன்ன விஷயங்களையும், மறுநாள் தனக்கும் மைனருக்கும் நிச்சயதாம்பூலம் மாற்ற வேண்டும் என்று அவர்கள் முடிவு கட்டியதையும் கேட்கவே கண்மணியம்மாள் சித்தப்பிரமை கொண்டவள் போலானாள். அவளது மூளை குழம்பியது; சிரமோ சுழன்றது. கரைகடந்த துக்கமும், அழுகையும் வெள்ளமாகப் பொங்கி எழுந்தன. அடக்க இயலாத விதம் மகா உக்கிரமாகப் பொங்கி எழுந்த மனவெழுச்சியால், அவளது மார்பு படீரென்று வெடித்து விடும்போல இருந்தது. அவள் தனது வேதனைகளைச் சொல்லின் மூலமாகவேனும் அழுகையின் மூலமாகவேனும் வெளிப்படுத்தலாம் என்பதற்கும், கல்யாணியம்மாளுக் கெதிரில் தான் அவ்வாறு கேவலமாக நடந்து கொள்வது அவளுக்கு அவமானமாகத் தோன்றியது. அந்த நிலைமையில் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து போய்விடலாமா என்ற ஓர் எண்ணமும் அவளது மனதில் எழுந்தது. ஆனால், தான் அப்படிச் செய்வதைப் பற்றி கல்யாணியம்மாள் ஏதேனும் சந்தேகம் கொள்வாளோ என்று நினைத்து, சொல்லில் அடங்கா நரக வேதனை அனுபவித்தவளாய் அந்த மடமங்கை வேதனைக் குவியலாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் வெளியிற் போனவுடனே, அப்பெண் பாவை விரைவாகச் சென்று தனது படுக்கையறையை அடைந்து கதவை மூடிவிட்டு அதற்குள் இருந்த தனது சயனத்தில் குப்புறப்படுத்து தனது மனதிற்குள் கரைகடந்து பொங்கி எழுந்து கொந்தளித்து நின்ற விசனவெள்ளத்தைத் தனது கண்ணீர் மூலமாக வெளியிட்டுக் கோவெனக் கதறியழத் தொடங்கவே, பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்னைப் பழித்த அவளது தேகத்தின் ஒவ்வோர் அணுவும், காற்றில் அசையும் மாந்தளிர் போல நடுநடுங்கின. கண்ணீர் வெள்ளமும் வியர்வை வெள்ளமும் ஒன்றுகூடி, அவளையும் அவளது உடைகளையும் கட்டில் மெத்தைகளையும் சுத்தமாக நனைத்துத் தரையிலும் பெருகி வழிந்தோடின. அதே நிலைமையில் அந்தப் பேதை மடவன்னம் பிற்பகல் நான்கு மணி நேரம் முதல் மாலை ஏழுமணி நேரம் வரையில் வீழ்ந்து கிடந்து, துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்து தேம்பித் தேம்பி அழுவதை அன்றி வேறெதையும் செய்ய அறியாதவளாய் உயிர்சோர, உடல் கரைய, மனமறுக, எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாய்க் குறுக, தீயிற்கருகும் வாழைக்குருத்தென வதங்கித் துவண்டு கிடந்தாள். ஆகா! மதனகோபாலன் மீது அவள் கொண்டிருந்த காதற் பெருக்கை என்னென விவரிப்பது! அது சொல்லிலும் கணக்கிலும் அடங்கத் தக்கதோ! காட்டுத்தீயினும் வலிதாக ஜ்வலித்து எழுந்த அந்தக் காதல் தீயை ஒரு சிறிதும் பாதிக்க வல்லமையற்ற அவளது கண்ணீர் ஆறானது, தானும் நெருப்பாக மாறி உருக்காக வழிந்தது. அவ்வாறு உணர்வு கலங்கி, அறிவு பிறழ்ந்து, உடல் கருதி, உயிர் தள்ளாடி ஓய்ந்து நெடுநேரம் கிடந்த அந்தப் பெண் பேதையின் மனம் சிறுகச் சிறுகத் தெளிவு பெற ஆரம்பித்தது. அப்போது தான் இருந்தது கனவு நிலைமையிலோ அல்லது நனவு நிலைமையிலோ என்று அவள் ஐயமுறலானாள். கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலனைப் பற்றிக் கூறிய மொழிகள் உண்மை போலவும் தோன்றின; பொய் போலவும் தோன்றின. கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலன் மீது அபாண்டமான அவ்வளவு பெருத்த அவதூறைக் கற்பித்துச் சொல்ல முகாந்திரம் இல்லை ஆதலால், அதில் ஒரு பாகமேனும் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்றும்,

கல்யாணியம்மாள் தனது வீண் பெருமையினாலும் கோபத் தினாலும் கூட்டியோ குறைத்தோ சொல்லி இருக்க வேண்டும் என்றும் அவள் நினைத்தாள். அன்னிய ஸ்திரீகளின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் நாணும் குணமுடைய மகா உத்தம புருஷனான மதனகோபாலன் அவ்வளவு தூரம் துணிந்து, கல்யாணியம் மாளிடத்தில் தகாத வார்த்தைகளை மொழிந்திருப்பானோ என்ற நினைவே எழுந்து அவளது மனதில் பெருத்த வியப்பையும் திகைப்பையும் உண்டாக்கின. தனக்கே உரியவன் என்று தான் மதித்திருந்த அந்த யெளவனப் புருஷன் வேறொரு ஸ்திரீயை நாடினானோ என்ற நினைவினால் உண்டான பொறாமை சகிக்க ஒண்ணாததாக இருந்தது. தான் அவன் மீது காதல் கொண்டிருப் பது போல, அவனும் தன்மீது காதல் கொண்டிருப்பான் என்று அவள் அதுகாறும் எண்ணியிருந்த பேதை எண்ணமானது பொய்த்துப் போனது அவளது உயிரே படீரென்று தெரித்துப் போனது போல இருந்தது. அவளது மனதில் கோடாநு கோடி நினைவுகளும் சங்கடங்களும் எழுந்து அடக்க ஒண்ணாத உரத்தோடு முரணிப் போர்புரியத் தொடங்கின. 'ஆகா! இப்படியும் நடக்குமா! என்ன அதிசயம்! கல்யாணியம்மாளிடம் இவ்வளவு கேவலமாக நடந்து கொள்ளக்கூடிய மனிதன் மற்றவரிடம் எல்லாம் பரம யோக்கியனைப் போல நடக்க முடியுமா! மேனி அழகும், குணத்தழகும், நடத்தையழகும், சொல்லழகும் அபாரமாக அமைந்துள்ள மனிதன் இப்படிப்பட்ட இழிவிற்கு உடன்படுவானோ! சே! இந்த நடத்தை அவனுடைய இயற்கை சுபாவத்துக்கு சிறிதும் ஒத்ததல்ல. அவன் அவ்வாறு செய்யக் கூடியவனே அல்ல. அப்படியானால் கல்யாணியம்மாள் சொன்னது பொய்யோ! இப்படிப்பட்ட கேவலமான காரியம் உண்மையில் நடந்திருந்தாலும், உத்தம குணமும், கண்ணிய புத்தியும் உடைய ஸ்திரீகள், இதை வெளியிட வெட்காரோ! அப்படி இருக்க, கல்யாணியம்மாள் இந்த விஷயத்தில் பொய்யான கற்பனை செய்து இவ்வாறு வெளியிட்டாள் ஆனாலும், தன் மானத்தைத் தானே கெடுத்துக் கொள்ள நினைப்பாளோ? அவளோ நல்ல உன்னத பதவியில் இருப்பவள்;

மகாராணி போன்ற அதிகாரத்தைச் செலுத்துபவள்; புருஷன் இறந்து பதினைந்து வருஷகாலமாகத் தனது கற்புக்குப் பழுது வராமல் தனது யௌவனப் பருவத்தை எல்லாம் மிகவும் எச்சரிப் பாகக் கழித்தவள். ஆகையால் அந்தச் சீமாட்டி தனக்குத் தானே இப்படிப்பட்ட இழிவையும் பழிப்பையும் உண்டாக்கிக் கொள்ள மாட்டாள். முதலில், இந்த விஷயத்தை, அவள் வெளியிடவும் விரும்பவில்லை; அத்தையம்மாளுடைய வற்புறுத்தலினாலேயே அவள் வெளியிட்டாள். ஆகவே, அவள் சொன்னது கற்பனை யாக இருக்காது. உண்மையிலேயே மதனகோபாலன் அப்படித் தான் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். மற்ற சிறிய பெண்களிடம், தனது எண்ணம் நிறைவேறாதென்று நினைத்து, விதவையான அந்த அம்மாளைச் சுலபத்தில் தனது வசப்படுத்தி விடலாம் என்று நினைத்திருப்பானோ! கல்யாணியம்மாளும் நல்ல கட்டழகுள்ள வள் ஆதலால், அவளது அபாரமான செல்வத்தையும், செல்வாக் கையும், பேரழகையும், விதவை நிலைமையையும் கருதியே, அவன் இவ்வாறு முயற்சி செய்திருக்க வேண்டும். ஆகா! இப்படிப் பட்ட மனிதரிடத்திலா என்னுடைய பிரியம் எல்லாம் ஏற்பட வேண்டும்! ஐயோ! நான் ஏன் அவனைப் பார்த்தேன். இப்படிப் பட்ட துன்மார்க்க நடத்தையுள்ள மனிதனை எனக்கு வீணை வாத்தியாராக ஏன் அமர்த்தினார்கள்! ஆகா! அந்த மனிதன் என்னுடைய மனதை எவ்வளவு தூரம் நிலைகுலைத்துப் பாழாக்கி விட்டான். அடடா! அவன் என் விஷயத்தில் இவ்வளவு தூரம் வஞ்சகனாக நடந்திருந்தும், இன்னமும் அவனுடைய சிங்கார வடிவம் என் மனதை விட்டு விலகமாட்டேன் என்கிறதே! என் மனதில் அவன் விஷயத்தில் முன்னிலும் அதிகமான வாத்சல்யம் சுரந்து பொங்குகிறதே! அவனை இன்னொரு முறை கண்ணாரப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் துடிக்கிறதே! ஆகா, என்ன செய்வேன்! நேற்றைக்கு முந்திய நாள் அவன் இங்கே இருந்த காலத்தில் எவ்வித முகாந்தரமும் இல்லாமல், அவனுக்கு இழிவு ஏற்பட்டது போல, நேற்றும் கல்யாணியம்மாளுடைய பங்களாவில் தற்செயலாக அவனுக்கு இப்படிப்பட்ட துன்பம் நேர்ந்திருக்குமோ! அவன் உண்மையில் குற்றமற்றவனாக

இருந்தால், கல்யாணியம்மாள் வெளியிடும் அவதூறைக் கேட்க, அவனுடைய மனம் எவ்வாறு பதறுமோ! அவன் வீணை கற்றுக் கொடுக்கப் போகும் ஒவ்வோரிடத்திலும், அவனை இகழ்ந்து வேலையை விட்டு விலக்கி இருந்தால், ஆகா! அவனுடைய நிலைமை எப்படி இருக்காது! எந்த தெய்வமாகிலும் என் முன்னே வந்து இன்னது தான் உண்மையான சங்கதி என்று தெரிவிக்கு மானால், அது எவ்வளவு அனுகூலமாக இருக்கும்! என்னுடைய நிலைமை பாதிக் கிணற்றைத் தாண்டியவனுடைய நிலைமையைப் போல ஆகிவிட்டதே! என்னைப் போன்ற பாவி ஜென்மம் இந்த உலகத்தில் இருக்கவும் வேண்டுமா! இளம் பிராயத்திலேயே தாய் தகப்பனை இழந்ததும், எத்தனையோ நற்குண புருஷர்கள் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் கேவலம் இழிகுணமும் துன்மார்க்க புத்தியும் துர்நடத்தையும் நிறைந்த அதமாதமனான மாரமங்கலம் மைனர் எனக்கென்று புருஷனாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதும், அடாடா! நான் பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த மகா பாதகத்தை அல்லவா காட்டுகின்றன. எவ்வளவோ அருமையான குணமும் உயர்வான நடத்தையும் உள்ள புருஷனான அந்த மதனகோபால னிடத்தில் மகா பாவியாகிய நான் ஆசை வைத்ததனாலே தான் அவனும் கெட்டுப் போனானே! என்னுடைய அதிர்ஷ்டஹீனமே அவனையும் கெடுத்து விட்டதோ! அல்லது, அப்படிப்பட்ட விலை மதிப்பற்ற நற்குணமணியான புருஷன் எனக்கு வாய்த்து விடப் போகிறானே என்ற பொறாமையால், என்னுடைய பூர்வ வினையே அவன் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட சதி செய்ததோ! ஆ! தெய்வமே! என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை!" என்று கண்மணியம்மாள் பலவாறு நினைத்து நினைத்து உருகிப் புரண்டு துவண்டு அழுதிருந்த தருணத்தில் அவளிருந்த அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டது. கையில் பிடித்த விளக்கோடு மீனாக்ஷியம்மாள் உள்ளே நுழைந்து, "என்ன கண்மணீ! மணி எட்டாகிறது, விளக்குக்கூட இல்லாமல் இருட்டில் படுத்துக் கொண்டிருக் கிறாயே! சாப்பிட நேரமாகிறது; எழுந்து வா" என்று அன்போடு அழைத்த வண்ணம் அவளது நிலைமையை உற்று நோக்கினாள். அவள் மிகவும் அலங்கோலமாக அழுது கொண்டு கிடந்ததையும்,

அவளது அபாரமான கேசம் அவிழ்ந்து விரிந்து தாறுமாறாகப் போயிருந்ததையும் அவளது உடைகளும், மெத்தையும் கண்ணீரினால் முற்றிலும் நனைந்து கிடந்ததையும் காணவே, மீனாக்ஷியம்மாள் பெரிதும் வியப்படைந்து, "அடாடா! என்ன விபரீதம் இது! பகலில் இருந்து இது வரையில் அழுது கொண்டா படுத்திருந்தாய்! இவ்வளவு மும்முரமாக அழுவதன் காரணம் என்ன?" என்றாள். அதைக் கேட்ட கண்மணியம்மாள் திடுக்கிட்டெழுந்து, மெத்தையை விட்டிறங்கி, தனது உடைகளையும் கேசத்தையும் விரைவாகச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, ஒன்றையும் அறியாதவள் போலவும், வேறு எதையோ கவனிப்பவள் போலவும், தனது பார்வையை வேறே பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு நின்றாள். உடனே மீனாக்ஷியம்மாள், "கண்மணீ! என்ன இது? நீ என்ன அறியாத குழந்தையா? இவ்வளவு நேரம் எதற்காக அழுது கொண்டிருக்கிறாய்? நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் எவ்வளவோ பிரயாசைப் படுகிறேன். நீ கொஞ்சமும் நன்றி விசுவாசம் இல்லாதவளாக நடக்கிறாயே! இன்னமும் அந்தத் துஷ்டனுடைய நினைவு உன்னுடைய மனதைவிட்டு நீங்கவில்லையா! அடாடா! இருந்திருந்து உன்னுடைய ஆசை, மிகவும் கேவலமான ஒரு வேலைக்காரனிடத்தில் ஏற்பட்டது தான் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! நீ ஆசைப்பட்ட மனிதன் என்ன காரியம் செய்தான் பார்த்தாய் அல்லவா? கள்ளைக் குடித்துவிட்டு கண்ட பெண்பிள்ளைகளை எல்லாம் கையைப் பிடித்திழுக்கும் குணமுடையவனான ஒரு தாசி மகனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்க, உனக்கு வெட்கம் மானம் ஒன்றுமில்லாமல் போய் விட்டதா? உன்னுடைய ஜென்மம் ஒரு ஜென்மமா? பார்ப்பதற்கு அழகாய் இருக்கிறதென்று பனம்பழத்தை யாராவது ஆகாரமாகச் சாப்பிடுவார்களா? கல்யாணியம்மாள் சொன்ன வரலாற்றைக் கேட்ட பிறகாவது நீ உன்னுடைய மனசை மாற்றிக் கொண்டிருப்பாய் என்றல்லவா நினைத்தேன். நீ முன்னிலும் அதிகமான சண்டித்தனம் செய்கிறாயே! குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். அதைப் போல, வாழ்க்கைப் பட்டாலும் பெருத்த சமஸ்தானாதிபதியின்

பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு மகோன்னத தசையில் இருந்து சுகப்பட வேண்டும். அவன் கூத்தியிடம் போனான் என்றும், குடித்தான் என்றும் அவனை எவர்களாவது தூஷிக்க முடியுமா! அப்படிப்பட்ட கெட்ட காரியங்களை அவன் உண்மையிலேயே செய்திருந்தாலும், அதனால், அவனுக்கு ஏதாவது இழிவு ஏற்படுமா! உலகத்தார் அவனை அவமதிக்க முடியுமா! குப்பையில் விழுந்தாலும் மாணிக்கம் மாணிக்கந்தானே. இப்போது பார்த்துக் கொண்டாயல்லவா வித்தியாசத்தை! மாரமங்கலம் மைனர் எத்தனையோ துன்மார்க்கமான காரியங்களைச் செய்து வருகிறான் என்று நீ இவ்வளவு காலமாகச் சொல்லி வந்திருக்கிறாயே! அவன் அப்படி நடப்பதால், அவனுக்கு ஏதாகிலும் இழிவு ஏற்பட்டதுண்டா? அவனை யாராவது தங்களோடு பழக யோக்கியதை இல்லாதவன் என்று விலக்குகிறார்களா? இந்த மதனகோபாலனைப் பார்; அவன் செய்த காரியத்தை அறிந்தவுடனே, கேவலமான ஒரு நாயை அடித்து ஓட்டுவதைப் போல எல்லோரும் அவனை விலக்கி தங்களுடைய வீடுகளுக்குள் அவன் நுழையக் கூடாதென்று கண்டித்துவிட்டார்கள். பிச்சைக் காரனுக்கும் மகாராஜனுக்கும் உள்ள தாரதம்மியம் இன்னதென்பது இப்போதாவது உனக்குத் தெரிகிறதா? அசடே! போ. இனிமேலாவது இந்தப் பைத்தியத்தை விட்டுவிடு. நாளைய தினம் இரவில் உனக்கும் மைனருக்கும் நிச்சயதாம்பூல முகூர்த்தம் ஜாம் ஜாம் என்று நடக்கப் போகிறது. பெருத்த சமஸ்தானத்துக்கே நீ ஒரு மகா ராணியைப் போல இருந்து சகலமான சுகபோகங்களையும் அனுபவிக்கப் போகிறாய். நான் என்ன இன்றைக்கோ நாளைக்கோ சாகப் போகிற கிழவி. எனக்காகவா நான் இந்த ஏற்பாட்டை எல்லாம் செய்கிறேன்? உன்னுடைய நிரந்தரமான நன்மையையும் பெருமையையும் கருதியே, நான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக் கிறேன். மகோன்னத பதவியில் இருந்து சுகமடைந்து அமோகமாக வாழ வேண்டிய நீ, நாளைய தினம் முகூர்த்தம் என்றால், அதைப் பற்றிக் குதூகலமாகப் பொங்கிப் பூரித்திருக்க வேண்டிய போது, அபசகுனமாக இப்படி அழுது கொண்டிருக்கிறாயே! உன்னுடைய வயதுக்கும் புத்திக்கும் படிப்புக்கும் இது அழகானதல்ல. போனது

போகட்டும். இனிமேலாவது சந்தோஷமாக இரு. நேரமாகிறது, சாப்பிடப் போவோம் வா!" என்று மிகவும் அன்பாகக் கூறி அவளை அழைக்க, கண்மணியம்மாள், பாவம்! என்ன செய்வாள்! மதனகோபாலனைப் பற்றிப் பரிந்து பேசுவதற்கும் வழியில்லை. அன்றி, தன் மனதிலிருந்த ஐயங்களையும், மைனரை மணக்கக் கூடாதென்று தான் கொண்டிருந்த உறுதியையும் வெளியிட்டு, அத்தையின் மனதைப் புண்படுத்தவும் அவள் விரும்பவில்லை. ஆதலால், அவள் தனது மனதை வதைத்து வாட்டிய துன்பங்களையும் துயரத்தையும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் பெரும்பாடுபட்டு மறைத்துக் கொண்டு மௌனமாக வாசலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். அவளுக்கு நல்ல புத்தி வந்து விட்டதென்று நினைத்துக் கொண்ட மீனாக்ஷியம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தவளாய் அவளைத் தொடர்ந்து சென்றாள்.

அன்றைய ராப்போஜனம் முடிப்பது கண்மணியம்மாளுக்குப் பெருத்த வாதை ஆகிவிட்டது. அவள் தனது மனதில் விசனமாகிய ஒரு பெருத்த குன்றை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு அத்தையின் தாட்சணியத்திற்காக போஜனம் செய்ததாக நடிக்க நேர்ந்தது ஆகையால், அவளது உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் அடிக்கடி நடுங்கியது. இரண்டொரு வாய் கவளம் எடுத்து வாயில் போடும் முன் குமட்டல் உண்டாயிற்று. மீனாக்ஷியம்மாள் இடை யிடையில் மதனகோபாலனைப் பற்றி இழிவாகப் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் புண்ணில் மிளகாய் விழுதை அப்பியது போல சகிக்க ஒண்ணாத வேதனை உண்டாக்கியது. அப்படி இருந்தும், கண்மணியம்மாள் தனது வாயைத் திறந்தே பேசாமல் போஜனம் முடித்ததாகப் பேர் பண்ணிக் கொண்டு திரும்பவும் தனது படுக்கையை அடைந்தாள். கல்யாணியம்மாளது சுடு மொழிகளினின்று தப்பி வந்தது, அவளுக்கு ஒரு பெருத்த துன்ப நிவர்த்தியாக இருந்தது ஆனாலும் அவளது பழைய நினைவுகள் யாவும் முன்னிலும் ஆயிரம் மடங்கு அதிகரித்த உரத்தோடு எழுந்து அவளது மனதை சல்லடைக் கண்களாகத் துளைக்க ஆரம்பித்தன. பரம யோக்கியனான மதனகோபாலன் அப்படியும் செய்திருப்பானோ என்ற வியப்பும் ஐயமுமே எழுந்தெழுந்து

அவளது மனத்தில் சான்னித்தியம் செய்ததன்றி மறுநாள் நிச்சய தாம்பூலம் வந்துவிடுமே என்றும், கேவலம் துர்நடத்தையும் துஷ்டகுணமும் உள்ள மைனரைத் தான் மணக்க நேருமே என்ற பெரும் பீதியும் பெருங் கவலையும் எழுந்து அவளைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தன. அதனால், அவள் அன்று இரவு முழுதும் நித்திரை கொள்ளாமல், தனது இமைகளைத் திறந்தபடியே விழித்திருந்து அந்த இரவுப் பொழுதைப் போக்கினாள். தான் மதன கோபாலனை மணக்க நேராது போய், தனக்கும் மைனருக்கும் கலியாண முகூர்த்தம் குறிக்கப்படுமானால், அன்றைய தினம் எப்படியாகிலும் தான் தற்கொலை செய்து கொள்வதே முடிவென, அவள் அதுகாறும் எண்ணி இருந்தவள் ஆதலால் இப்போது மதன கோபாலனும் துர்நடத்தையும், துஷ்டத்தனமும் நிறைந்தவன் என்பதை உணரவே அவளது மனம் பதறியது, தான் எவரையும் மணவாமல் தற்கொலை செய்து கொள்வதே உத்தமம் எனத் தோன்றியது. ஆனால், மதனகோபாலன் உண்மையிலேயே அப்படிக் கேவலமாக நடந்து கொள்ளக் கூடியவனாக இருப்பானோ என்ற பெருத்த ஐயம் அடிக்கடி எழுந்து, அவளது மன உறுதியைத் தளரச் செய்தது. எப்படியாகிலும், தான் முயற்சி செய்து மதனகோபாலனைக் கண்டு, கல்யாணியம்மாளிடத்தில் அவன் அவ்வாறு நடந்து கொண்டது உண்மைதானா என்பதை நேரில் கேட்டால், அவனது சொற்களில் இருந்தும் முகக் குறிகளில் இருந்தும் அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை தான் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம் என்ற ஒரு யோசனை தோன்றியது. ஆனால் தனது பங்களாவிற்கே வரக்கூடாதென்று மீனாக்ஷியம் மாள் அவனைத் தடுத்திருப்பதால், தான் அவனோடு எப்படிப் பேசுவது எவ்விடத்தில் சந்திப்பது என்ற கவலைகள் தோன்றின. பகல் பொழுதில் தான் அவனைச் சந்தித்துப் பேசுவது அபாயகர மாகத் தோன்றியது. மறுநாள் இரவு எட்டரை மணிக்கு தன்னை அவர்கள் சாரட்டில் வைத்து மேளதாளத்தோடு மாரமங்கலத்தாரது பங்களாவிற்கு அழைத்துப் போகப் போகிறார்கள் என்பதை போஜன சமயத்தில் மீனாக்ஷியம்மாள் சொன்ன வார்த்தைகளில் இருந்து உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். ஆகையால் எப்படியாவது

தந்திரம் செய்து மறுநாள் இரவு ஏழரை மணிமுதல் எட்டு மணிக்குள் அவனைச் சந்தித்து, அவனோடு பேசி உண்மையை அறிந்துவிட வேண்டும் என்ற ஒரு வகையான முடிவு அவளது மனதில் ஏற்பட்டது. அப்போது விடியற்காலம் ஐந்து மணிநேரம் இருக்கலாம். கண்மணியம்மாள் தனது சயனத்தை விட்டு எழுந்து, அந்த அறையின் கதவை உட்புறத்தில் தாளிட்டுக் கொண்டு, மின்சார விளக்கைப் பொருத்தி, ஒரு மூலையில் கிடந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, தனக்கெதிரில் இருந்த மேஜையின் சொருகு பெட்டியை (டிராவை) இழுத்து, அதற்குள் இருந்த தனது சங்கீத நோட்டுப் புஸ்தகத்தையும் பென்சிலையும் வெளியில் எடுத்து, நோட்டில் எழுதப்படாமல் இருந்த பக்கங்களில் ஒன்றைப் பிரித்தெடுத்து வைத்துக் கொண்டு அதில் அடியில் வருமாறு எழுதலானாள்:-

வாத்தியார் அவர்களுக்கு அநேக நமஸ்காரம் செய்து வணக்கமாக எழுதிக் கொள்ளும் விஞ்ஞாபனம்.

ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நான் உங்களிடம் நேரில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன் ஆகையால், நீங்கள் இன்று சாயுங் காலம் ஏழரை மணிக்கு மேல் எட்டு மணிக்குள்ளாக, எங்களுடைய பங்களாவின் பின்புறத் தோட்டத்தில் இருக்கும் ஆலமரத்தடியில் வந்திருக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். தோட்டத்தின் பின்புற வேலியில் படலினால் மூடப்பட்ட வழி ஒன்று இருக்கிறது. அந்தப் படலின் கட்டை அவிழ்த்து அதைத் திறந்து கொண்டு சுலபமாக உள்ளே வரலாம். உங்களை எவரும் பார்க்கவும் மாட்டார்கள். நீங்கள் வருவதைக் கண்டாலும் தடை செய்யாமல் இருக்கும்படி தோட்டக்காரனிடம் நான் சொல்லி வைக்கிறேன். இப்படி ரகசியமாக நீங்கள் உள்ளே வருவதும், நாம் இருவரும் சந்திப்பதும் தவறான காரியம் என்று நீங்கள் நினைப்பீர் கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆபத்துச் சமயத்தில் பாவம் பார்க்கக் கூடாதென்று சொல்லுவார்கள். அதைப் போல விஷயம் அதிக அவசரமானதும், நிரம்பவும் விபரீதமானதும் ஆதலால், நீங்கள் இதற்குப் பின்வாங்க வேண்டாம். நான் அந்த

ஆலமரத்தடிக்கு வந்து அதிக நேரம் காத்திருக்க எனக்கு அவகாசம் கிடைக்காது ஆகையால், காலந்தவறாமல் நீங்கள் அவசியம் வந்திருக்க வேண்டுமாக மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்று நீங்கள் அங்கே வரமுடியாமற் போமானால், இன்று இரவு நான் இறந்து போய் விட்டேன் என்ற செய்தியை நீங்கள் நாளைய தினம் காலையில் அவசியம் கேட்பீர்கள். உங்களுடைய மனதுக்கும் பிடிக்காத ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி நான் துணிந்து கேட்டுக் கொள்வதைக் குறித்து என்னை மன்னிக்கும்படி பன்முறையும் வேண்டுகிறேன். இந்தக் கடிதத்தின் எழுத்தைக் கொண்டே, நான் யார் என்பது உங்களுக்கு எளிதில் தெரிந்து விடும் ஆகையால், இதை நான் கையொப்பம் இல்லாமல் அனுப்பி இருக்கிறேன்.

– என்று கண்மணியம்மாள் எழுதி அதை மடித்து, தனது இடைக்குள் பத்திரமாகச் சொருகிக் கொண்டவளாய், அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்து சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்த பின், எழுந்து தனது பஞ்சணையில் படுத்தவள் சிறிது நேரத்தில் துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

அவ்வாறு ஆழ்ந்தவள் மறுபடி தனது கண்களைத் திறந்து விழித்த போது காலை ஒன்பது மணி நேரம் ஆகியிருந்தது. தனது கட்டிலிற்கருகில் சிறிது தூரத்தில் மிகவும் கடுகடுத்த முகத்தோடு மீனாக்ஷியம்மாள் நின்று கொண்டிருந்தாள். எப்போதும் சந்தோஷத் தையே காட்டும் தனது அத்தையின் வதனம் அன்று மிகுந்த கோபத்தைக் காட்டியதைக் கவனிக்க, கண்மணியம்மாளது மனதில் பெருத்த திகில் உண்டாகிவிட்டது. தான் எழுதி மடியில் வைத்திருந்த கடிதம் நழுவிக் கீழே விழுந்து, ஒருகால், மீனாக்ஷியம் மாளது கையில் அகப்பட்டிருக்குமோ என்ற ஐயமும் கவலையும் உண்டாகி விட்டன. ஒரே நொடியில் அந்த மடமங்கையின் தேகம் கிடுகிடென்று ஆடிப்போய் விட்டது. கையுமெய்யுமாகப் பிடிபட்ட கள்வனைப் போல ஒன்றும் பேசமாட்டாமல் தத்தளித்தவளாய், மிகவும் பாடுபட்டுத் தனது சங்கடங்களை மறைத்துக் கொண்ட கண்மணியம்மாள் சயனத்தை விட்டிறங்கி,

தனது உடைகள், கேசம் முதலியவற்றைத் திருத்திக் கொள்பவள் போலத் தனது அத்தையின் முகத்தைப் பார்க்காமல் வேறே பொருட்களைப் பார்த்து சாகசம் செய்து கொண்டிருந்தாள். மீனாக்ஷியம்மாள் எவ்வாறு கோபித்துக் கொள்ளுவாளோ, எவ் விதமான சொல்லம்புகளைப் பிரயோகிப்பாளோ என்ற பெரும் பீதியினால் ஒவ்வொரு நொடியும் கண்மணியம்மாளுக்குப் பெருத்த யுகமாக இருந்ததன்றி, அடிவயிற்றில் தீ வைத்தது போல, அவளது தேகமும் மனதும் விவரிக்க இயலாத வகையில் சங்கடப் பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவள் பாசாங்கு செய்கிறாள் என்பதைக் கண்ட மீனாக்ஷியம்மாள் வெறுப்பாகவும் விரக்தியாகவும் பேசத் தொடங்கி, "சரி; என்ன செய்கிறது; தலைவிதி எப்படியோ அப் படித்தானே புத்தியும் போகும். முகூர்த்தம் வைத்திருக்கிறது என்று சொன்னால் ஊரில் உள்ள பெண்கள் சந்தோஷப்படுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட அழுமூஞ்சியை நான் பார்த்ததே இல்லை. ஓயாமல் அழுது கொண்டே இருந்தாய் அல்லவா! உன் மனம் போல ஆகிவிட்டது; எதற்காகத் தான் இந்தக் காரியம் இப்படித் தடைபட்டுக் கொண்டு வருகிறதோ தெரியவில்லை" என்று விசனத்தோடு கூறினாள்.

அதற்குள் கண்மணியம்மாள் தனது சேலையைச் சரிப்படுத்திக் கொள்பவள் போலத் தனது இடையை ஆராய்ந்து கடிதம் பத்திரமாக இருந்ததைக் கண்டுகொண்டதன்றி, மீனாக்ஷியம்மாளது சொல்லும் அவள் கடிதத்தைப் பார்த்தவள் என்பதைக் காட்டாமல், வேறுவிதமாக ஏற்பட்ட ஏதோ ஓர் இடையூறைக் காட்டியதை உணர்ந்து கொண்டாள். ஆதலால், கண்மணியம்மாள் ஒருவாறு துணிவடைந்து தனது அத்தையிருந்த பக்கமாகத் திரும்பினாள். திரும்பவே, மீனாக்ஷியம்மாள் மேலும் இவளை உற்று நோக்கி, "அடாடா! முகம் வெளுத்துப் போயிருக்கிறது. கண்ணெல்லாம் குழிந்து போயிருக்கிறது. ராத்திரி எல்லாம் நீ தூங்காமலே அழுது கொண்டிருந்தாப் போலிருக்கிறதே! நீ அழ அழ உன்னிடத்தில் மூதேவிதான் வாசம் பண்ணுவாள். நேற்று ராத்திரி நீ அழுததின் பலன் கைமேல் கிடைத்துவிட்டது; இதோ இந்தக் கடிதத்தைப் பார்" என்று கூறிய வண்ணம் தனது கையில் இருந்த ஒரு

கடிதத்தைக் கண்மணியின் மேல் கோபத்தோடு வீசி எறிந்தாள். உடனே கண்மணி கீழே குனிந்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் பிரிக்க, அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:-

மகா-ா-ா-ஸ்ரீ மகாகனம் தங்கிய மீனாக்ஷியம்மாள் அவர்களுக்கு அநேக நமஸ்காரம்:

நேற்று இரவு நான் உங்களை உங்களுடைய பங்களாவில் இறக்கி விட்டபின், மைனருடைய போஷகர்களுள் ஒருவரான சிவஞான முதலியார் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, ஆலந்தூரில் உள்ள அவர்களுடைய நெருங்கிய உறவினரான சிலரை நாளைய முகூர்த்தத்துக்கு அழைத்து விட்டு வரவேண்டும் என்ற கருத்தோடு ஆலந்தூருக்குப் போயிருந்தேன்; போய்விட்டுத் திரும்பி வரும்போது நடுவழியில் கொள்ளைக் காரர்கள் எங்களை வளைத்துக் கொண்டு அடித்து எங்களிடம் இருந்த உடைமை களை எல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதன் சம்பந்தமாக, நாங்கள் சைதாப்பேட்டைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக் குப் போயிருந்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய வாக்குமூலங்களை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு இன்று காலை ஏழுமணிக்குத் தான் பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். நேற்று ராத்திரி முழுதும் கண் விழித்ததாலும், திருடர்களிடம் உபத்திரவப் பட்டதாலும் நான் இன்றைய பகல் முழுதும் எழுந்திருக்க சாத்தியப் படாதென்று நினைக்கிறேன். இன்றைய ராத்திரி நடத்த நாம் உத்தேசித்துள்ள விருந்திற்கும் முகூர்த்தத்திற்கும் ஆகவேண்டிய எத்தனையோ ஏற்பாடுகளில் ஒன்றுகூட இன்னமும் செய்யப்படவில்லை. நாம் குறித்துள்ள காலத்திற்குள் சகல காரியங்களும் முடிவது துர்லபமாக இருக்கும் ஆதலால், இன்றைக்கும் நாளைக்கும் பொறுத்து, மூன்றாம் நாள் ராத்திரி இந்த விருந்தையும் முகூர்த்தத்தையும் நடத்தி வைக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். நேற்று நாம் அழைத்து விட்டு வந்த ஜனங்களுக்கும் இந்தச் சங்கதியை சொல்லி அனுப்பி விட்டேன்.

ஆகையால், எதிர்பாராத காரணங்களால் ஏற்பட்ட இந்த இடையூறைக் குறித்து வருத்தப்படாமல், தயவு செய்து இந்த

இரண்டு தினங்களும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். நாளைய தினம் நான் நேரில் வந்து விவரங்களை எல்லாம் நன்றாகச் சொல்லுகி றேன். மன்னிக்கவும்.

இங்ஙனம் அன்புள்ள

கல்யாணியம்மாள்.

– என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தை தனக்குள்ளாகவே படித்துப் பார்த்துக் கொண்ட கண்மணியம்மாளது மன நிலைமையை என்னவென்று சொல்வது! நிச்சயதாம்பூல முகூர்த்தம் அன்று நடக்காமல், இரண்டு நாட்கள் ஒத்திவைக்கப் பட்டதை உணரவே, அவளது உள்ளம் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியினால் பொங்கி எழுந்தது. உடலம் பூரித்தது. ஈசுவரன் தனது பக்கத்தில் இருந்து மறைவாக ஏதோ சூசனை செய்து வருகிறான் என்று நினைத்தவளாய், அவள் உடனே கடவுளைத் தனது மனதிற்குள்ளாகவே துதித்துக் கொண்டாள்; அந்த இரண்டு நாட்களுக்குள், தான் எப்படியும் முயன்று மதனகோபாலனை நேரில் கண்டு, தனது ஐயத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையும், கடவுள் வேறே ஏதாகிலும் ஓர் இடைஞ்சலை உண்டாக்கி அந்த முகூர்த்தத்தை நிறைவேற்றாமல், எப்படியும் தடுத்துவிடுவார் என்ற ஓர் உறுதியும் கொண்டாள். ஆனால், அவள் தனது மகிழ்ச்சியை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், தனது முகக்குறி முதலியவற்றை அடக்கிக் கொண்டவளாய், அந்தக் கடிதத்தினால் எவ்வித முகமாறுபாடின்றி பழையபடி துயரமே வடிவாக நின்று அந்தக் கடிதத்தை மடித்து மீனாக்ஷியம்மாளிடம் கொடுத்து விட்டாள். அதன் பிறகு மீனாஷியம்மாள் தனது இயற்கைப்படி அந்த விஷயத்தைப் பற்றியே பன்னிப் பன்னிப் பேசி, புண்ணில் கோலைச் சொருகுவது போல, அடிக்கடி தனது சொல்லம்புகளால் கண்மணியை வருத்திக் கொண்டே இருக்க, அதன் பிறகு அவளது காலைக் கடன்களும் பகல் போஜனமும் நிறைவேறின. பகலில் மீனாக்ஷியம்மாள் தானே புறப்பட்டுப்போய், கல்யாணியம்மாளது தேகஸ்திதியைப் பற்றி நேரில் விசாரித்துவிட்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போய் விட்டாள்.

தனிமையில் விடப்பட்ட கண்மணியம்மாள் அப்போதே சரியான மூச்சுவிடத் தொடங்கி, தான் நினைத்திருந்த காரியத்தை மீனாக்ஷியம்மாள் திரும்பி வருவதற்குள் முடித்துவிட எண்ணி னாள். அவள் உடனே தனது சயன அறைக்குப் போய், மறைவாக உட்கார்ந்து, தனது மடியிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்து அதில் சில திருத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள். மதனகோபாலனது மேல்விலாசம், அவளது சங்கீத நோட்டுப் புஸ்தகத்தில் அவனால் எழுதப்பட்டிருந்ததை, அவள் முன்னாகவே பார்த்திருந்தாள் ஆதலால், அந்தக் கடிதத்தை தங்களது பங்களாவின் வேலைக் காரிகளுள் ஒருத்தியிடம் கொடுத்து, மதனகோபாலனது இருப்பிடத்தில் கொண்டு போய் அதைச் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்று, அவள் முதலில் எண்ணி இருந்தாள். அதைத் தபாலில் அனுப்பினால், அன்றைய மாலைக்குள் அது அவனிடம் போய்ச் சேருமோ சேராதோ என்ற சந்தேகத்தினால், அவள் தனது வேலைக்காரியை நம்பி அந்த ரகசியமான வேலையை, அவளிடம் ஒப்புவிக்க எண்ணியிருந்தாள். அந்த வேலைக்காரி ஒருவேளை அந்தக் கடிதத்தை தனது அத்தையிடத்திலாவது துரைராஜாவிடத்தி லாவது கொடுத்து விடுவாளோ, அல்லது, தான் மதனகோபாலனுக் குக் கடிதம் கொண்டு போய்க் கொடுத்ததாக அவர்களிடம் சொல்லி விடுவாளோ என்ற அச்சமும் கவலையும் அவளது மனத்தில் இருந்தன ஆனாலும், வேறே வழி இல்லாமையால், அவளையே நம்பி அதை அனுப்ப வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தாள். ஆனால், கல்யாணியம்மாளது கடிதம் கிடைத்த பிறகோ, அந்த எண்ணம் மாறிவிட்டது. ஏனெனில், நிச்சயதாம்பூல முகூர்த்தம் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டுப் போனது ஆகையால், அதற்குள் மதனகோபாலனிடம் சேர்ந்துவிடும்படி, தான் அதைத் தபால் மூலமாக அனுப்பிவிடலாம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அன்று பகலில் கடிதம் தபால் போடப்பட்டால், அது மறுநாளே அவனிடம் போகும். அவன் ஒருகால் ஊரில் இல்லாமல் இருந்து அவன் மறுநாள் வரமுடியாமல் போனாலும் போகலாம். ஆகையால், மூன்றாவது நாளாகிய நிச்சயதாம்பூல முகூர்த்த தினத்தன்று மாலை ஏழரைக்கு மேல் எட்டுக்குள் ஆலமரத்தடிக்கு வந்து சேரும்படி எழுதினால், அவன் தவறாமல் வரவும், தானும்

சந்தேகத்திற்கு இடங்கொடாமல் ஒரே முறையாக அங்கே போகவும் தோதாக இருக்கும் என்று எண்ணியவளாய், கண்மணி யம்மாள் கடிதத்தை அவ்வாறே திருத்தி வைத்துக் கொண்டாள். அவளால் தபாற்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்ட வேலைக்காரி, அரையணா உறை ஒன்று வாங்கிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள். கண்மணியம்மாள் அதை வாங்கி மேல் விலாசத்தை எழுதி, அதற்குள் கடிதத்தைப் புகுத்தி ஒட்டி அவளிடம் கொடுத்து, பங்களாவின் வாசலில் இருந்த தபாற்பெட்டியில் போட்டு விட்டு வரும்படி கொடுத்தனுப்பினாள். அந்த வேலைக்காரி எழுத்து வாசனை அறியாதவள் ஆதலால், யாருக்கு எழுதப்பட்டது என்பதை அவள் அறிந்து கொள்ள முடியாதென்று கண்மணி யம்மாள் உறுதியாக நம்பி, அவளால் எவ்விதமான துன்பமும் நேராதென்று நினைத்து, அந்தத் தினத்தின் வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்தவளாய் விசனக்கடலில் ஆழ்ந்து தனக்குத் தானே மனமாழ்கிக் கிடந்தாள்.

ஆங்கிலத்தில் ஷெர்லாக்ஹோம்ஸ்
நவீன காலத்தில் 007 ஜேம்ஸ்பாண்டு
அன்றும் இன்றும் என்றும் தமிழகத்தில்

திகம்பர சாமியார்

1. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 1
2. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 2
3. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 3
4. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 4
5. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 5
6. கும்பகோணம் வக்கீல் பாகம் - 1
7. கும்பகோணம் வக்கீல் பாகம் - 2
8. மாயா வினோதப் பரதேசி பாகம் - 1
9. மாயா வினோதப் பரதேசி பாகம் - 2
10. மாயா வினோதப் பரதேசி பாகம் - 3
11. மேனகா பாகம் - 1
12. மேனகா பாகம் - 2
13. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 1
14. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 2
15. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 3
16. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 4
17. மதன கல்யாணி பாகம் - 1
18. மதன கல்யாணி பாகம் - 1
19. மதன கல்யாணி பாகம் - 2
20. வித்யாசாகரம்
21. வசந்த மல்லிகா

... ... இதற்கு மேலும் வருவார் !